Laurie Elizabeth Flynn
FETE DE TREABĂ
virtual-project.eu

LAURIE ELIZABETH FLYNN

FETE DE TREABĂ

Original: *The Girls Are All So Nice Here* (2021)

Traducere din limba engleză şi note de:
ANA-MARIA IFTIMIE

virtual-project.eu

2021

ATUNCI

Am domnit împreună. Regatul nostru cuprindea campusul înverzit, cu numeroasele lui petreceri. Ne-am marcat teritoriul. Tocurile ascuţite din picioarele noastre ca nişte scobitori troncăneau la fiecare pas, iar gurile noastre date cu ruj închis la culoare erau schimonosite de râs. Au fost şi băieţi ale căror nume le-am uitat, băieţi pe lângă care e posibil să fi trecut fără să-mi dau seama că m-am culcat cu ei. Atunci când îmi alegeam un rege, coroana era prea grea pentru capul lui.

Apoi un pumn s-a încleştat în jurul lumii noastre şi a înăbuşit lumina. Stăteam în faţa căminului, ca toţi ceilalţi, şi priveam imaginea din faţa noastră, un masacru care s-a născut din noi. Capacitatea noastră de a crea pălea în faţa instinctului de a distruge.

Îmi şoptea în ureche, dar nu era niciodată destul de speriată. „Trebuie să avem aceeaşi poveste”.

Voiam să fug, însă ea nu terminase de mutat pionii.

Domnia noastră a fost scurtă şi sângeroasă.

Ce a venit pe urmă a fost şi mai rău.

1.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Notează-ţi în calendar!
Reuniunea de zece ani a promoţiei 2007 de la Universitatea Wesleyan va avea loc între 25-28 mai 2017. Vino alături de noi pentru un weekend de discuţii cu foştii colegi şi evenimente captivante, precum şi petrecerea din campus şi dineuri formale.
Înregistrarea online este deschisă până la 1 mai.
Dacă intenţionezi să participi, poţi găsi lista cu toate hotelurile din zonă pe pagina de cazări a Universităţii Wesleyan. Sunt disponibile locuri limitate pentru cazare în campus. Majoritatea camerelor sunt duble, numai bune pentru a te regăsi cu vechiul coleg de cameră şi a depăna amintiri!

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Îl şterg imediat, aşa cum fac cu e-mailurile de vânzări de la Sephora şi Michael Kors, precum şi cu notificările de la Fertility Friend care mă anunţă că perioada de ovulaţie e pe cale să înceapă. Apoi îmi golesc coşul de gunoi, pentru că ştiu prea bine că niciodată nimic nu dispare cu adevărat.

După două săptămâni primesc încă un e-mail. „Nu am primit încă răspunsul tău! Chiar sperăm că vei putea să ni te alături.” Este echivalentul scris al unui gest de mustrare cu degetul arătător. Îl şterg şi pe acesta, dar nu înainte să derulez mesajul destul încât să-i văd numele, scris cu litere îngroşate, chiar sub lista membrilor din Comitetul Alumni: Flora Banning.

Uit de cele două e-mailuri, pentru că ce nu-i la vedere chiar se uită. Este uşor atunci când toate zilele decurg aproape la fel: iau metroul din Astoria până în Midtown, mă opresc la Key Food

pentru cumpărături, iar sacoşele reutilizabile din pânză îmi lăsă urme pe braţe. Mă înghesui cu hipsterii la Ditty pentru *Happy Hour,* după care beau al doilea pahar de vin în ciuda replicii pe jumătate şicanatoare a lui Adrian: „Poate că ar fi mai bine să nu”. Apoi se face vineri, vin acasă de la muncă cu umerii lăsaţi după o săptămână încărcată şi găsesc pe dulap un plic care îmi este adresat.

— Bună, dragă, strigă Adrian de pe canapea. Era cu tableta în mână, lucrând, fără îndoială, la liga lui fantezistă de fotbal, în loc să scrie la romanul acela niciodată terminat despre care tot vorbeşte. Cum a fost azi?

— Iar ai lăsat uşa deschisă. Poţi, te rog, să începi să o încui, aşa cum ţi-am cerut?

Este unul dintre nenumăratele lucruri cu care îl bat la cap pe Adrian tot timpul. „Încuie uşa. Închide punga cu cereale. Strânge-ţi hainele murdare”. Uneori mă simt ca şi cum aş fi mama lui, nu soţia.

— Calmează-te. Este un imobil sigur. Hei, a sosit ceva pentru tine. Cred că suntem invitaţi la o nuntă. Dar se pare că e cineva care nu ştie că te-ai căsătorit şi ţi-ai schimbat numele.

Noul meu nume de familie este o chestiune de mândrie masculină despre care Adrian pretindea că nu este importantă pentru el. „Nu că îmi pasă, dar chiar vrei să aibă copiii două nume de familie? Iar al tău este aşa de lung”, mi-a spus în timpul pregătirilor de nuntă. Ăsta a fost primul obstacol în calea fericirii mele de proaspăt logodită. *Copiii,* o certitudine radioasă în orizontul lui, în faţa căreia, în mod inevitabil, se aştepta să cedez.

Plicul de pe dulap îi este adresat, într-o caligrafie superbă, Ambrosiei Wellington. Nu Ambrosiei Turner, cea care am devenit în urmă cu trei ani, când am păşit spre Adrian, care avea deja ochii înlăcrimaţi, pe aleea umbrită de copaci de la Mountain Lakes House. L-am lăsat să creadă că am ales numele Turner pentru noi, pentru *copii.* Nu are nici cea mai vagă idee de ce eram aşa dornică să scap de numele Wellington.

Adrian se întoarce nerăbdător să mă privească cum deschid plicul. Adoră nunţile. Sau, mai degrabă, adoră recepţiile la care se poate îmbăta şi poate să facă poze cu oameni pe care abia i-a întâlnit şi care îi devin imediat prieteni buni. Apoi îi invită la

mese şi grătare despre care ştim cu toţii că nu vor avea niciodată loc.

— Deci, de la cine este? mă întreabă. Stai să ghicesc. Bethany de la muncă. Încă se mai vede cu tipul ăla foarte înalt? Mark. Jucătorul de lacrosse.

Adrian şi prietenii lui, care sunt cu cinci şi şase ani mai tineri decât mine, încă pun poze de logodnă pe Facebook şi Instagram: fete cu părul lung şi espadrile Chanel care pozează lângă băieţi în cămăşi în carouri şi poartă unghii cu gel care să scoată în evidenţă pietre preţioase în formă de pară. Fetele de la Relaţii cu Publicul care lucrează sub conducerea mea la Brighton Dame sunt la fel.

„Atât de simple”, obişnuiam să spunem despre persoanele astea pe când nu era nicio şansă ca noi să devenim ca ele.

— Bethany are douăzeci şi doi de ani, şoptesc în timp ce scot scrisoarea din plic.

Ignor răspunsul lui Adrian, pentru că sunt prea fixată pe ce se află înăuntru. Nu este o invitaţie la nuntă. Nu îmi solicită nimeni prezenţa la Gramercy Park şi nici nu mă anunţă nimeni de codul vestimentar *black tie* sau de *recepţia doar pentru adulţi.*

Este din nou un scris caligrafic, roşu şi negru pe fundalul crem al cartonului. Culorile Universităţii Wesleyan. Literele sunt uşor înclinate spre dreapta, ca şi cum persoana care le-a scris se grăbea să le aştearnă pe hârtie.

„Trebuie să vii. Trebuie să vorbim despre ce am făcut în noaptea aia”.

Nu este semnată, dar nici nu trebuie să fie. Doar o singură persoană putea să-mi trimită aşa ceva. Îmi arde faţa şi îmi dau seama că gâtul meu pulsează în roşu şi alb, cum face de fiecare dată când anxietatea se aprinde. Apuc cu putere blatul dulapului. Ştie că am şters e-mailurile. Nu ar trebui să fiu surprinsă: cumva ştia mereu despre tot ce mişcă.

Vocea lui Adrian îmi întrerupe gândurile.

— Mă omoară suspansul. Ar fi bine să fie un open bar.

— Nu este vorba despre o nuntă.

Îndes scrisoarea înapoi în plic, după care îl bag în poşetă. Mai târziu îl voi pune în locul în care ascund tot ceea ce Adrian nu trebuie să afle vreodată.

Îşi pune tableta jos şi se ridică. Desigur, tocmai acum se trezeşte să fie mai atent.

— Eşti bine? Arăţi ca şi cum îţi vine să verşi.

Aş putea să fac scrisoarea bucăţi, dar ştiu ce s-ar întâmpla. Ar sosi alta în locul ei. Era insistentă pe atunci. Probabil acum e şi mai şi.

— Nu-i nimic. Ce-ar fi să mergem pe acoperiş să bem ceva?

Terasa de pe acoperiş, de pe care poţi vedea în zare Manhattanul, este o facilitate a imobilului nostru pe care am crezut că o vom folosi, însă o facem foarte rar.

Dă din cap în semn de aprobare şi se apleacă peste dulap să mă sărute pe obraz acum, că i-am domolit curiozitatea.

Uşurată, îi ofer soţului meu un zâmbet şi îl sorb din priviri, cu claia lui de păr creţ, gropiţele din obraji şi ochii lui verzi frumoşi. „Al naibii de sexy”, a spus prietena mea cea mai bună, Billie, când i-am arătat o poză cu el. Arăta exact ca în poza de profil de pe site-ul de întâlniri. Probabil că de aceea m-am şi dus cu el acasă după prima întâlnire, sărutându-ne şi atingându-ne stângaci pe bancheta din spate a taxiului ce gonea pe Broadway. Am aflat mai târziu că, deşi poza lui de profil era reală – nu ca a altor bărbaţi pe care i-am întâlnit înainte de el, care aveau toţi cu cel puţin zece kilograme mai mult decât arătau –, povestea vieţii lui nu era. Da, a mers la Florida State, dar nu a absolvit niciodată, pentru că a renunţat în anul al treilea ca să lucreze la acelaşi roman din care nu a reuşit încă să termine nici măcar un capitol. Nu scria nicăieri în biografia lui că era barman, deşi era singurul job stabil pe care-l avusese vreodată.

Dar am trecut cu vederea toate astea, pentru că se poartă bine cu mine, pentru că oamenii par să fie atraşi de el, pentru că eu eram atrasă de el, de căldura lui constantă şi de încrederea lui de sine. Nu ştia ce fel de persoană am fost în timpul facultăţii, dar iubea atât de pur această nouă versiune a mea încât am realizat că nu am cum să fiu atât de groaznică precum credea toată lumea. Nu mi-am imaginat niciodată că aş putea să fiu cu cineva cu cinci ani mai tânăr decât mine, dar sunt avantaje în asta. Diferenţa de vârstă este destul de mică încât să arătăm bine împreună şi destul de mare încât instinctele lui să fie mai delicate şi mai maleabile. Când am insistat cu ideea unei cereri în căsătorie, pentru că mă apropiam deja de treizeci de ani, a priceput aluzia şi a cumpărat un inel. Nu inelul pe care îl voiam eu, dar pe aproape.

Adrian încearcă să facă conversaţie în drum spre acoperiş, dar vocea din capul meu este mai zgomotoasă. Vocea ei. „Trebuie să vorbim despre ce am făcut în noaptea aia”.

Au fost două nopţi distincte şi nu sunt sigură la care se referă. Cea în care a început totul sau cea în care s-a terminat totul. Nici ea nu a vrut să mai vorbească vreodată despre ce s-a întâmplat. Totuşi, se pricepea de minune să-şi încalce propriile reguli.

2.

ATUNCI

Aveam să-mi petrec primul an într-o cameră dublă de la parterul căminelor Butterfield. Clădirea C avea forma asemănătoare unui semn de întrebare şi înconjura o curte în care mă vedeam citind cu pletele-n vânt. Discutasem cu viitoarea mea colegă de cameră de câteva ori prin e-mail, dar încă nu ne întâlniserăm. Când am văzut-o prima dată, părinţii ei şi o fată mai tânără care probabil că-i era soră o ajutau să scoată un mini-frigider din închisoarea lui de carton. Tocmai îmi luasem la revedere de la părinţii mei. Probabil că mama avea să plângă tot drumul până în Pennington în timp ce tata o liniştea cu promisiuni că mă voi întoarce. Sora mea mai mare, Toni, plecase la facultate la Rutgers cu doi ani în urmă, însă era destul de aproape încât să vină acasă cam în fiecare weekend, cu bagajul plin cu rufe murdare după ea.

— A venit timpul tău, draga mea, îmi spuse mama cu un sărut pe obraz, înainte să închidă uşa maşinii. Să te distrezi. Dar ai grijă să nu intri în belele.

Ca şi cum belelele ar fi avut o etichetă cu semnul „Nu deranjaţi”. Ca şi cum un semn m-ar fi oprit pe mine.

Îmi doream ca prietena mea cea mai bună, Billie, să fie aici cu mine, dar Billie nu fusese acceptată la Wesleyan. Avea să-şi petreacă următorii patru ani la Universitatea Miami din Ohio, care era cunoscută mai mult pentru petreceri decât pentru altceva. Prietenia noastră era plăcută: o legătură formată în clasa a noua din stângăcia noastră şi din voinţa de a face ceva în această privinţă. Billie ştia cine sunt şi cine voiam să fiu şi iubea ambele mele versiuni. Deja îi trimisesem un mesaj de când am ajuns în campus. „Sper că o să le placă de mine”. Replica ei veselă „Normal că o să le placă!!!” mă linişti cât de cât.

Noua mea colegă de cameră avea părul blond platinat, iar rochia ei în pătrăţele arăta ca cea pe care fusesem obligată să o port la parada de Ziua Eroilor când eram mică. Nu arăta ca

fetele cu care am fost la liceu, toate purtând aceeaşi uniformă alcătuită din fuste scurte şi ghete Ugg care îmbrăcau picioarele date cu autobronzant. Ea era însă excepţional de drăguţă: proaspătă, naturală. Probabil că Billie i-ar fi pus o poreclă. Asta era apărarea noastră, deşi slabă, împotriva fetelor rele de la liceul Hopewell Valley Central. Le studiam, după care le îndepărtam învelişul într-un maraton de bârfe, precum fructelor răscoapte, pentru a ne lua gândul de la faptul că nu eram invitate la petrecerile lor. „Colega mea e Heidi”, aveam să-i scriu lui Billie.

Numele ei real era la fel de naşpa.

— Presupun că deja ştii asta din e-mailurile noastre, eu sunt Flora. M-a îmbrăţişat strâns. Îmi pare bine să te întâlnesc în sfârşit. Aceştia sunt părinţii mei, iar ea este sora mea, Poppy.

Poppy, care avea breton şi ochi mari albaştri, mi-a făcut timidă cu mâna.

— Ambrosia, am spus mai mult pentru ei decât pentru ea. Dar spuneţi-mi Amb.

Flora nu arăta aşa cum mi-am imaginat eu. Era mult mai drăguţă. Ştiam din conversaţiile de pe e-mail că a fost implicată în consiliul elevilor la şcoala privată din Connecticut. Nu fuma şi nu bea, şi voia să devină psiholog pentru copii. Bunătatea i se citea pe chip. Era exact genul de persoană cu care părinţii mei voiau să mă împrietenesc. Ceea ce Billie ar fi definit ca o *persoană care se străduieşte prea mult*

— Amb, spuse mama Florei, privindu-mă neprietenos. De unde eşti?

— Pennington, i-am răspuns. New Jersey.

— Drăguţ, spuse ea, dar mi-am dat seama după strâmbătura gurii că nu era drăguţ, că deja comisesem o greşeală. Să ai grijă de Flora. Tinde să se încreadă prea uşor în oameni.

— Mamă, o atenţionă Flora, cu obrajii deja îmbujoraţi. Opreşte-te.

Mama Florei părea că ar fi vrut să zică mai multe, dar strânse din buze. I-am întors vorbele pe dos în capul meu. Nu-mi dădeam seama dacă tocmai căpătase încredere în mine sau mă avertizase să nu fiu una dintre acele persoane în care fiica ei nu ar trebui să aibă încredere.

— Ne vom distra atât de mult anul ăsta, îmi spuse Flora după ce familia ei plecase. Pe sora ei o îmbrăţişă cel mai strâns şi îi

şopti ceva, însă nu am auzit ce. Mama încă mai e prietenă bună cu fosta ei colegă de cameră din primul an.

Am simţit o fărâmă de entuziasm. Chiar *avea să fie* un an distractiv. Muncisem mult ca să ajung aici, ca asta să se întâmple cu adevărat. Ca să-mi croiesc un viitor colorat, panoramic ca întindere, cu mine în rolul principal.

— Ai un accent aşa drăguţ, îmi zise Flora în timp ce punea poze pe panoul de plută.

— Mulţumesc, am reuşit să-i răspund, deşi nu mă simţeam recunoscătoare.

Probabil că nu intenţionase să o spună ca pe o insultă – *probabil* –, însă reuşise să mă facă să fiu jenată în legătură cu ceva ce nu crezusem până acum că este vizibil. Ceea ce spuneam era la fel de important ca felul în care o spuneam. Am venit la Wesleyan pentru teatru şi nu aveam cum să devin actriţă dacă nu scăpăm din Jersey.

În timp ce noi despachetam, colegii de pe etaj zăboveau în pragul uşii deschise, prezentându-se. Le-am zâmbit, i-am îmbrăţişat, am dat cu convingere din cap afirmativ fiecărei invitaţii la viitoare petreceri. Pe dinăuntru însă tremuram toată. Unele dintre fete păreau să fie deja prietene, râzând cu uşurinţă şi făcând glume de-ale lor de la şcolile private din Upper East Side. Două blonde care arătau ca nişte fotomodele erau din Los Angeles şi îşi butonau telefoanele, râzând în timp ce vorbeau despre un ştiu ce petrecere de după balul de absolvire la un club unde o colegă şi-a tras-o cu doi tipi în baie.

Nu erau ca fetele de la liceul meu, care aveau paharul de cafea de la Starbucks practic lipit de mână, care îşi presărau vocabularul cu expresii precum *gen* şi *mă rog,* şi care se întreceau în discuţii despre cine s-a sărutat cu cine la un ştiu ce petrecere de rahat din subsolul cuiva, unde băieţii în pantaloni de trening stăteau cu joystickurile în mână. Le-am copiat stilul cu blugii strâmţi, mi-am pieptănat părul ca ele, am pus deoparte salariile pe un an de la locul de muncă part-time de la Stop & Shop ca să-mi cumpăr o gentuţă Louis Vuitton – aceeaşi geantă multicoloră cu monogramă care atârna pe umerii slăbănogi ai fetelor celebre.

La Wesleyan eram pregătită să devin cu uşurinţă acea persoană care mi-am imaginat că aş putea fi. Însă am realizat în acea zi că s-ar putea să nu fie chiar cu *uşurinţă.* Fetele de aici

păreau frumoase într-un mod degajat, ce părea irealizabil: tinere şi strălucitoare, dar fără să fie vulgare.

Nu erau doar fete. Etajul nostru era mixt, ceea ce m-a bucurat. Băieţii erau un amestec de priviri timide şi zâmbete strălucitoare. Probabil că nu aveau să mă aleagă pe mine când aveau opţiuni mult mai bune dintre care să aleagă, un adevărat bufet, fete servite în regim *all-you-can-eat,* cu picioarele lor lungi şi ţinutele minimaliste. Iar băieţii erau mereu flămânzi. Pentru un moment, m-am gândit la iubitul meu din liceu, Matt, înainte să-i şterg imaginea din minte. Nu voiam ca amintirea a ceea ce a făcut să-mi strice prima zi.

— Ar trebui să vii cu noi la masă, spuse Flora. Merg cu câteva fete. Sper să aibă ceva ce pot mânca şi eu – ţi-am zis că sunt vegană? Când aveam doisprezece ani am văzut un documentar despre cum sunt tratate animalele la abator şi am renunţat imediat la carne şi lactate. Dacă vrei să înveţi, nu-i aşa de greu.

Nu părea arogantă, ci doar directă. Ştiam deja din conversaţiile de pe e-mail că este vegană. Dar nu îmi păsa de dieta Florei. Eram fixată pe ideea că ea ştia deja că prânzul va avea loc, pe realitatea faptului că s-a plănuit ceva fără mine. Eram aici de mai puţin de o zi şi deja eşuam.

Am ajuns cu toţii în Summerfields, sala de mese care acoperea clădirea Butterfield C ca o pălărie pătrăţoasă, şi grupul nostru mare a început să împingă mesele laolaltă. Penibilă cum eram, voiam să o sun pe mama şi să-i spun că am făcut o greşeală. În schimb, i-am dat mesaj lui Billie. „Ajutor! Oamenii de aici sunt aşa de diferiţi!”

Îmi răspunse imediat, aşa cum făcea mereu. „Păi, nu asta e şi ideea?”

O fată se aşeză lângă mine cu un sandviş prăjit cu caşcaval plin de ulei, aducând cu ea un iz de parfum mult prea dulce. Părul ei arăta ca o imitaţie de Posh Spice ratată.

— Eu sunt Ella Walden, se prezentă. Stau la capătul coridorului. Cât de tare e locul ăsta!

Cumva m-am simţit imediat uşurată că o aveam pe Ella lângă mine. Era palidă, şi plinuţă, şi demodată, dovada de care aveam nevoie să ştiu că nu toţi cei de la Wesleyan sunt grozavi în mod inerent. O priveam cu gelozie cum mânca sandvişul, în acelaşi timp judecând-o pentru că mânca o bombă calorică în public,

având în vedere că avea de dat jos câteva kilograme. Uram să mănânc în faţa altora.

Un „băga-mi-aş!” tare mi-a atras atenţia. A venit din direcţia fetei care stătea în capul mesei. Avea ochii mari înconjuraţi de un contur negru, părul blond prins în coadă şi o cămaşă cu câteva mărimi mai mari care lăsa să i se vadă sutienul din dantelă. Sprâncenele ei groase şi negre săltau în timp ce vorbea, total opuse sprâncenelor curbate şi pensate nebuneşte ale colegelor mele din clasa a XII-a. Am ignorat-o pe Ella ca să studiez acele sprâncene, felul în care îi încadrau faţa. Avea o faţă care capta imediat atenţia tuturor.

— Apoi Buddy era gen „Te rog, nu pleca, fac orice pentru tine”, povestea cu o voce guturală şi gravă. Iar eu i-am spus „Păi asta e problema” şi am plecat.

Toată lumea râdea. Mă întrebam dacă ştiau toţi cine e Buddy.

— Eşti drăguţă, îi spuse fetei asiatice elegantă de lângă ea – Clara, mi-am adus aminte vag, mintea mea fiind deja învălmăşită de prea multe nume. Cu siguranţă trebuie să fii burlăciţă pe aici.

Degetele ei se mişcară de-a lungul braţului Clarei. Voiam să vină şi rândul meu, să îşi îndrepte atenţia asupra mea.

Apoi, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, îmi veni rândul.

— Tu cine eşti? De unde eşti? mă întrebă, îndreptându-şi ochii verzi şi pătrunzători spre mine.

— Sunt Ambrosia. Din Pennington, New Jersey.

Deschise gura să spună ceva, însă Ella i-o luă înainte.

— Pennington! Imposibil. Eu sunt din Morristown. Suntem practic vecine. Ar trebui să ne uităm pe anuare mai târziu. Pun pariu că avem prieteni comuni.

Mi-am muşcat buza tare, dorindu-mi să nu fi spus *Pennington* şi că Ella să nu fi existat. Fata din capul mesei nici măcar nu se mai uita la mine. Mută conversaţia la un băiat de lângă ea, punându-şi braţul pe umărul lui.

— Asta-i colega mea de cameră. Zero capacitate de concentrare, îmi spuse cealaltă fată de lângă mine, o brunetă pistruiată pe nume Lauren, a cărei cameră era lângă a noastră. Am fost colege la Spence. E nebună.

Am vrut să o întreb la ce se referă când spune „nebună”.

— Cum o cheamă? am întrebat-o, însă nu am primit un răspuns.

Lauren vorbea deja cu altcineva despre unde ar putea să cumpere nişte iarbă acceptabilă în campus. Singura persoană care voia să vorbească cu mine era Ella. Îmi povesti, printre îmbucături, despre balul ei de absolvire şi despre pisica ei pe nume Freddy, în timp ce eu mă prefăceam că îmi pasă. Ar fi fost uşor să mă obişnuiesc cu ea, să discutăm în amănunt despre mediile asemănătoare din care proveneam. Dar nu voiam să mă întorc de unde am plecat.

Am înghiţit în sec atunci când colega *nebună* a lui Lauren se ridică şi plecă, urmată de Clara şi câţiva băieţi. Voiam să fac parte şi eu din acel grup. Mă holbam la doza de Cola dietetică din faţa mea în timp ce Gemma de la Saint Ann se plângea Florei despre iubitul ei care studia la Yale şi despre cât de dor îi era de el.

— Ştiu că e greu, spuse Flora. Dar şi lui îi este dor de tine. Adică, uită-te la tine. Cum ar putea să nu-i fie?

Nici măcar nu era vorba despre ce spuse, ci despre cum o spuse. Cu adevărat *drăguţă.* Simţeam fiori pe şira spinării. Flora, cu pantofii ei tip Mary Jane şi gulerul înalt, se integra mult mai bine decât mine. Ştia cum să fie ea însăşi – se pare că toată lumea ştia. Eu ştiam doar cum să-i imit pe alţii.

Lauren o studia pe Flora cu interes. Eram sigură că, mai târziu, avea să o facă cu ou şi cu oţet cu colega ei de cameră. Însă, când grupul se despărţi, Flora o îmbrăţişă. Lauren înlemni la început, apoi Flora îi zise ceva ce nu am putut auzi – ceva ce a preschimbat expresia plictisită a lui Lauren într-un zâmbet.

Mai târziu, când eram în camera noastră, eu îmi aşezam rochiile – despre care am realizat că erau ieftine şi de prost gust –, în timp ce Flora scotea poze cu prietenii din liceu şi cu iubitul ei care avea obrajii mascaţi de acnee, vizibilă chiar şi în alb-negrul granulat al pozei.

— El e Kevin, îmi spuse, ţinând o poză destul de aproape încât să o sărute. Studiază la Dartmouth. Anul al doilea.

— E drăguţ, i-am zis, deşi era o poză oribilă, iar el nu era chiar drăguţ.

— E cel mai tare. Sunt sigură că ai să-l cunoşti şi tu. A spus că o să mă viziteze tot timpul, când o să poată pleca de la facultate. Nu e chiar aşa departe. E la mai puţin de trei ore.

Mi-am imaginat că deja o înşelase, iar ea pur şi simplu încă nu ştia. Băieţii ne făceau să fim proaste. Mama părea sigură că voi

găsi pe „cineva special” la facultate, aşa cum Toni îşi cunoscuse iubitul la Rutgers: Scott cel cu maniere impecabile, *un băiat atât de bun.* Cu toate acestea, ideea unei iubiri ca în poveşti înfiripată la facultate mi se părea cu totul şi cu totul irealizabilă.

— Dar tu? continuă Flora. Ai şi tu iubit, nu?

Mă holbam la pozele pe care le considerasem demne de a ocupa un locuşor pe panoul meu de plută. Printre ele era şi una cu mine şi Matt, cu zâmbetul lui relaxat şi braţul în jurul umerilor mei. Îmi displăcea faptul că Flora presupunea că am un iubit, ca şi cum era un fel de certitudine. Aproape că voiam să-i spun întreaga poveste oribilă, dar am decis totuşi să nu o fac.

— Nu, m-am hotărât să-i răspund. Am avut pe cineva, dar e complicat.

— Complicat, repetă ea, ca şi cum nu înţelegea semnificaţia cuvântului.

Îmi pierdusem virginitatea cu Matt, în vara de dinaintea clasei a XII-a. Billie deja renunţase la a ei şi voiam şi eu să scap de ea, de himenul meu stupid, simbol al acelei linii trasate în mod arbitrar între fetele care avuseseră un penis în ele, şi cele care nu. Dar decizia de a face sex nu avea legătură doar cu asta. La vremea aceea chiar credeam că Matt nu avea să fie doar primul, ci şi ultimul. „Mereu vom fi noi”, îmi spusese în timpul unui bal de la şcoală, cu braţele lui strânse în jurul taliei mele, iar faţa mea, ascunsă în curbura gâtului său.

— Eşti aşa de norocoasă, obişnuia să se plângă Billie. E, gen, prea bun să fie adevărat.

Dar chiar era adevărat, şi era al meu. Eram colegi la cursul de actorie din clasa a XI-a şi, mai târziu, susţinea că s-a înscris doar ca să îmi ceară o întâlnire – „Ţi-am văzut toate piesele. Eşti aşa talentată!” M-am topit după el şi am avut încredere în el când mă luă de acasă la prima noastră întâlnire, cu flori pentru mine şi o strângere de mână pentru tata. Degetele lui erau delicate când se strecurau sub hainele mele, iar vocea lui, întrebătoare. Băieţii în jurul cărora orbitaserăm eu şi Billie până atunci nici nu ştiau că existăm, decât dacă erau beţi şi voiau ceva de la noi. Nu eram obişnuită să fiu tratată bine, pentru că nu ştiam nici măcar cum este să fii observată.

Ştiam că alte fete îl doreau pe Matt, dar el nici măcar nu se uita la ele vreodată. Mă vedea doar pe mine. După meciurile de baschet la care eu şi Billie mergeam cu sârguinţă, purtând

culorile liceului Central, pe mine mă lua în braţe, transpirat tot, pe mine mă săruta la petreceri, în faţa tuturor. „Pentru totdeauna”, îi plăcea să spună atunci când stăteam în patul lui, după şcoală, cu ventilatorul bâzâind în surdină deasupra noastră. „Tu eşti veşnicia mea”.

Nu aveam niciun motiv să nu-l cred.

— Eu am terminat-o cu el, i-am spus Florei, savurând valul de putere care însoţea minciuna.

— Păi, sunt sigură că există cineva mai bun pentru tine chiar aici. Mă luă de mâini. Pot să-ţi vopsesc unghiile ca ale mele? Să ne putem asorta la petrecerea din seara asta.

Ale ei erau vopsite cu roşu cardinal şi negru – deja purta cu mândrie culorile Wesleyan.

Eram jenată de unghiile mele. Niciodată nu aveau aceeaşi lungime, le vopseam foarte rar, iar atunci când îmi acordam timp să le fac, mereu descojeam oja. Flora deja se întindea după o pilă de unghii roz, aşa că am lăsat-o să-mi ia degetele într-ale ei şi am privit-o cum lucra. Când termină, mă ajută să-mi aleg ţinuta – o rochie albastră cu decolteu de la Forever 21 şi pantofi cu talpă ortopedică ce fuseseră cândva ai lui Toni.

— Sigur arăt bine? am întrebat.

Simţeam că sunt ieftină şi soioasă. Aveam părul prea îngălbenit şi pielea bronzată artificial. Cel mai rău e că mă simţeam mediocră.

— Eşti frumoasă, mă asigură Flora. Rochia asta îţi pune ochii în valoare.

Cuvintele ei îmi aduseră o fărâmă de confort.

Petrecerea din acea seară avea loc în clădirea Butterfield A, într-o cameră dublă ce aparţinea unor fete care aveau buletine false – am aflat imediat că aproape toată lumea avea deja aşa ceva. Mi-am petrecut mai toată seara lipită de un perete, bând votcă cu Sprite dintr-un pahar de carton şi privind cum fetele treceau cu rândul într-un colţişor unde îşi aplecau capetele deasupra unei oglinjoare pe care am zărit linii drepte de cocaină. Îmi era prea frică să încerc aşa ceva şi, oricum, nici nu mi s-a oferit. Singurul drog pe care-l încercasem în liceu era marijuana şi nu făcuse decât să-mi calcifieze, într-un exoschelet sufocant, obsesia că lumea vorbea despre mine.

Am văzut-o pe Gemma de la prânz fâţâindu-se prin cameră în blugi şi un tricou alb care contrasta cu bronzul ei de culoarea

piersicii. Arăta simplu, dar superb. Brusc, mă simţeam ridicolă, îndesată în rochia mea şi cu machiajul stângaci. Privirile ni se întâlniră preţ de o secundă, înainte ca a ei să aterizeze pe gentuţa mea LV colorată. Cu sprâncenele ridicate, îşi întoarse atenţia asupra Clarei şi a poşetei ei maro banale. Am făcut un pas greşit alegând această poşetă. Fetele de aici nu etalau etichetele ca simboluri ale statutului lor. Ideologia care domnise la liceul Central era cu totul şi cu totul greşită aici.

Flora părăsi devreme petrecerea, după ce sorbi toată seara din aceeaşi sticlă de apă.

— Mă sună Kevin la zece. Vrei să mă întorc după, să te iau?

— Mă descurc, mulţumesc, i-am răspuns.

Nu voiam să fiu fata beată după care să strângă.

Lauren şi colega ei de cameră apărură fix când pleca Flora – întârziere elegantă, numai că doar Lauren era elegantă. Colega ei, *nebuna,* purta boxeri şi un maiou striat, fără sutien, de parcă abia se trezise din somn. Am dat pe gât încă o băutură în timp ce ea se aşeză la coadă la cocaină, apoi începu să danseze în mijlocul camerei, trăgând un băiat de cămaşă. Am văzut cum se dădu puţin înapoi când el încercă să o sărute, după care îşi frecă şoldurile de părţile lui intime. Cu cât durerea de pe chipul lui creştea, expresia feţei ei devenea mai jucăuşă, iar râsul ei ascuţit de hienă era cel mai zgomotos sunet din cameră.

L-am privit cum trecu de la a o vrea*, la a avea nevoie* de ea. Era ca o tranzacţie, iar ea îi sugea forţa ca un vampir. Era arta spectacolului. Mai făcuse chestia asta înainte, să controleze băieţi. Când îl lăsă în sfârşit să o sărute, fu pentru că deja îl secătuise de ceea ce avea ea nevoie.

Se îndepărtă de gura lui insistentă destul de mult încât să se uite direct la mine şi să-mi facă cu ochiul. I-am zâmbit, după care am regretat imediat gestul.

Observase că mă holbam şi avea să spună tuturor cât de ciudată eram.

Mi-am plecat ochii spre podea la timp ca cineva să-şi verse băutura pe poşeta mea.

— Scuze, îmi zise tipul, fără ca măcar să se uite în sus la mine.

Simţeam că mă micşorez.

Am deschis fermoarul poşetei îmbibate şi mi-am scos telefonul. Apoi am lăsat poşeta pe podea, azvârlită lângă perete.

Nu mai aveam nevoie de ea. Billie ar fi fost îngrozită, dar Billie nu era aici şi nu ar fi înţeles.

Când m-am ridicat, am realizat cât de beată eram. M-am împleticit până la Lauren şi Gemma, sperând să mă includă în conversaţia lor, însă ori nu mă observară, ori nu vrură să o facă. Mă legănam pe un ritm inexistent şi pretindeam că nu îmi pasă.

— Deja s-a culcat cu prietenul lui, zise Lauren. E un fel de joc.

Mă trecu un fior. Nu ştiam regulile, dar voiam să joc şi eu. După ce am scanat camera cu privirea am aflat ceea ce ştiam deja. Colega lui Lauren plecase.

Persoana care era responsabilă de împărţirea camerelor greşise complet, pentru că fata aia trebuia să fie colega mea. Cine mă pusese, în schimb, cu Flora avea să fie vinovatul atunci când Butterfield C avea să devină Căminul Groazei.

3.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Reuniunea de zece ani are loc în mai puţin de o lună! Probabil că ai pe cineva cu care vrei să reiei legătura – acum este momentul perfect să dai de acea persoană. Dacă încă nu te-ai alăturat grupului nostru de Facebook Promoţia 2007, te încurajăm să treci pe internet şi să te conectezi.

Ai putea fi surprinsă pe cine găseşti.

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Nu spun nimănui despre reuniune. Nici mamei mele când mă sună să mă întrebe dacă eu şi Adrian venim în vizită de Ziua Oraşului Pennington, nici lui Toni când îmi trimite poze cu Layla, nepoata mea de doi anişori. Nu-i spun nici măcar lui Billie, căreia îi scriu despre orice – Billie care ştie mai multe despre mine decât oricine altcineva din viaţa mea. M-ar încuraja să mă duc. Dar ea nu înţelege. Trecutul ei nu a produs victime.

Hadley şi Heather, singurele fete de la Wesleyan cu care păstrez legătura, mă întreabă pe chatul de grup dacă mă duc şi le răspund că am deja ceva planificat pentru acel weekend. „Huo”, spune Hadley. „Justin o să fie trist că nu o să poată sta de vorbă cu Adrian”. Verific zilnic poşta din clădirea noastră ca să înhaţ eventualele notificări înainte ca Adrian să le poată vedea. Adrian nu pune multe întrebări, însă, când devine curios, nevoia de a primi răspunsuri a unui copil de şase ani e nimic pe lângă a lui. „De ce? De ce? De ce?” Şi nu este insistenţa lui cea pe care o urăsc cel mai mult, ci naivitatea lui, fix acea calitate

care m-a atras odată la el. Încrederea lui că există o soluţie pentru orice problemă.

Nu mai primesc nicio scrisoare şi chiar cred că am scăpat. Apoi, trecutul mă găseşte în ultimul loc în care mă aşteptam: la Skylark, unde mă întâlnesc ocazional, după serviciu, cu Adrian, care face un rar pelerinaj dincolo de confortul Astoriei şi al berilor artizanale de acolo. Skylark este barul meu preferat din Midtown, propriul meu cuibuşor strălucitor deasupra New York-ului. Sorbim din băuturile noastre – pentru mine un martini, *doar unul,* cum îi place lui Adrian să zică, *pentru orice eventualitate* – când Tara Rollins îşi face apariţia la masa noastră. Tara de la Wesleyan, care a fost redactor-şef adjunct la *Argus,* iar acum lucrează în industria cărţii.

— Ambrosia! ţipă ea.

Nu am mai văzut-o de la petrecerea burlăciţelor a lui Heather – un weekend de cercheleală pe plaja din Sag Harbor, unde Tara ne-a mărturisit, printre lacrimi, că îl înşelase pe soţul ei cu un coleg editor –, iat-o însă aici, iar Adrian e deja în picioare şi dă mâna cu ea cu un entuziasm stânjenitor.

— Uită-te la tine. Arăţi minunat! Spune-mi, te rog, că vii. Nu ar fi la fel fără tine.

De parcă am fi fost vreodată mai mult decât nişte simple cunoştinţe de la o petrecere.

— Unde? întreabă Adrian.

Tara râde.

— La reuniune, desigur. Vii şi tu, nu? Soţul meu nu ar rata aşa ceva.

Îmi dau băutura pe gât şi îmi păstrez zâmbetul în timp ce votca mă arde. „Soţul tău ratează multe”.

— Reuniune? Adrian face cuvântul să pară ca o rană deschisă. Mă holbez la antebraţele lui bronzate, la părul negru care dispare sub mânecile cămăşii lui în carouri. Nu ştiam...

— Pur şi simplu nu am avut ocazia să discutăm, îi spun ca să îl scutesc de umilinţă. Oricum, nu are importanţă. Nu vreau să merg.

Tara ştie de ce, dar face pe proasta.

— Normal că vrei să mergi. *Toată lumea* va fi acolo.

— Este weekendul aniversării noastre, îi explic. Facem ceva special pentru a sărbători. Trei ani.

Ăsta este unul dintre acele momente în care îmi doresc să fi avut un inel mai mare pe care să-l vântur în faţa oamenilor.

— Nici vorbă, zice Adrian. Nu putem rata reuniunea. Putem sărbători oricând aniversarea noastră. Oricum, doar o să mâncăm pizza pe terasă.

Îi zâmbeşte Tarei ca un băieţel, ca şi cum va fi impresionată de întâlnirea noastră modestă.

— Exact, adaugă Tara.

Încep să vorbească de parcă nici măcar n-aş fi acolo. Durează mai puţin de un minut ca Adrian să menţioneze romanul la care lucrează şi mai puţin de două ca Tara să menţioneze Butterfield C. Simt că mă umplu de nervi. Vreau să-l protejez pe Adrian, nu doar de adevăr, ci şi de criticile inevitabile ale Tarei faţă de el, faţă de noi.

— Eram destul de sălbatică pe atunci, spune ea, râzând. Caut cu privirea un ospătar care să-mi aducă al doilea martini. Dar, desigur, nu la fel de sălbatică precum Amb.

— Cred că ai greşit fata, zice el, apucându-mă de încheietura mâinii. Ea şi-a ţinut capul plecat şi a învăţat.

Nu pot să mă uit la Tara, pentru că ştiu ce voi vedea pe chipul ei. „Şi-a ţinut capul plecat, sigur”. E o bombă cu ceas şi trebuie să scap de ea înainte să explodeze.

— Bine, spun, degetele mele strângând atât de tare paharul încât mi-l imaginez cum se sparge. O să mergem.

Abia acum că spun cu voce tare cuvintele astea îmi dau seama de adevăr.

Trebuie să merg. Nu pentru Tara, sau pentru altcineva, ci pentru *ea.* Pentru că ea ar putea şti ceva care să ne absolve. Mi-o tot imaginez, oriunde ar fi, cum îşi face timp să scrie aşa caligrafic – atât de atipic pentru ea; mereu era în grabă. Dar m-a chemat cu un motiv şi trebuie să ştiu care anume.

•

Am zis „O să mergem”, dar nu m-am referit la *noi.* Îmi storc creierii şi scormonesc pe internet motive pentru care să nu-l iau pe Adrian cu mine. Poate că asta va face bine mariajului nostru. Pot să fac faţă trecutului, îmi pot lepăda pielea ca, în schimb, să mă întorc măcar cu o parte din acea recunoştinţă pe care obişnuiam să o simt pentru soţul meu.

Găsesc un atelier de scriere oferit de NYU în weekend şi i-l prezint, cu entuziasm, ca pe o minunată oportunitate de a-şi lua în serios *meşteşugul.*

— Consideră-l cadoul meu de aniversare. Doar gândeşte-te cât de mult vei putea scrie, exagerez eu.

E pe punctul de a se înscrie când observă data.

— Nu acum, spune el. O să mai fie şi altele. Hei, ar trebui să-mi iau un costum pentru reuniune?

Primesc un mesaj de la Hadley. „Voi cereţi cazare la cămin?”

Îmi şi imaginez. Îl am pe Adrian lângă mine şi ne ţinem de mână pe Foss Hill. Poate nu ar fi aşa rău. O dată la câteva luni, ne întâlnim cu Hadley şi Heather şi soţii lor să luăm masa şi să bem ceva, iar băieţii se retrag atât de adânc în conversaţiile lor despre sport şi filme de acţiune, încât şi uită că suntem acolo. Hadley şi Heather ştiu că nu i-am spus lui Adrian despre Căminul Groazei – la petrecerea mea de logodnă le-am spus că nu am vrut să stric ceea ce era între mine şi Adrian cu toate acele zvonuri oribile, iar ele m-au îmbrăţişat cu înţelegere, şi promisiuni de „Nu este treaba noastră, nu am zice niciodată nimic”. Aş putea îndura un weekend la Wesleyan. *Noi* am putea.

Reflectez cu grijă asupra ideii. Adrian deschide iarăşi discuţia în timp ce suntem la cină, în Brooklyn, cu Billie şi soţul ei, Ryan. Am făcut din ce în ce mai rar naveta din Astoria, care durează o oră, iar ei nu vin niciodată la noi din cauza *copiilor.* Mă ia de mână atunci când ne aşezăm la masă, un mic gest care ne marchează ca o echipă, aşa cum ar trebui să fie cuplurile căsătorite.

— Reuniunea lui Amb o să fie super, spune cu gura plină de friptură, după ce soseşte felul principal. Zece ani. Mă face să-mi doresc să fi absolvit şi eu facultatea.

— Reuniune? întreabă Billie. Iau o gură de vin din al doilea pahar pe care Adrian nu voia să-l comand. Îi simt privirea asupra mea, durerea din ochii ei că nu i-am spus eu personal. Stai. Wesleyan? Şi te duci?

— Da, răspund repede. Credeam că ţi-am zis deja.

— Nu, spune Billie. Cred că ai uitat.

Ştie că nu am uitat. Îmi amintesc strălucirea albastră de pe chipul lui Billie de la Hamilton Manor când eram amândouă bete la balul de absolvire de la Central, şi cum mâna ei rece îmi

ştergea lacrimile de pe obraji. „Matt e aici. Cu ea. Nu te uita. Dă-i naibii, vom fi mereu noi”.

Mă chinui să găsesc alt subiect de discuţie

— Ultima ta postare e aşa drăguţă! Fetele încep să semene atât de mult cu tine!

Expresia ei acră se relaxează, dar nu am scăpat încă. Îmi va scrie în seara asta şi îmi va cere să *vărs totul,* de parcă aş fi o băutură care stă să dea pe dinafară.

— O, da. A trebuit să o mituiesc pe Sawyer cu aluat de prăjiturele ca să stea locului. Sunt mama anului, nu ştiai?

Tehnic vorbind, Billie nu a mai lucrat de când Ryan a fost promovat pe un ştiu ce post în domeniul *private banking* în Districtul Financiar, iar ea a născut-o pe Beckett. Dar se autointitulează „formator de opinie”. Imaginea ei publică online – un blog numit Gurimom care s-a transformat într-un cont de Instagram cu aproape treizeci de mii de urmăritori – e total diferită de identitatea ei reală. Este un adevărat simbol al grupului #2sub2 alcătuit din mame care îşi poartă copiii ca pe nişte borsete atârnate de ele peste pantalonii de yoga mulaţi. Ele practic o venerează pe Billie şi starea de perfecţiune roz pastel falsă pe care ea o întruchipează.

Tocmai de asta nu folosesc Instagram. Pentru că nu vreau să cultiv o viaţă #fărăfiltru, o pastişă de zâmbete false. Am învăţat la Wesleyan că oamenii nu au ciudă pe fetele care sunt cele mai deştepte şi cele mai frumoase, ci pe cele care sunt deştepte şi frumoase fără să se chinuie. Spre deosebire de Billie, eu am încercat să nu mă chinui în lumea reală. Nu aveam niciun buton de ştergere, niciun mod de a anula.

— Îmi amintesc reuniunea mea de cinci ani, spune Ryan. Îl urăsc pentru că revine la aceeaşi conversaţie. Am stat în cămine şi ne-am făcut muci. Aveam de gând să mi-o trag cu o tipă de care fusesem obsedat, numai că abia am recunoscut-o sub operaţiile estetice eşuate.

— Camera mea de cămin era tare, adaugă Adrian. Mă simţeam ca într-un palat în ea.

Palatul de păsărici şi marijuana. Adrian a recunoscut că era un curvar în facultate. Mi-a spus chiar şi că s-a trezit la realitate abia atunci când a fugit la infirmiera campusului după ce făcuse clamidioză, de frică să nu-i cadă scula din cauza suprautilizării. Este una din multele lui anecdote care nu au eşuat niciodată în

a mă distra pe vremea când ieşeam la întâlniri, chiar şi atunci când suspectam că unele dintre ele nu erau în totalitate adevărate. Adrian e barman. E obişnuit să asculte poveştile altora. Deci e normal să încerce să pară că unele dintre ele îi aparţin.

— Camerele de cămin erau deja ocupate când am sunat, spun eu. Deja am făcut rezervare la un hotel.

Nu unul dintre hotelurile recomandate în e-mail, ci unul care e mai departe de facultate, în afara Middletownului, la distanţă de o călătorie ceva mai scumpă cu un Uber.

— Ce păcat, zice Adrian.

În acelaşi timp Billie spune:

— Poţi să o învinovăţeşti pentru că nu vrea să stea acolo?

— Cum adică? întreabă Adrian un moment prea lung de tăcere.

— Colega lui Amb... începe Billie să zică.

O întrerup repede.

— Vin şi fostele mele colege de cameră. Hadley şi Heather. O să fie super. Vrea cineva desert?

Billie strânge din buze. Ştie că nu i-am spus lui Adrian despre cealaltă colegă de cameră, aşa că nu îmi dau seama unde vrea să ajungă cu această conversaţie. Fruntea ei ar fi încreţită toată dacă nu şi-ar fi făcut recent injecţii cu Botox.

Îmi e teamă de ce ar putea să spună Billie mai departe, dar îi bâzâie telefonul şi îi distrage atenţia.

— La naiba! E mama. Spune că Beckett refuză să doarmă. Îşi termină vinul. Cred că ăsta e semnalul nostru că trebuie să plecăm.

Ryan îi face semn ospătarului, mâzgălind în aer cu arătătorul şi degetul mare împreunate.

Din fericire, ospătarul e rapid. Billie vorbeşte la telefon cu Beckett, şi îi spune:

— Mami şi tati vin imediat acasă, du-te la culcare pentru Buni, scumpa mea.

Dau pe gât restul băuturii mele şi, în acel moment, o zăresc. Nu e chiar ea, totuşi. Niciodată nu e. În sinea mea ştiu asta, dar iată că tot continui să o văd în diverse locuri.

Poartă o rochie de vară şi colanţi, şi o dâră de ruj când vrea să se simtă şic. Mă priveşte în timp ce fac naveta spre serviciu, cu mâinile ei albe ca varul apăsate pe ferestrele mânjite ale

metroului, ca apoi să coboare cu mine la Bryant Park. Ţine în mână un pahar de cafea cu gheaţă şi stă pe holul clădirii în care lucrez, privindu-mă cum iau liftul către al douăzeci şi patrulea etaj, unde cuibul firmei Brighton Dame zumzăie de activitate, unde îmi desăvârşesc transformarea în scorpia de la Relaţii Publice. Atunci când ochii ni se întâlnesc, privirea ei urâcioasă îmi despică în două craniul. Acea întrebare pe care vrea să o pună. „De ce?” Psihiatrul la care m-au dus părinţii în vara primului an de facultate mi-a spus ceva ce nu voi uita niciodată.

— Ai trecut printr-o traumă, zise ea, un şirag de cuvinte pentru care a fost plătită generos să le scoată pe gură. Îţi doreşti să fi putut face mai mult. Dar poate că îţi este teamă să treci peste ce s-a întâmplat pentru că, altfel, nu eşti sigură că ai altceva de care să te agăţi.

În sinea mea eram impresionată de faptul că a putut afla atât de multe doar din tăcerea mea şi datul din cap. Adevărul nu era că nu puteam trece peste lucrurile astea, ci că mă agăţam de ele cu toată forţa.

„Îmi doresc să fi făcut mult mai mult”, i-am spus. Asta era ceea ce aştepta ea să audă. De fapt, îmi doresc să fi făcut mult mai puţin.

— Amb, mă atenţionează Billie, netezindu-şi fusta din dantelă care i s-a strâns în jurul coapselor. Sună-mă mai târziu. Ar trebui să vorbim.

Când ne îmbrăţişăm de rămas-bun, fata iese din toaleta doamnelor, holbându-se încă la mine şi judecându-mă în linişte. Îmi urăşte rujul. Nu i se pare că-mi stă bine cu roşu. Şi are dreptate. Roşul va fi mereu culoarea ei.

4.

ATUNCI

Prima mea săptămână la Wesleyan a fost o vânătoare de comori sucită, diverse locuri din campus marcând prada. Fetele erau noul limbaj pe care-l studiam, iar campusul, propriul meu proiect de geografie. Stoli şi Sprite se găseau în diverse camere din clădirile Butterfield cărora am început imediat să le spun şi eu „Butts”, cum am auzit la alţii. Biblioteca Olin, cu stâlpii ei şi lumina abundentă, era locul unde întregul meu trup vibra precum un cablu sub tensiune atunci când am încercat să mă concentrez asupra primelor mele teme, mult prea conştientă de lumea din jurul meu. Molon, poreclită cu afecţiune Nava Mamă, domina campusul ca un străjer vigilent din vârful Foss Hill. Acolo luam majoritatea meselor şi stăteam la coadă la un bar de salate cu ingredientele etern ofilite, iar mâinile îmi ardeau în timp ce scanam cu privirea mesele după Flora, sau chiar Ella, pentru că pe ea măcar nu trebuia să o impresionez.

Şi a patra bază – camera noastră, cu jumătatea Florei ordonată impecabil. Avea oje de toate culorile aşezate într-un curcubeu.

— Nici nu e nevoie să ceri, spuse ea. Ia ce vrei tu.

Aşa am şi făcut, însă nu chiar de la început.

Prinsesem în piuneze poze cu mine şi Billie şi, în mod penibil, o lăsasem şi pe cea cu mine şi Matt – singura care rămăsese intactă şi nu devenise origami după despărţirea noastră. Nu aveam să mai fiu cu el – nu până să fac o greşeală la beţie în vara care urma, deşi nu ştiam asta pe atunci –, dar trebuia să par dorită, pentru că asta era moneda locală.

Uram să-i văd faţa pe peretele meu, dar era necesar pentru a-mi aminti că nu trebuie să mă încred în oameni aşa uşor. Nu aveam să fiu luată prin surprindere din nou. Nu aveam să fiu fata care l-a crezut pe iubitul ei atunci când a anulat planurile de a merge la o petrecere pentru că era bolnav. Nu aveam să fiu fata care s-a dus la petrecere cu Billie, în schimb. A fost cel mai umilitor moment din viaţa mea când m-am împleticit, beată,

până la subsol, să-l găsesc pe Matt cu capul între picioarele Jessicăi French.

Iar cea mai rea parte nici măcar nu era acea imagine carnală care mi-a rămas întipărită în minte pentru totdeauna, ci faptul că am stat pur şi simplu acolo, uluită, incapabilă să deschid gura. „Nu e Matt”, am încercat să mă asigur, numai că, desigur, era. În loc să-mi azvârl furia pe care o merita către el, m-am furişat nevăzută înapoi, torturându-mă singură pentru defectele mele, cele care l-au împins spre Jessica French cea perfectă. „Normal că m-a înşelat”, mi-am spus. „Nu sunt specială”. Fiecare compliment pe care-l scosese pe gură mi-a explodat în minte. Nu vorbise niciodată serios.

Eram un dezastru îmbibat de lacrimi atunci când m-a găsit Billie pe veranda din faţă. M-a îmbrăţişat strâns şi a dezlănţuit iadul.

— Dă-l dracu’, Amb. Pe bune. Termin-o cu el şi fii a naibii de brutală când o faci.

Ne-am întors acasă la Billie şi am plănuit discursul epic de despărţire pe care aveam să-l folosesc, toate modurile în care aveam să-l rănesc. Mi-am închis telefonul şi abia dacă am dormit tot weekendul. Când l-am văzut luni la şcoală, Matt se purta de parcă nu se întâmplase nimic, îşi puse mâna pe spatele meu şi m-a sărutat pe obraz. Nu puteam găsi cuvintele potrivite, aşa că i-am întors, jalnică, replica, „Te iubesc”, urându-mă din ce în ce mai mult cu fiecare silabă rostită.

— Te simţi mai bine? am reuşit să întreb, abţinându-mă să nu plâng.

— Da, mă simt mult mai bine în pielea mea, răspunse el. M-am gândit că şi tu eşti bolnavă, cum nu m-ai mai sunat înapoi.

Acum era momentul să-mi ţin discursul pregătit, dar mi s-au blocat cuvintele în gât.

— Nu am fost bolnavă, i-am răspuns fix când a sunat clopoţelul.

Mi-am zis că îl voi suna şi că voi trece la fapte în acea seară, explicându-i lui Billie că ar fi mai uşor la telefon, dar nu am apucat să o fac înainte să primesc mesajul lui. „Cred că ar trebui să ne despărţim. Chiar îmi pare rău, dar trebuie să mă concentrez pe şcoală”. Era o nouă rană de cuţit.

În cele din urmă, am ripostat. „Eşti jalnic dacă nici măcar nu te poţi despărţi de mine în faţă. Ştiu ce ai făcut”. Dar era prea

târziu. Vorbele mele îşi pierduseră din efect. Din acel moment m-am hotărât să mă folosesc de băieţi aşa cum şi ei fuseseră dispuşi să mă folosească pe mine. Dacă niciunul dintre ei nu conta, nu aveam cum să fiu rănită.

La Wesleyan, mă agăţam de orice invitaţie primeam, pentru că nu voiam să fiu legată de Flora care rareori mergea la vreo petrecere, deşi fetele se adunau în camera noastră să o invite. În fiecare noapte înainte de culcare, telefonul ei răsuna de melodia „I Don't Want to Miss a Thing" a trupei Aerosmith – soneria lui Kevin – şi se puneau la taclale aproape o oră, şuşoteli accentuate din când în când de un râs delicat.

Atunci când mă aflam în cameră în timpul apelurilor, îmi puneam căştile şi mă prefăceam că nu ascult, însă nu puteam să nu trag cu urechea. Erau cele mai banale conversaţii, presărate cu diverse anecdote despre absolut orice lucru care i se întâmplase Florei în ziua respectivă. Lasagna de la Molon, nişte tăiţei încâlciţi cu marginile uscate, *vai,* care nu era pentru vegani. Ciocolata caldă vegană pe care i-o trimise sora ei într-un pachet cu bunătăţi. Ceva ce spusese unul dintre profesorii ei. Ceva ce am spus eu. Numele meu apărea de multe ori. „Abia aştept s-o cunoşti pe Amb. E aşa de treabă!"

Am încercat să-i imit entuziasmul, dar părea o reprezentaţie contradictorie. Pentru mine, a fi de treabă era un lucru la fel de naiv ca a fi demn de încredere, cu care nu am ajuns nicăieri. Flora trebuie să fi ştiut că le dădea celor din jur puterea de a o răni. Era periculos să fii prea delicat într-o lume în care aveai nevoie de un strat protector.

Nu aveam să mai fiu delicată vreodată. Nu când existau fete precum Jessica French, care îmi zâmbesc în faţă şi mă trădează pe la spate. La cât de mult îl uram pe Matt, cred că pe ele le uram şi mai şi. Eram bătaia lor de joc.

Aşa că, în schimb, am lucrat la acel strat protectiv. Le-am copiat stilurile fetelor din cămin, fete care erau mai drăguţe şi mai la modă decât mine: Gemma, cu blugii ei rupţi şi puloverele cu o mărime mai mare, şi Clara, cu fustele ei mini purtate peste colanţi, şi chiar şi supraveghetoarea noastră, Dawn, al cărei păr roşcat şi buclat i se unduia pe spate într-o vâltoare, în mod miraculos strălucitor şi fără fire rebele.

În fiecare zi înainte de cursuri, îmi îndreptam părul cu migală şi îmi pictam faţa cu ustensilele din arsenalul meu Bobbi Brown.

Mă irita felul în care îmi veneau hainele, cum totul era, în mod intenţionat, atât de strâmt. Defectele mele erau amplificate în orice oglindă.

Dar le puteam depăşi. Eram actriţă şi venisem la Wesleyan să învăţ. Eram destul de drăguţă cu machiajul potrivit şi destul de slabă cu dieta potrivită, dar nu era *destul* încât să pot fugi la Hollywood şi să locuiesc în maşină, uscându-mi părul la uscătoarele de mâini din restaurantele fast-food între audiţii. Trebuia să învăţ cu adevărat meşteşugul.

Mă prefăcusem şocată atunci când am primit scrisoarea de admitere la Wesleyan. Nu eram surprinsă, dar simţeam nevoia să pretind că sunt şi nu înţelegeam de ce. Mi-au trebuit ani să-mi dau seama că fetele nu trebuiau să-şi recunoască ambiţia, ci să o închirieze din când în când, atunci când nu deranja pe nimeni.

Eram sigură că aveam să interpretez roluri la facultate, asta până am ajuns la Wesleyan şi am cunoscut-o pe Dora de la unul dintre celelalte Butts, care deja jucase pe Broadway, şi Sienna din capătul holului, care filmase un episod-pilot dintr-un serial TV pe timpul verii, şi mi-am dat seama exact de ce m-am lovit. Avusesem de gând să prind un rol într-o piesă a Departamentului de Teatru. Însă teama de respingere, devenită brusc o certitudine arzătoare, m-a făcut să renunţ la audiţii. Mi-am spus că voi încerca în semestrul următor. Până atunci, aveam să îmi studiez concurenţa şi să găsesc un mod de a ieşi în evidenţă.

Nici nu ştiam câtă dreptate aveam.

Flora voia să devină psiholog şi să ajute copii cu probleme. Deja devenise un fel de guru pentru fetele de pe etajul nostru, împărţind tampoane şi sfaturi despre relaţii, lăsând pe uşile noastre post-ituri colorate cu încurajări scrise pe ele. „Poţi să faci orice! Eşti minunată!”

Mie îmi dădea atenţie în mod special, cu zâmbetul ei dulce în timp ce îmi împletea părul, vrând să ştie poveştile mele de la liceu, poate pentru a avea o scuză să le aducă în discuţie pe ale ei. Vorbea mult despre Kevin, pe care-l întâlnise la clubul privat din Fairfield, unde taţii lor jucau golf.

— Este greu să ai o relaţie la distanţă, îmi spuse. Dar suntem amândoi răbdători. Facem cumva să meargă lucrurile.

— De ce nu ai dat şi tu la Dartmouth? am întrebat-o într-o zi, în timp ce cinam la Molon. Adică, trebuie să-ţi fie foarte dor de el.

Ceea ce am vrut de fapt să spun: Relaţiile la distanţă nu funcţionează. Sau funcţionează doar dacă niciunul din cuplu nu este gelos. Iar Flora, cu toate că susţinea că are încredere în Kevin, era geloasă. Altfel nu puteam să-mi explic toate acele apeluri târzii, mai dese decât mersul la toaletă, şi chiar şi soneria. Nu voia *să rateze nimic* din ce făcea el.

— Nu am intrat, răspunse Flora. Pentru prima dată am simţit o urmă de resentiment în glasul ei. Am fost respinsă. Puteam să merg la Universitatea din New Hampshire, să fiu mai aproape, dar lui Kevin i s-a părut că Wesleyan ar fi mai potrivit pentru mine.

— Normal, vrea ce e mai bun pentru tine.

— Da. Nu a încercat să mă convingă să mă mut acolo.

Mi-am dat seama că îşi dorea să o fi făcut.

Peste ani, mi-am imaginat-o pe Flora, fata din liceu, întinsă pe patul ei imens din reşedinţa din Fairfield, cu uniforma şcolii private îmbrăţişându-i corpul perfect şi pliante de la facultăţi întinse ca un evantai în faţa ei. Avea lumea literalmente la picioarele ei. A aruncat o privire la pliantul de la Wesleyan şi l-a dat deoparte. Mă gândesc cum ar fi fost viaţa ei acum dacă ar fi făcut-o.

•

Am cunoscut-o oficial pe colega *nebună* a lui Lauren, adică pe cealaltă fată care stătea în camera alăturată, în timpul unei activităţi de spargere a gheţii de la începutul semestrului. Eram colege la două dintre cursurile mele, Actorie I şi Introducere în Dramaturgie. Probabil avea aceleaşi visuri actoriceşti ca mine şi era o fată cu care nu aveam absolut niciodată cum să concurez – absolventă a şcolii private Spence din New York City care cochetase cu modellingul şi îşi petrecuse o parte a copilăriei în Franţa.

Numele ei era Sloane Sullivan, dar ne zisese tuturor să-i spunem Sully. Cu siguranţă, părinţii ei aruncaseră doar o privire asupra ghemotocului lor rozaliu şi gălăgios şi ştiuseră ce fel de fată avea să fie când va creşte. Eu fusesem împovărată cu zece silabe în total, Ambrosia Francesca Wellington. Nici măcar nu avea decenţa de a putea fi prescurtat ca lumea, aşa că eram

Amb, o amputare jalnică a numelui, despre care majoritatea oamenilor presupunea că vine de la Amber. Rareori îi corectam.

Sully avea prietenii ei aleşi. Putea fi una dintre acele javre provenite din şcoli private de la Butterfield, cât şi o hipsteriţă de pe coasta de vest, pentru că avea ceva ce o făcea să reziste procesului de catalogare. O zi dădea târcoale pe holurile căminelor îmbrăcată cu dresuri din plasă şi bocanci Doc Martens, a doua zi venea în pantaloni de trening şi cămaşă bărbătească la curs, fuma jointuri cu o nonşalanţă flagrantă şi niciodată nu era lipsită de oameni în jurul ei, fete şi băieţi care fluturau după ea ca o pelerină.

Nu avea niciun motiv să discute cu mine, pentru că farmecul ei atrăsese deja destui fani. Dar plictiseala ei şi nevoia mea de atenţie se intersectară după câteva săptămâni din primul semestru la o petrecere din Sala Nicolson, cunoscută drept Nics.

— Petrecerea asta e naşpa, zise ea, migrând spre locul în care stăteam cu Lauren şi Flora, care chiar îşi luase o seară liberă de la Kevin pentru a veni cu noi. Mă plictisesc uşor. Cred că ar trebui să însufleţim petrecerea.

— Doamne, Lauren dădu din cap. Te rog eu, nu.

— Nu vorbeam cu tine, îi răspunse Sully. Vorbeam cu Ambrosia din Pennington. Şi cu voi, măi. Le trase pe Gemma şi pe Clara lângă noi. Îl vedeţi pe tipul de acolo? Cel care poartă pantalonii ăia strâmţi kaki îngrozitori. Ăla e Dave La-Distanţă. E cel mai pretenţios nemernic din această cameră şi asta spune ceva.

— Te referi la Dave Holman, spuse Clara. E la cursul meu de statistică.

— Nu mai tace odată cu iubita lui de la UCLA, adăugă Sully. E enervant. Ar trebui să facem ceva în legătură cu asta.

Nimeni nu muşcă momeala. În afară de mine, pentru că eram disperată să ies în evidenţă. În plus, chiar îl ştiam pe Dave La-Distanţă. Locuia în Butts A şi plângea non-stop după *Leslie.* Felul în care-i spunea numele, atât de delicat, îmi făcea sângele să îngheţe.

— E un nemernic, am spus. Ce vrei să facem?

Sully mă fixă cu privirea. De parcă aş fi fost învestită. Celelalte fete erau tăcute, aşteptând ca Sully să-mi dea ordinele. Dar era ca şi cum ele nu ar mai fi existat, eram doar eu.

Muzica deveni mai zgomotoasă. Sully se aplecă spre mine, iar gura ei vibra în urechea mea.

— Vreau să-l faci să o înşele. În noaptea asta. Dovedeşte tuturor că-i un animal, la fel ca toţi ceilalţi.

Nu ştiu de ce nu făcea chiar ea asta. Dacă era vreo persoană capabilă de aşa ceva, aceea era Sully. Eram foarte conştientă că reacţia mea avea să-mi definească cumva restul semestrului, dar nu îmi dădeam seama cât de mult.

N-aveam niciun chef să iau o decizie.

— Bine, i-am răspuns.

Îmi mângâie obrazul cu degetele ei.

— Să-nceapă spectacolul, şopti ea, destul de delicat încât abia se auzi.

— Amb, spuse Flora. Mă întorc în cameră în câteva minute. Vrei să vii cu mine?

Ştiu că încerca să-mi ofere o cale de ieşire, însă nu voiam asta.

— O să mai stau, i-am răspuns.

Am prins un licăr de critică în privirea ei, încruntarea sprâncenelor. Cumva dezaprobarea ei mă aţâţă mai tare.

După ce a plecat, am dat pe gât un shot de tequila şi m-am îndreptat spre Dave La-Distanţă. Sully şi celelalte fete priveau. Era un spectacol, la fel ca atunci când eram pe scenă la Central, numai că publicul era mult mai critic acum. Ştiam că pielea expusă ostentativ nu avea efect la Dave. Măcelul trebuia să fie mai subtil. Lacrimile mele, atunci când începură să curgă, păreau reale.

— Eşti în regulă? mă întrebă cu îngrijorare în ochii lui ciocolatii. Pari aşa de supărată.

— E iubitul meu, îi răspund, ascunzându-mi faţa în palme. Tocmai mi-a spus că nu mai poate avea o relaţie la distanţă cu mine. A spus că nici nu ar fi trebuit să încercăm.

Mâna lui era reconfortantă pe spatele meu. Îmi oferi un şerveţel. M-am rezemat de el şi cămaşa lui roz-somon şi am simţit cum apropierea mea îl tensionează.

— Naşpa, Amb. Dar ţi-e mai bine fără el. El nu te respectă.

— Şi cel mai de căcat e că mereu încerca să mă convingă că nu fac bine ce fac. Gen, de câte ori vorbeam cu un băiat, mă întreba despre el. Era paranoic.

Am transformat cuvântul în ceva grotesc. Aşa cum ştiu că făcea şi Leslie, din frânturi din conversaţiile lui Dave. Leslie care, în mintea mea, devenise Jessica French cea cu buzele roz.

— Îmi pare rău, îmi spuse.

O scuză în numele tuturor bărbaţilor, care nu însemna nimic.

M-am avântat mai departe.

— Ai idee cum e? Când cineva nu vrea să te creadă, deşi nu faci nimic greşit?

— Da, uneori, fu tot ce îmi oferi, dar era de ajuns.

Fu nevoie de încă o jumătate de oră şi încă o cascadă de lacrimi false ca Dave să mă întrebe dacă vreau să mergem într-un loc liniştit să vorbim. Am ajuns în camera lui, care mirosea a spray de corp Axe. Îmi puse o pătură pe umeri. Am dat-o jos.

Nu ştiu cât am stat acolo până să înceapă Dave să facă aluzii la defectele lui Leslie. Nu ştiu cât era ceasul când ne-am pus amândoi capul pe perna lui, extenuaţi după discuţia noastră de la suflet la suflet, însă nu destul de obosită să mă ghemuiesc la pieptul lui. Şi nici el prea obosit să i se ridice scula în blugi. Scoase un geamăt când l-am atins prin material, iar buzele lui le capturară pe ale mele în întuneric. Deşi nu eram atrasă câtuşi de puţin de Dave, cu tenul lui cu probleme şi bărbia lui teşită, eram, în mod bizar, deja excitată când m-am pus deasupra lui, încărcată de putere.

Dave îşi dădu drumul în pantaloni, ceea ce fu atât o dezamăgire, cât şi o uşurare. M-am strecurat afară în timp ce el sforăia lângă mine, furişându-mă pe holurile şerpuitoare până ce am ajuns înapoi în Butts C, după care mi-am dat cu apă pe faţă în baie. Când am ieşit, Sully era pe hol, în picioarele goale, purtând pantaloni scurţi şi un hanorac, probabil abia ieşită şi ea de la vreun alt băiat.

— Să-nceapă spectacolul, i-am spus, făcându-i cu ochiul, cum mi-a făcut şi ea la acea primă petrecere, gest care, am realizat subit, era sigur direcţionat către mine.

Nu mă puteam opri din zâmbit atunci când am intrat în camera mea, cu post-itul verde-fluorescent licărind pe uşă – „Poţi să faci orice!”

„Al naibii de corect”, m-am gândit. Nu mă simţisem niciodată mai vie ca acum.

5.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.cClassof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Se apropie evenimentul suprem cu amintiri din trecut!
Nu uita să îţi aduci aparatul de fotografiat, albumele cu amintiri, albumele cu fotografii, anuarele şi alte suvenire de la Wesleyan pentru a reflecta asupra amintirilor – şi pentru a-ţi face altele noi. Şi nu îţi uita cea mai bună ţinută în roşu şi negru pentru cina cu colegii!

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Numele ei apare în fiecare e-mail de aducere aminte, cuibărit sub Comitetul Alumni şi scos în evidenţă aşa cum ea n-a fost niciodată. Flora Banning, întotdeauna membră a grupurilor, opozantă a mâncării nonvegane de la cantină şi organizatoare a seratelor de film. Inevitabil, va trebui să dau ochii cu ea când eu şi Adrian vom ajunge în campus, să-i văd zâmbetul alb şi chipul lipsit de riduri – ritualurile ei de hidratare erau o capodoperă a dedicării pentru îngrijirea tenului. Dintre toate persoanele cu care mă voi întâlni, de ea îmi este cel mai teamă.

Dar asta numai pentru că altcineva – cineva care suspectează ce e mai rău la mine – nu va fi la reuniune.

Caut pe Google numele detectivului Tom Felty – care acum este comandantul Felty – pe calculatorul de serviciu în timp ce termin ce-a mai rămas din salata la suprapreţ pe care am luat-o la prânz. Îl caut periodic pentru că mă simt mai în siguranţă ştiind că este în Middletown, departe de mine. Ochii lui albaştri mă pătrund prin ecran, de parcă ar şti unde sunt. Încă mai am în urechi potopul de întrebări pe care mi le-a adresat la secţia de

poliţie. „Ai observat? Ţi-ai dat seama?” Voia să mă sacrific. N-am făcut-o niciodată.

Sunt prea tensionată să merg direct acasă, aşa că, după serviciu, mă îndrept spre sala de sport din clădirea noastră, furişându-mă pe uşa din spate, pe care bătrâna doamnă Lowe o propteşte mereu deschisă cu o bucată de lemn, ca să-şi care cumpărăturile înăuntru. Nu vreau să risc şi să dau de Adrian pe hol. Când am semnat contractul de închiriere am crezut că vom face sport în fiecare seară, în loc să ne afundăm în canapea şi să ne uităm la televizor.

Am depus un efort atunci când am început să ne vedem. Îmi rădeam picioarele şi scăpăm de orice urmă de păr pubian care se îndepărta de banda anemică de aterizare pe care o întreţineam ca pe o grădină personală secretă, şi ne întâlneam să mergem la alergat în Parcul Astoria în fiecare weekend. Ne-am mutat împreună destul de repede şi atunci au început lucrurile să se ducă de râpă. Când Adrian a început să lase uşa întredeschisă atunci când se căca şi când s-a îngrăşat puţin, iar burta pufoasă i se lăsase peste marginea blugilor.

— Corp de tătic, glumea el, numai că nu existau copii, iar el îşi dorea să existe.

Şi am încetat şi eu să mă chinui atât de tare. Lui Adrian nu îi păsa dacă nu eram machiată. Când eram, nu observa. O dată în viaţă ceva era uşor. Dar nu era natural. Nu ştiam cine eram atunci când nu încercam să fiu altcineva.

Mă urc pe banda de alergare şi îmi întind braţele. Adrian s-a oferit odată să cumpere una pentru noi.

— Astfel o să poţi alerga, iar eu o să pot scrie, îmi spuse.

Când l-am întrebat unde o punem, nu a fost în stare să-mi dea un răspuns. Apartamentul nostru are şaizeci şi cinci de metri pătraţi şi doar o arcadă care desparte bucătăria de restul apartamentului, dormitorul fiind ataşat ca o mică tumoare. Două mii trei sute de dolari pe lună ca să nu am spaţiu şi pentru mine, şi să mă spăl pe dinţi deasupra unei chiuvete cu picior înfundată cu părul din barba soţului meu.

Încep să alerg, mărind unghiul de înclinare ca să ard mai multe calorii. Pe televizorul montat pe peretele din faţa mea rulează un canal cu ştirile locale anunţând ultimele crime. Îmi aminteşte de înregistrările de la Căminul Groazei, cu noi, fetele, adunate toate grămadă în faţa clădirii Butterfield C, cu

picioarele noastre palide de un galben pai lipăind prin iarbă în timp ce un poliţist tânăr ne spunea *îndepărtaţi-vă* de banda galbenă care flutura în vânt. Nu aveam nici cea mai vagă idee că urma să înfrunt artileria de întrebări a lui Felty. A fost cel mai bun rol din viaţa mea.

Picioarele îmi tropăie şi măresc viteza la şapte, simţind cum corpul meu iradiază de căldură. Pentru a mia oară îmi imaginez cum ar fi să renunţ la reuniune. Hadley şi Heather mă tot întreabă ce o să port la cină şi deja fac planuri să ne pozăm în faţa casei din lemn de pe Fountain Avenue în care am locuit împreună în ultimul an. Şi mai este şi scrisoarea, deja întipărită în mintea mea. „Trebuie să vorbim”.

De ce tocmai acum? De ce la reuniune? De ce nu a încercat să ia legătura cu mine măcar o dată şi de ce nu era nicăieri atunci când încercam să o găsesc? Fără Facebook, fără Instagram, absolut nicio prezenţă pe reţelele sociale.

Degetul meu transpirat măreşte viteza la opt. Cuvintele ei mă bântuie. „Trebuie să vorbim despre ce am făcut în noaptea aia”. Se transformă în altceva ce ar trebui să zică. „Trebuie să vorbim despre ce am devenit în noaptea aia”.

Habar n-am cum este ea acum. Dar, oricum, nu am ştiut niciodată. În tot acel timp a fost practic o străină. O prietenie care a durat numai câteva luni, care a fost întemeiată mai mult pe ideea a ceea ce suntem noi decât pe realitate. Însă pielea mea încă e iritată acolo unde ea s-a contopit cu mine şi pot să-mi imaginez cu atâta uşurinţă o dimensiune alternativă în care noi eram acele fete, inseparabile.

Uneori îmi permit să trăiesc în acea dimensiune alternativă, măcar pentru o clipă, noi două în Hollywood, citind scenarii, cu părul decolorat de soare şi visătoare. Şi, uneori, îmi place mai mult decât cea actuală.

•

În ciuda rugăminţilor mele constante ca Adrian să încuie uşa apartamentului, aceasta este descuiată. Când mă întorc, îl găsesc pe Adrian pe canapea, în pantalonii lui de trening. Canapeaua noastră din imitaţie de piele întoarsă de la Furniture Market, prima piesă de mobilier pe care am deţinut-o. În ziua în care am cumpărat-o nu mi-a păsat că era ieftină, pentru că eram fericiţi.

Privesc mizeria din jurul meu – o cutie de pizza şi sticle de bere pe dulap; cuţite Wüsthof cu mâner alb aruncate neglijent în chiuvetă; şosete şi hârtii împrăştiate pe podea.

— Nu aveai liber azi? Puteai să faci curăţenie.

Mă aştept să primesc replica lui obişnuită de „Calmează-te, dragă”, pe care o urăsc, pentru că de câte ori devin aşa – crispată şi irascibilă – e din cauză că el e chiar opusul. Dar nu îmi spune să mă calmez. În schimb, se întoarce către mine şi ridică o poză.

— Cine-i ăsta, Amb?

Mă chiorăsc la poza pe care o flutură şi îmi strâng coada cu mâini tremurânde.

— De unde ai asta?

Mă duc la el şi-i înhaţ poza din mână.

— Căutam cartea aia de scenaristică pe care mi-ai cumpărat-o de Crăciunul trecut. Cea despre salvarea unei pisici. Nu ştiu ce carte era deasupra, le-am luat pe amândouă şi a căzut asta din ea.

Minte. Îmi cotrobăia prin lucruri, dar nu prea am cum să-i reproşez. Îmi muşc buza de jos.

— John Donne.

Mă forţez să râd.

— Cine-i John Donne? Vreun fost iubit?

— E unul dintre cei mai de seamă poeţi metafizici, îi răspund. Cartea e plină de poeziile lui.

— A, spune Adrian. Dar ştii că eu întreb de tipul din poză. De ce ai aşa ceva?

— E doar un tip. Cineva din trecutul îndepărtat.

— Un iubit, deci, concluzionează Adrian, aproape gelos, ceea ce ar fi o pauză bine-venită de la starea lui perpetuă de calm imatur, dacă nu ar fi fost această încurcătură letală în care s-a avântat. De la facultate?

— Nu chiar, răspund repede. Îşi mijeşte ochii. Adică, cred că se poate spune şi aşa. Cartea este de la un curs pe care l-am făcut împreună.

— O să fie şi el la reuniune? Adrian îşi pune berea pe măsuţa de cafea. Nu-i mare lucru. Suntem căsătoriţi. Crezi că-mi pasă că ai avut iubiţi înainte de mine? Şi eu am avut iubite înainte de tine.

Despre care mi-a povestit în detaliu. Nebuna care a încercat să-şi mute lucrurile în sertarele lui după numai o săptămână de relaţie. Cea care era obsedată să întâlnească celebrităţi. Cea care dormea cu un iepuraş de pluş, care rămânea pe pat în timpul sexului. Cea care nu voia să se uite decât la filme cu Leonardo DiCaprio. Era de parcă voia ca eu să ştiu că mereu a fost vina lor, niciodată a lui, şi vezi cât de normal e el? Vezi cât de norocoasă am fost că a reuşit să iasă nevătămat din desişul ăla de fete?

— Am fost împreună, îi spun. Am nevoie să aud cum sună cu voce tare, mica mea fantezie bolnavă. Dar nu o să fie acolo. De fapt, e... păi, e mort.

— Rahat. Adrian îşi pune mâna peste gură. Ce i s-a întâmplat?

Clatin din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta chiar acum.

Dă din cap afirmativ.

— Adică, e naşpa că tipul e mort, dar m-ai speriat rău cu poza asta. Mă gândeam că are vreo semnificaţie. Mai ales că am găsit şi asta în aceeaşi carte.

Scoate plicul cu numele meu în caligrafia ei.

— L-ai deschis?

— Îmi pare rău. Eram curios. Dar ce-aţi făcut în noaptea aia? Care noapte?

N-ar trebui să mă enervez. Adrian crede că m-a văzut nervoasă până acum, însă era doar versiunea diluată.

— E doar o glumă de-a noastră, răspund. Ceva ce mi-a trimis o prietenă de-a mea.

Mă studiază puţin cam mult, apoi îşi ia berea.

— A fost ceva serios? Între voi doi?

Răsucesc poza între degete şi colţurile ei mă înţeapă în palmă. Nu mă uit la *el* şi nici nu sunt în stare să mă uit la Adrian.

— Destul de serios. Dar am mers înainte. Am şi uitat că încă mai am cartea aia. Nu m-am mai uitat la ea de ani buni.

Pielea din jurul ochilor lui Adrian se încreţeşte.

— Pun pariu că erai aşa o expertă adorabilă în poezie. Sper că nu şi-a bătut nimeni joc de tine. Chiar şi aşa, stai să ne vadă. Toate fetele rele o să fie geloase.

„Vai, scumpule. Noi eram fetele rele”.

Iau o înghiţitură din berea lui. Îşi imaginează că-mi târâiam picioarele prin campusul presărat cu frunze, cu ghiozdanul în

spate, ca o carapace, mereu studioasă, niciodată întârziind la cursuri. Habar n-are.

Nu pot schimba ceea ce am făcut noi. Ce am făcut *eu.* M-am transformat într-un monstru, dar lumea ştie exact cum să facă monştri din fetele care vor ceea ce nu pot avea.

Băiatul din poză nu va fi la reuniune. M-am asigurat eu de asta. Aşa cum m-am asigurat că nici iubita lui nu va fi acolo şi că n-o să-i mai văd niciodată pe vreunul dintre ei.

6.

ATUNCI

Dave La-Distanţă era drogul care mi-a creat dependenţa. Eram sigură că îndrăzneala mea faţă de el mă va apropia de Sully, că mă va învălui într-o aură misterioasă pe care ea avea să o accepte ca pe o completare a propriei aure. Dar, zile întregi, nimic nu se schimbă. Mă ţintui cu privirea de câteva ori în timpul cursurilor, dar nu îmi mai vorbi până la petrecerea de la Beta din acel weekend.

Voiam atenţie masculină, aşa că beam mult, purtam foarte puţine haine pe mine şi dansam lăsându-mi mâinile să-mi cutreiere corpul. Lily de la Butts C era cu mine, şi ea abandonată de propriii prieteni, cu obrajii ei îmbujoraţi de la consumul de votcă. Simţeam că suntem privite şi mi-am ridicat fusta şi mai mult. Apoi, o voce care nu era a lui Lily îmi pătrunse în ureche şi nişte mâini reci mă prinseră de umeri.

— Ştii că nu-i nevoie să faci asta, îmi zise Sully.

— Ce anume?

Am încercat să mă întorc, dar mă ţinea pe loc, degetele ei ciupindu-mi pielea.

— Să te dai de ceasul morţii pentru distracţia lor.

De data asta m-a întors spre ea.

— Ai impresia că te plac. Sau că vor să fie cu tine. Dar nu caută decât distracţie.

— Te referi la băieţi.

Ne înconjurau în haite foşti regi ai sportului, cu privirile lacome.

Sully a scos un râset.

— Nu, nu ei. Fetele, prostuţo. A spus *prostuţo* atât de delicat. Se prefac că sunt aşa de îndrăzneţe şi gata de orice, dar e numai teatru. Sau, mai rău, se poartă drăguţ şi apoi te vorbesc pe la spate. Cam aşa cum face colega ta de cameră.

Flora, cu post-iturile ei. Pe cel care era pe uşa noastră azi scrisese „Bunătatea nu costă nimic”. Fusese mai tăcută decât

de obicei, de când cu noaptea aia cu Dave La-Distanţă. Ştiam că mă judecă.

— Dă-le dracu', i-am spus.

Sully îmi apăsă bărbia cu degetul mare şi nu întrerupse contactul vizual.

— Tu nu eşti de treabă, nu-i aşa?

Nu ştiam dacă este o întrebare sau o afirmaţie, dar răspunsul meu era acelaşi.

— Nu.

— Bun. Urăsc fetele de treabă.

Ne învârteam în cerc, eu încercând să capturez sursa magnetismului ei ca pe un fluture între palme. Pupilele ei erau gigantice – era, evident, drogată –, buzele îi erau roşii, părul îi flutura. Dar toate astea puteau fi imitate de alte fete, chiar şi de mine, iar în săptămânile ce urmau aveam să dau tot ce pot. Ceea ce o făcea pe Sully imposibil de refuzat nu era felul în care arăta. Era modul în care te făcea să te priveşti pe tine însăţi. Atitudinea ei kamikaze, vitalitatea pe care o insufla în toţi cei din jur. Nu ştiai ce avea de gând să facă, sau ce aveai să faci chiar tu atunci când erai cu ea.

— Ştiu de ce ai nevoie, îmi zise, trecându-şi mâna peste clavicula mea. Trebuie să ţi-o tragi.

Am încuviinţat din cap. Ea nu ştia – nimeni de aici nu ştia – că Matt era singurul băiat cu care mă culcasem vreodată. Ideea de a face sex cu cineva nou era în acelaşi timp palpitantă şi înspăimântătoare. Putea să fie purificarea emoţională de care aveam nevoie, un ritual necesar pentru a înlătura amintirea trădării lui Matt.

— Da. La asta mă gândeam şi eu.

Nu aveam să mă fac mică sub privirea ei. Păstrarea atenţiei lui Sully avea să necesite întreţinere constantă.

— Ştiu tipul potrivit, spuse ea, arătând cu un deget lung. El. Cel cu tricoul cu Stones. Şi el are nevoie să şi-o pună. Treci şi cucereşte-l.

Nu era un ordin – era mai mult o provocare. Am acceptat-o.

„El" era Murray, un drogat cu un ciuf de păr facial blond, cel mai accesibil tip de la Wesleyan. După două pahare eram în camera lui, sărutându-ne, ceea ce avea să ducă imediat la alte lucruri. Deodată, mă copleşi ideea de a lăsa un străin să mă penetreze. „Nu m-a scos la întâlnire", mă gândeam, panicată.

„Nici măcar nu ştie ceva despre mine”. Se presupunea că ei trebuie să ne cunoască, ăsta era preţul de intrare. Dar Sully avea dreptate. Mi-a ajuns să fiu distracţia lor.

— Nu fac asta prea des, i-am spus, încercând să nu tremur când degetele lui m-au penetrat.

Speram ca replica să fie un amestec perfect de îndrăzneală şi regret. Am înţeles că trebuia cumva să le am pe amândouă.

— Da, pufni el. Văd.

Nu îmi dădeam seama cu ce greşisem deja.

Aş fi mers mai departe cu asta, cu sexul, dar scula lui Murray avea alte planuri. A dat vina pe cocaină. Exact ca atunci, cu Dave, am simţit un val de uşurare. Nu asociasem niciodată sexul cu vreo semnificaţie specială, dar ştiam că dacă o făceam la Wesleyan, mi-ar fi ataşat mie vreun fel de semnificaţie. Era ca o linie trasă în nisip, între ce aş face şi ce nu. Poate că însemna ceva faptul că primele mele două încercări de cucerire s-au sfârşit cu scuze. Dar nu aveam chef să stau să caut semne primite de la univers. Tăciunii umilinţei mele post-Matt încă mai ardeau viu.

— Cum a fost? mă întrebă Sully a doua zi dimineaţă, la curs.

— N-a putut s-o scoale, i-am răspuns, cu capul greu de mahmureală.

Mai întâi se holbă la mine şi am regretat imediat că am recunoscut. Apoi îşi înăbuşi un râset cu mâna şi îmi întinse paharul ei cu cafea.

— Cum mi s-a întâmplat şi mie când am încercat să mi-o trag cu el. Chiar a încercat să o bage moale. Măcar se descurcă bine cu limba, aşa-i?

Am dat din cap afirmativ, nesigură dacă era vreun fel de test, şi chiar mai nesigură dacă-l trecusem sau dacă-l picasem.

Nu eram genul de persoană care să se dea bătută. Am decis că sexul fără ataşament emoţional era exact ceea ce îmi trebuia. Şi, la o săptămână după Murray, am găsit în sfârşit ceea ce căutam, cu Drew Tennant, un chitarist cu care am flirtat după ce i-am văzut trupa cântând la Eclectic. Sexul cu Drew era foarte mult ca sexul cu Matt – cu multă transpiraţie şi superficial, un crescendo de mormăieli şi aşternuturi încâlcite. Tot l-am adus în camera noastră, într-o altă zi, pe când Flora era la curs, şi m-am prefăcut că am juisat odată cu el, ca şi când ar fi aşa de uşor.

În mod jalnic, ceea ce îmi plăcea cel mai mult la Drew era momentul acela de după sex, când stătea cu braţul în jurul meu, obosit după efort. Căldura pielii lui lângă a mea era satisfăcătoare, într-un mod în care sexul cu el nu era. „Trebuie să pleci”, m-am forţat să-i spun, dar mi-o luă înainte.

— Tre’ să plec, zise, încheindu-şi nasturii blugilor peste întinderea ciocolatie de muşchi abdominali. Timpul pentru lecţii.

Nici măcar nu am aflat vreodată ce studia. Ultima dată când ne-am tras-o, m-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat în faţa uşii, iar când se retrase, se uită la mine de parcă habar nu avea cine eram.

Sully mă tot invita la petreceri unde nu o vedeam decât puţin, din cealaltă parte a camerei aglomerate, cu părul ei lung fluturând ca o flamură şi ariergarda ei care se regenera constant. De fiecare dată făcea câte ceva în exces – băutură, dans, droguri, buzele ei pe cineva nou – şi de aceea toată lumea se desfăta în prezenţa ei. Ea făcea ceea ce ei ar fi vrut să facă dar nu făceau. De câte ori îi cădea privirea asupra mea – ceea ce se întâmpla negreşit –, ştiam că încă mă mai testa cumva.

Flora exista în propria ei carantină, separată de atracţia gravitaţională a lui Sully.

— Sloane iese în fiecare noapte. Mă întreb cum reuşeşte să-şi facă treaba, îmi spuse într-o seară, aşteptând, în mod evident, să umplu tăcerea cu propria mea judecată.

Am dat din umeri. Flora încerca să mă atragă în direcţia ei – pe post-itul care era pe uşa noastră dimineaţă scrisese „Fii tu însăţi! Toate celelalte personalităţi sunt deja luate!”

Distanţa se reducea. Nu eram vreo fată de oraş sau vreo prinţesă moştenitoare al cărei tată e membru al clubului de golf, dar nu eram nici vreo nimeni din suburbie, precum Ella Walden, cu blugii ei prea strâmţi, şi machiajul sidefat, şi râsul ca un răget de măgar. Îmi găsisem locul printre fetele cool. Asta, până în ultima zi de luni a lui septembrie, când am aflat că Lauren deţinea o putere pe care eu n-o aveam. Un magnetism social atât de delicat, precum un fir de păianjen, de care nici măcar nu ştiam că există până ce firul meu nu fusese tăiat.

— Voiam să te întreb, mergi la chestia aia a lui Lauren din weekendul ăsta? zise Flora în timp ce îşi împăturea bluzele în nişte pătrate pastelate perfecte. Drăguţ din partea ei să invite

pe toată lumea, dar am de predat un eseu imens. Păcat, îmi place în Hamptons.

A picat cerul pe mine. Mă chinuiam să respir.

— Nu ştiu, am reuşit să îngân. Nu ştiu încă ce planuri am.

Nu aveam de gând să-i spun Florei că Lauren mă exclusese dinadins, pentru motive pe care nu le înţelegeam în totalitate. Stăteam împreună la prânz din când în când, uneori împărtăşind poveşti de la petreceri. Tocmai ne văzuserăm ziua trecută, dar nu menţionase nimic despre Hamptons.

Confuzia mea a atins punctul de fierbere atunci când am dat de Ella în baie în acea după-amiază, chipul ei îmbujorat de entuziasm.

— Îţi vine să crezi că mergem în Hamptons? N-am mai fost niciodată acolo, tu? Familia lui Lauren deţine o casă pe plajă, la propriu. Habar n-am ce să port. Ar trebui să ne ajutăm una pe alta cu bagajul.

— Am mai fost. Nu-i mare scofală.

Era o minciună. Nu îmi venea să cred că până şi Ella era invitată la *chestia lui Lauren.* Buza de jos îmi tremura. Am plecat val-vârtej, lăsând-o în urmă pe Ella, care era uluită, înainte să încep să plâng.

Am ieşit cu Lily şi Clara în acea noapte, căutând confirmarea că eram dorită. L-am găsit pe Hunter de la Butts A, cu fruntea lui uleioasă şi plină de coşuri, şi l-am lăsat să mă pipăie pe ringul de dans la DKE. Asta se materializă într-un act sexual două zile mai târziu, o întâlnire nesatisfăcătoare care prilejui încă un orgasm mimat. Se îmbrăcă şi dădu să plece fix când se întoarse Flora de la curs.

— Hei, am salutat-o pe Flora. Doar am studiat împreună.

Am zărit-o pe Sully în celălalt capăt al holului. Se opri în faţa băii şi nici măcar nu încercă să-şi ascundă râsul.

— Ne mai auzim, Amber, zise Hunter.

Obrajii mi-au luat foc. Era atlet – genul perfect de tip cu care să faci sex şi apoi să nu-l mai vezi vreodată. Dar nu aveam cum să fiu eu cea puternică dacă el nici măcar nu-mi ţinea minte numele.

— Pa, Hudson, strigă Sully după el, arătându-i limba.

— Hunter, o corectă el, iritat, după care se uită în spate şi o văzu. Sully! Hei!

Nu puteam să dau ochii cu Flora care, după cum ştiam, avea să dezaprobe, aşa că mi-am înşfăcat geanta şi am decis să merg spre Olin, unde mă puteam ascunde printre lumea prea ocupată să studieze. Sully ţâşni după mine, punând o mână rece pe umărul meu.

— El are, gen, un singur neuron, îmi spuse. Iar scula lui e strâmbă. Ai observat?

M-am întors.

— Şi tu te-ai culcat cu el?

Asta o făcu să râdă.

— Există doar atât de multe jucării cu care te poţi juca, nu? Cred că trebuie să învăţăm să împărţim. Degetele ei ajunseseră pe lănţişorul meu – cadou de la Billie de aniversarea mea de şaisprezece ani – aşezându-mi pandantivul în formă de floare înapoi pe mijloc. Nu ţi-aş uita niciodată numele. E mult prea important.

— E în regulă, i-am răspuns. A fost o partidă groaznică, oricum.

Sincer, nu mă culcasem cu destui băieţi încât să pot face diferenţa între o partidă bună de sex şi una proastă. Era cam acelaşi lucru, o coliziune între părţi, împunsături şi mormăieli pe întuneric.

— Locul ăsta colcăie de partide groaznice. Şpilul e să te distrezi cu ei oricum. Vino, îţi arăt.

Aşezându-ne la o masă în Olin, degetele i se încurcară în colanţii rupţi, lărgind şi mai mult găurile. Era uluitoare, sprâncenele ei înclinate maiestuos deasupra ochilor mari, verzi. Băgă mâna în buzunarul hanoracului şi împinse ceva spre mine pe masă. Un Nokia argintiu.

— Am fost la petrecerea asta de la Nics aseară, cu Gem. Toată lumea era aşa drogată, şi l-am cunoscut pe tipul ăsta. Buddy.

Am simţit iarăşi acea răceală, certitudinea dură că în jurul meu aveau loc petreceri, aveau loc *oamenii,* iar eu nu eram demnă de a primi o invitaţie.

— Aveam de gând să te întreb şi pe tine, zise Sully. Dar colega ta a spus că aveaţi planuri să vă uitaţi la *America's Next Top Model.*

Flora, ţinându-mă în frâu, aşa cum îl controla şi pe bietul ei iubit, obligându-l să poarte acele conversaţii telefonice fără niciun sens. Forfoteam de un nou val de nervi.

— Oricum, Buddy a fost cam nesimţit. Tot încerca să-mi împingă capul în jos şi toate cele. Ştii tu. Când n-am vrut să i-o sug, m-a făcut căţea. Aşa că am luat ceva de la el. Uită-te şi tu câte fete are aici. Pun pariu că se poartă cu toate că naiba.

Am luat telefonul în mână. Era nou, un model mai drăguţ decât al meu. M-am uitat la mesajele lui, ca o enciclopedie de fete. Sarah. Nicole. Steph. Anna. Bridget. Tipa de la Etică. Molly. Jazz.

— Hai să ne batem joc de el, spuse, înfigându-şi degetele în masă, ca o pisică ce îşi ascute ghearele pe un grifoar. Alege o fată. Trimite-i mesaj. Bagă-l în belele.

N-am ezitat. Impulsul de a *depăşi* era prea puternic.

— OK, o aleg pe Anna.

Ultimul mesaj pe care îl trimisese ea era de acum trei săptămâni, la patru dimineaţa. Anna îmi amintea de cineva. De mine însămi, de mândria mea jupuită când îi scriam lui Matt după ce ne despărţiserăm deja. Mi-am imaginat sprâncenele supra-pensate ale Jessicăi French. Într-un fel, simţeam că e o versiune perversă a răzbunării. Băiatul ăsta nici nu îi răspunsese Annei la ultimul mesaj, un jalnic „Credeam că vii”.

Am tastat un mesaj.

— Ce zici de asta: „Hei, păpuşă, mi-e dor să petrecem timpul împreună. Hai să ne combinăm iar cândva”.

Scoase un râs horcăit şi dădu din cap, firele rebele de păr blond zburând peste tot.

— Hai măi! Ştiu că poţi mai mult de atât. Hai să-i facem să se întâlnească pe bune.

Am şters ce scrisesem şi am înlocuit mesajul cu altceva. Când am citit cu voce tare, Sully îşi trase o palmă peste genunchiul slăbănog care se zărea prin colanţii ei ciopârţiţi.

— E perfect. Ştiam eu că eşti cea mai bună la aşa ceva.

M-am lăsat bine dispusă de complimentul ei. M-am holbat la cuvintele de pe ecran înainte să apăs butonul de trimitere. „Hei, păpuşă, treci pe la mine mai târziu. M-am tot gândit la tine şi trebuie să te văd din nou. Să porţi ce ai purtat ultima dată şi mi-a plăcut mie. Te aştept”.

— Să-nceapă spectacolul, am spus, ceea ce mă făcu să zâmbesc.

Preţ de o clipă, mi-am imaginat reacţia Florei, figura ei schimonosită în dezgust. Nu-mi păsa. Flora nu trebuise niciodată să-şi dea seama că, pentru a continua să avansezi în ierarhie, nu te puteai mulţumi să înţepeneşti în acelaşi loc.

Telefonul vibră aproape imediat în mâna mea. Sully îl înşfăcă şi apoi izbucni în râs când citi răspunsul.

— Fata asta e aşa disperată! Chiar a scris doar „Sunt pe drum”. Buddy va avea parte de o adevărată surpriză.

M-am îngrijorat doar o clipă de ce i s-ar putea întâmpla Annei, care ar fi reacţia lui Buddy. Am aflat mai târziu că Buddy nici măcar nu era numele lui adevărat – era numele pe care Sully îl dădea tuturor celor cu care se culca, un înlocuitor generic.

— Ai auzit vreodată de *sex party* de la Eclectic? mă întrebă.

— Nu, ce-i aia?

— Am auzit că toată lumea este practic în pielea goală şi lucrurile o iau razna. E în weekendul ăsta. Vii cu mine.

— Nu mergi în Hamptons?

A dat din cap.

— La dracu’ cu Hamptons! O să ne distrăm mult mai bine aici.

Era o ofertă mai bună decât orice ar fi putut să-mi dea Lauren, mai bine decât să petrec un weekend de rahat în casa ei de pe plajă, aruncându-i complimente nesincere.

Sully râânji.

— Pariu că putem găsi nişte băieţi cu care să ne jucăm.

Vorbea despre băieţi de parcă ar fi fost jucării.

Dar jucăriile ei preferate erau fetele.

7.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

De la mesele din Molon (odihnească-se-n pace) şi până la ritualurile pe care doar absolvenţii de la Wesleyan le-ar înţelege (cum ar fi învăţatul în lenjeria intimă în Olin), ai sângerat în roşu şi negru. Numărăm zilele care au mai rămas până când vom putea sta la poveşti cu tine – alumnii noştri – faţă în faţă, pentru a retrăi toate vechile tradiţii. Vă auzim deja Urletul Primordial!

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Săptămânile care au mai rămas până la reuniune sunt scurte şi tensionate, cu schimburi de mesaje entuziaste între Hadley şi Heather. Răspund cu obligatoriul „ura”, dar nu mă pot gândi decât la scrisoare.

Mă răstesc la Adrian pentru aproape orice. Nu ştie dacă ar trebui să poarte costum la cină, sau dacă e în regulă să meargă în blugi. Mă întreabă dacă ar trebui să împacheteze şi o umbrelă. Mă întreabă dacă nu ar trebui să mergem la un specialist în fertilitate, pentru că au trecut şase luni şi încă nu sunt însărcinată. Mereu aduce asta în discuţie, degajat, ca şi cum nu se aşteaptă la nimic, dar ştiu că se aşteaptă la tot. Ca orice bărbat, vrea să creeze ceva după chipul lui.

— Îmi fac griji, asta-i tot, îmi spune. Ai treizeci şi unu de ani. Am citit undeva că stocul de ovule ţi se înjumătăţeşte când ajungi la treizeci.

Mi-l imaginez pe Adrian căutând asta pe Google în pat, după ce eu adorm. Iritarea se adună şi se încolăceşte, un şarpe bine-cunoscut.

— Nu-ţi face tu griji pentru ovulele mele. Sunt sigură că am o grămadă. Poate că problema e la tine.

Nu reacţionează, ci doar se aşază pe pat, lângă valiza lui pe jumătate făcută – deşi nu este el cel care tot primeşte e-mailurile alea enervante despre reuniune, tot reuşeşte cumva să le urmeze instrucţiunile, ca un băieţel ascultător.

— Poate că aşa e. Dar eu sunt dispus să-mi testez băieţii. Ţi-am spus asta cu luni în urmă. Vreau doar să avem o casă plină de copii. Nişte mici Ambiani.

Prima dată a folosit acel termen la nunta noastră, în discursul pe care l-a ţinut în stare de semiebrietate la recepţie, când le-a promis ambelor perechi de părinţi că vor veni şi nepoţei. Am stat lângă el cu o durere de faţă de la atâta zâmbit, încercând să mă conving să vreau lucrul care l-ar face pe el cel mai fericit. Adrian era aşa de încrezător, atât de sigur de noi, de viaţa noastră împreună. „E un tip nemaipomenit”, îmi zisese Billie înainte să păşesc spre altar, şi ştiam că are dreptate. După tot ce făcusem, am avut ocazia să fiu iubită de un tip care chiar era nemaipomenit.

— Şi eu vreau asta.

Nu atrag atenţia asupra a ceea ce este limpede, lipsa unei case pe care să o umplem cu copii. Aveam planuri mari odată, conversaţii intense care ţineau toată noaptea. „Putem să călătorim. Putem să facem orice vrem”. Apoi s-a instalat realitatea. Aveam un apartament şi facturi de plătit. Iar după realitate, a apărut resentimentul, care îmi pulsa sub piele, ca o arsură. Adrian nu avea nevoie să meargă nicăieri. El era mulţumit cu statu-quo-ul. Gesturile lui romantice şi declaraţiile de iubire nu reuşeau să înăbuşe nervii care mă împovărau pe dinăuntru, ca un făt în toată regula.

Am încercat să-mi imaginez ceea ce Adrian vedea în mintea lui, doi copilaşi târându-se prin curtea din spate a părinţilor mei, în Pennington, şi noi stând pe verandă cu paharele de vin în mână, entuziasmaţi de cât sunt de adorabili. Simţeam gustul vinului, mirosul fripturii de pe grătar, dar nu puteam să-mi imaginez acea parte de care îi păsa lui de fapt – copiii.

— Poate ar trebui să facem sex mai des. Mâna lui Adrian alunecă pe coapsa mea. Nu o facem chiar regulat. Ştii, ultima oară când am ieşit la o bere, Justin mi-a spus că el şi Hadley o să înceapă să încerce. Vor să prindă rădăcini.

— Bravo lor, spun, ofticată în sinea mea pentru că nu mi-a spus ea însăşi.

Să prindă rădăcini. Toţi ceilalţi se simt în siguranţă atunci când femeile sunt prinse în pământ, ca nişte arbori.

— Mda, răspunde. Dar când am făcut-o ultima dată?

Obişnuiam să facem sex în fiecare zi, mereu spontan, peste tot prin apartament. Am judecat-o pe Billie când mi-a spus că ea şi Ryan au întâlniri de sex stabilite în fiecare seară de vineri. Acum eu şi Adrian rareori o facem săptămânal, şi uneori încerc să evit asta în mod activ, prefăcându-mă că dorm.

— Păi, hai s-o facem mai târziu, îi zic. Trebuie să plec. Ies să mă întâlnesc cu Billie.

— E seara mea liberă. Gura i se schimonoseşte de îmbufnare. Credeam că poate o să stăm împreună.

— Deja am făcut planuri. Îmi dau jos pantalonii de pijama şi trag pe mine o pereche de blugi. Abia dacă mă văd cu Billie.

Adrian se sprijină în coate, iar părul îi cade peste ochi.

— Îţi dai mesaje cu ea nonstop. Parcă ar fi în cameră cu noi. Abia dacă te vezi cu mine.

— Mă văd cu tine tot timpul. Îmi sug burta şi îmi ridic blugii. Nu e ca şi cum putem fugi unul de celălalt într-un loc atât de mititel.

— Nu-i aşa de rău, îmi spune. Apoi, mai încet: Urăşti viaţa noastră?

Ni se intersectează privirile în timp ce îmi închei nasturii de la bluză şi nu pot suferi durerea pe care o văd – durerea pe care eu am provocat-o.

— Nu urăsc viaţa noastră. Doar că nu vreau ca asta să fie toată viaţa noastră.

Era probabil cel mai sincer lucru pe care i l-am spus de multă vreme. Se apleacă spre mine şi mă sărută, punându-şi mâna în părul meu, şi simt cum se stârneşte ceva în mine, nevoia nu doar de a fi atinsă, ci şi simţită şi văzută. Cealaltă mână a lui îşi găseşte drumul în blugii mei şi, în loc să caut o scuză şi să-i spun să o lăsăm pe mai târziu, mereu un *mai târziu* imprecis, îl las să mă tragă deasupra lui.

— Ştii că te iubesc, nu?

Îi simt respiraţia pe obraz, ritmul propriei mele respiraţii crescând.

— Şi eu te iubesc, îi răspund, în loc de replica mea obişnuită. „Ştiu”.

Pentru că eu chiar îl iubesc. Ador felul în care mi se reflectă imaginea în ochii lui. Căsnicia cu Adrian era ca şi când aş privi într-o oglindă constant măgulitoare. Mă vede ca persoana care vreau să fiu. Îmi doresc să o pot vedea şi eu pe acea fată la fel de clar.

•

Mă întâlnesc cu Billie la Broken Land, un bar din Greenpoint pe care îl considerăm a fi la jumătatea drumului dintre noi. O găsesc deja la bar când ajung, cu paharul de vin în mână şi tenul ei măsliniu îmbujorat. Îmi place Billie cel mai mult când e beată. Devine gălăgioasă şi flirtează şi uită de acea lume pe care a lăsat-o în urmă, acasă, soţul, copiii şi personalitatea ei de pe Instagram. Pozele din serile noastre în oraş nu apar niciodată în viaţa ei online, iar asta nu mă face să mă simt ca un secret murdar cât mă face să mă simt ca singura bulă autentică, fără filtru, a existenţei ei.

Mă sărută pe obraz.

— Eşti la dietă, aşa-i? Pentru reuniune? Eşti slăbănoagă.

— Nu. Mă retrag. Când eram la Central, săream peste prânz când ne simţeam balonate şi ne cântăream pe cântarul mamei mele, sărbătorind numere la nimereală. Sunt doar stresată.

— Pentru ce să fii stresată? Nu ai făcut nimic greşit.

— Ştiu, îi răspund. Doar că e ciudat. Nu mai sunt aceeaşi persoană.

Detectivul Felty ar fi de altă părere. În momente de panică, îmi permit să cred că el a scris acea scrisoare. Că ştie despre poza ascunsă în cartea lui John Donne, unde-i este locul. Că ştie care sunt ultimele cuvinte pe care i le-am spus acelui băiat, şi cele pe care mi le-a spus el mie.

Când vine barmanul, cer un pahar de prosecco, apoi mă răzgândesc şi cer o sticlă. Dacă mă întreabă Adrian când ajung acasă, îi voi spune că am luat doar o băutură şi nu va fi o minciună.

— O să dormi iarăşi în camera aia, îmi spune Billie. În Căminul Groazei. Şi nu i-ai spus lui Adrian ce s-a întâmplat. O să-şi dea seama.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu pot să cred că-i zici aşa. E doar o clădire. Oricum, am rezervat o cameră de hotel, îţi aminteşti?

Ignor ce a spus despre Adrian, pentru că încă mai sper că nu va trebui să-i zic. Tot weekendul va fi distras de Justin, şi Monty, şi baruri deschise.

Billie îmi ia mâinile într-ale ei. Îi remarc oja de pe unghii, albastru Tiffany. Mereu remarc oja de pe unghiile oamenilor. Este un indicator bun al sănătăţii lor mintale, oricât de ridicol ar părea. Unghiile lui Billie sunt perfecte. În ziua în care unghiile ei vor avea cuticule roşii, cu pielea infectată şi roasă, voi şti că ceva e în neregulă.

— Hai, Amb. Te cunosc mai bine decât oricine. Ai ceva.

În primele mele zile la Wesleyan, Billie voia să-mi fac prieteni. Dar să nu devină cei mai buni prieteni. I-am spus despre Sully, dar nu şi detaliile.

— Sunt doar stresată. E foarte multă treabă la serviciu în ultimul timp.

Îi strâng degetele, destul de tare încât să doară, iar apoi îi dau drumul.

Ia o gură din băutura ei, adăugând o a doua ştampilă roşie în formă de buze pe marginea paharului. În timpul facultăţii, vara, când eram amândouă acasă în Pennington şi eram ospătăriţe la Villa Francesco, făceam mişto de femeile al căror ruj rămânea agăţat de paharele care se goleau din ce în ce mai mult.

— O să te întâlneşti cu el? mă întreabă, mai încet de data aceasta. Tipul de care erai îndrăgostită lulea şi despre care refuzi să vorbeşti?

— Buddy, îi răspund, numele lui ieşind mai mult ca o expiraţie decât ca un cuvânt. Desigur că nu.

— Calm, îmi zice. Nu spun că o să te culci cu el. Adică, ştii ce s-a întâmplat cu Colton. Eram *atât* de aproape în weekendul cu petrecerea burlăciţelor. Şi am fi făcut-o dacă nu ar fi avut el busolă morală.

Îşi freacă braţele.

— Te-ai gândit vreodată să-i scrii? o întreb.

Barmanul nostru scoate dopul sticlei mele de prosecco. Mă simt de parcă ar trebui să sărbătoresc ceva.

— Şi ce să-i spun? „Hei, sunt căsătorită şi am doi copii acum”? Uneori mă întreb cum ar fi fost lucrurile dacă era o persoană mai nasoală. Face o pauză. Am încercat să-l spionez pe

Instagram. E privat, dar poza lui de profil e cu el şi un căţel. Sper că asta înseamnă că nu e căsătorit.

— Speri? De ce, ca să ai şi tu o şansă?

Dă din umeri.

— Nu poate să fie al meu. Doar că nu vreau să fie nici al alteia, înţelegi?

Înţeleg prea bine.

De fiecare dată când Billie îşi varsă focul, tânjesc să pot face şi eu asta măcar puţin, aşa cum făceam amândouă pe când eram la Central, schimbând secrete pe întuneric în timpul a mii de nopţi petrecute împreună. Ştie că am iubit un băiat pe nume Buddy şi că lucrurile au luat-o razna. Voiam să-l aduc acasă în vacanţa de iarnă şi să i-l prezint.

— N-o să fie acolo. Buddy. Nu vine.

— Păi, poate o să apară. Fii deschisă, atâta tot. Agită ultimele picături de vin din pahar. Nu spun să înşeli. Ştii că-l ador pe Adrian. Dar poate că ai nevoie de împăcare.

Golesc o parte din conţinutul paharului meu ca să-mi împiedic gura să se schimonosească în expresia pe care o vrea. Mai beau ceva ca să nu-mi dau seama dacă este un zâmbet sau o încruntare. Din fericire, adevărul este închis în capul meu.

Nu are cum să apară, datorită a ceea ce i-am făcut eu.

8.

ATUNCI

Erau toţi ceilalţi, şi apoi erau Sully şi Flora, cele două extreme între care ricoşam ca o minge de cauciuc. Cele mai multe dintre celelalte fete erau aparent destul de drăguţe, dar nu am putut niciodată să mă relaxez în preajma lor şi să fiu eu însămi, deşi, oricum, nici eu nu ştiam exact cine e acea persoană. Îmi făceam constant griji despre ce spusesem la beţie, cât din accentul meu de Jersey îmi scăpa şi câte poveşti idioate despre Central spuneam. M-am cârpit cu trăsături asimilate de la alte fete, personalitatea mea fiind un mozaic. Poate că ceea ce invidiam cel mai mult la Sully era modul în care se simţea bine în pielea ei, cum totul era interesant la ea, ori imprevizibil, ori grozav.

Eram convinsă că nimic la mine nu era interesant din fire, sau imprevizibil, sau grozav, dar aveam o abilitate: eram o actriţă bună şi puteam imita pe cineva destul încât să-l atrag în orbita mea. Cea care eram cu Sully şi cea care eram cu Flora erau două persoane total diferite. Şi, pentru o vreme, eram ambele.

Flora ar fi fost alegerea simplă. Părinţii mei ar fi aprobat manierele şi farmecul ei, modul în care spunea constant „te rog” şi „mulţumesc”. Îi era dor de casă, ceea ce îmi mărturisi, mai ales de sora ei. Poppy era cu patru ani mai mică decât noi, boboc de liceu, iar Flora o suna aproape la fel de des ca pe Kevin.

— Poppy vrea să vină în vizită, spuse Flora. I-am spus totul despre tine. E super creativă şi vrea să vină şi ea la Wesleyan. I-a fost greu de când a început liceul.

Am vorbit puţin cu ea, când îmi dădu Flora telefonul ei.

— Are o zi proastă. Spune-i că o să fie mai bine, îmi şoptise Flora.

— O să fie mai bine, am minţit-o.

Flora reprezenta siguranţă, ca o plapumă moale. Era mereu *acolo.* Îmi ţinu părul când am vomitat violent în dimineaţa după ce am băut în camera Dorei şi chiar mă verifică între cursuri. Ne plimbam prin campus împreună în serile răcoroase de

septembrie, vorbind despre visurile noastre – puteam să-i spun despre ale mele fără să-mi fie teamă că avea să şuşotească despre ele cu alte fete, dându-şi ochii peste cap. „Ambrosia chiar crede că poate ajunge la Hollywood”. Felul ei de a fi drăguţă nu era o prefăcătorie, indiferent de cât de mult încercam să-i găsesc defecte şi să-l demasc.

Dar îşi făcea griji pentru mine, iar îngrijorarea ei era mai mult decât doar prietenoasă. Mă iritau licăririle de dezaprobare care se întrezăreau.

— Unde te duci? mă întrebă când mă văzu pregătindu-mă pentru *sex party,* legând şireturile corsetului pe care mi-l împrumutase Sully.

— O petrecere, am mormăit.

— Ah, răspunse, cu picioarele în papuci cu iepuraşi atârnându-i la marginea patului.

Era doar o silabă, dar am prefăcut-o într-o carte întreagă. „Altă petrecere. Cu Sloane”.

— Ai putea veni şi tu, i-am spus, ştiind că nu o va face.

— Trebuie să lucrez la eseu. Dar sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Îmi arătă telefonul ei, ştiind că nu o voi face.

În timp ce Flora era delicată ca o pană, Sully era aripa de lebădă neagră sub care eram trasă. La *sex party,* m-am împleticit după Sully ca un pui de căprioară pe holurile în care se revărsau muzică bubuitoare şi pornografie, cuplurile făcând sex chiar la vedere, o orgie dionisiacă întruchipată. Eram cu toţii reduşi la statutul de animale. Într-o cameră din Eclectic, în acea seară, am încercat pentru prima dată cocaina, privind gâtul lui Sully ca un semn de întrebare elegant, curbat deasupra unei linii perfecte. Jenant, capul meu era plin de scene cu supradoze din seriale tâmpite pe care le urmărisem cu Billie. Nu era loc de teamă atunci când erai în umbra lui Sully. Îmi ardea nara, dar eram încă în viaţă, mai vie ca niciodată.

— Deci, cu cine o să ţi-o tragi? mă întrebă Sully câteva minute mai târziu, dezinvoltă, ca şi când ar fi întrebat ce îmi iau de mâncare la prânz. Eu o să sar pe acel Buddy din bucătărie. Pe urmă, mai vedem.

Îşi dădu capul pe spate.

— Încă nu ştiu, i-am spus, strângând din maxilar ca să-mi opresc dinţii din clănţănit.

Trebuia să aleg pe cineva.

— Ţi-ar plăcea prietena mea cea mai bună de acasă, îmi zise, trecându-şi degetul mic peste gingii. Evie. E dispusă la absolut orice. A naibii de tare.

— Cool, a fost tot ce am putut să răspund.

Nu era *cool* Era o altă competiţie, de data aceasta, împotriva unei persoane pe care nici n-o cunoscusem.

Mai târziu, când nervii mei se evaporaseră, eram singură la etaj, cu un băiat cu umerii laţi şi un bronz de California. L-am numit Buddy, numele lui real fiind neimportant. L-am lăsat să-şi bage mâna în chiloţii mei şi să-i dea jos, apoi să mă lipească de un perete acoperit cu poze cu fete goale. Am devenit una dintre ele, arcuindu-mi spatele, ceva animalic în felul în care mă apuca de păr.

A doua zi după-amiază, Flora se întoarse de la Olin şi ne găsi pe mine şi pe Sully în camera noastră, întregul meu trup încă pulsând ca o vânătaie enormă.

— Îmi făceam griji pentru voi, fetelor, ne spuse, impecabilă în timp ce se aşează pe scaunul ei de birou. Amb, nu mi-ai spus că te duci la... acea petrecere.

Nu ştiam cine îi spusese despre *sex party* – aproape toată lumea fusese la *chestia lui Lauren.* Mi-am amintit frânturi din noaptea trecută, băiatul de la perete, cel de după care a tras pe nas o liniuţă de cocaină de pe şoldul meu. Sully, învârtindu-se, gura ei atingând pe toată lumea.

— A fost doar o petrecere, i-am zis. Nimic de care să te îngrijorezi.

— A fost OK. Sully se întoarse. Mă aşteptam la mai mult.

Mă lua cu ameţeala când vedeam că ceva ce părea atât de important pentru mine era un nimic pentru ea. Nu eram pe picior de egalitate. Dar fix când mă gândeam că ar trebui să rămân la lucruri mai simple, îşi puse braţul în jurul meu.

— Dar Amb a făcut să fie distractiv.

La câteva zile după *sex party,* când ne întorceam de la Molon, Flora îmi spuse ceea ce deja ştiam că gândeşte.

— Nu mă înţelege greşit. Şi-a aşezat inimioara din aur la piept. Dar cred că Sloane o cam ia razna. Mi-e teamă că o să facă ceva nebunesc. Şi tu la fel, dacă umbli cu ea.

— E în regulă. Amândouă suntem, m-am răstit.

Flora se dădu înapoi ca şi când i-aş fi dat o palmă – avea un nivel scăzut de toleranţă faţă de orice soi de conflict. Am aflat mai târziu că e posibil ca părinţii ei să fi avut ceva de-a face cu asta – nu vorbea niciodată despre ei, poate pentru că nu voia să-mi dau seama că viaţa ei nu era de fapt un basm.

— Nu am vrut să sune aşa, îmi spuse. Doar că am auzit poveşti despre ceea ce se întâmplă la petrecerile cu tipi beţi. Nu vreau să ţi se întâmple ceva rău.

— N-o să mi se întâmple nimic, i-am zis, mai încet. Ştiu să-mi port de grijă.

Braţul ei se strecură sub al meu, pielea ei fină şi rece.

— Vreau să-ţi găseşti şi tu un Kevin, îmi spuse. Ştiu că e pe undeva. Doar ai răbdare.

O parte din mine – acea parte insuflată în toate fetele, care spune că băiatul potrivit există pe undeva – voia să creadă acest lucru, pentru că era greu să te descotoroseşti de aşteptări.

Dar eu nu-l aşteptam pe Kevin al meu. În acea săptămână, mi-am tras-o din nou cu Hunter cel cu scula strâmbă şi am furişat un alt băiat în camera noastră pentru una mică, respiraţia lui fierbinte pălind în urechea mea, fără să-mi facă nici măcar un compliment, ce să mai zic de un orgasm? În frânturile scurte de conversaţie, le-am înlocuit numele cu *Buddy,* pentru că erau de unică folosinţă, precum prezervativele folosite pe care le înfăşuram în hârtie igienică şi le aruncam în coşul de gunoi din răchită de lângă patul meu.

„Ne mai vedem” deveni replica pe care o recitam la sfârşit, monoton şi cu plictiseală. Dar rar ne mai vedeam. Poate că eu eram de vină – la uşă, mâna mea ajungea prea aproape de mâinile lor, ca şi cum voia să fie ţinută. Corpul meu mă trăda în nenumărate feluri.

Mi-am propus să nu caut pe nimeni special, deşi câteva dintre celelalte fete s-au cuplat, găsindu-şi iubiţi. Sully făcea mişto de ele.

— Iubiţii sunt modul prin care universul ne ţine din scurt, spuse. Altfel, suntem prea periculoase.

Am dat energic din cap în semn de aprobare.

Apoi, universul a decis să ridice miza.

•

Era modelul clasic de primă întâlnire, din care erau făcute comediile romantice siropoase pe care eu şi Billie le adoram

cândva. Intrasem în grabă în Olin ca să mă întâlnesc cu nişte fete să învăţăm şi am scăpat una dintre cărţile pe care le căram. El o ridică pentru mine.

Părul scurt, cămaşa încheiată, o bărbie de Superman. Părea mai în vârstă, poate un băiat dintr-o frăţie din ultimul an, speram că DKE, nu Beta.

— Cred că asta e a ta, îmi zise.

— Scuze, i-am răspuns. Adică, mersi.

— Nicio problemă.

Dinţi albi. De aproape, părea vag familiar. Poate îl văzusem la vreo petrecere. Putea să fie unul din cei doi tipi de la *sex party,* chipurile lor contopindu-se, şi m-am simţit deodată îngrozită.

— Văd că-l ai pe John Donne, spuse. John Donne, îl ştiu. În sens biblic, practic. De fapt, îl studiez chiar acum.

— Şi eu. Cuvintele s-au contopit. Evident. Dar eu nu îl ştiu aşa de bine. De fapt, îmi e chiar greu să-l înţeleg.

Era o minciună. Ce era de înţeles despre un tip alb mort? Toţi au un singur lucru în cap.

A zâmbit. Dinţii îi străluceau. Momentul părea plin de posibilităţi.

— Se pare că ai nevoie de cunoştinţele mele. O privire aruncată spre ceasul lui de mână, un cadran mare albastru, ataşat de o curea din piele. Pot să-ţi ofer cursul meu intensiv special.

Era o replică tâmpită – chiar arogantă, implicând faptul că aş fi avut nevoie de ceva de la el –, dar m-am trezit dând din cap, însetată după atenţia exclusivă a unui băiat, care nici măcar nu era pur sexuală. În loc să găsim un loc în Olin, l-am condus spre Foss Hill, trecând pe lângă arbori care îşi pierdeau frunzele ruginii.

— Mişto privelişte, spuse când am ajuns în vârful dealului şi ne-am aşezat jos.

Chiar era pasionat de John Donne, ceea ce era atât adorabil, cât şi cam sexy. Deşi eu, personal, îl uram pe John Donne, îmi plăcea orice tip care putea să fie atât de entuziasmat de altceva decât bere şi ţâţe. Dacă putea să se încingă în felul ăla pentru John Donne, cine ştie de ce altceva mai era capabil? Ar fi genul de iubit care te face să te simţi ca o egală, nu ca un bancomat.

— Ştii mai multe decât crezi, zise. Vântul îmi aruncă părul peste faţă, iar el mi-l dădu după ureche. Eşti mai inteligentă decât crezi. Probabil că nu ştii nici cât eşti de frumoasă.

Cuvântul *frumoasă* era cel de care m-am agăţat, trei silabe melodioase, propria lor muzică. Acela era momentul pe care aveam să mi-l amintesc, şi era un lucru atât de simplu. Ceilalţi băieţi cu care fusesem nu aveau obiceiul să aprecieze.

— John Donne a fost un romantic, spuse. A pierdut totul pentru femeia iubită.

Mi-am ţinut respiraţia. Urma să mă sărute şi aveam să-i permit asta. Deodată, Foss Hill părea ca un loc în care aş putea să mă îndrăgostesc. Deodată, în mod ridicol, voiam să fiu îndrăgostită. Degetul lui mare îmi atinse bărbia, o clipă, înainte ca el să se retragă şi să se uite la ceasul ăla idiot.

— La naiba! S-a scurs timpul. Dar dacă mai ai întrebări despre Donne, trimite-mi un e-mail. Nu mă deranjează.

Se aplecă spre mine şi îmi scrise în caiet: *bigmac10@gmail.com.* Nu aveam de gând să las o adresă jalnică de e-mail să-l distrugă. Era genul de lucruri care puteau fi trecute cu vederea, poate chiar considerate drăguţe mai târziu.

— Mersi. Aşa voi face.

Imaginaţia mea o luă pe arătură, gonind departe, spre viitor. Mă va lăsa pe mine să aleg paleta de culori pentru nunta noastră. Îi va spune organizatorului: „Dă-i orice doreşte”. Voi insista să avem bujori, flori mari şi albe care să stea ascunse, în aşteptare, ca nişte globuri voluminoase şi frumoase, până ce vor fi gata să-şi deschidă capetele ca nişte morişti. Voi insista că am deja tot ce îmi doresc.

•

I-am scris lui Billie imediat. „Cred că am cunoscut pe cineva”. Corpul meu vibra ca un cablu sub tensiune, alimentat de cuvântul *frumoasă.* M-am oprit să iau prânzul la Molon şi până şi salata mea groaznică avea cumva un gust mai bun. Billie nu răspunsese până ce am ajuns înapoi la Butts C şi aveam nevoie de o reacţie. Atunci am realizat că nu îi ştiam numele. Cumva, nu îl întrebasem deloc cum îl cheamă, şi nici el pe mine. Mi-am revenit repede după acea înţepătură provocată de dezamăgire. Aveam adresa lui de e-mail – doar uitasem să ne prezentăm.

Auzeam râsul Florei răsunând din camera noastră în izbucniri stridente, exagerate, ca de fetişcană, şi am decis că îi voi spune, pentru că exact de energia ei aveam nevoie.

Stătea pe pat, în halatul ei de baie roz pufos pe care îl purta atunci când îi era frig. Dar nu era singură. El stătea lângă ea, băiatul misterios, băiatul *meu* misterios, băiatul care îmi zise că sunt *frumoasă* şi, preţ de o clipă, nu mi-am dat seama cum ştia unde stau, de ce stătea pe patul Florei şi de ce ea nu avea nicio problemă în legătură cu asta.

— Amb. Îmi făcu semn să intru. Iată-te. Vreau să-l cunoşti pe Kevin. A venit şi m-a luat complet prin surprindere, îţi vine să crezi?

Se întoarse spre mine şi am zărit o urmă de şoc pe chipul lui, dar numai o clipă.

— Bună, am zis.

Pentru o fracţiune de secundă, m-am gândit să spun ceva de genul „Ne-am cunoscut deja”. Dar nu am făcut-o.

Nici el.

— Eu sunt Kevin. Vocea lui era diferită de cea a băiatului de pe deal. Mai gravă, de parcă era altă persoană, încântat de cunoştinţă.

— De asemenea, am reuşit să-i răspund.

Kevin. De asta îmi păruse vag familiar, chiar dacă nu arăta ca în poză. Părul îi era mai scurt, tenul palid nu mai era distrus de acnee. Era un mincinos, la fel ca Matt. La fel ca toţi băieţii.

Sully decise să apară lângă mine în acel moment – lăsasem uşa întredeschisă.

— Cine-i ăsta? întrebă, intrând lejer. Nu înveţi aici, că te-aş fi cunoscut deja.

— E iubitul meu, Kevin, răspunse Flora, luându-l de mână. Detestam cum suna cuvântul *iubit* rostit de gura ei, cum se umfla ca un balon. Ea ar fi genul care ar spune *logodnic* şi *soţ* cu prea multă pasiune. Kevin, ea e Sloane.

— De fapt, Sully. Se aplecă să-l sărute pe obraz, salutul ei obişnuit, apoi se întoarse spre mine. Vino la mine să ne pregătim împreună.

Tot ce am putut să fac a fost să dau din cap afirmativ.

— Deci ea e Amb, spuse Kevin după ce plecă Sully. Am auzit multe lucruri bune despre tine.

I-am căutat chipul cu privirea până am văzut-o – acea licărire din ochii lui, rugându-mă să păstrez tăcerea.

— Şi eu despre tine, i-am răspuns.

Flora voia să-l întâlnesc pe Kevin al meu, dar asta nu se întâmplă niciodată. L-am întâlnit pe al ei.

9.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Vineri este ziua înscrierii! Aruncă o privire asupra programului oficial pentru weekend aici, ca să nu ratezi nimic. Când te înregistrezi la Usdan, vei putea să-ţi ridici tichetele de masă, itinerariul şi cartelele de acces pentru camera de cămin.

Abia aşteptăm să ne vedem la începutul a ceea ce se aşteaptă a fi un weekend de neuitat.

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Am vrut să mă retrag de la Wesleyan în primul an. Aş fi putut să o iau de la capăt la o şcoală diferită, sau chiar să mă alătur lui Billie la Universitatea Miami. Dar ar fi părut dubios. Aşa că am rămas acolo şi mi-am lăsat notele să scadă până când media mea a ajuns să mă pună în pericolul de a fi exmatriculată dacă nu o îndreptam. Până în anul al doilea, mi-am regăsit concentrarea şi m-am dedicat motivului iniţial pentru care mă înscrisesem la Wesleyan – teatrul, nu băieţii – şi m-am simţit ca o idioată pentru că mi-am permis să deviez atât de mult de la scopul meu. Numai că, atunci când a venit timpul să-mi aleg specializarea, nu îndeplineam condiţiile necesare şi nici nu aveam motivaţia pentru a face asta.

— Mi-am dat seama că actoria nu e de mine, le-am spus lui Hadley şi Heather, în loc să le zic adevărul.

Ştiau despre Căminul Groazei, dar fie nu dădeau crezare zvonurile, fie stăteau prea comode în bula lor de student-atlet ca să le pese.

Şi mai era un motiv pentru care am rămas. *El* nu se mai întorcea – ştiam asta –, dar poate că Sully putea.

Dar acum, întoarsă în Middletown, cu Adrian care parca maşina noastră închiriată în parcarea V de pe Vine Street, îmi doream să mă fi transferat oriunde altundeva. Nu aş mai fi simţit ghemul ăsta în stomac, care îmi apăsa măruntaiele. „De ce acum?" Mă tot întrebam. „De ce zece ani?"

— Mişto, spune Adrian când intrăm în campus prin spatele sălii Nics şi mergem spre vârful Foss Hill. Locul ăsta îmi creează o stare bună. Dacă m-aş fi înscris aici, cu siguranţă aş fi fost motivat să termin şcoala.

Îmi dau ochii peste cap în spatele ochelarilor de soare. Uneori se poartă ca şi cum are vreo insignă de onoare pentru faptul că a renunţat la şcoală. Dacă îşi va publica vreodată romanul – dacă reuşeşte vreodată să-l înceapă, darămite să-l şi termine –, va spune tuturor că nici măcar nu a făcut facultatea, insinuând că este prea talentat ca să aibă nevoie de aşa ceva.

— Mda, răspund. Totul e mişto pe aici.

Campusul forfoteşte de oameni. Mai multe reuniuni de promoţie au loc în acest weekend, plus ceremonia de absolvire de duminică. Îi privesc pe absolvenţi cu părinţii lor, făcând poze Observatorului Van Vleck şi panoramei campusului de pe Foss Hill, ca nişte turişti. Mă holbez la mulţimea leneşă de fete şi mă întreb care dintre ele a făcut cel mai rău lucru şi care s-a chinuit să ţină pasul.

Foss Hill oferă o privelişte neîngrădită asupra Andrus Field, cu spatele clădirii Olin învăluit în umbră. Olin a fost mereu clădirea mea preferată din campus, maiestuoasă şi mândră. M-am întrebat de nenumărate ori ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi fost acolo în ziua în care l-am cunoscut pe Kevin.

— De acolo te uitai la meciurile de fotbal? întreabă Adrian.

E o întrebare serioasă, însă doar râd.

— Fotbalul nu era cine ştie ce, răspund.

„Noi jucam alte jocuri".

— Deci, unde erau căminele? spune Adrian. Încă sunt ofticat că nu putem sta acolo. Justin mi-a spus că şi-au luat toţi camere. Presupun că nu îţi pot repartiza colegi de cameră, dar încearcă să te pună lângă persoane pe care le cunoşti.

— Păcat că n-a mers, îi zic. O să-ţi fac un tur complet mai târziu.

Îl conduc pe Adrian în Usdan. Lumea se perindă peste tot, adunată în grupuleţe. Mă aştept să mă recunoască. Unii s-au întors împotriva mea după ce s-a întâmplat, au sărit cu toţii la gâtul meu pe topicul AW de pe CCA – Comitetul Confesiunilor Anonime, unde micile bârfe au generat un adevărat câmp de luptă. Unii au jurat că era vina mea, cumva, sau chiar că eu am făcut-o. Alţii doar ştiu că am făcut ceva.

Stăm la rând să ne înscriem. Tara Rollins e în partea cealaltă a holului, cu părul ei strâns într-o coadă împletită, ca de lăptăreasă, care nu-i stă bine. Îmi scot telefonul din poşetă şi le trimit un mesaj lui Hadley şi Heather. „Aţi ajuns, fetelor?”

— Ambrosia!

Mă întorc. Bineînţeles că nu e Sully – nu m-ar striga niciodată pe numele întreg. E Lauren. În al doilea semestru din primul an a răspândit un zvon despre ce am făcut la Petrecerea Dublurilor. Nu mi-am mai petrecut timpul cu ea de atunci, dar iat-o acum, apropiindu-se pentru o îmbrăţişare.

— Hei! Lauren! Mă bucur să te văd.

Mă surprinde cât de uşor capătă vocea mea tonalitatea falsă pe care am cultivat-o aici.

Se dă înapoi, iar zâmbetul ei era mai larg decât fusese vreodată pe atunci. Şi ea se preface.

— Chiar mă gândeam la tine şi mă întrebam ce mai faci. Parcă ţi-am trimis invitaţie în grupul pe care l-am făcut pe Facebook, dar poate nu ai primit-o.

„Poate nu ai trimis-o”. Dau din umeri, amintindu-mi de weekendul din Hamptons şi non-invitaţia mea. Puterea lui Lauren a fost întotdeauna excluziunea, unealta ei fiind o daltă cu care dădea formă grupului şi îndepărta surplusul. Că tot veni vorba – a pus destul de multe kilograme pe ea de când am văzut-o ultima oară şi mi-am permis să mă infatuez pentru asta.

— El e soţul meu, Adrian.

Dă mâna cu ea cu înflăcărare. Adrian pune preţ pe primele impresii. O fi citit pe undeva că o strângere fermă de mână va face pe toată lumea să te placă.

— Bună, zice el. E aşa mişto să mai cunosc din prietenii lui Amb!

Din fericire, Lauren nu îl corectează.

— Încântată de cunoştinţă, Adrian. Ar trebui să-mi găsesc soţul. L-am cunoscut aici, de fapt, spune, întorcându-se către mine. Deşi, eram doar prieteni. Îl mai ţii minte pe Jonah Belford?

— Nu cred. Dar asta-i grozav.

Mi-l amintesc pe Jonah Belford sau, mai degrabă, îmi amintesc noaptea pe care am petrecut-o împreună în anul al doilea, amândoi beţi criţă la o petrecere în pielea goală de la Westlo. Mă aşteptasem să o văd pe Sully acolo – nu obişnuia să rateze vreodată vreun eveniment în care codul vestimentar era fără haine – dar, în schimb, l-am găsit pe Jonah, sau el m-a găsit pe mine, şi mi-a spus că am un corp grozav. Am ajuns în camera lui, unde m-a întrebat despre Căminul Groazei când încă era în mine. „Hai, măi. E adevărat?" mormăi. „Poţi să-mi spui".

— Da, o ducem bine, spune Lauren. Voi cum v-aţi cunoscut?

Adrian trage adânc aer în piept, gata să mulţumească internetului, dar îl întrerup.

— E o poveste lungă. Poate stăm de vorbă mai încolo.

Nu mai suport prefăcătoria lui Lauren – comportamentul drăguţ îi vine la fel de rău cum îmi venea şi mie. Din fericire, aproape că e rândul nostru să ne înscriem şi să ne alegem itinerariul şi ecusoanele pe care nu am de gând să le port.

— Desigur, spune Lauren. Sunt sigură că ne vom vedea des. A, stai aşa, trebuie să-ţi arăt copiii. Avem trei. Şi nu m-am gândit niciodată că o să vreau vreunul. Îşi scoate telefonul şi glisează printre poze. Trei capete blonde, fiecare puţin mai mic decât cel de alături. Între ăştia mici şi serviciu, jur că toată ziua rezolv problemele altora.

— Cu ce te ocupi? întreabă Adrian.

Joacă după cum îi cântă ea – îi oferă un motiv pentru a se lăuda. Ştiu deja cu ce se ocupă Lauren, pentru că am spionat-o pe Facebook cu ani în urmă. E psiholog în Brooklin. Scrie Dr. În faţa numelui ei. Gândul ca Lauren să intre în mintea cuiva e de ajuns să-mi facă pielea de găină.

— Sunt psiholog, spune Lauren. Lucrez mai mult cu copiii.

Cuvântul *copiii* îmi atrage atenţia. Ăsta era visul Florei. Lauren a fost mereu atrasă de Flora. Poate pentru că Flora o făcea să se simtă specială, cum nimeni altcineva nu o făcea.

— Foarte tare, zice Adrian. Iubesc copiii. Abia aştept să fiu tată.

Mi-aş dori să se oprească din vorbit.

— Să sperăm că în curând, răspunde Lauren apăsat. De parcă problema – desigur, a găsit o problemă – e la mine. Vreau să-mi iau apărarea, să *ne* iau apărarea, dar nu îmi acordă şansa asta. Aproape că am uitat. Ghici cine-i aici?

„Nu spune numele ei”, vreau să-i cer, dar nici măcar nu sunt sigură la care *ea* mă refer.

— Cine?

— Ella. Adică, ştiam că vine, dar stai să o vezi. Arată incredibil. Şi Gemma, se pare că a apărut într-un episod din *Anatomia lui Grey.* Nu e minunat?

Dau din cap.

— Minunat.

Lauren mă calcă pe nervi pentru că poate. Pentru că ştie că Gemma a absolvit specializarea de teatru, iar eu, nu.

Mă îndrept spre doamna de la masa pliantă din faţa noastră.

— Ambrosia şi Adrian Turner, spun.

— Ambrosia. Ce nume frumos! A, iată-te. Eşti în Sala Nicolson. Poftim cartelele de acces, pachetul de bun-venit, tichetele de masă şi programul actualizat pentru acest weekend. Nu uitaţi să vă scrieţi numele pe ecusoane.

— Nu. Nu suntem în Nics, îi zic. Noi stăm la un hotel.

Se uită pe foaia de pe masă, cu fruntea încreţită.

— Nu după cum scrie aici, drăguţă.

Îmi frec mâinile de blugi.

— Trebuie să fie vreo greşeală.

Doamna râde.

— Cu un nume ca al tău, mă îndoiesc că se fac multe greşeli.

Adrian deja se întinde după cartelele de acces.

— Super. Putem să anulăm rezervarea, iubito. Probabil ai rezervat loc în campus şi ai uitat.

Asta-i chestia cu Adrian. Nici nu s-a gândit că nu spuneam adevărul când i-am zis că toate locurile erau ocupate la cămine. La fel cum nu-şi dă seama că mint acum.

— Eu nu... dau să zic, dar deja se face coadă în spatele nostru, iar Lauren stă şi priveşte amuzată. Bine. Hai să mergem.

Nics nu este Căminul Groazei. Am locuit aici în anul al doilea şi am apreciat faptul că exista o uşă în interior, între mine şi colega mea de cameră, o roşcată pe nume Veronica, una care nu purta decât tricouri rock, chipul lui Jim Morrison întins peste sânii ei, şi striga pe toată lumea „frate”. Nu mi s-a întâmplat

nimic memorabil acolo, dar, deodată, e prea mult. Mă întorc, căutând un colţişor liber, o strategie de scăpare, şi atunci dau nas în nas cu persoana pe care chiar nu voiam să o văd.

Flora Banning nu îmi spune o vorbă. Gura ei e arcuită în sus, chipul ca de porţelan, părul e acelaşi blond platinat, împins de pe frunte cu o bentiţă.

— Nu te-ai schimbat deloc, şoptesc, destul de încet încât nici Adrian să nu audă.

— Eşti bine, Amb? întreabă el. Ar trebui să mergem să ne luăm lucrurile şi să despachetăm.

Am gâtul uscat. Parcă e o competiţie între mine şi Flora, care clipeşte prima, iar cum ea nu are de gând să întoarcă privirea, în final, fac eu asta.

— Sunt bine, reuşesc să spun, luându-l de mână. Hai să plecăm de aici.

Când mă întorc, Flora ne priveşte. Mă priveşte.

10.

ATUNCI

Am sunat-o pe Billie a doua zi, după ce a plecat Kevin acasă. Voiam să aud povestea spusă cu voce tare, aşa cum ar fi trebuit să decurgă. În care am întâlnit un băiat la bibliotecă, iar el îmi spuse că sunt frumoasă. Billie ar înţelege.

Nu am menţionat numele lui Kevin sau ce se întâmplă după Foss Hill. Nu am menţionat ce am găsit în cameră, seara trecută târziu, după ce am petrecut cu Sully. Aşternuturile care foşneau şi râsetele înăbuşite, grămada aceea mişcătoare, formată din corpul Florei împreunat cu acela al lui Kevin. Nu am menţionat faptul că nu puteam să-mi scot imaginea lor din cap, împletiţi ca o coadă înmuiată în apă.

— Deci, cum o să-l găseşti acum? întrebă Billie. L-ai cunoscut cu un motiv şi trebuie să-l întâlneşti din nou.

Optimismul ei era contrastant, opusul lui Sully.

— Nu ştiu, am spus. Am adresa lui de e-mail. Sau poate voi da iar nas în nas cu el.

Când am privit în sus, Flora stătea în uşa camerei noastre, ţinând două căni. Căni adevărate, nu paharele de hârtie pe care le aducea de obicei de la cantină, ca să-şi facă ciocolata caldă vegană în ele. Un vârf alb de bezea se zărea ca un mic Everest într-una din căni.

Nu ştiam cât apucă să audă. Dar continua să zâmbească – *zâmbea* mereu iar când mi-am pus jos telefonul, se aşeză pe patul meu şi îmi dădu cana cu bezeaua.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Ciocolată caldă. Mă gândeam să avem căni asortate. Pe a mea scrie „Cea mai bună”, iar pe a ta, „Prietenă”. Deşi, dacă o vrei pe cea cu „Cea mai bună”, poţi să o iei. Ţi-am dat-o pe cea cu „Prietenă” pentru că e cea cu bezeaua. Eu nu pot mânca, din cauza gelatinei.

— Foarte drăguţ, am spus.

Nici măcar nu eram atât de apropiate. Vorbeam despre surorile noastre, ea vorbea despre iubitul ei, mă întreba despre

Matt, iar eu minţeam. Mâncam împreună uneori şi dormeam la distanţă de un metru şi jumătate una faţă de cealaltă, şi îmi vopsea unghiile, şi îmi împletea părul. Dar nu aveam cu ea ceea ce aveam cu Sully. Pasiunea, înflăcărarea. Cana nu era un cadou. Era un mod prin care Flora să mă ţină sub stăpânirea ei, să bifeze *cea mai bună prietenă de la facultate* pe lista pe care şi-o făcu în căpşorul ei aglomerat. Mă întrebam „De ce eu?”, dacă era pur şi simplu din cauza proximităţii, sau din alt motiv.

— Ai stat afară până târziu? Nu te-am auzit intrând.

Obrajii ei erau roz-bombon.

— Am încercat să nu fac zgomot. Am luat o înghiţitură care mi-a ars gura, întrebându-mă cum ar reacţiona dacă i-aş spune să nu-mi mai ţină socoteala de câte ori ies seara. N-am vrut să te trezesc.

I-am privit chipul, căutând o urmă de stânjeneală – că îi auzisem pe ea şi Kevin făcând sex.

— Deja îmi e dor de el. Se lăsă cu spatele pe perna mea, cocul ei strivindu-se de perete. Dar mă simt aşa de uşurată că a venit! E greu să stăm departe unul de celălalt, oricât aş crede că vom reuşi să trecem peste asta. Uneori mă îngrijorează ce face când nu e cu mine.

— E normal, am zis.

Poate că modul Florei de a fi *drăguţă* era ca un dispozitiv de urmărire, apăsând în conştiinţa lui Kevin atunci când ea îl simţea că dă târcoale altora. Priveam cum îmi plutea bezeaua uriaşă în ciocolata caldă şi m-am împotrivit impulsului subit de a o scufunda.

— Nu ştiu. Poate sunt paranoică. Luă o înghiţitură din cana ei. Însă clar că a fost ca vorba aia, celor ce duc mai mult dorul le pare mai dulce odorul, înţelegi?

Am dat din cap, dar nu înţelegeam. Nu am părut niciodată mai dulce cuiva după o perioadă de absenţă. Fusesem părăsită de iubitul meu din clasa a noua, Wesley, când am plecat într-o tabără de vară pentru artele spectacolului în Newark. Wesley mă sărutase cu pasiune şi îmi spusese că avea să înnebunească de dorul meu, dar când m-am întors şi am sărit peste noaptea de filme *Kunkel Park After Dark* ca să-i fac o surpriză la el acasă, s-a holbat în gol din siguranţa holului de la intrare şi mi-a spus că el a crezut că ne hotărâserăm să fim doar prieteni.

— Se întoarce de Halloween, spuse. Vreau să purtăm costumaţii de cuplu. Scarlett O'Hara şi Rhett Butler.

Am pus informaţia deoparte. Aveam şansa să-l văd din nou.

— Sună distractiv, am zis. Am uitat de Halloween.

— E preferatul meu, spuse Flora, băgându-şi picioarele în papucii de casă. Ador să mă costumez şi să fiu altcineva.

Acea remarcă îmi intensifică starea de spirit, îmi făcu spatele să se zbârlească precum al unui animal. Flora avea totul, inclusiv îndrăzneala de a vrea să fie altcineva.

— Poate tu şi Sloane ne puteţi duce la o petrecere de Halloween, adaugă ea. Vreau să-mi cunoască Kevin prietenii. Iar tu eşti prietena mea, ştii?

Ciocolata caldă era prea dulce, iar eu nu eram prietena Florei. Era prea multă responsabilitate. Nu aveam nevoie de o prietenă ca Flora, faţă de care m-aş simţi mereu oarecum inferioară în sinea mea, care mi-ar impune un standard pe care nu l-aş atinge niciodată.

— Da, am răspuns încet. Ştiu.

•

Nu aveam de gând să îi trimit vreun e-mail lui Kevin. Cumva, era satisfăcător să ştiu numai eu că nu era un sfânt, aşa cum îl făcea Flora să pară. Dacă ar fi fost, nu mi-ar fi dat adresa lui de e-mail. Ar fi recunoscut în faţa Florei că ne cunoscuserăm. Mai degrabă, nu ne-am fi cunoscut deloc şi, cu siguranţă, nu şi-ar fi petrecut timpul cu mine pe Foss Hill, timp care, în mintea mea, devenea din ce în ce mai difuz cu fiecare oră care trecea.

În timp ce porţia mea de realitate cu Kevin dispărea, ziua pe care Flora o petrecuse cu el era disecată până la cel mai mic detaliu, din nou şi din nou.

— A, am uitat să-ţi zic ce mi-a zis Kevin, exclamă ea în Molon. Nici nu aşteptă să o întreb, că se şi puse să-mi expună o serie de informaţii drăgălaşe. A spus că păstrează o poză cu mine pe noptieră ca să fiu ultimul lucru pe care-l vede înainte de culcare.

Era o ţepuşă care mă străpungea, care îmi amintea că eu nu aveam pe nimeni. Am încercat să ignor sentimentul. Dar ea continuă.

— Kevin priveşte stelele noaptea şi îşi pune o dorinţă pentru mine. El zice că în felul ăsta se simte mai aproape de mine.

Voiam să-i spun să-şi ţină gura cu Kevin al ei. Nu puteam nici să mă uit la acel zâmbet al ei tot mai larg şi la obrajii ei

îmbujoraţi, imaginea fericirii. Mă simţisem şi eu aşa odată – mi-am amintit cum îşi dădea Billie ochii peste cap şi îmi spunea în glumă că eram *insuportabilă* când eu şi Matt eram împreună.

Poate că de asta m-am trezit în faţa laptopului la trei zile după vizita lui Kevin, cu vorbele lui – *frumoasă* – doar ca un ecou îndepărtat în mintea mea. Aveam să împung acea legătură despre care Flora nu mai tăcea, până când, în mod previzibil, va ceda. Spusese ceva de care mă agăţasem. „Uneori mă îngrijorează ce face când nu e cu mine". Ar fi trebuit s-o îngrijoreze. Era iresponsabil să ai încredere în oameni aşa cum avea Flora.

Am folosit pagina de Wikipedia a lui John Donne pentru a compune un mesaj care să mă facă să par inteligentă fără străduanie, dar totuşi degajată. „Hei, sunt Amb! Mulţumesc din nou pentru ajutorul cu eseul – am luat 10!" Am presărat referiri către opera lui John Donne prin tot mesajul, replici inteligente pe care Kevin le-ar aprecia. Apoi am apăsat butonul de trimitere.

Îi luă două zile să-mi răspundă. Două zile în care mi-am verificat e-mailul non-stop, cu o curiozitate morbidă, să văd dacă laptopul meu avea să-mi ofere ceva de la *bigmac10.* După ce m-am întors vineri de la cina de la Summerfields cu Sully şi Gemma, era acolo.

„Hei, Amb, a fost grozav să te întâlnesc. JD e specialitatea mea. Sunt sigur că ai făcut un eseu demenţial – îmi dau seama, eşti super deşteaptă".

Nu o menţionă pe Flora. Eram *super deşteaptă,* dar nu flirta prin acel mesaj.

Puteam alege să nu-i scriu înapoi. Dar acum eram implicată. Voiam să văd cât de departe va merge, cât de mult va dezvălui despre el printr-un ecran de computer.

I-am scris înapoi, dar de data asta nu l-am mai adus în discuţie pe prietenul nostru comun, John Donne. M-am plâns de cursul de introducere în dramaturgie şi de profesorul Ogden, cu ochii lui răutăcioşi. I-am spus că vreau să fiu actriţă. Îl testam, să văd ce mi-ar spune el în schimb. O urmărisem pe Sully interacţionând cu destui băieţi încât să-i învăţ metodele. Îi trata ca pe nişte tranzacţii. Dă-le puţin – apleacă-te spre ei, râzi la o glumă, lasă breteaua sutienului să-ţi alunece pe umărul gol. Primeşte mult înapoi. Când era vorba de Sully, câştigurile nu se diminuau niciodată.

Îmi răspunse aproape imediat. Mi l-am imaginat aplecat deasupra tastaturii. Patul lui era cam prea mic pentru el, prea plin de el.

„Profii slabi sunt naspa. Al tau pare sa fie un nesimtit. Cum e să te specializezi în teatru? Suna destul de misto. Mi te imaginez ca actrita – ai si infatisarea potrivita. Eu sunt la Drept, dar mi-as fi dorit sa fac ceva mai ca lumea în viata. Totusi, nu cred că parintilor mei le-ar placea prea mult ideea, ei sunt cei care platesc pentru tot. lol”.

Am ignorat acel *lol.* Uram limbajul de mesagerie, absenţa propoziţiilor întregi, abrevierile. Aveam sub pat, acasă, în Pennington, o cutie cu scrisori pe care bunicul Wellington i le scrisese bunicii mele când era în armată. Viaţă şi moarte, urgenţă, toate reieşind din scrisul lui de mână dezordonat. „Iubita mea”, îi spunea. Am ignorat acel *lol* deoarece Kevin se încrezuse în mine. Mă îndoiam că Flora îi oferea eliberare. Ea îl prindea în capcana aripilor ei gigantice de înger, îi înăbuşea latura întunecată.

Am devenit mai îndrăzneaţă. „A trebuit să mă cert cu ai mei ca să mă lase să vin aici. Dar mi-am dat seama că trebuie să lupt pentru lucrurile pe care le vreau. Nu pot aştepta să vină ele la mine”.

Fix după ce am trimis mesajul, m-am gândit că am cam întrecut măsura. Era clar că îl ademeneam, că îl atrăgeam spre o limită pe care el nu ar încălca-o.

Dar răspunsul lui sosi repede. Era vineri seară. Nu trebuia să fie pe undeva? Eu trebuia să mă întâlnesc cu Sully mai târziu – avea loc un concert la Eclectic. Deodată, ideea de a-mi părăsi camera părea obositoare. Kevin îmi oferea mai multă atenţie decât ar fi făcut-o oricine de la Eclectic. Trecuse atât de mult timp de când un băiat mă ascultase cu adevărat!

„Stai sa ghicesc. Si u esti cea mai mica dintre frati. Cei mai mici sunt mereu dispusi sa faca orice e nevoie (iar eu nu-s o exceptie ;)”

Flirta cu mine – sunt sigură. Am scos unul dintre caietele cu spirală pe care le foloseam la cursuri şi mi-am notat, într-o listă cu liniuţe, „Cel mai mic dintre fraţi. Drept”.

„Sora mea, Toni, e cu doi ani mai mare decât mine. Ea a primit nasul frumos şi inteligenţa pentru ştiinţe”.

Era riscant să-mi scot în evidenţă propriile neajunsuri. Voiam să scot acel e-mail înapoi din neantul în care l-am trimis. Aş fi doar o altă fată pentru el, nesigură şi obsedată de aspectul fizic. Trebuia să fiu altcineva.

„Nu fi asa dura cu tine. Ai un nas grozav. De fapt, toata fata ta e minunata”.

Practic mă înecam cu saliva care mi se aduna în gură. Se gândea la mine chiar acum. Poate că mâna lui îşi croia drum în pantaloni. Eu deţineam puterea.

Înainte să apuc să mă gândesc la o replică – sub presiunea de a o face să sune atât isteaţă, cât şi încrezătoare, să par conştientă de mine însămi, dar oarecum autodenigrantă –, Flora dădu buzna peste mine. Vorbea la telefon şi râdea, cu râsul pe care îl are cu Kevin, dulce, de fetişcană.

— Deci ai luat prânzul cu Adam, spuse în telefon, apoi se uită la mine cu un zâmbet spăşit.

M-am întrebat de cât timp vorbeau la telefon, el purtând conversaţii cu amândouă. Ea monitoriza şi cu cine a luat el masa, să fie sigură că ştie unde e.

Am tastat un răspuns care era pur şi real. Nu mi-o imaginam pe Flora exprimându-şi temerile în felul ăsta.

„Uneori mă simt de parcă toată lumea se aşteaptă ca eu să fiu altcineva. Nimeni nu mă întreabă cine sunt de fapt. Nimeni din viaţa mea nu încearcă aşa cum o fac eu. Poate că aşa e şi în cazul tău. Aşa că spune-mi ce vrei tu, cu adevărat, să faci cu viaţa ta”.

Însemna ceva dacă îmi răspundea în timp ce era la telefon cu Flora. Aveam nevoie de asta, de victoria asupra unei fete care e mai bună decât mine. Cu cât aşteptam mai mult, cu atât mă simţeam mai proastă. Eu cream un basm în mintea mea, încercând să înalţ un întreg palat când nici măcar nu aveam destul cât să construiesc o colibă de paie.

Apoi sosi răspunsul lui, iar aşteptarea merită.

„Povestea obisnuita, tata voia ca eu si Thomas sa devenim avocati ca el si să facem o multime de bani si sa cumparam case mari si sa avem fiecare cativa copii. Thomas a fost de acord, pentru ca el vrea sa fie bogat. Eu doar vreau pe cineva care sa ma inteleaga. Poti sa tii un secret? Sunt mai interesat de scris si de poezie. Uneori cred ca ar trebui sa fiu scriitor, dar apoi ma conving singur ca mai bine nu”.

Întregul meu corp vibra, electrizat. Nu era un secret cât era o mănuşă aruncată uşor spre mine, ca să vadă ce aş răspunde. Mi-am ales cuvintele cu grijă.

„Ar trebui să o faci, clar. Ce te reţine? Pur şi simplu, începe să scrii în timpul liber. Pun pariu că eşti super-talentat”.

„Lol. Esti prea draguta. Alta problema e ca nu stiu despre ce sa scriu. Viata mea e ca un fel de roata si uneori o urasc si vreau doar sa scap din ea, dar nu stiu cum”.

Voia să fie înţeles, să fie văzut aşa cum este. Am început să mă simt ca şi cum Kevin mă vedea cu adevărat, cumva. Şi nu exista alinare mai mare decât faptul că ştiam că nu sunt invizibilă.

„Te înţeleg. Poate că asta sună ciudat, dar simt că ne înţelegem unul pe celălalt. Poţi vorbi cu mine oricând simţi că ai nevoie de o evadare”.

Când nu-mi răspunse, mi-am ros unghiile până la carne. Eram nemiloasă. Am ros până a început să doară, până când suprafaţa moale de sub unghii era expusă în toată gloria ei, iritată, roşie.

Discuţia telefonică a Florei continua. Stăteam pe întuneric, în pat, câte un chicot spărgând monotonia trăncănelii ei neîntrerupte. Nervii mi se adunau ca un ghem mare şi fierbinte în stomac. Credea că lumea îi datora un Kevin, motiv pentru care ea nu îl merita.

Mi-am reîmprospătat cutia poştală de cel puţin zece ori. Aproape că mi-am trântit laptopul pe podea în încercarea de a-l ţine bine când, în sfârşit, sosi un mesaj. Răspunsul lui Kevin era confirmarea de care aveam nevoie. „Aveam dreptate cand te-am întâlnit. Iesti diferita. Cred ca ne putem ajuta unul pe celalalt, dar hai sa pastram asta intre noi deocamdata ok? Alte persoane nu ar intelege”.

„Iesti diferita”. I-am ignorat greşelile. Se grăbea să-şi transpună realitatea în cuvinte, şi putea fi iertat pentru asta. Ştiam exact la ce se referă cu ultima parte. Nu voia ca Flora să ştie. Mă trecu un fior. Lucrul ăsta era exclusiv al nostru.

Când mi-am dat seama cât era ceasul, mi-am pus laptopul deoparte şi i-am făcut cu mâna Florei, care încă vorbea la telefon. Apoi am bătut la uşa lui Sully.

— Intră, ţipă ea, acoperind muzica. Ai întârziat, spuse din poziţia ei de pe pat, unde şedea turceşte, purtând un maiou fără sutien.

— Scuze. Am încercat să mai fac câte ceva înainte.

Am închis uşa după mine.

— Mă rog. Sully mă privi cu ochi critici. Care-i treaba cu părul tău, tocmai ţi-ai tras-o?

Am dat din cap.

— Nu. Doar că am fost prea ocupată ca să-l mai îndrept.

Nu-mi dădeam seama după expresia ei dacă era amuzată sau dezgustată.

— Te porţi ciudat în seara asta, ţipă ea mai târziu, când ne zbânţuiam pe o copie a unei melodii rock, cu trupuri lovindu-se unele de altele în jurul nostru.

Nişte băieţi alternau între a se holba şi a arăta cu degetul spre noi, de parcă noi eram altă specie. Ei nu mă *vedeau* pe mine, ci doar întinderea pielii mele acoperite de sudoare.

— Ştiu, i-am răspuns. Scuze. Doar am multe pe cap.

— Să nu-mi spui că-i vorba de vreun tip, o trânti, strângându-mă de încheietura mâinii. Pentru că nu merită să distrugi totul pentru ei.

— Nu.

Nu eram pregătită să-l aduc pe Kevin în discuţie şi, oricum, am rămas fixată pe cuvântul *totul,* pe care l-a pronunţat apăsat, un pumnal neaşteptat de vulnerabilitate, şi, în acelaşi timp, pe faptul că îmi asigurasem, în sfârşit, o deschidere.

— Bun, spuse, sprijinindu-şi obrazul pe umărul meu.

Nu m-am gândit cât de periculos era faptul că existenţa noastră era fondată pe baza temerii ei bine ascunse. Că nu avea nimic de pierdut până să-i fie teamă să nu mă piardă pe mine.

11.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Acum că te-ai întors, vechile camere de cămin par un loc numai bun pentru a începe festivităţile. Îţi aminteşti ce dezmăţ era? Cu toţii am luat-o puţin razna pe atunci. Hai să vedem cine mai poate petrece ca şi când nu ar exista consecinţe!

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Stăm într-o cameră dublă cu perete despărţitor, la fel cum am stat cu Veronica în anul al doilea. Le scriu lui Hadley şi Heather, să le întreb în ce cămin stau ele, dar nu-mi răspunde niciuna.

Imediat ce ajungem în camera noastră, Adrian mă lipeşte de uşă. Îl sărut şi eu, dar nu-mi închid ochii. Şi aşa observ că uşa care duce spre a doua cameră e întredeschisă.

Îmi trec mâinile peste umerii lui Adrian şi mă strecor pe lângă el, împingând mai mult uşa. Văd geamantanul pe roţi, cu model în carouri alb-negru, din faţa patului. A mai fost cineva aici. Mai stă cineva cu noi.

Adrian îşi strecoară capul pe uşă, după mine.

— Se pare că avem coleg de cameră.

— Credeam că Wesleyan nu repartizează colegi de cameră, şoptesc, dar ar fi trebuit să mă aştept la asta. Mă întorc spre Adrian, corpul meu devenind imediat fierbinte şi transpirat. Nu mă simt bine, deodată. Poate ar trebui să plecăm.

Adrian mă sărută în creştetul capului.

— Cred că doar ai emoţii. Dar nu ai de ce. Arăţi grozav. Îşi trece buzele de-a lungul gâtului meu. Nu putem pleca. Nici măcar nu a început.

„Exact”, vreau să-i spun.

Uşa care dă spre hol se deschide cu un zgomot şi iat-o, exact aşa cum mi-o amintesc. Sully.

Părul ei este tot lung şi e slabă ca o adolescentă în blugii ei închişi la culoare şi în maiou. Sprâncenele ei sunt dungile groase care-i sunt specifice, iar buzele îi sunt arcuite într-un rânjet etern. Are tupeul să pară şocată, cu ochii mari, de parcă ar fi la fel de surprinsă ca mine pentru că ne aflăm în aceeaşi cameră. Se reazemă de tocul uşii, târşâindu-şi botinele.

— Deci tu l-ai trimis.

Cel mai tulburător este să o aud vorbind. Am uitat cum sună vocea ei – magnetismul ei fascinant, vraja pe care o aruncă peste toată lumea din jur.

Apoi îmi dau seama, de fapt, ce a zis.

— Nu. Nu am...

Dar nu pot să continui, pentru că Adrian e chiar lângă mine, şi aşteaptă, umplând golul cu previzibila strângere de mână.

— Ce ai trimis, iubito? Bună. Eu sunt Adrian, soţul lui Amb.

Gura lui Sully se schimonoseşte într-un zâmbet orbitor.

— Eu sunt Sully. Încântată de cunoştinţă. Şi nu mi-a trimis nimic. E o glumă de-a noastră.

— Stai aşa. Deci voi vă cunoaşteţi?

— Ai putea spune şi aşa, răspunde ea. Am locuit amândouă în căminele Butts, în primul an.

— Colege de cameră? întreabă Adrian.

— Ar fi trebuit, răspunde Sully înaintea mea. Făceam totul împreună.

— Super, spune Adrian. Vreau să aflu totul despre asta.

Sully îşi aruncă privirea asupra mea şi îmi dau seama la ce se gândeşte. „Fată rea. Nu i-ai zis nimic”.

— Vei afla, zice ea, cadenţat, flirtând, atât de *Sully.* Ai tot weekendul la dispoziţie să afli despre belelele în care ne-am băgat.

Adrian începe să spună una dintre poveştile lui – pe care am auzit-o deja, despre colegul lui de cameră din primul an, care făcea bani scriind eseuri pentru alţii – şi mă holbez la Sully, la contururile feţei ei. Nu sunt speriată, ci mai degrabă extrem de tristă, regretând realitatea pe care eu şi Sully ar fi trebuit să o trăim. Să facem poze în robele de absolvire, să ne mutăm în LA şi să participăm la audiţii, să mergem împreună la Oscaruri. Nu

numai că aceste lucruri nu mai există – nici nu s-au întâmplat vreodată.

— Adrian, spun. Cred că mi-am lăsat încărcătorul în maşină. Te poţi duce să-l iei? Parcarea e chiar în spatele nostru.

— Da, iubito. Stai liniştită. Vă las să povestiţi.

Îşi pune şapca pe cap şi iese, cu cheile de la maşină zdrăngănindu-i în mână. Mai că nu vreau să plece – ar trebui să-l ţin foarte din scurt –, dar e mai periculos să fie în camera asta chiar acum, decât să fie afară, cu trecutul meu clocotind între noi.

Sully închide uşa după el şi se sprijină cu spatele de ea. Bagă mâna în poşetă şi scoate un ruj.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că voiai să mă prinzi singură.

Vorbeşte cu mine cu acelaşi ton pe care îl avea şi pe atunci. Amuzată, niciodată serioasă, nici când ar fi trebuit să fie. Mă pătrunde cu privirea. Lucrul nebunesc este că mă simt din nou atrasă în acea transă pe care o creează, deşi ştiu ce-i poate pielea.

— Am primit asta. Îmi iau poşeta şi scot bileţelul din plic. „Trebuie să vii. Trebuie să vorbim despre ce am făcut în noaptea aia”. Despre ce să mai vorbim? Ţi-ai exprimat destul de clar părerea.

Se întoarce şi se duce în camera ei. O privesc cum deschide fermoarul geamantanului şi cotrobăie prin el, scoţând un plic.

— Explică-mi asta.

Mi-l îndeasă în mâini. Scot scrisoarea, deşi ştiu ce scrie în ea.

Acelaşi bileţel, cu numele ei pe plic. „Sloane Sullivan”, scris caligrafic. Zăresc puţin din adresa ei – Manhattan. Inima-mi bate repede. E aproape – puteam să fi trecut una pe lângă alta pe stradă de atâtea ori.

— N-am scris eu asta, îi spun.

— Păi, nici eu.

Ne uităm una la alta, fiecare aşteptând să vadă care se va da de gol şi va lovi prima. În cele din urmă, renunţ.

— Nu mai era nimeni acolo.

Râde ascuţit şi fără umor.

— Toată lumea era acolo. Tu glumeşti? Jumătate din fetele alea te-au văzut intrând în baie cu el. Cealaltă jumătate crede că m-a văzut pe mine.

— Dar a trecut atât de mult timp. Cine ne-ar trimite aşa ceva acum?

Ridică din umeri. Bărbia ei e ascuţită, gâtul subţire.

— Presupun că cine a făcut-o a vrut să ne aducă împreună, în aceeaşi cameră. Şi avea nevoie de un motiv bun pentru asta.

Dau din cap.

— Dar cum a ştiut acea persoană că o să venim aici în weekendul ăsta?

— Poate pentru că ştia că o să venim una pentru cealaltă, spune ea, ca şi când nu m-ar fi lepădat niciodată ca pe o piele moartă.

— Ce vrea de la noi?

Mă holbez la blugii mei, ameţită. Sully are dreptate. Toată lumea a fost acolo. Nu am fost atente.

Cineva ştie. Cineva a ştiut de mult.

— E destul de evident, spune Sully. Vrea adevărul.

12.

ATUNCI

E-mailurile mele cu Kevin continuară şi în weekend, cu un schimb de detalii despre vieţile noastre, ca într-o conversaţie. Ceea ce începuse ca un experiment – sau cel puţin aşa mi-am spus – îmi crea rapid dependenţă. Kevin era la sute de kilometri distanţă, dar interacţiunile mele cu el erau mai substanţiale decât cele pe care le avusesem cu vreun băiat din campus.

Am aflat despre problemele cu obezitatea pe care le avusese Kevin în preadolescenţă, asta până când a dat probă pentru echipa de fotbal, începutul metamorfozei lui. Îmi plăcea să mi-l imaginez pe Kevin tânăr, delicat, neştiind peste ce putere va da. Îmi spuse că se trezise devreme în acea dimineaţă să scrie şi mă întrebă dacă aş citi într-o zi povestea la care lucra.

„Stiu ca u o să fii sincera cu mine. U ai cel mai tare simt al umorului. Cine a zis ca fetele n-au cum să fie si sexy, si amuzante, si destepte în acelasi timp, nu te-a întalnit pe tine ;)”.

Acolo unde încrederea mea de sine fusese raşchetată până la oase după cele întâmplate cu Matt, Kevin adăuga cu grijă straturi, readucându-mă la normal. I-am spus despre rolurile pe care voiam să le joc. Nu preferata Americii, fata aceea adorabil de stângace, care îi face pe bărbaţi să se îndrăgostească de ea, ci personaje dure, urâte. Să-mi rad capul, să slăbesc ca un băţ pentru un rol, să mă îngraş pentru altul. Să spună lumea că sunt un cameleon.

„U ai fi grozava la asta”, îmi scrise. „Doar sa nu uiti de mine cand o sa devii mare star de cinema OK?” Am ignorat acel „U”. Îmi ţinea o oglindă în faţă, dar în loc să-mi arate defectele, el îmi scotea în evidenţă calităţile.

Am păstrat e-mailurile într-un folder din cutia poştală numit KM, pe care-l accesam zilnic, să citesc întregul schimb. Mă surprinse faptul că, deşi credeam că sunt sute de mesaje, erau de fapt doar câteva.

Singurul subiect care nu fu menţionat era Flora. Voiam să o includ într-un mesaj, doar ca să văd ce reacţie ar avea Kevin.

Poate că Flora era un baraj. O dată adusă în discuţie, am începe amândoi să-i descoasem defectele. I-aş spune lui Kevin adevăruri subtile, voalate. El ar recunoaşte că se simte eliberat când e departe de ea.

Două nopţi la rând, Kevin a vorbit la telefon cu Flora în timp ce îmi scria e-mailuri. Poate că ar fi trebuit să mă simt jignită, dar mă simţeam exact opusul. Fetele concurează între ele, precum firele de floarea-soarelui pe care încerca mama să le planteze în grădină şi nu creşteau niciodată. Le planta prea aproape unele de altele şi se băteau pentru acelaşi soare, cu tulpinile verzi gâtuite şi feţele galbene îmbufnate. Flora se ofilea, iar eu urma să înfloresc.

Atunci când se ivi o anumită întrebare, corpul meu începu să vibreze. „Cum de esti singura?”

„Iubitul meu din liceu m-a înşelat”, am tastat repede. „Nu am încredere în băieţi”. Aproape că m-am oprit din a trimite mesajul. Nu voiam ca valoarea mea să scadă în ochii lui – aveam nevoie ca acea versiune a mea pe care o vedea Kevin să existe cu adevărat.

Răspunsul lui mă făcu să lăcrimez. „E un idiot Amb. Serios cu esti asa de minunata si grozava si dacă el nu a observat asta atunci nu te merita. Nu te multumi cu mai putin decat meriti”.

Luni, i-am spus lui Billie despre e-mailuri, dar nu şi cine este Kevin de fapt. L-am numit Buddy, aşa cum îi numea Sully pe băieţii pe care-i schimba ca pe şosete, cei cu părul vâlvoi cu care şi-o trăgea şi care continuau să vină la Butts C, aşteptând ca ea să recunoască o legătură care nu exista. Râvneau la ea aşa cum aveau nevoie doar de o bucăţică din mine. Dar nu îmi mai păsa. Însemnam ceva pentru Kevin.

— Trebuie să îl vezi în persoană, spuse Billie. Adică, e minunat că vă scrieţi e-mailuri, dar nu vreţi să vă întâlniţi? Nu pot să cred că încă nu ai dat nas în nas cu el.

— E o şcoală mare, i-am răspuns.

Nu prea era, dar nu voiam să-i spun că el era la Dartmouth. O parte din mine voia să-i zic totul. Billie ar fi fost sceptică, deoarece Kevin avea iubită, dar ar fi fost fericită că mi-am găsit pe cineva cu care mă simt bine. Dar am tăcut pentru că-mi era teamă să nu creadă despre Kevin că e doar un alt Matt infidel.

— OK, spuse Billie. Dar într-o zi cineva nu o să mai răspundă, şi apoi? E-mailurile sunt prea uşor de ignorat. Dacă eram în locul tău, aş fi făcut ceva să mă asigur că nu uită de mine.

Brusc, mă simţeam ca şi cum m-am aruncat prea departe, prea repede. Nu se putea întâmpla nimic cu adevărat între mine şi Kevin. El era iubitul Florei. Dar ceea ce aveam împreună părea atât de real, iar ideea de a renunţa îmi făcea greaţă. Poate că asta era povestea mea de iubire şi pur şi simplu nu avea să fie uşor.

— Văd eu, i-am zis lui Billie. Poate că ai dreptate.

În acea seară, Kevin îmi trimise un e-mail care părea a fi un semn. Îmi scrise: „E uimitor cat de bine ma intelegi u. Daca erai aici, ne-am fi petrecut timpul împreună, pacat ca nu studiezi teatru aici”. Era un moment crucial. Fie mă retrăgeam, fie terminam treaba pe care o începusem, oricare ar fi fost aceasta.

Am rescris şi am şters aceleaşi cuvinte de câteva ori până să mă hotărăsc asupra unui mesaj care să-mi placă. Ceva care să-i impună să răspundă. „Nu suntem aşa departe unul de celălalt – poate o să te vizitez cândva”.

I-am aşteptat răspunsul, dar nu l-am mai primit. Era treaz – Flora încă mai vorbea cu el. Mă frământam de emoţie şi iritare. Cum de avea ea atâtea de zis?

M-am convins singură că el compunea răspunsul perfect. Când Flora închise în sfârşit telefonul, ştiam că nu mai dura mult până să-i primesc mesajul. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât eram mai sigură că-mi scria ceva plin de însemnătate.

— Vrei să ne uităm la un film? întrebă Flora, întinzându-se după papucii de casă. E plăcut că stai în cameră în seara asta.

Aveam atâtea de spus. M-am holbat la unghiile ei, roz somon cu bulinuţe albe.

— Am mult de lucru. Poate altă dată.

Cred că am dat *refresh* de sute de ori în noaptea aia, făcând clic obsesiv şi cu degetele înţepenite pe tastatură. Eram mai nervoasă pe mine însămi decât pe Kevin – de ce eram atât de nebună fix după el?

Când m-am trezit dimineaţă, laptopul era între spatele meu şi perete, ca un iubit neglijat. Mă cuprinse un val de adrenalină, făcându-mă să sar în sus ca un semn de exclamare uman. Mesajul lui probabil că mă aştepta.

Dar nu era nimic acolo.

Până în a treia zi, aşteptarea mă înnebuni. Încă mai vorbea cu Flora; vocea ei era coloana sonoră a nopţilor în care încercam să învăţ. Într-o fantezie care mi se tot repeta în minte, Flora era uluită de declaraţia bruscă a lui Kevin că nu mai e îndrăgostit de ea.

Sully mă târî la o petrecere în camera Clarei, unde am băut toate Stoli şi am fumat marijuana, iar Sully se învârti pe acolo, convingându-mă să merg cu ea la o altă petrecere atunci când se plictisi. Indiferent de cât de mult pretindea că băieţii din echipa de lacrosse, de la Beta, i se păreau îngrozitori, se tot ducea înapoi la ei. Poate că îşi dorea recunoaştere la fel de mult ca toată lumea.

— Cu cine ţi-o tragi în seara asta? întrebă. Ce zici de tipul ăla, Jordan? A zis că ai ţâţe mişto.

Jordan, care într-adevăr îmi zise că am ţâţe mişto, a leşinat imediat ce am rămas fără sutien. Încă un băiat de la Wesleyan care nu mă vedea.

— Sunt foarte obosită, i-am răspuns. Poate ar trebui să mă întorc acasă.

Deodată mă simţeam extenuată. Eram la Wesleyan de mai puţin de două luni şi, în acel moment, mi se părea că trecuseră ani.

Scuza mea o făcu să se uite urât la mine. Sully nu era obişnuită să i se spună nu.

— Ce? Nu mă lăsa aici. Mai stăm o oră.

Unghiile ei îmi străpungeau pielea braţului.

— Doar... nu ştiu, cred că nu am chef să petrec acum.

Voiam să-i spun despre Kevin, dar ştiam că nu se poate. Pentru ea, băieţii erau nişte accesorii pe care le schimba la fel de des ca pe lenjeria intimă. Nu ar fi înţeles.

— Ai dreptate, spuse, dând din cap afirmativ, şi m-am simţit uşurată pentru o clipă. Petrecerea asta e naşpa. Hai să facem ceva complet nebunesc. Ai făcut-o vreodată în trei?

Am căscat gura la ea.

— Nu. Tu?

— Desigur. Îşi trecu degetul mare peste buza mea. Cu Evie şi un tip. Am luat o grămadă de ecstasy înainte. N-a fost mare lucru. Îşi ridică ochii spre tavan şi îşi aşează chokerul. I-am zis de tine, ştii. Cred că e geloasă.

Era echivalentul verbal al unei lovituri de bici pe pielea mea, să mă ţină la respect, să mă informeze că miza creşte mereu. Eram sigură că Sully şi-ar fi dorit ca Evie să fie aici în locul meu.

— Nu pot în seara asta, i-am spus. Îmi pare rău.

Îmi dădu drumul în sfârşit la braţ, apoi îşi trase părul peste umăr.

— Cred că o să caut pe altcineva, care chiar vrea să-şi petreacă timpul cu mine.

Răceala din glasul ei era evidentă.

— Ştii că vreau, i-am zis. Cred că sunt stresată din cauza parţialelor. Putem face ceva mâine, OK?

În timp ce am spus asta, mi-am dat seama că eu nu am iniţiat niciodată vreunul dintre planurile noastre.

— Poate, şopti înainte să se întoarcă.

Am lăsat-o la Beta şi m-am furişat singură înapoi în Butts C. Nu era chiar o ceartă, dar făcusem ceva greşit, mânjisem o linie despre care nici măcar nu ştiusem pe deplin că există. Cu fiecare pas pe care-l făceam, mă împotriveam impulsului de a mă întoarce din drum.

Flora era încă trează când am ajuns acasă şi stătea turceşte pe pat, îmbrăcată în pijamaua ei de lână.

— Amb! N-o să-ţi vină să crezi.

Îi tremura glasul.

Asta e. Kevin o părăsise, iar ea era în faza de negare, pentru că Flora nu e capabilă să fie tristă sau nervoasă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o, rămânând brusc fără aer şi disperată să-mi verific e-mailul.

— Kevin a scris o povestioară despre mine.

Nu era chiar un pumn în stomac, ci mai degrabă o eviscerare în toată regula.

— Se pare că i-a plăcut dintotdeauna să scrie, dar n-a spus nimănui. Aşa că azi mi-a trimis e-mailul ăsta în care îmi povesteşte cum creativitatea lui e înăbuşită şi că nu trebuie să-i fie teamă de ce s-ar putea întâmpla, ci să scrie ce simte. Nu-i aşa că e cel mai romantic lucru de care ai auzit vreodată? Oricum, a ataşat povestea asta la care lucrează şi m-a întrebat dacă o s-o citesc, pentru că e despre noi. Mă rog, nu a zis asta, iar pe fata din poveste o cheamă Clarissa, dar eu sunt aia. Jur că am murit.

„Aş fi vrut eu. Dar nu am eu norocul ăsta”. Era un gând oribil. Mi-am forţat chipul să redea un grad potrivit de interes.

— Şi ştii ce? Povestea e chiar bună. Şi felul în care m-a descris? Gen, pe bune, profunzimea sentimentelor lui e infinită.

Voiam să-mi pun mâinile în jurul gâtului delicat al Florei şi s-o sugrum la *infinit.*

— Nu pot să cred că mi-a ascuns asta, că vrea să devină scriitor. Dar nu mai ştie nimeni. Înseamnă enorm pentru mine faptul că mi-a spus mie prima.

A fost nevoie de fiecare celulă din corpul meu pentru a mă abţine să nu-i ţip în faţă că nu i-a spus ei prima, ci *mie* mi-a spus prima.

— Ce l-a făcut să înceapă să scrie? am întrebat, ca să spun şi eu ceva.

Flora se holba la unghiile ei. Avea inimioare roz minuscule aplicate cu multă migală pe fiecare dintre ele. Avea mult prea multă răbdare. Şi dormea chiar şi cu mănuşi pentru manichiură – le ţinea lângă patul ei, la locul de onoare pe care cei mai mulţi dintre noi îl acordam telefoanelor sau cutiilor cu prezervative.

— A spus că s-a întrebat în sfârşit ce îl reţinea şi nu a putut găsi un răspuns destul de bun încât să nu încerce.

„Ce te reţine?” Nu se întrebase el asta. Eu îl întrebasem.

Atunci mi-am dat seama că acea Clarissa s-ar putea să nu fi fost deloc Flora. Eram *eu.*

— Minunat, am spus.

Deja puneam informaţiile cap la cap. Kevin nu avea de gând să-mi trimită povestea mie prima – era prea mult, prea devreme. Aşa că i-o trimisese Florei, delicateţea ei fiind repetiţia ideală pentru creaţia lui.

— Pot să fac nişte ciocolată caldă, zise. Nu mă aşteptam să te întorci deja. E totul în regulă între tine şi Sloane?

Nu voiam ciocolată caldă vegană în cana mea cu *Prietena* sau inimioare minuscule pe unghii. Voiam să îi îndepărtez amabilitatea ca pe o crustă, sigură că zace ceva sângeros sub ea.

— Da. Suntem bine. M-am aşezat pe pat şi m-am întins după laptop. Trebuia să văd ce se ascundea în propriul meu e-mail. Îmi venea să azvârl laptopul de perete când am văzut că nu am niciun mesaj nou. Mi-ar plăcea să o citesc cândva, am spus. Ador poveştile de dragoste.

Ardeam de nerăbdare să-i citesc cuvintele.

Dar Flora mă surprinse. Îşi încrucişă braţele, devenind un scut de lână.

— Adică... cam vreau să fiu singură cu ea o perioadă, ştii? Şi nu sunt sigură că lui Kevin i-ar plăcea să arăt munca lui altcuiva.

— Desigur.

„Eu nu sunt altcineva. Eu sunt Clarissa, la naiba”. Aveam dreptate. Nici Flora nu învăţase să împartă.

Am apăsat butonul de *refresh* pentru ultima oară, o rugăciune către univers, şi atunci l-am văzut. Mesajul care avea să-mi schimbe viaţa.

„Da ar fi tare sa vii in vizita candva. ;)”

Expresia mi se transformă într-un zâmbet. Nu era doar un e-mail oarecare, un „noapte bună Amb”.

Era o invitaţie.

13.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Vino alături de noi pentru un picnic şi jocuri de gazon la Russell House. Este prima adunare oficială, care dă startul weekendului, aşa că vino înfometată – şi înarmată cu cele mai bune poveşti ale tale din campus. Cu toţii avem aşa ceva, deci nu te reţine!

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Sully stă la balconul nostru, privind fix spre arborii care ne separă de Vine Street.

— Le-ai văzut pe fete?

— Încă nu. Doar pe Lauren. S-a îngrăşat.

Sunt rea, dar poate că nu m-am oprit niciodată. Sully doar scoate la iveală acea parte a mea, precum otrava.

Sully râde şi îşi aprinde o ţigară.

— Mereu a fost grasă. Dar nu, mă refer la fete. Absolventele. Par atât de tinere! Nu-mi vine să cred că aşa am fost şi noi.

Dar noi nu am fost aşa. Până atunci, prietenia noastră se sfârşise de mult.

— Eram sigură că tu ai trimis scrisoarea, spun. Dar dacă nu ai fost tu, şi nici eu, mai este o persoană care ar fi putut s-o facă. Felty.

Bate cu degetul în ţigară.

— Felty. Avea o afinitate pentru rezolvarea crimelor. Crezi că încă mai e poliţist?

— Da, încă e poliţist în Middletown. A fost promovat la rangul de căpitan în urmă cu câţiva ani.

— Făcea pe durul, zice Sully. Dar e, gen, un mare ursuleţ de pluş.

Dau din cap, şi adierea îmi flutură părul. Nu era nimic câtuşi de puţin adorabil la Felty.

— Mă ura. Mi-l şi imaginam repezindu-se la mine.

Tot am acelaşi coşmar de când l-am căutat pe Felty pe Google, cel în care vine după mine. Mă trezesc ţeapănă, cu mâinile pe lângă corp ca un cadavru, fără să transpir sau să mă zvârcolesc printre aşternuturi, şi mă face să mă întreb dacă aşa s-ar întâmpla dacă ar veni cu adevărat după mine. Dacă aş ceda fără o luptă.

— Nu cred că te ura, spune Sully. Voia să ţi-o tragă.

— Tu credeai că toţi tipii vor să mi-o tragă.

— Păi, cei mai mulţi chiar voiau asta. Mă priveşte în ochi. Am uitat cât de distractivă erai.

Vreau să îmi îndepărtez privirea – ar trebui să îmi îndepărtez privirea –, dar sunt fascinată de versiunea aceea a mea pe care o văd în ochii ei verzi sticloşi.

Se aude un ciocănit la uşă şi, deşi e doar Adrian, tresar. Sully la fel. Pentru o clipă, mâna ei o atinge pe a mea şi parcă avem iarăşi optsprezece ani.

— Nu am găsit încărcătorul. Trebuie să fie în bagajul tău, spune Adrian când îi deschid uşa. Am primit un mesaj de la Monty. Se duc la picnic acum, aşa că ar trebui să mergem şi noi.

Îmi vine deodată să ies din camera asta, să mă duc departe de Sully şi de magnetismul ei, şi de ameninţarea asta iminentă, norul ăsta negru. Hadley şi Heather reprezintă siguranţă. Ele o ştiau pe fata în care m-am transformat după perioada Sully. Ele ştiu cine sunt eu acum.

— Vin cu voi, anunţă Sully, punându-şi o mână pe spatele meu. Sunt lihnită. Şi în felul ăsta putem să mai povestim.

— Sigur, răspund, deşi nu avem ce povesti.

Scrisorile sunt singurele lucruri pe care le avem în comun. Două bucăţele de carton care ne leagă din nou.

— Sună bine, spune Adrian. Pun pariu că aveţi nişte poveşti ca lumea. Mor de nerăbdare să aflu cum era Amb.

•

Adrian menţine conversaţia pe drumul spre Russell House, împiedicându-ne să ne adâncim într-o tăcere totală. Vrea să ştie

totul despre adolescenţa mea şi, deşi Sully are atâtea de spus, nu mă dă de gol.

— Amb era singura fată care putea ţine pasul cu mine, îi spune ea. Cel mai bun tip de prietene.

Aş fi dat orice să o aud zicând asta atunci. Sully nu arăta afecţiune ca majoritatea oamenilor. Nu existau căni, fără „Cea mai bună" sau „Prietenă", fără declaraţii.

Pentru a ajunge de la Nics la Russell House trebuie să trecem pe lângă Jackson Field, prin Centrul pentru Arte, un şir de căpcăuni din beton aşezaţi alandala, întrerupt de spaţii verzi unde mai stăteam uneori noaptea, beţi sau drogaţi, şi ne holbam la cer. Ghizii turistici adorau să le spună potenţialilor studenţi că acele clădiri au fost construite în configuraţiile lor ciudate pentru a evita tăierea copacilor care erau deja acolo. Ăsta era Wesleyan, mereu doritor să salveze lumea, dar plin de fete care nu se puteau apăra de aceasta.

O vedem pe Flora în spatele unei mulţimi de absolvenţi, în faţa Amfiteatrului CPA. Ne priveşte insistent peste marea de capete. Sully nu se uită. O parte din mine vrea să mă opresc şi să-i spun ceva, dar nu-mi găsesc cuvintele. Într-o realitate alternativă, în care Flora nu este aşa de *drăguţă,* aş crede că scrisorile erau trimise de ea, o versiune modernă a post-iturilor – cele despre care mereu am crezut că sunt pasiv-agresive – care ne colorau uşile. Dar ştiu că nu este capabilă de aşa ceva.

Russell House este o clădire frumoasă, toată numai coloane şi eleganţă. Corturi mari albe sunt montate pe spaţiul verde. Oamenii stau pe gazon în grupuleţe, vorbind şi râzând, relaxaţi şi fericiţi. Eu nu mă potrivesc în acest loc, şi nu m-am potrivit niciodată.

— Vrei să mănânci cu noi? o întreabă Adrian pe Sully. Ne întâlnim cu nişte prieteni. Eşti bine-venită să ni te alături.

— Mersi, răspunde Sully. Dar trebuie să mă întâlnesc cu nişte persoane din echipa de teatru. Nu i-am mai văzut de când am fost ultima dată în LA. Ne vedem înapoi, în cameră, mai târziu, OK?

Poartă ochelari de soare, aşa că nu îi văd ochii, dar mă întreb dacă nu cumva a spus asta ca să mă rănească, pentru că încă mai ştie cum să atingă... „Echipa de teatru". Eu nu sunt de-a lor.

Dar nu am timp să-i analizez vorbele, pentru că Hadley şi Justin apar deodată în faţa noastră, ţinând farfurii din carton cu cheeseburgeri.

— Aţi ajuns! exclamă Hads, cu nasul ei cârn şi pistruiat încreţindu-se. Nu e de mirare, dar mâncarea e la fel de proastă ca întotdeauna. E bine de ştiut că Molon supravieţuieşte în continuare.

Mă simt liniştită că o văd pe Hads. Poţi respira uşurat în preajma ei, cu atitudinea ei de „lasă-te dus de val”, iar prezenţa ei e o relaxare bine-venită. Asta m-a atras la ea, după Căminul Groazei, plus că venea la pachet cu Heather, deci am reuşit să-mi fac două prietene fără să depun prea mult efort. Nevoia avidă de a le impresiona nu a existat niciodată. O văd pe Heather acum, cu buclele strălucind în contrast cu pielea ei ciocolatie, într-un mod ce provoacă invidie. Râde şi vorbeşte cu nişte fete. Adrian deja se joacă cu Justin cu un Frisbee – bun. Pot să respir. Nu există niciun pericol aici.

— Noi stăm acolo. Hads arată cu degetul spre o pătură de picnic roşie. Justin şi Monty au început deja încălzirea. Nu vor să recunoască faptul că noi nu mai putem bea aşa cum obişnuiam.

Râd din politeţe, recunoscătoare dar şi iritată să fiu inclusă în acel noi. Hads mereu se purta ca şi cum era *aşa de beată* de câte ori depăşea două beri. Ea şi Heather se trezeau devreme aproape în fiecare zi pentru antrenamentele de tenis, ieşind pe uşă pe vârfuri în timp ce eu dormeam. Nu le-am văzut niciodată drogându-se sau vorbind despre asta. Nu am încercat niciodată să le corup. Îmi învăţasem deja lecţia.

Când Hadley se întoarce la locul nostru, eu mă îndrept spre corturile albe şi iau o farfurie de carton. Este un bufet cu burgeri şi hotdogi adăpostiţi sub cupole argintii, castroane pline ochi cu salată de paste şi salată de cartofi, protejate de gândaci cu plase împotriva insectelor. Iau un burger care arată mai mult a puc de hochei.

— Ambrosia Wellington.

Faptul că îmi aud numele rostit în acel fel, atât de încet şi atent, mă face să mă gândesc la plic, la scrisul îngrijit. Mă întorc şi, la început, nu o recunosc pe această femeie, iar ea trebuie să-şi fi dat seama, pentru că se prezintă, din fericire.

— Ella. Ştiu, arăt foarte diferit.

Încerc să-mi ascund şocul. Ella, fata în care mă regăseam aşa cum fusesem înainte de Wesleyan, dar mă prefăceam că nu. Ella este cea care a fost martoră la ceea ce am făcut eu şi Sully, deşi nu ştie că am fost noi.

Îmi iau nişte salată de paste de culoarea chitului, pe care nu o voi mânca de fapt.

— Ella! Uau, mă bucur să te văd. Arăţi minunat.

Nu e o minciună. A scăpat de grăsimea de bebeluş, faţa dolofană, moliciunea braţelor, hainele de prost gust. Acum e toată subţire şi vânjoasă, iar părul ei e blond în loc de brunet.

— Mersi.

Îşi atinge bretonul. Nu sunt prima care o complimentează. Unghiile ei sunt nişte ovale perfecte date cu ojă de un roşu închis. Cineva atât de meticulos dă atenţie la detalii.

Ella a dispărut din viaţa mea după primul an. Nu am mai văzut-o în campus şi nu m-am mai gândit la ea deloc. S-a estompat, o fantomă în blugi care nu-i veneau niciodată bine şi acei saboţi blestemaţi pe care-i purta, cei pe care îi auzeam tot timpul troncănind pe holurile din Butts C.

— Ce-ai mai făcut între timp? întreabă. Dumnezeule, îţi vine să crezi că avem treizeci de ani? Eu sunt avocată în Dreptul mediului. Acum sunt partener, de fapt. Tu?

Lauren e psiholog pentru copii. Ella e avocată în Dreptul mediului. Mi le imaginez luând prânzul cu Flora, fiecare dedicată salvării lumii.

— Super. Înaintez, luând o Cola dietetică dintr-o ladă frigorifică. Eu lucrez în Relaţii cu Publicul. În Manhattan.

Nu ştiu de ce am adăugat *în Manhattan,* sau de ce încerc să o impresionez pe Ella.

— Atunci, nu suntem aşa departe una de cealaltă. Eu sunt în Tribeca.

— A, tare, răspund ca tâmpită.

Am presupus că Ella s-ar fi mutat înapoi în Jersey şi s-ar fi stabilit acolo permanent, plictisitor şi previzibil. Dar ar fi trebuit să ştiu că oamenii se schimbă.

— Am văzut că mai toate fetele din Butts sunt aici deja, spune Ella. Chiar şi Sloane. Mă gândeam că nu o să apară. Ai văzut-o deja? Uite-o acolo. Tipic pentru Sloane, e cu un tip sexy.

Îmi îndrept privirea spre locul în care arată Ella cu degetul şi mi se strânge inima. Adrian nu mai aruncă Frisbee-ul. Vorbeşte cu Sully, iar capetele lor aplecate sunt prea apropiate.

— Nu e ce crezi, mă reped, deja în defensivă. Acela e soţul meu. Vorbeşte cu toată lumea.

— A, spune. Înţeleg.

Ella ar putea avea un motiv. A încercat să se împrietenească cu mine, iar eu am ales să o critic împreună cu Sully. Dacă a aflat ce am făcut, putea să fi scris foarte uşor scrisorile pentru a ne aduce aici.

Şi dacă a făcut-o, îmi e teamă să aflu de ce.

— Păi, trebuie să plec, zice. Dar ar trebui să mai stăm de vorbă weekendul ăsta, OK? Sunt sigură că avem foarte multe de vorbit.

Apoi a plecat, după ce mi-a făcut cu mâna şi şi-a fluturat părul perfect, practic acelaşi blond platinat ca al Florei.

14.

ATUNCI

Când am cunoscut-o pe Ella Walden, nu am ştiut că aveam să-i distrug viaţa. Ştiam doar că nu e genul de persoană cu care aş vrea să mă împrietenesc la facultate. Hainele ei ieftine, care-i veneau rău, şi machiajul pastelat învechit îmi aminteau prea mult de Pennington. Purta cu mândrie aceleaşi simboluri de care eu eram disperată să mă lepăd.

Dar, uneori, când nu era nimeni în jur, vorbeam cu Ella despre oraşele natale, despre educaţia noastră suburbană. Era reconfortant să mă strecor în trecut. Din poveştile ei din liceu mi-am dat seama că era o persoană obişnuită să fie dată deoparte şi mi-am găsit perechea în ea din acest motiv. Dar uram când ea recunoştea asemănările dintre noi şi atrăgea atenţia asupra legăturii noastre în public.

Sully observă, şi nu îi luă mult să comenteze asupra subiectului.

— Se pare că Ella crede că voi aveţi foarte multe în comun, spuse ea, buzele arcuindu-i-se într-un rânjet.

— Nu-i aşa.

— Poate ar trebui să-i spui şi ei asta, zise, trecându-şi degetul peste gât.

Aşa că am început să împung, numai puţin, să mă împotrivesc observaţiilor persistente ale Ellei.

Într-o seară, în timp ce ne spălam pe faţă una lângă alta în baie, Ella început să vorbească despre Wesleyan.

— E atât de diferit faţă de acasă. Îşi curăţa faţa cu Neutrogena şi o grămadă de coşuri îşi scoaseră capetele prin spumă, ca nişte mici munţi printre nori. Îţi lipseşte?

— Deloc, i-am răspuns Ellei cu asprime. Nu mai sunt acea persoană.

Ella se aplecă să-şi clătească faţa, dar nu înainte să-i zăresc expresia rănită.

— Dumnezeule, spuse Sully câteva zile mai târziu, după ce Ella ne abordase în salon, unde noi preparam băuturi, încercând

să pescuiască o invitaţie la petrecerea din Nics la care mergeam în acea seară. Nu pot să cred că încă mai eşti prietenă cu ea.

— Nu sunt, am răspuns repede. Indiferent de ce-i zic, se tot întoarce s-o încaseze.

Sully trase din ţigară.

— Eşti prea drăguţă. Asta e problema.

Cuvântul *drăguţă* ieşit din gura ei era o ironie dură, o acuzaţie, ceva ce trebuia dezarmat.

— Nu sunt drăguţă, i-am zis. Pur şi simplu nu-i pasă.

— Trebuie să-i găseşti slăbiciunea, răspunse Sully, suflând un inel de fum spre fereastră. O s-o facem împreună.

Certitudinea ei era aproape înspăimântătoare. Am dat din cap afirmativ, încercând deja să justific ceea ce trebuia să fac pentru a-mi câştiga locul. Nu îi datoram Ellei nimic, doar pentru că ştiam nişte lucruri despre viaţa ei, doar pentru că ea alesese să aibă încredere în mine. Eu eram cu Sully. „O s-o facem împreună”.

Şi am făcut-o. Ella îmi spusese că e virgină, ceva ce am jurat să păstrez între noi, ceva ce oricum nu ar fi trebuit să conteze. I-am spus lui Sully. Habar nu aveam cum urma să folosească acea informaţie.

Apoi apăru Ella, bătând la uşa lui Sully în timp ce ne pregăteam să ieşim. Sully o pofti înăuntru, apoi îi oferi ceva de băut. Ella zâmbi şi se aşeză lângă mine pe pat. Am băut mai repede, încercând să înghit ceea ce mi-am spus că nu este de fapt vinovăţie.

Sully îşi contura ochii în oglinda ei când trânti pe neaşteptate:

— Am avut cel mai exploziv orgasm aseară. Mi-a zdruncinat practic tot corpul.

M-am abţinut să nu râd. Lauren, care învăţa sub o pătură pe patul ei, dădu din cap şi ne ignoră. Ella se holba la podea.

— De la cine? am adăugat, prinzând momeala aruncată de Sully.

Sully îşi împinse dermatograful în colţul ochiului. Mereu trecea direct la baza genelor, partea care pe mine mă făcea să lăcrimez. Am imitat-o oricum, încercând mereu să-mi fac ochii să pară mai mari şi mai dramatici.

— De la mine, normal. Încă n-am cunoscut vreun tip care să poată face asta. Când o să se întâmple, s-a terminat jocul.

Ella se îmbujoră. Sorbea din băutură în timp ce Sully vorbea despre vibratorul ei, fix ca într-un episod din *Sex and the City,* de care Toni devenise obsedată înainte să plece la facultate. Nu ştiam dacă Sully spune adevărul, dar speram că da, cel puţin partea în care zicea că nu ajunge la orgasm cu băieţii. Nici eu nu reuşisem asta. Când eu şi Matt am început să ne facem de cap, el spunea că vrea să mă facă să mă simt bine şi m-a întrebat ce îmi place, dar era ciudat să vorbesc despre asta, aşa că m-am prefăcut că îmi place totul şi gemeam pe întuneric în timp ce îşi freca degetele de mine.

În noaptea în care am ajuns să facem sex pe bune – când părinţii lui erau plecaţi din oraş şi aveam oportunitatea perfectă să scap de virginitate m-am simţit mai mult ca şi cum eram străpunsă cu lancea. După asta, am făcut-o de câte ori am avut ocazia, dar îmi plăcea mai mult când eram împreunaţi la sfârşit, decât actul în sine. Nu mi-am dat drumul până ce nu m-am masturbat într-o seară, când eram singură în cadă, până când apa s-a răcit şi m-am relaxat în jurul propriilor degete. Acumularea, eliberarea, picioarele tremurând, pielea de pe burtă care mi s-a înroşit. Am înţeles în sfârşit entuziasmul, dar nu am reuşit niciodată să-i spun lui Matt exact ce voiam. Nu puteam da glas acelei dorinţe adunate în mine, ca un pumn strâns.

— O să-ţi căutăm un tip în seara asta, Ella, spuse Sully. Un tip magic. Şi unul pentru Amb. Dacă ieşi cu noi, o să te ajutăm să ţi-o pui. Îţi găsesc ceva de îmbrăcat.

Nicio şansă că Ella să încapă în vreo haină din garderoba lui Sully sau în vreuna dintre fustele mini care abia de acopereau bucăţica de fund a lui Sully.

— Unde vă duceţi, fetelor? întrebă Ella.

Curiozitatea din glasul ei era scârboasă. Mă făcu să tresar, nu doar din cauza stânjenelii indirecte, ci şi pentru că aceea aş fi putut să fiu eu, la fel de bine.

— Nics, răspunse Sully. Cu cine ţi-ai tras-o până acum, Ella?

Obrajii Ellei se înroşiră şi mai tare, devenind purpurii. Când îşi aţinti ochii asupra mea, am văzut şi altceva în afară de umilinţă. Durere. Ştia că-i spusesem lui Sully secretul ei. Am făcut-o să întoarcă privirea prima, deşi voiam să fac eu asta.

— Cu nimeni special, mormăi ea. Doar câţiva tipi.

Sully se aplecă în faţă, cu picioarele încrucişate sub ea. Nu terminase joaca.

— Hai, Ella. Spune-ne numele lor. Sau îţi e teamă că o să-i furăm?

Ella trebuie să fi ştiut că Sully o luase în vizor. Mă rugam să nu se zbată, altfel capcana s-ar strânge şi mai mult în jurul ei. Mă întrebam cât timp avea de gând să încerce să menţină acea minciună.

— Spune-ne, Ella, am repetat.

— Ştiţi, am foarte mult de învăţat de fapt, spuse ea, ridicându-se. Dar sper că o să vă distraţi.

Îşi puse băutura deoparte, neterminată.

Spre surprinderea mea, Sully o lăsă să plece.

— Ne găseşti aici dacă te răzgândeşti, zise ea, iar după ce plecă Ella, buzele îi tremurau de râs în timp ce şi le dădea cu un ruj roşu-magenta aprins.

— Gata. Am scăpat de ea, constată Sully. N-a fost aşa de greu.

„Am scăpat de ea”. Făcea să pară ca şi cum am scăpat de un cadavru. Mi-am închipuit-o pe Ella plângând şi am aşteptat să-mi treacă acea greaţă din stomac.

— Mulţumesc, am spus, pentru că era răspunsul pe care îl aştepta.

— Sunteţi groaznice, fetelor, se amestecă Lauren. Ştiu că pare cam încuiată, dar e chiar de treabă în realitate.

Aveam sentimentul că Lauren îi luă apărarea Ellei doar pentru că se hotărâse să mă urască pe mine. Sau poate că petrecea prea mult timp cu Flora şi voia să vadă cum e să fii *de treabă.* Când Lauren se sculă şi ieşi pe hol cu trusa ei de toaletă, Sully îşi ridică ambele degete mijlocii pe la spatele ei.

M-am întins după ruj, dar Sully îmi dădu peste mână.

— Întâi mai bea ceva. Şi, oricum, din ce naiba bei?

I-am arătat cana mea cu „Prietena”.

— Doar pe asta am găsit-o. Mi-a dat-o Flora.

Sully mi-o smulse din mână. Credeam că o s-o arunce pe jos, dar se uită atent la ea, la fontul acela vioi şi rozul exagerat, apoi îşi desfăcu butelcuţa cu votcă şi îmi reumplu cana.

— Dă-i pe gât, spuse pe un ton ferm.

În acel moment, dispreţuiam cana aceea şi pe Flora, pentru că mă pricopsise cu ea. Bănuiam că progresul pe care îl

făcusem prin cruzimea faţă de Ella fusese pierdut din cauza unei bucăţi urâte de porţelan. Pe atunci eram prea speriată ca să-mi dau seama că Sully nu era dezamăgită. Era geloasă.

După câteva băuturi şi o doză de cocaină, Sully era tăcută în timp ce ne împleticeam amândouă spre Nics, pe Foss Hill, aşa că a trebuit să rup tăcerea.

— Nici eu nu am ajuns la orgasm cu vreun tip. Niciunul nu ştie cum să-şi folosească scula.

Îşi dădu capul pe spate şi râse, expunându-şi pielea lăptoasă a gâtului.

— Pe bune? Ce trist! Sunt persoana care se excită cel mai uşor. Doar am inventat prostiile alea ca să scăpăm de Ella.

Am urât-o pentru o clipă. Hainele care-i veneau perfect pe corp, şi părul pe care nu trebuia să-l spele vreodată, şi notele ei, felul în care nu trebuia să muncească pentru nimic! Era opusul fetelor cool de la Central, care încercau tot timpul să-şi cultive o imagine.

Dar cel mai mult mă uram pe mine însămi. Pentru că aveam mereu scăpări, fix când credeam că eram, în sfârşit, aranjată de-a binelea. Pentru că aveam un corp cu defecte şi eram înceată la minte. Trebuia să lucrez la toate astea.

— Misiune îndeplinită, am spus. Acum trebuie să fac ceva în legătură cu Flora. Mereu mă judecă. Ne judecă.

Sully se izbi de umărul meu, dar nu-şi trecu braţul prin al meu, cum făcea de obicei.

— Da. E al naibii de falsă. Fetele de genul ei sunt cel mai uşor de corupt, de fapt.

Ella ar fi devenit un fel de tapet, o persoană din fundalul amintirilor mele din facultate, cu un zâmbet exagerat şi haine învechite, dacă nu făceam noi ce-am făcut. Dar a jucat şi ea un rol în asta, neintenţionat.

Poate că acum joacă unul diferit.

15.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Dacă simţi că nu te poţi relaxa, ni te poţi alătura pentru o sesiune de yoga la apus, cu vedere spre Foss Hill. Şi ai grijă să îţi păstrezi energia pentru recepţia Promoţiei 2007 şi pentru petrecerea de după de la Eclectic. Va fi ca şi cum nu ai părăsit niciodată campusul, sau spiritul Wesleyan nu te-a părăsit pe tine!

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Hads şi Heather vor să mă întorc la Bennet, să bem ceva în camera lor după prânz, dar i-am promis lui Adrian că îi fac un tur. Îl duc la Olin şi la observator, apoi străbatem Foss Hill, unde o mulţime de oameni îmbrăcaţi în colanţi Lululemon fac yoga, până la Fountain Avenue. Îi arăt casa din lemn unde am locuit cu Hads şi Hader în ultimul an. Îi spun că obişnuiam să învăţ *acolo* şi să ies cu prietenii *acolo* şi să iau prânzul *acolo.* Nu îi spun ce făceam cu adevărat pe *aici* şi pe *acolo.*

— Sully pare de treabă, spune Adrian când ne întoarcem. Păcat că nu aţi păstrat legătura. Ce s-a întâmplat cu voi?

Presupunerea lui e complet greşită. Nu e vorba că noi nu am păstrat legătura. *Nu există „noi”.*

Îi ofer cel mai generic şi inofensiv răspuns.

— Pur şi simplu, ne-am îndepărtat.

Îşi pune braţul în jurul meu.

— Dar fata aia cu care ai locuit în primul an? E şi ea aici?

„E aici. Am văzut-o deja de două ori, dar m-am prefăcut că n-am observat-o”.

— Nu ştiu. Oamenii ăştia... încep, dar mă opresc înainte să spun mai multe.

— Ce e, iubito?

Deodată, felul în care mă ţine pare perfect – strâns, dar nu posesiv, afectuos, însă fără să fie sufocant. Mă sprijin de el şi vreau să-i spun cât sunt de speriată, dar nu-i spun.

— Nimic, răspund.

În cele din urmă, ne îndreptăm spre Bennet să ne întâlnim cu ceilalţi. Ultimul lucru pe care-l vreau este să mai particip la vreo petrecere Wesleyan, dar Hadley şi Heather vorbesc de parcă va fi *aşa de distractiv* şi mă las purtată de val, braţ la braţ cu ele, de parcă am fi din nou nepăsătoare, deşi eu nu am fost niciodată. Şi atunci când eram, o făceam în mod deliberat, ca pe toate celelalte lucruri.

Recepţia are loc în curtea Hewitt şi măcar are decenţa de a avea un open bar. Nu am de gând să las şuşotelile lui Adrian de *ai putea fi* să mă oprească.

Pe drum, trecem pe lângă un grup de foşti absolvenţi mai în vârstă, reuniunea unei promoţii de dinaintea noastră. Nu aş vrea să apar aşa vreodată, atât de diferită de cea care eram pe atunci. Mai ales când Flora ar arăta la fel, etern tânără şi frumoasă. „Ai îmbătrânit frumos”, mi-aş face curaj să-i spun. „Tu, nu”, mi-ar răspunde ea.

Mă opresc din mers atunci când zăresc o figură înaltă, cu o postură impecabilă şi pasul lung familiar. Şi cu o uniformă cunoscută.

— Amb? mă atenţionează Heather, întorcându-se din drum. Vii?

Trag puternic aer în piept. L-aş recunoaşte oriunde pe ofiţerul – *căpitanul* – Tom Felty. Numai că acum e tridimensional, nu ascuns în siguranţă după un ecran de computer. Realizez, într-un acces de teamă, că nici măcar nu sunt surprinsă să-l văd aici – de parcă mai că ştiam că mă va găsi atunci când o să vrea.

„Te rog să nu mă vezi”. Am petrecut ani de zile râvnind să fiu opusul lui „invizibilă”, dar acum îmi doresc să pot dispărea. Nu am cum să-i explic lui Adrian cum de cunosc un poliţist. Nu-i pot spune că încă mai am cartea de vizită a lui Felty acasă, printr-un portofel vechi.

Acum are aproape tot părul alb, dar chipul nu i s-a schimbat mult, doar i s-a înăsprit. Ochii albaştri sunt la fel, reci şi intenşi.

Dacă n-aş fi fost îngrozită de el, probabil că l-aş fi considerat sexy.

Nu a crezut niciodată că Sully a avut de-a face cu ce s-a întâmplat. Ştia cumva că am fost eu, deşi nu a găsit niciodată dovezile de care avea nevoie pentru a dovedi asta.

Felty putea la fel de bine să fie cel care a scris bileţelul din poşeta mea. Ar fi putut să înveţe caligrafie, „În sfârşit o s-o prind”, fredona fericit în timp ce punea plicul la poştă. Ştiu exact de ce cazul ăsta era atât de important pentru el.

Se prea poate că-şi pregăteşte răzbunarea de aproape paisprezece ani.

— Vin, răspund, rămânând în urma fetelor şi concentrându-mă la părul creţ de pe ceafa lui Adrian.

Din fericire, Felty e tăcut când trec pe lângă el. Poate că nu m-a văzut.

Apoi fac greşeala de a mă întoarce fix înainte de a ne pierde în mulţimea din curte, iar ochii aceia sunt fixaţi asupra mea. Nici urmă de vreun zâmbet, niciun semn că trecutul ar fi trecut. Pentru că nu e. Tocmai m-am întors direct în el.

16.

ATUNCI

Dacă Wesleyan era universul meu, Sully era paşaportul, târându-mă după ea nu numai la petrecerile obişnuite, dar şi la unele de care nu aş fi aflat altfel. Era ca şi cum ea lua pulsul campusului în sine, degetele ei subţiri vibrând peste venele universităţii Wesleyan. Toţi îi spuneau de toate şi o voiau în diverse locuri, poate pentru că ştiau că se băga în orice, excesele ei devenind deja aproape mitice. Avea dreptate când îmi spuse că se plictiseşte uşor.

Din cauza lui Sully am ajuns la Tomb în a doua săptămână din octombrie, răspunzând la o mulţime de întrebări aleatorii puse de doi indivizi cu glugă de la intrare. Am aflat mai târziu că doar membrii clubului Ţeastă şi Şarpe aveau cheie. Îmi plăcea să fac parte din ceva exclusivist, ceva despre care nu ştia toată lumea, Sully şi cu mine dansând pe un pervaz în întuneric. Era un alt nivel faţă de petrecerile obişnuite. Aşa era viaţa cu Sully – acces VIP, fără stat la coadă, iar relaţiile ei erau lipicioase ca o pânză de păianjen.

— Dansează cu mine, spuse Sully când am plecat, în sfârşit, în zori. Îşi ţinea în mână pantofii cu toc şi făcea piruete, ridicându-şi privirea spre cer. Unde să mergem acum? Îi scriu lui Buddy să văd cine mai petrece încă.

— Nu pot. Trebuie să dorm înainte de curs.

De fapt, eram nerăbdătoare să ajung înapoi în cameră şi să-mi verific e-mailul, unde ştiam că mă aşteaptă un mesaj de la Kevin.

Sully se opri brusc şi mă înhăţă de încheietura mâinii, trăgându-mă spre ea, iar braţele noastre erau lipicioase din cauza transpiraţiei.

— Eşti altfel. Să nu crezi că nu am observat. E vorba despre un tip, nu?

Buzele ei roşii se arcuiră în jos, îmbufnate şi dezaprobatoare. Îmi era teamă să-i spun despre Kevin, teamă că asta ar însemna sfârşitul a ceva.

— Eşti ultima persoană de la care mă aşteptam să fie ademenită de vreunul dintre tipii ăştia idioţi. Se retrase să-şi aprindă o ţigară. Fermecată de sculă. Credeam că eşti ca mine.

— Dar sunt. În acel moment aveam nevoie să nu fie şi Kevin unul dintre *tipii ăştia idioţi.* Nu e aşa. El e... păi, nu e unul dintre ei. Învaţă la Dartmouth.

Căscă şi apoi tastă ceva pe telefon. Deja trecea mai departe. Trebuia să o trag înapoi. Trebuia să o impresionez.

— E iubitul Florei.

Eram speriată când îmi ieşiră cuvintele pe gură. Nu aveam habar cum avea să reacţioneze, dacă va fi impresionată sau scârbită sau, mai rău, plictisită.

Dar zâmbetul ei strălucea în întuneric.

— Târfă. V-aţi tras-o deja? Flora suspectează ceva?

Mi-am prins părul în creştetul capului cu un elastic. Sully mă convinsese că puteam să-l port aşa fără să arăt stupid.

— Încă nu. Şi nu. Habar n-are.

Sentimentele mele faţă de Flora se întunecau pe zi ce trece. Era cel mai rău gen de fată, genul care te orbea în mod intenţionat prin prisma perfecţiunii ei. „Nici nu e nevoie să ceri. Ia ce vrei tu”, spusese când ne-am întâlnit prima dată, dar sunt sigură că nu vorbea serios. Voia doar să aibă pe cineva de monitorizat, un animăluţ de companie ascultător.

Am încercat zilnic să pătrund în laptopul ei şi să citesc despre Clarissa, degetele mele fugind pe tastatură de câte ori ea era la duş. Dar nu am reuşit niciodată să-i ghicesc parola. Din frustrare, am furat o poză cu Kevin din colajul Florei de pe perete, una care apăruse recent acolo. Era parţial acoperită de un articol despre depresie decupat dintr-o revistă, despre care Flora studia la unul dintre cursurile ei de psihologie.

Am ascuns poza în cartea mea cu John Donne. Părea locul potrivit. John Donne era ca un prieten comun, cel care ne făcuse lipeala.

— Deci, ce-o să faci în privinţa asta? întrebă Sully.

Am dat din cap.

— Nu ştiu.

Nu i-am spus despre e-mailuri, despre cât de reală era legătura noastră.

— Trebuie să-ţi iei angajamentul ăsta. Sully îmi dădu ţigara ei. Găsim noi ceva.

Nu mai insistă să mergem la o altă petrecere, iar când am ajuns înapoi la Butts, mă sărută pe obraz.

— Ai face bine să nu uiţi că exist.

— Niciodată, am răspuns.

Când m-am spălat pe faţă, am observat că buzele ei îmi lăsaseră o urmă roşie.

Sincer, simţeam cum Kevin se distanţează. Răspunsurile lui din acea săptămână fuseseră mai rare şi mai puţin comunicative. Spunea lucruri de genul: „Ar fi altfel dacă ai fi aici”. Iar eu îi răspundeam „Îmi doresc să fi fost”. Încercam să-i imit tonul în loc să mă agăţ şi mai tare, ceea ce era în instinctul meu, pentru a nu lăsa pe cineva să-mi scape.

În acea dimineaţă, pe când ameţeala mea se transforma într-un văl de mahmureală, în cutia poştală mă aştepta un e-mail. Kevin îl trimisese cu două ore în urmă. „Fratia mea da o petrecere in weekendul asta iar eu nu ma pot gandi decat la faptul ca mai degraba mi-as petrece timpul cu tine. Citind nişte JD sau ceva”.

În loc să răspund imediat, cum făceam mereu, am lăsat mesajul la dospit. Aveam vocea Florei în capul meu, dar nu mă mai enerva. „Nu e chiar aşa departe. E la mai puţin de trei ore”. Aş putea să mă duc la petrecere, să-l surprind. Ar fi testul suprem, să văd ce simte de fapt pentru mine.

M-am holbat la Flora, care dormea pe spate, cu mâinile acoperite cu mănuşile pentru manichiură pe lângă corp şi părul dat la o parte de pe faţă. Cănile noastre cu „Cea mai bună” şi „Prietenă” erau ambele pe biroul ei, ceea ce însemna că le spălase şi le adusese din bucătărie. Flora, care mereu strângea după mine. Dar urma să creez un dezastru pe care nu avea cum să-l cureţe vreodată.

•

La cursul de introducere în dramaturgie din ziua următoare, am discutat despre erou şi ce se întâmplă atunci când acesta cade. Ogden ţinu un discurs măreţ, ridicându-şi ambii pumni în aer.

— Pentru a distruge un personaj cu adevărat, trebuie să-l cunoşti ca-n palmă. Trebuie să ştii la ce ţine cel mai mult. Ia-i acel lucru şi poţi să-i faci orice. Chiar să-l şi ucizi. Pentru că deja a pierdut tot ce conta pentru el.

Sully ridică mâna.

— Deci spuneţi că singurul mod în care poţi distruge pe cineva este să-i iei ceea ce iubeşte.

Ogden îşi împreună mâinile.

— Da, exact.

Am vorbit despre cum acest lucru apare clar în *Othello.* Şi devine şi mai interesant când îi răpeşti şi principiile eroului, pe lângă ceea ce iubeşte. Asta, în general, se manifestă sub forma unei persoane. Partenera romantică.

Mi se făcea scârbă să tot aud despre partenera romantică, comparându-mă cu acea fată. Ni se spunea că a face comparaţii îţi răpeşte fericirea. Dar vinovatul adevărat e competiţia. Nu se vorbea niciodată despre ce se întâmplă când vrem acelaşi lucru.

— Păreai foarte interesată azi, am spus mai târziu, când eram în Molon, Sully cu o bucată de lasagna, iar eu cu un burrito care avea, inevitabil, să mă deranjeze la stomac. Ai vreo idee pentru piesa ta?

Îşi folosi furculiţa pentru a desprinde caşcavalul congelat de pe farfurie.

— Nu chiar. Mă gândeam mai mult la situaţia ta.

— Situaţia mea?

Burrito-ul era aproape cât antebraţul meu, îndesat în coaja lui ca un bebeluş înfăşat. Prima muşcătură avea să-mi lase o dâră fluorescentă de ulei pe bărbie, dar îmi era prea foame ca să-mi pese.

— Da. Cu Kevin. Adică, putem elimina problema destul de uşor.

Am continuat să mestec carne de vită şi viermi de orez între molari, pentru că era mai bine decât să vorbesc. După ce am înghiţit, mi-am şters gura cu un şerveţel care se făcu portocaliu.

— Cum adică?

— Adică, nu-i aşa greu să faci un tip să uite de iubita lui. E amuzant cum le place lor să-şi declare loialitatea faţă de o singură fată. Mă rog, nu e amuzant, pentru că de obicei asta se întâmplă numai pentru că-i convinge o fată. Gen, ea vrea legitimitate pentru că i-a supt-o la o petrecere, aşa că îl întreabă dacă e iubita lui. Iar el zice că da, pentru că vrea să i-o sugă din nou.

S-a oprit să-şi înfigă furculiţa într-o bucată de lasagna, apăsând cu atâta violenţă în carnea acelor tăiţei, încât mi-am întors privirea.

Mă descria pe mine, felul în care mă agăţam cu disperare de băieţi, chiar şi de cei de care nu ar fi trebuit să-mi pese. Cât de uşor am crezut tot ce mi-a spus Matt vreodată! Cum l-am lăsat pe Hunter să-mi spună Amber fără să-l corectez, cum apărusem în faţa uşii lui Drew Tennant la doar câteva minute după ce-am primit mesajul lui, „hei, vrei să ne-o tragem”!

— Oricum, continuă ea, suntem toate la fel în ochii lor. Avem aceleaşi părţi. Contează ce facem cu ele. De ce crezi că atât de mulţi tipi cedează ispitei? De ce crezi că petrecerile burlacilor sunt, gen, o industrie de miliarde de dolari? În mare parte, sunt clădite pe ideea că orice bărbat va fi infidel. E doar o chestiune de timp.

I-a rămas sos roşu în colţurile gurii.

— Deci vrei să zici că-l vom face pe Kevin s-o înşele?

— Exact. Sully dădu drumul furculiţei, care ateriză pe farfurie cu un zăngănit indignat. Adică, sunt sigură că deja a înşelat-o pe Flora. Nici unui tip nu-i e greu să-şi menţină scula mereu umedă.

— Dar chiar de-ar fi s-o înşele, Flora scapă uşor, şi o să pară şi mai angelică.

Îmi şi imaginam chipul ei plin de lacrimi, suspinele ei drăguţe, plânsetul ei perfect.

Sully îşi flutură degetul la mine.

— A, aici greşeşti. Nu am terminat. Cealaltă jumătate a planului meu implică să o convingem să facă la fel.

Am izbucnit în râs.

— Da, sigur. Cu cine să-l înşele? Probabil crede că şi masturbarea e o formă de infidelitate. N-o să se întâmple.

Dar Sully nu se lăsă descurajată. Zâmbi ca o pisică Cheshire, acel zâmbet cu gura până la urechi.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup. Tu concentrează-te pe cealaltă parte.

Aşa am făcut. I-am spus despre petrecerea ce avea loc în frăţia lui Kevin, cum practic mă invită şi pe mine.

— Păi, asta-i. Mergem, ce naiba.

Se lăsă pe spate în scaun.

M-am imaginat cu Kevin la Dartmouth, o fantezie străvezie ce-mi învălui partea raţională a creierului. Aş alerga spre el şi mi-aş arunca picioarele în jurul taliei lui, aşa cum făceau fetele în filme. El m-ar ţine, de parcă n-aş cântări nimic, şi m-ar săruta atât de disperat, încât gurile noastre probabil nici nu s-ar întâlni.

Cu buzele pe pleoape, obraji, frunte, linia părului, apoi dinţii ciocnindu-se. Haotic, şi delicat, şi profund, probabil sub o salcie dramatică, şi acel arbore ar fi arborele nostru, şi poate că într-o zi mă va şi cere de soţie sub el. Inelul pe care mi-l va pune pe deget va fi un solitar, cel puţin două carate, iar cercul va fi un nimb subţire de diamante, chinuindu-se să suporte greutatea.

Lumea credea că trupurile fetelor sunt cea mai periculoasă armă. Habar n-aveau de munţii pe care imaginaţia noastră îi putea muta din loc.

— De ce mă ajuţi? am întrebat. Adică, sunt sigură că nu e prea distractiv pentru tine.

Dădu cu palma în masă atât de tare încât aproape am tresărit.

— Glumeşti? E vorba de tine. Normal că o să fac tot ce pot.

Sully nu era capabilă să fie drăguţă, dar tot am savurat acele cuvinte. „E vorba de tine”.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că, de fapt, n-a fost niciodată vorba despre mine.

În noaptea aia, bătu la uşa mea şi îmi şopti ceva la ureche în timp ce Flora ţăcănea la laptopul ei.

— Am făcut rost de o maşină.

•

Am chiulit de la cursurile de vineri ca să împachetez. Speram să o evit pe Flora, dar se întoarse devreme de la cursul de dimineaţă, fără zâmbetul ei obişnuit. Mi-am aţintit ochii spre bagajul meu, elefantul din cameră. „Ştie”.

— Hei, mă salută. Am o dimineaţă aşa proastă! M-am certat tare cu Poppy seara trecută. I-am zis că vine Kevin de Halloween, iar ea mi-a spus că parcă nu pot să mă distrez fără el. De parcă el nu vrea să ies în oraş dacă nu e şi el aici.

Mi se uscă gura. Nu m-am gândit niciodată că Flora e plictisitoare pentru că aşa o face Kevin să fie.

— Nu-i deloc aşa. Flora se aşează pe patul ei. Doar că ea nu înţelege. Are paisprezece ani. Nu a avut niciodată un iubit.

— Kevin nu pare autoritar.

Am regretat alegerea timpului verbal – ar fi trebuit să spun „Kevin nu părea”. Îl întâlnisem doar o singură dată.

— Mă rog, răspunse Flora, expresia ei îndurerată transformându-se într-un zâmbet. Nu vreau să te încarc cu

starea mea de spirit proastă. Sunt doar emotivă. E vina Mătuşii Flo.

— Mătuşa Flo e cea mai naşpa. M-am gândit ce ar zice Sully despre o fată care îşi numea menstruaţia „Mătuşa Flo”. Uneori e groaznic să fii femeie.

Flora se trânti pe perna ei şi oftă dramatic.

— Da. De cele mai multe ori, mi-aş da ovarele pe nişte boaşe.

Era aşa de şocant să aud cuvântul *boaşe* ieşind din gura Florei, încât mă apucă râsul, un râs pe bune, iar Flora mi se alătură şi, pentru un moment, părea că suntem prietene adevărate. De ce mă hotărâsem să nu o plac pe Flora? Din cauză că îl avea pe Kevin sau din cauză că avea toate celelalte lucruri? Poate că eu inventasem acel nimb de deasupra capului ei. Era doar o fată obişnuită, la fel ca restul, încercând să înţeleagă cum funcţionează viaţa.

Când se lovea cu palmele peste genunchi, am observat ce avea pe unghii. Litere. „Kevin”, câte una pe fiecare unghie, şi cu o inimioară pe i. Mi-am lăsat zâmbetul să dispară. Iubea ideea de *Kevin.* Nu înţelegea cine este el cu adevărat şi nu îl merita.

— Ar trebui să mâncăm multe porcării şi să ne uităm la ceva amuzant în seara asta. Şi-a pus papuceii cu iepuraşi, iar expresia i s-a schimbat în timp ce arăta spre geamantanul meu. Ah! Pleci undeva?

— E o chestie de ultim moment. Sora mea vine acasă în weekend şi m-am gândit să mă duc şi eu, să le fac o surpriză părinţilor. Obişnuiam să mergem la cules de mere în fiecare toamnă, aşa că ne-am hotărât să menţinem tradiţia.

Minciuna era fluentă, premeditată.

Partea despre culesul merelor era adevărată. Părinţii mei adorau tradiţiile siropoase, şi erau chiar răspândite prin Pennington. Bâlciul de Ziua Oraşului Pennington, ouă de Paşte ascunse în Kunkel Park, iluminatul anual al bradului de pe Main Street, prăjiturele şi ciocolată caldă şi elevii de clasa a patra ai mamei mele cântând colinde, veselie reală şi sănătoasă în întreaga comunitate.

— Uau, exclamă Flora. Ce drăguţ! Mi-aş dori ca şi părinţii mei să fi vrut să facă astfel de lucruri cu noi. Nici măcar nu pot sta în aceeaşi cameră împreună.

Am presupus că Flora provenea dintr-o familie unde totul e perfect, unde tatăl vine acasă de la muncă şi căţelul fuge la uşă

să-l întâmpine, iar micuţa Flora o priveşte pe mama pregătindu-se de o seară în oraş, făcând piruete într-un puf de Chanel No. 5. Mă gândeam că persoanele care au ajutat-o să se mute erau mama şi tatăl ei, familia nucleară tradiţională.

— Îmi pare rău. Credeam că...

Nu adusese asta în discuţie până acum. Era intenţionată lipsa detaliilor sângeroase. Acum era pe şleau. Nu o mai văzusem pe Flora atât de expusă.

— E în regulă, spuse. Lucrurile stau aşa de când aveam opt ani. Atunci s-au despărţit. După, eu şi Poppy ne-am obişnuit să ne petrecem sărbătorile când cu unul, când cu celălalt. S-au recăsătorit amândoi şi acum se poartă politicos, dar o vreme era de parcă eu şi Poppy nu ne aveam decât una pe cealaltă. Poate că de asta e aşa groaznic când mă cert cu ea.

Puteam să rămân. Nu făcusem încă nimic, şi nu era prea târziu. Puteam să-mi întâlnesc propriul Kevin, nu pe cel care aparţinea altcuiva. Puteam să abandonez atacurile zilnice asupra laptopului Florei în căutarea Clarissei, să o clasez drept o născocire a imaginaţiei lui Kevin.

Când îmi sună telefonul, mă aşteptam să fie Sully, dar era un mesaj de la Hunter. „Hei, Amber, vrei să ne vedem mai târziu?” Dacă aş fi crezut în semnele primite de la univers, acesta ar fi fost unul orbitor. Puteam să-i răspund, să accept *să ne vedem.*

Dar nu credeam în semne. Universul în care trăiam eu nu avea obiceiul să-mi ofere ceva.

M-am gândit la Sully. La scula strâmbă a lui Hunter. La chipul lui Sully când râdea de ea. Expresia lui Sully dacă aş fi dat înapoi de la weekendul ăsta. Am termina-o. Dartmouth era pentru mine, dar era la fel de mult şi pentru *noi.* Sully voia să vadă cât de departe aş merge. De ce eram capabilă. O să-i arăt.

Am lăsat telefonul din mână, încărcată în sfârşit cu puterea pe care o voiam. Nu aveam de gând să-i răspund lui Hunter, iar când îl vedeam prin campus, m-aş fi prefăcut că nu există.

— Mi-aş fi dorit să merg şi eu undeva weekendul ăsta. Flora se ridică şi îşi întinse braţele deasupra capului. Trebuia să mă văd cu Kevin, dar frăţia lui dă nu ştiu ce petrecere mare în seara asta şi trebuie să se ducă. Îşi dădu ochii peste cap. Mi-aş fi dorit să vină în vizită mai des. Mi-a spus că aşa o să facă, dar până acum n-a venit decât o dată. Măcar va veni de Halloween, şi ne vom vedea de Ziua Recunoştinţei.

— Da, te înţeleg perfect, am spus, dar tot ce am înţeles a fost că Flora îi înşiră defectele lui Kevin, aşteptându-se ca el să se încadreze într-un standard imposibil.

— Oricum, scuze că te bat la cap cu asta. Îşi dădu părul pe spate. O să-mi fie dor de tine weekendul ăsta, dar sper să te distrezi acasă la părinţii tăi. O să fie bine să-i vezi, sunt sigură.

Era ultima mea şansă să mă retrag. Dar, tocmai când ezitam, se auzi un ciocănit la uşă. Am deschis-o şi am dat de Sully cu rucsacul aruncat peste umăr.

— Eşti gata? întrebă.

O urmă de întristare îi întunecă chipul Florei, alături de altceva – furie, poate, sau dezamăgire. Credea că Sully vine cu mine să culegem mere cu părinţii mei şi se întreba de ce nu venea şi ea.

— Bună, Sloane, zise Flora, aproape mecanic.

— Hei, răspunse Sully, privirea ei coborând spre picioarele Florei.

De obicei, Sully avea câte un compliment pentru toată lumea. Eram toate *frumuseţe* sau *scumpa* sau *ţâţe mişto.* Flora era doar *hei.* Sully ştia că Flora era rezistentă la oricare ar fi acele farmece pe care ea le făcea asupra noastră, a celorlalte.

— Hai. Sully făcu semn spre geamantanul meu. Târăşti chestia aia gigantică după tine tocmai până-n...

— Pennington, i-am terminat vorba, observând rânjetul ei în timp ce am apucat mânerul. Nu sunt chiar atât de multe lucruri.

— Sper să vă distraţi, fetelor, spuse Flora, făcându-ne cu mâna pe ale cărei degete scria „Kevin”.

Uşa abia se închisese în urma noastră când Sully pufni şi zise:

— Purtam papuci cu iepuraşi când aveam, gen, opt ani. Mă bucur că facem asta.

Nu am mai zis: „Părinţii Florei au divorţat când ea avea opt ani”. Ceea ce conta era ce am spus de fapt.

— Şi eu.

17.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Să fim serioşi: ai venit la Wesleyan pentru educaţie, dar sunt şanse ca petrecerile criminale să fi fost de fapt o experienţă de învăţare pentru tine. În seara asta nu facem excepţie. Te încurajăm să rămâi după recepţie, să continui să te distrezi aşa cum mai mult ca sigur deja o faci.

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Ştiu că Felty mă urmăreşte, aşa cum simt privirea Florei asupra mea, întrebându-se ce mai urmează să fac. E ca şi cum m-am întors în timp direct la Căminul Groazei, unde toată lumea e cu ochii pe mine. Exact ce mi-am dorit când am venit la Wesleyan, dar pentru cel mai prost motiv posibil. Lumina reflectoarelor sub care am ajuns era mai degrabă ca o torţă.

Şoaptele, mesajele de pe CCA, se derulau toate în mintea mea. „Am văzut-o în baie. Am văzut-o cu el, jur că era ea. Am văzut-o fugind de la Butts, după”.

Stau lipită de Adrian, aruncând priviri furişe după Felty, dar dau în schimb de oricine altcineva. Lauren şi Jonah stau de vorbă cu cineva care îmi pare vag familiar – Hunter, cel cu scula strâmbă şi incapacitatea de a învăţa numele fetelor. Are braţul în jurul unei femei micuţe şi brunete, iar când îşi dă bretonul la o parte de pe faţă, îmi dau seama că e Clara din Butts C. Îmi face timidă cu mâna şi îi răspund cu un zâmbet forţat. Chiar şi după tot acest timp, simt cum înlemnesc. Niciunul nu m-a ales vreodată, nici măcar dintre cei pe care nu-i voiam.

Nu o văd nicăieri pe Sully – sau, mai degrabă, nu o *simt.* Îmi dau seama, cu un val dezgustător de dezamăgire, că nu e aici. Absenţa ei ocupă mai mult spaţiu decât prezenţa oricui.

— Iubito, nu eşti prea sociabilă. Adrian arată spre mulţimea din jurul nostru. Nu eşti aici ca să stai la poveşti cu oamenii ăştia?

— Deja i-am salutat pe toţi cei la care ţin. Tehnic, nu e o minciună. Continui să vorbesc, ca să nu-i dau şansă să spună ceva. Uite-l pe Monty. Arăt cu degetul spre bar, recunoscătoare că afinitatea lui Monty pentru băutura în exces îl face previzibil. De ce nu te duci să vorbeşti cu el? Trebuie să merg la baie.

Înainte să plec, mă asigur că e adâncit în conversaţie cu Monty şi că nu vorbeşte cu altcineva cu care nu ar trebui. În drum spre Hewitt, sunt luată prin surprindere de Tara Rollins, care consideră că acum e momentul ideal să stabilim o potenţială excursie a fetelor cu Hadley şi Heather. Tot zăresc cu coada ochiului părul blond platinat al Florei, dar atunci când mă întorc, ea nu e acolo. Sunt sigură că toată lumea a abordat-o în seara asta, cu ochi trişti şi zâmbete false. Nu o să fiu una dintre aceste persoane. Nu vrea să audă nimic de la mine.

Când ajung în sfârşit la baia din Hewitt, mă ascund într-o cabină şi îi scriu lui Billie. „Am uitat cât de mult îi urăsc pe oamenii ăştia. A fost o idee atât de proastă!”

„LOL”, răspunde aproape instantaneu, cu o faţă zâmbitoare care scoate limba. „Sunt sigură că tot e mai bine decât ce seară am eu. Copiii nu vor să adoarmă, iar Ryan e în faţa televizorului, ca de obicei”.

„Aş face schimb dacă aş putea”, îi scriu. „Serios, faptul că sunt aici îmi face greaţă”.

„Poate eşti gravidă”, spune ea. Replica lui Billie pentru orice. Dacă mă doare capul, sunt gravidă. Dacă nu mă arunc imediat după sticla de vin ca să-mi reumplu paharul, sunt gravidă. Dacă nu vreau să mâncăm sushi, sunt gravidă.

„Nu sunt”, îi răspund.

„Huoooo”, scrie Billie. E amuzant, cum vrea ea mereu să fiu însărcinată, chiar şi atunci când îmi spune cât de groaznici sunt copiii ei. Ea crede că eu şi Adrian am încercat. Deşi Billie se poartă ca un spirit liber, ar fi de părere că ceea ce am făcut eu este execrabil. A doua zi după ce am făcut mare caz de faptul că m-am convins de ideea de a fi mamă şi mi-am aruncat

anticoncepţionalele în toaletă, am mers la farmacie, mi-am luat din nou reţeta şi am ascuns pastilele în poşetă. Asta a fost în urmă cu şase luni. Ştiu că ar trebui să mă simt vinovată, dar m-aş simţi şi mai şi dacă aş merge până la capăt. Unele persoane nu sunt făcute pentru a fi mame.

Mă holbez la telefon. Menstruaţia ar fi trebuit să-mi înceapă ieri, dar m-am obişnuit să mai întârzie câte o zi sau două. Îmi iau pastila la aceeaşi oră în fiecare seară, mereu atentă, nu uit niciodată, aşa cum fac în fiecare zi, de la şaisprezece ani.

Se aude un zăngănit – un mesaj care a sosit, dar nu pe telefonul meu. Zăngănitul vine din cabina alăturată, îl ignor, până când telefonul începe să sune.

Dar nu e o sonerie oarecare. E o melodie.

Notele de început ale melodiei „I Don’t Want to Miss a Thing”.

Înlemnesc, iar pielea mi se strânge ca cimentul. Flora, înhăţându-şi telefonul spăsită. „Scuze, e Kevin din nou”. Dar asta e imposibil. Nu are cum să o sune Kevin.

— Flora? practic şoptesc.

Nu se vede nicio pereche de pantofi pe sub uşă. Nu primesc niciun răspuns.

Telefonul se opreşte din sunat şi deschid uşa cabinei mele, păşind apoi în faţa celei alăturate. Împing uşa cu piciorul. Telefonul e aşezat frumos pe recipientul pentru hârtie igienică.

Ar trebui să-l las la locul lui. Dar e un telefon argintiu cu clapetă. Nimeni nu mai foloseşte aşa ceva. Îl iau în mână şi îl deschid, exact ce a vrut ea să fac.

Pentru că imaginea de pe ecran îmi era adresată mie.

Trântesc telefonul şi o şterg de acolo, bâjbâind după uşa de la baie, direct pe hol. Când ajung înapoi în curte, nu mă pierd în mulţime. Fug spre Nics. Trebuie să ştiu dacă Sully e acolo. Trebuie să-i spun despre ceea ce tocmai am văzut.

Sunt pe cale să deschid uşa camerei mele când aud o voce. Intru încet, în acelaşi mod în care obişnuiam să merg pe vârfuri pe lângă Flora, care dormea, când eu şi Sully reveneam de la vreo petrecere la trei dimineaţa. Uşa interioară, care dă spre camera lui Sully, e închisă, însă un răcnet intens mă face să tresar – râsetul lui Sully. Vorbeşte cu cineva. Îmi ţin respiraţia şi ascult cu urechea lipită de uşă.

— Habar nu are, spune Sully. Nu aud altă voce – sigur vorbeşte la telefon. Nu bănuieşte nimic despre noi. O cunosc.

„Nu bănuieşte nimic despre noi. O cunosc”. Exista o singură persoană despre care ar putea vorbi.

Eu.

Bagajul meu este încă pe pat, acolo unde l-am lăsat. Aş putea să-l iau şi să plec. Teama care tot creşte în intensitate, ca o durere de cap, îmi spune că asta ar trebui să fac, dar trebuie să ştiu cu cine vorbeşte Sully, cine e cel mai nou membru al sacrului noi.

Cineva mi-a luat locul şi ştiu ce aşteptări are Sully de la persoanele pe care le lasă să se apropie de ea.

Mă îndepărtez şi ies din cameră în linişte. Afară, aproape că-mi stă inima când o văd pe Flora, purtând aceeaşi bentiţă ca mai devreme. De parcă ştia că voi fi aici.

— Nu ştiu ce te aştepţi să-ţi spun. Înghit. Nu sunt singura care a fost implicată.

Nu are niciun răspuns, doar acel zâmbet rece al ei. Mă consideră vinovată şi nu mă va ierta niciodată. Niciodată nu va mai vorbi cu mine. Merg mai repede. Departe de ea, departe de Sully şi oricine ar fi acea persoană cu care vorbea ea.

Aproape că am ajuns înapoi la Hewitt când îl văd, o siluetă cu o ţigară aprinsă, un obicei pe care nu m-aş fi aşteptat să-l aibă. Felty nu-mi spune o vorbă. Trec pe lângă el, cu privirea în jos. Abia după ce m-am furişat pe lângă el, din fericire neobservată, a deschis gura.

— Domnişoară Wellington! Vocea lui e aceeaşi, gravă şi clară. Mă gândeam eu că o să te văd iar pe aici anul ăsta.

Încremenesc pe loc. Nu am replica potrivită şi oricum nu contează.

— Sper că duci o viaţă bună, spune.

Acum mă întorc, desenând un semicerc cu pantoful pe pământ.

— Totul e bine. Încerc să-mi ascund tremuratul din vorbe. Dumneavoastră?

Nu îmi răspunde, ci doar îmi pune o altă întrebare.

— Te voi vedea mâine?

— Nu cred, îi răspund sfidătoare. Ştiu ce vrea să zică de fapt, dar nu voi recunoaşte asta. Am un program destul de încărcat.

Nu îi pot citi expresia de pe chip. Lasă chiştocul să-i cadă pe jos şi apoi îl calcă cu gheata. Felty fumează şi aruncă şi gunoi pe stradă. Mă îndoiesc că e aşa de virtuos pe cât vrea să pară.

— Păcat! Sunt sigur că ne mai vedem weekendul ăsta. Poate bem o cafea. Ca pe vremuri.

— Nu cred. Eu şi soţul meu avem o zi încărcată mâine, apoi, duminică dimineaţă, plecăm.

„Soţul meu”, cea mai bună apărare, dovada că există cineva căruia îi pasă destul încât să mă protejeze. Mă cuprinde un sentiment de căldură faţă de Adrian.

Felty mă priveşte direct în ochi. E prea intens, mereu a fost.

— Îi datorezi asta.

Îmi încrucişez braţele la piept, geaca mea de piele ridicându-se în jurul încheieturilor.

— Poftim?

— Am spus „înţeleg asta”. Ce credeai că am spus?

N-am de gând să mă contrazic cu el. Când plec de acolo, îmi e teamă să nu strige după mine. Nu strigă.

Felty mă dorea într-un mod total diferit faţă de oricare dintre băieţii pe care i-am cunoscut la Wesleyan.

El mă dorea în spatele gratiilor.

18.

ATUNCI

Între Wesleyan şi Dartmouth era practic o linie dreaptă de-a lungul lui I-91, un drum care, după MapQuest, durează doar două ore şi jumătate. Maşina îi aparţinea unui băiat de la DKE pe nume Lewis, cu care Sully şi-o trăgea sporadic, pentru că, îmi spuse ea, el făcea sex oral fără să aştepte acelaşi lucru în schimb. Cu cât ne îndepărtam de Wesleyan, cu atât mai reală devenea misiunea mea.

— Slavă Domnului că ne-am hotărât să facem asta, spuse Sully. E aşa plictisitor în campus. Abia dacă mai am puls.

— Da, am răspuns, stomacul meu strângându-se din ce în ce mai mult cu fiecare secundă.

Mă gândisem să-i scriu un e-mail lui Kevin, să-l anunţ că vin. Poate că nu-i plăcea să fie luat prin surprindere. Dar trebuia să fie pe neaşteptate – aveam nevoie să vadă că nu sunt ca Flora, care-l forţa pe el să construiască punţi. Voiam ca reacţia lui să fie una intensă. Băteam ritmul cu degetele pe picioare în timp ce albumul *Iowa* al trupei Slipknot, pe care Sully îl adora, zbiera la noi prin difuzoare.

— Deci, Kevin, spuse Sully, dând volumul mai încet. Spune-mi povestea adevărată. L-ai cunoscut, gen, în urmă cu două săptămâni şi te-ai hotărât că eşti îndrăgostită de el? Faceţi o grămadă de sex la telefon, sau ce?

— Nu, i-am răspuns. Nu e aşa. Adică, ne trimitem e-mailuri.

— E-mailuri, repetă Sully. Făcea cuvântul să sune ca o boală venerică. Stai aşa. Deci l-ai întâlnit o dată şi de atunci nu ai mai vorbit cu el?

— Vorbim. E-mailurile noastre sunt foarte personale, îmi spune chestii despre el.

Mi-am zgândărit cuticula degetului mare cu unghiile.

— De ce nu mi-ai spus? Eu îţi spun totul.

I-a scăzut vocea, ca şi cum nu voia să mai audă cineva tristeţea din ea.

— Nu ştiu, i-am zis. Nu m-am gândit... Presupun că nu am vrut să vorbesc despre asta până nu ştiam sigur ce este.

Am omis ceea ce voiam să zic. „Îmi era teamă că va schimba ce e între noi”. După un moment lung de tăcere îmi răspunse.

— E uşor să te ascunzi după un computer. Poţi să spui orice. Doar ai grijă. Nu vreau să-şi bată joc de tine un tip.

— Nu face asta, am spus.

Dar avea dreptate. Ăsta era hobby-ul ei preferat, să ia telefoanele băieţilor cu care şi-o trăgea şi să trimită mesaje care sigur aveau să-i bage în belele. Făcea asta cu o mână peste gură, incapabilă să-şi controleze izbucnirile de râs.

— Dar are antecedente. O înşală pe Flora cu tine, nu?

— Nu. Îmi înfig mâinile în genunchi. Nu e aşa. E ceva emoţional, nu fizic.

Şi-a dres glasul.

— Şi eşti sigură că tu eşti singura?

Un început de teamă îmi scormonea prin stomac ca o insectă. Nu ştiam cum să răspund la întrebarea asta. Voiam să-i iau apărarea lui Kevin, însă brusc nu mai eram sigură deloc.

— Calmează-te. Sully râse şi mă trase de braţ. N-am vrut să zic nimic cu asta. Dar dacă-şi bate joc de tine, va trebui să-l omor.

Am râs şi eu, deşi nu-mi dădeam seama dacă glumea sau vorbea serios.

Bătea cu degetele în volan.

— Adică, să sperăm că e mai bun decât idioţii cu care ne-am ales. Ultimul Buddy cu care mi-am tras-o practic m-a implorat să rămân în camera lui. Apoi a zis că-mi pregăteşte cina. Da, hăi să nu. Nu vreau rahaturile tale de nacho la microunde, Hunter.

— Hunter? Iar te-ai culcat cu el?

— Leneveam. Asta mă excită mereu. Dar nu o să ne-o mai tragem. E aşa de disperat! Şi bărbaţii cred că noi suntem cele care ne ataşăm emoţional?

Eram recunoscătoare că purtam ochelari de soare, ca să nu-mi poată vedea ochii. Hunter nici măcar nu mă voia în camera lui – când făcusem sex, venise în camera mea când era Flora plecată, aproape ca atunci când îl băgăm pe Matt în casa părinţilor mei pe furiş şi îl scoteam înainte să se întoarcă de la rarele lor ieşiri la cină. Hunter îmi spusese „Îmi pare rău, Amber, colegul meu e mereu acolo”. Dar nu avea probleme în a-şi

aminti numele lui Sully sau în a face loc pentru ea. Propriul meu Graal, sexul ocazional, era o prefăcătorie. Adevărata putere nu provenea din faptul de a fi dorită. Provenea din faptul de a nu vrea nimic la schimb. Provenea din faptul de a nu vrea *nimic,* punct.

Ceea ce am înţeles este: cu cât lui Sully îi păsa mai puţin, cu atât mai mulţi oameni din jurul ei se dădeau peste cap să-i arate că lor le pasă. Şi doream cu disperare să-i descifrez codul.

— Mersi din nou că faci asta, am spus repede, deşi învolburarea din stomacul meu mă făcea să-mi doresc să nu merg nicăieri.

— Glumeşti? Sully se lăsă pe spate, practic vibrând pe scaun. Nu ţi-am zis că mă plictisesc repede?

Era misiunea mea, dar acum eu eram cea pe care o târa după ea. Eram doar un pasager, în mai multe sensuri.

— Flora trebuie să vadă cum e viaţa de fapt, continuă Sully. E aşa o căţea! Dar nu la modul obişnuit. E vicleană. Vorbea cu Lauren despre tine în salon acum câteva săptămâni. Despre cum mereu te chinui prea mult şi e evident.

— Ce-a zis? am scuipat cuvintele, fierbând de furie. Ce dracu'? Nu mă cunoaşte deloc.

Sully ridică o sprânceană.

— Pe bune îţi spun, am auzit-o. S-a oprit din vorbit imediat ce m-a văzut intrând, pentru că ştie cât de apropiate suntem. Dacă vrei să fii căţea, asumă-ţi asta. Dar ea se ascunde în spatele imaginii ăsteia perfecte. Urăsc fetele de genul ăsta. Sunt cele mai rele.

Era cel mai îngrozitor lucru pe care-l gândeam despre mine, iar Flora se desfătase cu el în tot acest timp. Durerea de pe chipul ei de dimineaţă fu înlăturată de adevăr. *Era* cea mai rea şi am hotărât că nu-mi părea rău pentru ceea ce urma să fac.

Până seara devreme, am intrat pe Webster Avenue, pe care se găseau conace şi arbori cu frunzişul ca nişte broccoli. Sully parcă pe stradă. Îşi contură buzele cu un creion închis la culoare, apoi se întoarse spre mine să-mi facă la fel. Colanţii pe care-i purtam pe sub fustă aveau găuri în ei, iar Sully mă puse să-i dau jos.

— Acces uşor. Luă o gură din butelcuţa ei. Ai de gând să i-o tragi, nu? Nu am venit până aici la o petrecere de frăţie ca să nu i-o tragi.

— Da, am răspuns. O să i-o trag.

Îmi plăcea şocul pe care-l provocau acele cuvinte ieşite din gura mea. Mama obişnuia să ne spună mie şi lui Toni să fim nişte doamne. Ne învăţase să ne stăpânim emoţiile până când eram într-un loc potrivit pentru a le elibera, de parcă emoţiile noastre sunt nişte animale în cuşti, iar noi, lucrătorii la zoo.

Eu nu eram o doamnă. Sully îmi demonstrase asta.

— Uite, spuse Sully. Închide ochii. Smucitura unui dermatograf. Acum deschide-i.

O umezeală în timp ce-mi aplica rimel pe gene. Gura ei era atât de aproape de a mea, mare şi roşie.

— Uită-te la noi. A făcut semn spre oglindă. Parcă suntem surori.

Când îmi zbârnâi telefonul, am presupus că era un mesaj de la Billie, care ştia că încercam să fac să se întâmple cu un *Buddy* ceva în noaptea asta, deşi nu ştia cât de departe am mers, în niciun sens al cuvântului.

Dar mesajul era de la Flora. „Mi-e dor de tine. Sper să te distrezi!” Mi-am îndesat telefonul în poşetă, fără să răspund.

— Cine e? întrebă Sully.

— Nimeni.

Vorbeam serios.

Nu mă mai gândeam la Flora, la ce făcea în camera noastră de cămin şi de ce simţea nevoia să mă despoaie verbal pe la spate. Nu m-am mai gândit la ea până foarte târziu. O scosesem din filmul din capul meu, deşi scenariul nu ar fi existat fără ea.

19.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Sperăm că te-ai bucurat de tot ceea ce ţi-a oferit noaptea trecută – însă nu prea mult. Pentru că vei avea nevoie de energie azi. Te avertizăm, itinerariul nostru e mai plin decât Weshop în timpul sesiunii de examene. Să fii cumpătată – festivităţile abia încep!

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Mă trezesc cuprinsă de chinurile familiare ale unei mahmureli, cu Adrian înfăşurat în jurul meu ca un koala. Nu voiam să merg la petrecerea de reuniune de la Eclectic aseară, dar Adrian se distra şi mă simţeam prea paranoică să-l las singur. Sau poate că îmi era teamă mie să rămân singură.

Sufletul petrecerii era Sully, trosnind de energia pe care o insufla în fiecare cameră, mâinile ei atingând spatele tuturor, faţa ei aproape de a lor. De câte ori ne intersectam privirile, niciodată nu se întorcea prima, de parcă mă provoca să spun ceva. Sau să fac ceva.

— N-o să se schimbe niciodată, spuse Lauren când eram la bar, cu respiraţia ei care mirosea a alcool în urechea mea. Făcea jocul ăsta când eram la Spence, când ieşeam cu toţii în oraş cu buletine false. Lua portofelul unei fete, îi fura permisul de conducere şi se prefăcea că e ea. Nu îi ajungea să bea şi să flirteze cu tipii mai în vârstă, cum făceam noi, restul.

Râsesem şi mă întrebasem dacă Lauren ştia despre cei mulţi Buddy de la Wesleyan ai căror telefoane au devenit victimele lui

Sully. Presupun că nu m-am gândit niciodată la originile plictiselii lui Sully, că existase de dinainte să o cunosc.

— Eşti trează, iubito? întreabă Adrian, cu gura lui fierbinte pe ceafa mea. Rahat, am băut o grămadă aseară.

Stau nemişcată, sperând că va adormi din nou şi se va trezi abia mâine când e timpul să plecăm. Nu pricepe aluzia.

— A venit înapoi aseară? Se întoarce pe spate şi desenează cercuri pe braţul meu. N-am auzit-o intrând. Mă întreb dacă s-o fi culcat cu cineva.

— Probabil. Îl las să mă sărute pe obraz. N-ar fi prima dată.

Când se duce să facă duş, îmi înşfac telefonul din poşetă. Mă aşteaptă un mesaj de la Billie. „Deci Ryan îmi zice dimineaţă că mai vrea un copil. Nu le dă atenţie nici celor pe care îi are deja. Poate ar trebui să ne sincronizăm, să rămânem gravide în acelaşi timp?”

„Nu, mulţumesc”, îi răspund. „Fără copii pentru mine”.

Răspunsul ei vine imediat. Billie rareori lasă telefonul din mână. „Huo! Te-ai distrat aseară până la urmă? L-ai văzut pe acolo?”

„Ţi-am zis. N-o să apară”.

Când pun telefonul jos, o văd pe Sully stând în uşă, în pantaloni scurţi de blugi şi în picioarele goale. Intră în camera mea fără ca măcar să ceară voie şi se pune călare pe scaunul de birou, sprijinindu-şi bărbia pe mâini.

— Destul de ironic. În sfârşit, suntem colege de cameră, după tot acest timp.

Nu voi fi atrasă din nou, ca o algă în curenţii ei. Nu-i zâmbesc înapoi.

— Nu te-am auzit intrând aseară.

— Eraţi leşinaţi. M-am întors la Clark să beau ceva cu nişte fete. Ella tot încerca să pescuiască detalii despre tine. Era ciudat. Nu i-am zis nimic.

Fac o pauză, apoi mă hotărăsc să-i spun ceva.

— Am fost în baie la Hewitt aseară în timpul recepţiei. Şi am auzit un telefon sunând în cabina de alături, dar nu era nimeni acolo. M-am uitat la el şi cred că era telefonul vechi al Florei.

Sully îşi muşcă buza.

— Telefonul ei? De atunci? De unde ştii?

— Era un telefon cu clapetă. L-am deschis şi era o fotografie cu noi pe fundal. Tu, eu şi Flora. De Halloween.

Nu menţionez soneria, că era cea care-l anunţa pe Kevin. Pare cumva o trădare.

— Eşti sigură? Cum e posibil? Îşi mijeşte ochii, suspicioasă. Unde-i telefonul? Vreau să-l văd.

— L-am lăsat acolo. Dar jur că l-am văzut. Probabil că a făcut poză la fotografie.

Îşi învârte o şuviţă de păr pe deget. Îmi dau seama că are nevoie de o ţigară.

— Cum să-l laşi acolo? Am fi putut să ne uităm prin el, poate găseam ceva.

— Nu ştiu. Mă aşez turceşte şi bat cu degetele în genunchi. Probabil pentru că nu e al meu.

Înţelege la ce mă refer de fapt.

— Asta nu te-a oprit pe tine până acum.

— Păi, poate că nu ştiai deloc cine sunt. Şi, oricum, nu mai sunt acea persoană acum.

Mă cuprinde brusc un nou val de nervi. Aproape că mă aştept să-mi dea replica, dar oftează doar, o expiraţie scurtă printre buzele strânse.

— Ştiam cine eşti.

Delicat şi faptic. Poate să facă orice să sune a adevăr.

— Unde ai fost înainte de petrecere? întreb, revenind în prezent. Nu te-am văzut la recepţie.

— Durere de cap. Se opreşte din jucatul cu părul. Ştii că mereu aveam din astea.

Nu s-a plâns niciodată de o durere de cap, decât dacă se referea la vreo persoană prin asta. Dar asta e puterea lui Sully – nu neapărat să-i facă pe oameni să o creadă, ci mai degrabă să-i facă să se îndoiască de ei înşişi.

— Felty e aici, spun. L-am văzut înainte de recepţie. De ce ar lucra un căpitan de poliţie ca paznic la o reuniune? Mă aştepta.

— L-am văzut şi eu aseară. Chiar crezi că ar putea fi el? Dar de ce acum? De ce aici?

— E convenţional, răspund. Pe vremea când avea verighetă, era din aur pur. Şi-a numit copiii Michael şi Thomas Jr. Lucrurile au însemnătate pentru el. E genul căruia i-ar plăcea ideea unei reuniuni. Să aibă loc aici, unde s-a întâmplat totul.

— Păi, spune Sully. Clar ştii multe despre el.

— Presupun.

Îmi rod unghia de la degetul mare, brusc stânjenită. E greu să exprim în cuvinte modul în care aflarea de informaţii despre Felty îmi oferea un sentiment de siguranţă de care Sully nu părea vreodată să aibă nevoie.

— Probabil că a mai lucrat la gen, o mie de cazuri de atunci. De ce tocmai ăsta?

— Sora lui, spun. Din cauza a ce i s-a întâmplat. Se răzbună pe noi.

Primesc notificare de e-mail pe telefon. Glisez să-l deschid şi scanez conţinutul cu privirea.

— Porcăriile astea de e-mailuri de la Comitetul Alumni. Gen, ştiu că ar trebui să ne distrăm. Nu o facem. Nu ne mai verificaţi atâta.

— Da, sunt enervante, zice Sully. Dar, haide. Recunoaşte că te distrezi puţin.

Nu mă uit la ea.

— Ba nu.

— Îţi aminteşti toate grozăviile pe care le-am făcut? Se holbează la unghiile ei, rupte şi roase ca ale mele. Uneori îmi e dor.

— Şi mie.

Cuvintele ies spontan, pentru că sunt adevărate. Îmi e dor de lipsa responsabilităţilor, de lipsa greutăţilor, părul ud strâns în coadă pentru a rezista încă o noapte, picioarele goale lovindu-se unele de altele, ceva dulce alunecându-mi pe gât, durerea din tălpi cauzată de pantofi care nu se potriveau.

— N-am vrut să fiu o căţea. Mă priveşte în ochi. Ştiu că am fost. Lucrurile s-au complicat foarte tare. Dar, ca să ştii, nu am spus nimănui adevărul.

Vreau să o cred, să am încredere în ea. Vreau să *reiau legătura,* aşa cum îmi tot spun e-mailurile de la Wesleyan să fac. Însă trecutul e ca un gard electric între noi şi aş risca totul dacă aş încerca să-l trec.

•

Băile de cămin din Nics sunt diferite de cele din Butts C – sunt mai mari, cu mai multe cabine de duş şi de toaletă. Păşesc într-o cabină şi pornesc apa caldă, lăsând-o să mă lovească pe spate.

Lui Sully i se părea amuzant să se uite pe sub uşa cabinei când făceam duş şi să ţipe, „Surpriză!” Prima dată, m-am acoperit cum am putut mai bine cu mâinile. Apoi a încetat să mi

se mai pară ciudat când intra brusc în cabina mea, împărţind apa cu mine, întinzându-se după gelul meu de duş. De parcă nu voia să fim vreodată despărţite.

După ce termin, mă usuc şi mă îmbrac din nou cu pijamaua, înfăşurându-mi părul într-un prosop. Mă duc la chiuvete şi privirea îmi rămâne asupra unui obiect care nu era acolo când am intrat.

O perie de păr rotundă, plină de părul cuiva, fire subţiri de culoarea blond platinat. Părul Florei, aproape întotdeauna purtat desfăcut şi drept. Iar lângă, o cană roz pe care scria un singur cuvânt: „Prietena”, cu litere ornate cu bulinuţe în mov şi alb.

Mă aşez pe vine, camera învârtindu-se cu mine. Peria de păr putea fi o coincidenţă. Multe persoane au părul de aceeaşi culoare. Asta nu e mâna Florei.

Cana, în schimb! Cana nu e o coincidenţă. Mă apropii încet de ea, ca şi cum ar putea exploda în orice moment. Cine ar şti că Flora mi-a dat-o, sau că perechea cu „Cea mai bună” era a ei? Ella ar şti – a fost în camera noastră de mai multe ori. Celelalte fete din Butts C, care veneau la Flora de câte ori aveau nevoie de ceva. Şampon. Demachiant. Sfaturi. Cineva căreia să-i verifice eseurile. Cineva căreia să-i spună că e drăguţă. Fetele alea ştiau.

Şi Sully. Sully ştia cu siguranţă.

Nu ating cana. Nu vreau să-mi las amprentele pe ea. Cel puţin aşa aveam de gând, până ce am văzut ce e înăuntru. Sânge, o dâră groasă de pe margine şi până la fund.

Mă apropii. O iau în mână şi o bag sub apă. Sângele nu dispare. E prea roşu să fie sânge. Roşu Wesleyan. Ojă, deja uscată, ca un şarpe încolăcit în jurul ceramicii roz. Îmi tremură mâinile în timp ce pun cana la loc.

Bileţelul. Cabina de toaletă din Hewitt. Acum asta, cana mea şi oja ei. Sunt în campus de aproape o zi deja, dar nu a venit nimeni la mine să-mi spună că trebuie să vorbim.

Brusc, devine clar: oricine ar fi scris „Trebuie să vorbim despre ce am făcut în noaptea aia” s-ar putea să nu vrea deloc să vorbească.

20.

ATUNCI

Webster Avenue era strada frăţiilor de la Dartmouth, iar Alpha Chi era un conac întortocheat cu ţiglă verde pe acoperiş. Băutura era gratis pentru fete, ni se spuse la intrare, numai că băiatul care ne zise asta avea o sclipire în ochi, ca şi cum se aşteptau să plătim în alt mod.

— Pare promiţător, spuse Sully, dându-şi ochii peste cap în mod exagerat. Mă duc să iau de băut. Ar trebui să-l cauţi pe Kevin şi ne întâlnim aici.

Aici era în faţa unui şemineu mare pe gaz care nu era de fapt pornit şi care avea o policioară pe care erau poze cu echipe sportive, băieţii de aur încadraţi în rame de alamă. M-am dus repede spre scări, clătinându-mă pe tocuri. Mă aşteptam să-l găsesc pe Kevin la etaj, într-unul dintre dormitoare, poate cu o carte în mână, pentru că petrecerile nu erau stilul lui şi avea nevoie de timp singur ca să se reîncarce.

— L-ai văzut cumva pe Kevin McArthur? l-am întrebat pe un băiat cu ciuf blond, îmbrăcat cu un jerseu al echipei Manchester United.

— Mac Tati? E pe aici pe undeva. Sau o să fie. De ce îţi pierzi timpul cu ticălosul ăla? Hai să stai cu noi, mai bine.

I-am ignorat privirea lacomă, remarca frivolă, „Mac Tati”, apoi m-am întors şi am dispărut din aria lui vizuală. Kevin nu era la etaj, dar erau mulţi alţi băieţi, toţi purtând jerseuri. Eram foarte conştientă de privirile îndreptate spre picioarele mele goale, spre întinderea de piele. Încercam să par că mă bucuram de vibraţiile muzicii şi de paharul cu bere ieftină pe care mi-l îndesase cineva în mână. Greutatea unei palme pe umărul meu mă făcu să mă întorc. *Kevin,* am crezut, dar era doar Sully.

— Nu-l găsesc nicăieri, am spus, panicată. Dacă nu e aici?

— Dacă nu, găsim pe altcineva. Sully îşi turnă conţinutul paharului în al meu. Hai să explorăm. Locul ăsta e destul de mişto.

Am urmat-o pe Sully înapoi la parter şi printr-un hol din beton până în altă parte a casei – care, am aflat mai târziu, era cunoscută drept Hambarul.

Petrecerea deveni şi mai zgomotoasă când un grup de băieţi purtând jerseuri se năpusti înăuntru, cu pumnii în aer şi dungi albastre şi negre sub ochi. Fiecare şcoală are regii ei, tipii pe care toată lumea îi urmăreşte şi îi adoră. Apoi, unul dintre ei se materializă în Kevin.

Eram sigură că era un fel de iluzie, că băusem prea mult şi halucinasem, văzând chipul lui pe acest corp îmbrăcat în jerseu. Kevin ar purta cămăşi cu nasturi, ca Pacey din *Dawson's Creek,* un serial pe care eu şi Billie obişnuiam să-l urmărim cu sfinţenie. Iar blugii nu i-ar cădea de pe fund, ca tipului ăstuia, care mai avea şi lanţuri până la genunchi. Haita se întoarse şi fiecare se aşează la rând la butoiul cu bere. Erau dezordonaţi, lălâi şi ocupau atât de mult loc.

— El e. Uite-l.

Nu mă văzuse încă.

— Care dintre ei? întrebă Sully, înăbuşindu-şi căscatul. Nu-mi amintesc. Toţi arată la fel.

Kevin era la masa de ping-pong cu bere, bătând palma cu băieţii. Poate că uitasem cum arată şi am început să-i înlocuiesc porţiuni ale feţei cu orice voia creierul meu să-şi imagineze. Nasul îi părea mai mare şi buzele mai subţiri, iar părul lui nu era lung, nu avea cârlionţi în jurul urechilor. Era un simplu băiat, un muritor de rând.

— Ăla, i-am răspuns.

Se aplecă spre mine.

— Păi, ai de gând să stai aici cu mine toată noaptea sau să te duci să vorbeşti totuşi cu el?

Am tras aer adânc în piept.

— Mă duc să vorbesc cu el.

M-am dus la el şi l-am bătut pe umăr, o abordare pe care am regretat-o imediat. Nu era nimic sexy la o bătaie pe umăr. Asta faci atunci când vrei să dai o persoană nepoliticoasă din drum. Dar când se întoarse şi mă văzu, zâmbetul lui chiar merită tot stresul.

— Sfinte Sisoe! exclamă. Ambrosia! Ce cauţi aici? Adică, mă bucur că eşti aici. Dar... sunt eu foarte beat, sau chiar stai în faţa mea?

Am zâmbit şi eu.

— Eu sunt.

Nu ştiu la ce mă aşteptam – să mă sărute, poate să-şi scape berea din mână şi să-mi atingă obrajii să vadă dacă sunt reală. Dar, în schimb, îmi dădu o îmbrăţişare. Aceeaşi îmbrăţişare destinsă pe care tocmai îl văzusem că le-o dăduse unor prieteni de-ai lui în jerseuri.

— De ce ai venit aici? întrebă.

Vopseaua i se întinsese pe pomeţi. Flora nu ar fi de acord cu aşa ceva – Kevin în toată splendoarea lui de atlet viril, iar eu cu fusta mea scurtă în faţa lui.

— Eu... e o poveste lungă. Avusesem de gând să-i spun adevărul. Că venisem pentru el. Dar părea prea mult, aşa că am urmat calea mai sigură. Am nişte prieteni care învaţă aici.

Dădu din cap afirmativ. Nu eram sigură dacă era dezamăgit sau uşurat.

— Da. Are sens. Dar credeam că aveai o temă importantă de făcut în weekendul ăsta.

— Aveam, am spus. Adică, am.

„Asta aveam de făcut. Să te găsesc pe tine”. Toate replicile astea mi se învârteau în cap, un adevărat amestec făcut din toate bucăţelele siropoase de dialog din comediile romantice, dar nu aveam curajul să spun niciuna. Nu aveam nevoie de încă o scuză pentru a mă ruşina de propria mea disperare.

— Ştii, ar trebui să... spuse, cu ochii pe mine, de parcă îmi studia chipul cu privirea.

N-am reuşit să aflu restul, pentru că Sully alese fix acel moment să apară şi să-şi pună braţul în jurul taliei mele. Mi-am reţinut cu greu iritarea. Ştia ce fac, dar tot mă întrerupse.

— Hei. Mă strânse. Petrecem de-adevăratelea sau ce?

— Sully. Mă rugam să nu îi spună lui Kevin ce înseamnă să *petrecem de-adevăratelea.* Îl mai ţii minte pe Kevin, nu? Şi el învaţă la Dartmouth.

— Desigur, spuse. Săracul de tine!

Îmi venea să o plesnesc. Băieţii împărţeau shoturi, iar Kevin se uita la al lui ca şi cum nu ar fi trebuit să-l bea. Flora era în camera noastră, stând turceşte pe pat, cu telefonul lângă ea pe pătură, ca un animăluţ de companie iubit. Dacă nu suna, avea să-l sune chiar ea pe Kevin. Îşi imagina maşina lui Kevin într-un şanţ, pe Kevin întins pe podeaua camerei lui, incapabil să sune

după ajutor. Când îşi imagina ce e mai rău, nu ne vedea pe mine şi pe Sully. Dar ar fi trebuit.

*

Prietenii lui Kevin erau ca toţi ceilalţi de la Wesleyan, o lăsau pe Sully să-i golească de energie. Ea le făcea jocul, frecându-şi coapsele de ei şi aplecându-se spre ei când vorbeau, lăsând să-i cadă breteaua sutienului de pe umăr. Eu şi Kevin stăteam pe margine, el privind-o pe Sully şi ringul de dans care se tot aglomera, fără să atingă, ca un copil al cărui mamă îi interzise cu stricteţe să pună mâna pe ceva din magazin, pentru că dacă strici, plăteşti. Şi-a verificat ceasul. Eram sigură că Flora îi dăruise acel ceas de mână. E genul de iubită care ar face cadou un ceas, şi poate chiar un stilou ridicol de scump.

— Tot nu-mi vine să cred că eşti aici, spuse Kevin. Nici nu voiam să vin la petrecere. Dar, ştii, asta e frăţia mea. Cam trebuie să fiu prezent.

— Înţeleg, am zis. Mi s-a cam acrit de petrecerile de la Wes. Caut ceva mai profund.

Mâna lui o atinse pe a mea.

— Ştiu.

— Nu am făcut marele tur încă. Vrei să-mi arăţi împrejurimile?

Nu mă întrebase despre prietenii mei fictivi pe care se presupunea că am venit să-i vizitez, de parcă ştia că inventasem totul.

— Da, răspunse.

Era relaxat, destins. Mi-am permis să mă relaxez şi eu.

Am ajuns în camera lui de pe al doilea etaj al Hambarului, care era, din fericire, neocupată de cei doi fraţi cu care îmi spuse că o împărţea. Ne-am aşezat pe patul lui, care era aşezat ordonat, iar noptiera lui era plină cu teancuri de cărţi şi, am observat cu satisfacţie, lipsită de poze cu Flora. Camera era aşa cum mă aşteptam de la Kevin şi faptul că măcar această porţiune de realitate era în concordanţă cu imaginea băiatului din mintea mea îmi dădu putere. Am sorbit din berea mea până se întinse şi îmi luă paharul din mână, ducându-l la gură.

— E ciudat, spuse. Adică, vorbim de toate în e-mailurile noastre, dar acum nu ştiu ce să-ţi zic.

— Nu trebuie să spui nimic.

Am aşteptat să mă sărute, dar nu o făcu, aşa că l-am sărutat eu.

La început, nu reacţionă şi mă cuprinse panica. Era doar o altă iluzie pe care o concepusem în capul meu, un basm care putea fi distrus cu uşurinţă. Apoi gura lui o acoperi pe a mea şi îşi trecu o mână prin părul meu ca prin nisip. Nu mai fusesem niciodată sărutată aşa, de cineva care mă cunoştea pe dinăuntru, fără să fi fost vreodată în mine. Îl sărutasem pe Matt de sute de ori fără să simt *asta.*

Dar tocmai când mă adânceam şi mai mult, totul se termină.

— Nu pot face asta. Se smuci înapoi. Îmi pare rău, Amb. Doar că... am iubită. Evident. Deja mă bate la cap tot timpul să ştie unde sunt. Nu pot să-i dau motive să fie şi mai paranoică. Iar tu eşti... tu eşti specială.

Nu mi-a plăcut cum a sunat acel *evident* şi nici felul în care îşi şterse gura.

— Îmi pare rău, nu încerc să fiu un nemernic. Dar meriţi pe cineva care să fie dedicat complet. Eu nu sunt infidel. Nu m-aş băga niciodată în aşa ceva.

— Noi nu... am dat să zic.

— Ar trebui să ştii, adăugă. Adică, ai fost înşelată. Ştii cum e.

Suna aproape a ameninţare – aproape. Nu eram sigură dacă încerca să mă convingă pe mine, sau pe el însuşi. Nu m-am supărat că-l adusese în discuţie pe Matt cât mă enervă faptul că perfecţiunea preţioasei de Flora nu putea fi întinată de aceeaşi suferinţă ca a mea.

Am reuşit să zâmbesc neconvingător.

— Ştiu. Ai dreptate. Îmi pare rău.

Faptul că m-am auzit spunând aceste trei cuvinte cu voce tare – „îmi pare rău” – mă făcu să spun ceea ce a urmat. M-am săturat să îmi tot cer scuze. M-am gândit la ce ar face Sully. Îmi demonstrase că e în regulă să fiu egoistă şi că, dacă universul nu are de gând să-mi ofere ceva anume, nu înseamnă că nu pot să-l iau pur şi simplu.

— Uite, trebui să-ţi spun ceva. Îmi tremura glasul. Trebuia să fiu convingătoare, să-mi joc rolul mai bine ca niciodată. Nici nu ştiu dacă ar trebui să-ţi zic. Dar am ajuns să ne cunoaştem atât de bine şi aş vrea să faci şi tu la fel pentru mine.

— Ce anume? întrebă. Ce s-a întâmplat?

„Să-nceapă spectacolul”.

— Te-ai gândit vreodată de ce Flora e aşa de hotărâtă să ştie tot timpul unde eşti deşi tu nu ai făcut niciodată nimic greşit?

— Cum adică?

Se trăgea de vârfurile părului ca şi cum asta i-ar fi ajutat creierul să-şi dea seama.

— E un tip. Îmi trec mâna peste faţă. E aşa de ciudat. Nu e treaba mea să vorbesc despre asta. Dar, după cum ai spus, am fost înşelată. Ştiu cât de mult doare. Ea flirtează cu un tip şi s-ar putea să se transforme în mai mult.

— Nici vorbă. Flora e... nu s-ar culca cu alţi tipi.

Scot un oftat zgomotos.

— I-am văzut împreună, în camera noastră. E un tip din căminul nostru. Hunter. A încercat să-mi spună că doar învăţau. Apoi, mai târziu, m-a rugat să nu spun nimănui că fusese în camera noastră. Ca şi cum îi era teamă că reputaţia îi va fi stricată.

Strânse din maxilar. Voiam să mai adaug şi alte detalii incriminatoare, dar l-am lăsat să rumege ceea ce spusesem deja.

— Am auzit-o spunându-i surorii ei ceva despre el la telefon. Dar a închis repede când am intrat în cameră.

— Sora ei nu mă place, mormăi Kevin. Niciodată nu m-a plăcut.

Am zâmbit reţinut. Poppy era fisura dintre Flora şi Kevin. Era ceva ce învăţasem de la Sully – unde să lovesc ca să doară.

— Vorbim la telefon aproape în fiecare seară, zise. Vrea să ne spunem totul unul celuilalt. Mă întreabă despre cei cu care îmi petrec timpul.

— Pentru că nu vrea să ştii ce face. E psihologie inversă. Uite, îmi pare rău să ţi-o trântesc aşa. O plac pe Flora, dar are o altă faţă, total diferită.

Mă simţeam bine să-i ştirbesc Florei din strălucire.

Kevin fixa podeaua cu privirea. Aproape că m-am dat bătută. Dar trebuia să termin ceea ce începusem. Nu puteam să o las aşa, ca un animal rănit pe marginea drumului.

— Lucrurile s-au schimbat. Simţi asta. Adică, parţial, din cauza asta ne şi scriem unul celuilalt. Ai nevoie de cineva care te înţelege.

— Nu e adevărat. Vocea lui deveni atât mai blândă, cât şi mai gravă. Am sădit îndoială, iar îndoiala e menta care afectează lumea emoţiilor. Pune stăpânire pe întreaga grădină, înăbuşind

orice altceva. Am stabilit că o sun după petrecere. O s-o întreb despre asta.

— Nu. O să nege pur şi simplu. Adică, şi ea e în faza de negare – ştii că Flora urăşte să accepte faptul că ceva e greşit. Şi o să-şi dea seama că ai aflat de la mine, pentru că nimeni altcineva nu l-a văzut pe Hunter în camera noastră.

— Băga-mi-aş! Mă implora cu privirea. Adică, ştiu că spui adevărul. Doar că nu vreau să fie real.

„Eu vreau”.

— Îi spune Buddy. Ca un nume de alint, sau ceva.

— Băga-mi-aş! Nu ştiu ce să fac.

— Dacă aş fi în locul tău, eu m-aş gândi la ceea ce vrei tu cu adevărat. Ceea ce meriţi. Pentru că tu nu meriţi aşa ceva.

Dădu din cap afirmativ. Apoi se întinse şi mă cuprinse într-o îmbrăţişare. Trecuse atât de mult timp de când cineva mă îmbrăţişase cu adevărat, mai ales cu o asemenea intensitate, care îmi făcu întregul corp să se cutremure. „O să reuşesc. Doar sunt o actriţă excelentă, ce naiba?”

— Mi-am făcut griji în legătură cu asta, spuse. Că o să-şi dea seama că nu sunt de nasul ei şi o să găsească pe altcineva la facultate.

— Îmi pare rău.

Am zâmbit cu faţa ascunsă în umărul lui.

Povestea mea se prinsese, aşa cum se prinde o căpuşă de un câine şi îşi îngroapă întregul căpşor urât în pielea lui. Kevin îşi aducea aminte fiecare conversaţie pe care o avusese cu Flora, fiecare apel la care răspunse mai greu decât de obicei şi fiecare moment de tăcere în care ea părea distrasă. E o poveste veche de când lumea. Iago i-a făcut asta lui Othello, iar eu i-o făceam lui Kevin. Nu aveam cum să fiu personajul principal din telenovela noastră dată peste cap, aşa că trebuia să fiu ticăloasă. Deocamdată.

— Trebuie să rezolv problema, spuse când îmi dădu în sfârşit drumul. Nu e uşor. Avem un trecut împreună.

Felul în care spuse *trecut,* de parcă era ceva mai mult decât o înşiruire de întâlniri caste şi corsaje. Uram *trecutul,* scris de familiile bogătaşe. Clubul de golf Fairfield avea să fie aşa dezamăgit de această ceartă.

— Desigur. M-am ridicat şi mi-am tras fusta mai jos. Doar să nu-i spui că am fost aici, OK? Nu că ai face asta. Dar s-ar enerva aşa tare dacă ar şti că eu ţi-am spus totul! Deja nu mă place.

Kevin îşi trecu o mână peste gură.

— Nu te-aş pune niciodată în acea poziţie. Dar greşeşti. Mereu îmi spune cât de grozavă eşti.

Mi-am ţinut respiraţia. Kevin nu avea niciun motiv să mă mintă. Poate Flora chiar îi spusese că sunt grozavă, dar asta nu conta. Sully o auzise pe adevărata Flora, cum mă vorbea pe la spate, o imagine atât de violentă încât aproape că o vedeam şi eu.

— Mereu face comentarii arţăgoase când stau afară până târziu. Îmi ţine evidenţa cu cine îmi petrec timpul. Cred că ne minte pe amândoi.

Mă surprinse cât de nervoasă eram de fapt – nu pe Kevin pentru că-i era teamă să nu o rănească pe Flora, ci pe Flora pentru că nu-i era teamă să mă rănească pe mine. Judecata ei asupra mea era un alt microscop sub care nu cerusem niciodată să fiu observată.

— Vorbim mai târziu, spuse. După ce rezolv lucrurile.

Degetele lui le atinseră pe ale mele în timp ce ieşeam pe uşă, fără să-mi permit să mă întorc.

I-am găsit pe Sully şi pe băieţi şi am băut, şi am dansat. Kevin nu mai apăru – cel mai probabil *rezolva lucrurile.* În cele din urmă, m-am lăsat pradă somnului pe o canapea care mirosea ca un subsol vechi, petrecerea continuând în jurul meu. Am simţit-o vag pe Sully cuibărindu-se în spatele meu, mâinile ei şerpuindu-se până la abdomenul meu şi făcându-se comode acolo, ca o pisică. Apoi i-am simţit absenţa când m-am trezit mai târziu. Gândurile îmi radiau, fosforescente. Nu eram pe picior de egalitate, eu şi Flora. Trebuia să joc murdar. Dar chiar asta era diferenţa dintre noi. Pe mine nu m-a deranjat niciodată să-mi murdăresc mâinile.

21.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Nu e loc mai bun de unde să admiri priveliştea decât Foss Hill, iar festivalul nostru din această după-amiază nu trebuie ratat. Desigur, reuniunea aceasta e menită să reamintească trecutul, dar există, de asemenea, moduri de a afla ce-ţi rezervă viitorul (mergi la unul dintre experţii noştri în tarot) – şi s-ar putea să nu fie viitorul la care te aştepţi!

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Trebuie să-i spun lui Sully despre cană. Iar dacă nu mă crede, poate să se ducă să vadă şi singură. Dar când mă năpustesc în cameră, fără aer, nu pot să spun niciun cuvânt, pentru că o găsesc pe Sully cu Adrian. Nu doar vorbind – ea stă în spatele lui cu mâinile în părul său, iar el râde, uitându-se în sus.

— Ce faceţi?

Teama îmi pulsează în şira spinării.

— Sully tocmai încerca să mă scape de mahmureală, zice Adrian. Se pare că sunt nişte puncte de presiune pe scalp care eliberează toxinele. Cred că ştie ea ce ştie. Jur că mă simt mai bine.

Sully nu şi-a mişcat mâinile de acolo. Se uită fix la mine, părul ei atingându-i gâtul lui Adrian, şi mă provoacă să găsesc ceva în neregulă cu privire la ceea ce face. Asta e ea – mereu nevinovată, expertă în a da vina pe altcineva.

— Bine. Adrian, putem vorbi puţin?

— Trebuie să mă întâlnesc cu nişte oameni, oricum, spune Sully, dându-i drumul. Ne vedem la Foss. Dacă putem măcar să ne găsim unii pe ceilalţi. O să fie o nebunie.

Imediat ce pleacă, mă întorc către Adrian şi îmi pun mâinile pe umerii lui, revendicând din nou ce-mi aparţine.

— Uite ce e, cred că trebuie să plecăm. Nu mă simt deloc în regulă. Ar fi mai bine să ne ducem acasă. Nu o să fiu deloc distractivă.

Se ridică şi îşi pune braţele în jurul meu.

— Cred că asta ar fi puţin cam extrem. Nu prea eşti în apele tale de când am ajuns aici. Nu îţi place că vorbesc cu prietenii tăi?

— Ba da... spun, cu faţa la pieptul lui. Urăsc cum face să pară că are legătură cu el – are dreptate, într-un fel, dar nu aşa cum crede el. Doar ai grijă în preajma lui Sully. Nu e... nu e mereu de încredere.

— Calmează-te, iubito, răspunde el, cu buzele lipite de gâtul meu. Doar sunt prietenos. Ce nu vrei să aflu?

— Nimic. E doar cam dificilă.

Dă din umeri.

— Mie mi se pare în regulă. De ce nu tragi un pui de somn şi poate te simţi mai bine când te trezeşti? Ne distrăm aşa de bine.

Scrâşnesc din dinţi. Tipic pentru Adrian. „Ne distrăm aşa de bine”. Replica lui obişnuită pentru momentele în care eu vreau să plecăm, dar el nu este pregătit să pună capăt petrecerii.

— Pot să stau cu Justin şi Monty. Nu trebuie să-ţi faci griji că mă simt abandonat sau ceva.

Încearcă să se dea înapoi, dar îl strâng în braţe şi mai tare, pentru că nu vreau să-mi vadă faţa. „Crede-mă”, i-aş zice sincer. „Ăsta e ultimul lucru pentru care-mi fac griji”.

Aş putea insista să plecăm acum, ceea ce s-ar termina sigur cu ditamai cearta. Pot să stau aici şi să-l las să se ducă singur la festival, sperând că niciun detaliu incriminator nu-i va ajunge la ureche. Sau aş putea să merg cu el şi să mă prefac că totul este în regulă, ştiind că oricine e în spatele acelei scrisori şi al scenei cu cana probabil mă va urmări.

Nu prea am de ales, de fapt. Sunt blocată. Încerc să alung acel gând îngrozitor, că este posibil să fi fost chemată aici tocmai pentru acel motiv. Ca să nu mai pot pleca niciodată.

•

Foss Hill este plin cu trupuri, muzică şi gălăgie, soare puternic cuibărit între nori străvezii. Îmi mijesc ochii în spatele ochelarilor de soare şi dârdâi în ciuda temperaturii care tot creşte. Oscilez între două lumi – cea confortabilă, în care le am pe Hadley şi Heather lângă mine şi bem vin pe o pătură, şi cealaltă, în care fetele de la Butts C stau adunate grămadă *la poveşti.* Hads şi Heather par mulţumite să ne petrecem întregul weekend ca un trio, aproape de parcă ar fi o excursie între fete, dar nu pot să-mi las garda jos. Tocmai când încep să mă simt în siguranţă, atunci îşi scoate şi lumea ghearele.

Adrian jonglează între Justin şi Monty şi soţii celorlalte fete. Momentan este prins într-o conversaţie cu Jonah Belford – vorbesc despre acţiuni, lucru despre care Adrian pretinde că are cunoştinţe directe, deşi eu sunt cea care se ocupă de partea financiară în casă. Cu o ureche ascult conversaţia lui, iar cu cealaltă o ascult pe Gemma, care le serveşte fetelor detalii despre bungalow-ul ei din Hollywood Hills şi prietenia ei degajată cu Jason Statham.

Singura fată din Butts C de pe etajul nostru care nu stă cu noi e Flora. Ştiu că e aici – îi simt privirea, încă plină de aceeaşi superioritate morală –, dar refuz să privesc în sus şi să o văd cu adevărat.

— Ce noapte, nu-i aşa? Lauren îşi ciocneşte paharul din plastic de al meu. Nu am mai băut atât de mult de ani de zile. De fapt, abia dacă mai beau. Nu e responsabil când ai copii. Dar sunt cu părinţii mei, deci cred că merit să îmi fac de cap.

— Sigur. Îmi agit vinul, fără să vreau măcar să-l beau. Oricum, în ce cămin staţi voi?

— Stăm în Nics. Voi?

Felul în care se uită la mine mă face să cred că deja ştie.

— Şi noi, răspund.

— Sully nu s-a schimbat mai deloc, spune Clara. Ştie cineva cu ce se mai ocupă? Am pierdut legătura cu ea când eram la programul de masterat în arte.

— Habar n-am, răspunde Gemma. Spunea ceva de actorie, dar nu ne-am intersectat niciodată.

— Nu mă mir, zice Lauren cu un pufnit batjocoritor. Se credea aşa talentată. Îmi amintesc când se făcea praf şi îi făcea pe băieţi să creadă că e o moştenitoare. Era mereu altă persoană. Ştie cineva cine e ea de fapt?

Întrebarea îmi era adresată mie, aruncată subtil, exact ce mă aştept de la Lauren. Nu reacţionez, uitându-mă, în schimb, spre mulţime, direct la fata despre care vorbeşte toată lumea.

Sully priveşte trupa cum cântă, unduindu-şi încet şoldurile, de parcă muzica ar fi numai şi numai pentru ea. Din când în când, se uită în spate la noi, ca şi cum ar vrea să se asigure că nu ratează nimic.

— Ştiţi cine arată incredibil? Ella, spune Lily. Abia am recunoscut-o.

— Ştiu! Vorbeam prin mesaje înainte să venim aici şi i-am spus să-i dea înainte şi să se facă blondă. Spunea că întotdeauna a vrut să aibă părul blond.

Lauren îşi dă părul la o parte de pe faţă. Înregistrez mental faptul că ele sunt prietene. Ar fi putut să scrie bileţelele împreună. Lauren era capul răutăţilor pe atunci, cea care a lăsat post-ituri pe care scria *CURVĂ* pe uşa camerei mele de cămin şi a scris pe CCA din anul al treilea, „AW este un gunoi jalnic, e aşa de malefică încât abia dacă e umană”, deşi nu am putut niciodată să demonstrez asta.

— A trecut printr-o perioadă dificilă, adaugă Gemma. Mă bucur să văd că îi e bine.

— Da. De fapt, era foarte nervoasă pe Flora, spune Lauren, de data asta mai tare, conştientă că mai multe persoane o ascultă.

Chiar atunci, Adrian şi Jonah îşi termină discuţia şi se întorc spre grupul nostru.

— Cine e Flora?

Adrian mă îmbrăţişează din spate.

Toată lumea e cu ochii pe mine. Toţi îmi aşteaptă explicaţia. Când nu sunt în stare să răspund, o face Lauren.

— A fost colega lui Amb în primul an.

— Mişto, zice Adrian. Unde e?

„Uite-o acolo”, vreau să spun şi să arăt spre capul ei blond, care se zăreşte peste mulţime ca o parte din soare, chiar lângă cortul unde se fac tatuaje temporare. Dar, dacă facă asta, o să insiste să mergem la ea, unde o să se zgâiască cu siguranţă la faţa ei perfectă.

Aştept ca lumea mea să explodeze, însă nu se întâmplă. Şi-au întors atenţia de la noi, iar grupul s-a spart în mici sateliţi, fetele aruncându-şi din când în când privirea spre mine. O mişcare

familiară. Nimic nu uneşte mai bine un grup decât să izgonească pe cineva şi să-şi creeze un inamic comun.

Ştiu ce zic acum. „Nu pot să cred că nu i-a spus. Săracul băiat!”

— Nu cred că o s-o cunoşti weekendul ăsta, îi spun lui Adrian. „Sau vreodată”.

Mă întorc să o caut pe Sully în mulţime, dar nu mai priveşte trupa şi nu o văd nici pe lângă vreunul dintre corturi. Scrutez cu privirea întinderea terenului Andrus după ea – mâine va fi plin cu absolvenţi şi părinţi, şiruri nesfârşite de scaune şi urale.

Mă uit în spatele nostru, înspre Nics, la timp să o zăresc ieşind dintr-un desiş format din bărbaţi cu pantaloni scurţi cu buzunare. Trebuie să decid dacă sunt mai disperată să ştiu unde se duce decât sunt îngrozită să-l las pe Adrian aici fără mine. Dar întotdeauna o aleg pe ea.

— Mă întorc imediat, mormăi şi plec după ea, înainte să o scap din priviri, strângând în mână paharul meu pe jumătate plin cu vin.

Merge pe aleea pavată pe lângă observator, îndreptându-se spre Hewitt şi McConaughy Drive. Păstrez o distanţă sigură faţă de ea, încercând să rămân ascunsă după persoanele care ocupă spaţiul dintre noi. Apoi îmi dau seama unde se duce. Spre parcarea V, unde ne-am lăsat maşina ieri.

Pleacă.

Rămân în urmă în timp ce ea traversează Vine Street în fugă, poşeta fluturându-i pe lângă corp. Nu are bagajul cu ea, ceea ce înseamnă că ceva a speriat-o destul de tare încât să o facă să plece fără el, sau că planul ei e gata, şi acum îşi şterge mâinile de încurcătura asta, ca de praf.

— Sully! strig.

Un camion care huruie îmi acoperă vocea. Traversez strada imediat ce trec maşinile, scăpându-mi paharul în mijlocul drumului. Nu am făcut-o să-mi răspundă atunci, dar acum nu o las să fugă fără o explicaţie.

Sare pe locul pasagerului într-o camionetă maro ruginită oprită în parcare. Deja este cineva pe locul şoferului – un bărbat cu umerii laţi. Poartă o şapcă roşie de baseball, aşa că nu-i văd faţa. Sully îşi ridică imediat mâinile în aer, aşa cum o făcea mereu când chiar trebuia să demonstreze ceva, de parcă dacă

ocupa mai mult loc, putea demonstra orice, oricui. De parcă era nevoie să facă asta.

Acum se pare că bărbatul a cedat, fără să mai lupte, prăvălindu-se peste volan. Îşi dă şapca jos şi îşi trece o mână prin păr înainte să o pună la loc, iar în acea secundă, sau două, mi-am dat seama cine e. Un strigăt îmi crapă ţeasta în două.

Sully e cu *el.* Sully e în camioneta lui. E aici. Dintre toţi oamenii care nu ar fi trebuit să apară weekendul ăsta, el e în capul listei. Nici măcar nu ar fi existat o listă fără el.

Încă un gând îngrozitor mi se desfăşoară în minte ca un steag. Cu el vorbea ea seara trecută. „Habar nu are”. Ei doi şi propriul lor plan. Sully nu mi-ar face una ca asta.

Creierul îmi ordonă să plec de acolo, dar corpul meu nu primeşte mesajul. Mă întorc când e deja prea târziu. Pentru că acum se uită amândoi fix la mine.

Sully şi Kevin.

22.

ATUNCI

Lucrurile se schimbară în zilele de după Dartmouth. Orice putere avusesem iniţial în e-mailurile mele către Kevin – oricare ar fi fost elementul acela de mister pe care-l deţinusem – fu înlocuită de o dependenţă pe care o uram, dar de care nu puteam scăpa. E-mailurile mele erau nuanţate de disperare. „Mă gândeam la tine, sunt aici dacă vrei să vorbim!!” Răspunsurile lui erau lente şi neclare, o mână de cuvinte, pe când eu eram obişnuită să primesc paragrafe întregi. „Sunt bine mersi vb curand”.

Şi mai era chestia pe care mi-o spuse Sully pe drum înapoi pe I-91, după petrecerea frăţiei lui Kevin, în timp ce amândouă dădeam pe gât cafea ieftină ca să nu adormim.

— I-am luat telefonul, Amb.

— Cum? Spune-mi, te rog, că minţi.

Panica pe care am resimţit-o era instantanee şi acută.

— Calmează-te. Voiam doar să arunc o privire. L-am pus înapoi. Nu vrei să ştii ce era pe el?

— Nu, am spus imediat, încercând să mă concentrez la drum. Da.

Îşi puse picioarele pe bordul maşinii.

— Ai zis că vă trimiteţi e-mailuri. Păi, îşi trimite mesaje pe telefon cu alte fete. Uite, îmi pare rău, dar ştii că nu aveam de gând să-l las să facă asemenea măgărie. Acum îl poţi eticheta ca un alt nemernic şi poţi trece mai departe.

Am tăcut mult timp. Când mi-am găsit cuvintele, am zis lucrul greşit.

— Poate sunt doar prietene de-ale lui. Ce scria în mesaje?

Sully oftă lung.

— Nu le-am citit pe toate. Mi s-a părut doar că e o coincidenţă prea mare faptul că are atâtea fete în telefon.

Am decis că *era* o coincidenţă, indiferent cât de mare. Sully era supărată că îi căutam scuze şi chiar şi mai supărată când află, câteva zile mai târziu, că încă ne scriam e-mailuri.

— Îţi pierzi timpul, spuse. Nu e un tip de treabă. O să-ţi demonstrez asta. O să priveşti înapoi şi o să te simţi ca o idioată.

Ştiam prea bine acel sentiment. Dar i-am auzit vocea lui Kevin în Hambar, i-am simţit sărutul. Era îndrăgostit de mine. Iar eu aveam de lucru.

Trebuia să merg acasă în acel weekend, pentru vacanţa de toamnă, dar le-am spus alor mei că vreau să stau la şcoală, să ajung la zi cu învăţatul. Billie fu mai greu de domolit.

— E din cauza tipului ăluia? întrebă ea la telefon. Ce s-a întâmplat cu el după ce v-aţi sărutat? Am sentimentul că nu-mi spui tot.

— E destul de complicat, i-am răspuns.

Ochii îmi fug înapoi către laptop.

„Sunt doar super ocupat în ultimul timp, cu niste cursuri pe care le urssc”, scria Kevin în ultimul e-mail. Fusese trimis la ora cinci dimineaţa, ceea ce însemna fie că tocmai se ducea la culcare, fie că tocmai se trezea. Dacă era prima variantă, aveam un motiv real de îngrijorare.

„Asta-i cel mai nasol”, i-am răspuns nerăbdătoare, hotărându-mă să trec la subiect. „Când crezi că o să vorbeşti cu Flora?”

Ştiam că ar trebui să învăţ – majoritatea fetelor plecaseră acasă în vacanţă, inclusiv Flora. Sully trebuia să stea în campus cu mine, dar se răzgândise în ultimul moment şi luase un tren către Upper East Side, sărutându-mă pe ambii obraji înainte să plece.

— Să nu faci nimic distractiv fără mine, spuse ea.

— Nici tu, i-am răspuns, deşi eram sigură că Evie va fi acolo, dispusă să facă tot ceea ce eu nu eram.

Nu am mai primit nimic de la Kevin o zi întreagă. Teama îmi ciupea pielea ca o insectă. Practic, îi puteam simţi frustrarea când am primit, în cele din urmă, un e-mail de la el.

„Scuze nu prea pot sa ma ocup de asta chiar acum am de invatat pentru atâtea examene. Vorbim mai târziu OK?”

Dar nu am mai vorbit deloc tot restul vacanţei de toamnă. Nu mă puteam concentra deloc la învăţat, aşa că mi-am petrecut timpul probând hainele Florei, vopsindu-mi unghiile boante cu ojele ei în culorile curcubeului. Ajunsesem într-un hal fără de hal, dar se putea încă şi mai rău.

Flora se întoarse de la Fairfield vizibil supărată şi eram sigură că o sunase Kevin să-i spună, în sfârşit, ceva. Am încercat să potolesc acea căldură care îmi tot creştea în piept şi să fac pe prietena grijulie.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. N-a fost o vacanţă plăcută?

„Sau o despărţire?”

Se aruncă pe patul ei, părul răsfirându-i-se pe pernă.

— Urăsc să merg acasă. Părinţii mei numai se ceartă. Acum, mama şi tatăl meu vitreg se ceartă tot timpul şi ei. Se răsteşte la el pentru orice lucruşor. Mă simt groaznic pentru Poppy. A plâns când a venit timpul să plec. Sincer, am vrut să o aduc pe furiş aici, cu mine.

— Îmi pare rău, i-am spus. Vrei să fac nişte ciocolată caldă?

Îmi oferi un zâmbet şters.

— Mi-ar plăcea asta. Sincer, vreau doar să uit că s-a întâmplat aşa ceva şi să mă concentrez asupra unui lucru bun. Cum ar fi Halloweenul. Zici că nu l-am mai văzut pe Kevin de secole.

— O să fie distractiv, am zis.

Chiar era. Eu şi Sully ne luaserăm deja biletele pentru marea petrecere de Halloween de la Eclectic, şi ştiam că şi Flora cumpărase pentru ea şi Kevin.

— O să fie prima mea petrecere la o frăţie, spuse. O să văd şi eu ce am ratat până acum.

Mă durea faţa de la atâta zâmbit. Am hotărât că Flora merita ceea ce o aştepta. Era mereu aşa de *corectă,* îşi ştergea machiajul şi se băga în pat, niciodată nu se grăbea să ajungă la cursuri, mereu calculată şi calmă şi atât de a naibii de *drăguţă.* Era într-o stare continuă de exultare silenţioasă.

— Nu ratezi prea multe, am spus cu inocenţă.

Kevin nu o sună în acea noapte, nici în următoarea.

Am stat acasă doar ca să monitorizez ce se întâmpla, ţinând-o pe Flora sub observaţie de parcă era cine ştie ce specie de animal exotic de la zoo.

În ziua următoare, plânse în camera noastră de avea vârful nasului roz ca o petală.

— Poate că sunt doar paranoică. Dar ştii cum mă sună Kevin în fiecare seară? Păi, îmi tot trage clapa. Spune că e ocupat cu învăţatul pentru parţiale, dar cred că e ceva mai mult de atât. Ochii ei albaştri erau înlăcrimaţi. Dacă s-a săturat de mine şi şi-a găsit pe altcineva?

I-am masat spatele cu mişcări circulare, aşa cum îmi făcea mama când eram supărată.

— Sunt sigură că nu există nicio altă fată. E înnebunit după tine.

Pe dinăuntru, radiam de bucurie. „Cine se chinuie prea tare acum?”

Flora îşi împinse bretonul de pe frunte cu o bentiţă din plastic.

— Nu sunt destul de aventuroasă. Sau destul de deşteaptă. Mereu am ştiut că poate găsi pe cineva mai bun. După ce a absolvit, le-am auzit pe nişte fete vorbind despre mine. Spuneau că sunt surprinse că un tip precum Kevin poate fi cu o tipă ca mine.

— Nu-i adevărat, i-am spus, şocată de faptul că Flora era nesigură pe ea însăşi. Toată lumea te iubeşte.

— Lumea care e ca mine. Asta e diferenţa. Doar... credeam că eu şi Kevin o să fim împreună pentru totdeauna.

M-am holbat la fata din faţa mea, cu mâinile pe obrajii ei umflaţi de plâns, şi am încercat să o suprapun cu imaginea Florei din mintea mea. Nu era perfectă, şi nici nu încerca să fie. Poate problema ei era opusă faţă de a mea. Eu mă chinuiam să par perfectă. Ea se chinuia să-i facă pe oameni să vadă dincolo de iluzia perfecţiunii ei.

— Crezi că ar trebui să-l întreb? Mereu am putut să vorbim despre orice, şi ne-am promis unul celuilalt că vom fi sinceri, chiar dacă asta ar însemna ca celălalt să fie rănit.

Rimelul i se aduna sub ochi, destul încât să o facă să arate tragic.

— Nu. Nu-l întreba. Nu vrei să pari suspicioasă. O să vină aici în curând pentru Halloween. Dacă lucrurile încă par ciudate, poţi să aduci vorba atunci. Cred că doar faţă în faţă poţi citi o persoană cu adevărat.

Era important ca Flora să nu-l provoace pe Kevin, pentru că ar fi putut să cedeze sub privirea ei mistuitoare şi să-i spună tot ce zisesem eu. Atât de multe depindeau de faptul că ei nu comunicau. De câte ori mă încerca vinovăţia, îmi reaminteam că această disponibilitate de a răni pe oricine era necesar venea din iubire. Flora era o victimă colaterală.

Dădu din cap afirmativ, înveselindu-se.

— Ai dreptate. Halloweenul nu e prea departe... pot aştepta să vorbesc atunci cu el. Probabil sunt doar paranoică. Jur că

uneori mintea mea e un loc îngrozitor. Se agaţă de un gând rău şi îl transformă într-un virus carnivor.

I-am întors vorbele pe dos în capul meu, din nou şi din nou. Dintre toate lucrurile pe care mi le spuse Flora vreodată, pe ăsta mi-l amintesc cel mai bine.

•

Sully mă tot întreba dacă încă mai ţineam legătura cu Kevin. Nu am minţit-o.

— Are de gând să o părăsească? întrebă ea nerăbdătoare, în dimineaţa zilei când urma să aibă loc petrecerea de Halloween, pe când stăteam în Olin. Dacă e aşa de nebun după tine, de ce îi ia atât de mult?

— O s-o părăsească, i-am răspuns. Doar că nu ştiu când.

— Păi, vine şi el azi?

Îşi ridică puţin fusta în timp ce un grup de băieţi trecu pe lângă noi.

— Nu ştiu, i-am zis. I-a spus Florei că da.

— Dacă chiar îi pasă de tine, o să apară. Muşcă din capătul pixului. O să fie interesant.

Nu i-am mai zis că îi scrisesem un e-mail lui Kevin seara trecută să-l întreb dacă vine. El şi Flora vorbiseră la telefon – îmi pusesem căştile şi mă prefăcusem că nu ascult, dar mi-am dat seama din rugăminţile ei repetate, „Spune-mi doar ce se întâmplă”, că lucrurile nu merseră bine.

— O să fie aici, i-am spus lui Sully.

Dar când mi-am verificat e-mailul după masa de prânz, mi-am dat seama că nu o să vină. „Nu pot sa fac asta inca, mai am nevoie de timp si spaţiu sa ma gandesc bine”. Era un mesaj care mă făcea să vreau să-mi sparg ecranul laptopului. „Nu vrei să mă vezi?” mai că i-am scris înapoi, dar m-am oprit.

„Înţeleg perfect”, i-am răspuns. „Sunt aici oricând. Mă poţi suna dacă ţi s-a acrit de tastat”. Voiam să-i aud vocea, dar nu îmi acceptă propunerea. Mă cuprinse dezamăgirea, dar şi înţelegerea. Puteam folosi absenţa lui, să o transform într-o armă din arsenalul meu.

În acea seară, Flora nu se mai putea opri din plâns. Trecuse de la rimelul întins la ditamai lacrimile care i se scurgeau pe rând cu încetinitorul pe obraz.

— El zice că învaţă, dar îţi dai seama că o să fie nu ştiu ce petrecere mare de Halloween la casa frăţiei lui, cu fete mai mult

despuiate. Mi-l tot imaginez cum o duce pe una dintre ele în camera lui. Ştii, nici măcar nu am fost în camera lui anul ăsta. De ce nu se desparte odată de mine ca să îmi curme suferinţa?

— Îmi pare rău, am zis.

Nu îmi părea.

— Parcă e un străin. Abia dacă mai vorbim, iar când o facem, ne certăm. Sunt sigură că ai observat. Îmi pare rău că trebuie să auzi aşa ceva.

Îşi cerea scuze, dar eu eram cea care ţinea socoteala apelurilor pierdute şi ale conversaţiilor pline de furie pe marginea caietului de la cursul de Actorie 1.

— Uite. E Halloween. Nu poţi sta singură în cameră. Aşa că uită de el în seara asta şi hai la petrecere cu mine şi cu Sully.

— Nu ştiu, spuse. Ar trebui să rămân aici. În caz că sună şi se răzgândeşte.

— Nu-i mai da atâta putere. Mergem, bem câteva pahare şi ne întoarcem acasă. Este exact ce îţi trebuie.

Flora părea să ştie mereu ce îmi trebuie mie. Acum se inversară rolurile.

Cineva bătu la uşa noastră. Sully, deja costumată în rochia ei albastru cu alb, deocheată. Era Belle, versiunea din „Viaţa în provincie”, numai că în loc de un coşuleţ şi o carte, avea la ea o sticlă de Stoli.

— E timpul să înceapă petrecerea, târfă, spuse. Privirea ei se plimbă prin toată camera, evident căutându-l pe Kevin. De ce nu eşti îmbrăcată?

Flora se şterse pe faţă. Nu avea încredere în Sully să o vadă pierzându-şi controlul, dar avea încrede în mine. Gândul m-a făcut să mă înmoi pentru un moment. Mi-am revenit repede.

— Flora vine cu noi, am spus. Iubitul ei se poartă ca un nemernic.

Îmi era teamă că Sully va fi dezamăgită, dar dacă era, nu o arăta. De fapt, părea chiar entuziasmată. N-am putut să-l fac pe Kevin să apară, dar îi aduceam sacrificiul suprem.

— Toţi fac asta, zise Sully. Dacă vii cu noi, va trebui să bei.

— Ea nu bea, am spus, neştiind de unde venea acel instinct de a proteja, dar Flora luase deja sticla din mâinile întinse ale lui Sully, desfăcându-i capacul şi ducând-o la gură.

Faţa i se schimonosi imediat.

— Dumnezeule, chestia asta e groaznică, bolborosi ea.

— Ai răbdare, zise Sully. O să devină mai bună.

Îmi îmbrac şi eu costumul de Cenuşăreasă deocheată, o rochie pe care o găsisem la un magazin de vechituri şi care sunt destul de sigură că aparţinuse cândva unui colindător de opt ani, plus o pereche de tocuri din plastic, care fuseseră, fără îndoială, purtate de o stripteuză pe scenă. Sully insistă să-mi prindă părul în coc, mâinile ei zăbovind la baza gâtului meu. Îmi şopti ceva la ureche. „Să-nceapă spectacolul!”

— Deci iubitul tău e un nemernic, îi spuse Sully Florei. Ce-a făcut?

— Nimic. Flora îşi puse picioarele sub ea. Doar ne chinuim cu distanţa. E greu.

Sully îşi trecu degetele prin părul Florei. Asta o făcu să tresară la început, dar am văzut cum începea să se obişnuiască. Imunitatea ei la farmecul lui Sully începea să dispară.

— Atunci e un idiot. Nici nu ştie cât de bine o duce.

Flora nu voia să-şi îmbrace costumul de Scarlett O’Hara.

— Nu are niciun rost fără Rhett Butler, explică ea.

— Am o idee, spuse Sully. Hai să o întrebăm pe Gem.

Era un fapt bine cunoscut că Gemma avea cea mai bogată garderobă dintre toate fetele de pe etajul nostru, care ocupa tot dulapul ei, plus jumătate din al Clarei, iar podeaua ei era încă acoperită de geamantane din care se vedeau ieşind rochii vaporoase.

Gemma chiar avea ceva pentru Flora. O rochie roz cu spatele gol, perfectă pentru Frumoasa Adormită, după cum hotărî Sully. Flora zise că e prea scurtă, dar am convins-o noi s-o poarte oricum. În timp ce Flora se admira în oglindă, am văzut pentru un moment în ochii ei ceea ce ştiam că se află şi în ai mei. Conştientizarea faptului că poate scăpa uşor cu orice, înţelegea că este atrăgătoare, că picioarele ei arată grozav, chiar mai bine cu o pereche de tocuri înalte de-ale Gemmei.

Am băut în camera lui Sully şi a lui Lauren. Lauren era costumată în Uma Thurman din *Pulp Fiction,* şi arăta ridicol – faţa ei e prea rotundă ca să-i stea bine peruca brunetă. Sully trăgea cocaină pe nas de pe o cheie. Am tras şi eu o linie, departe de privirea indiscretă a Florei. Când Sully îi oferi şi ei, Flora dădu din cap cu convingere. După ce băuse câteva guri de votcă ce deveniseră din ce în ce mai puţin modeste, mi-am dat seama că era beată.

— Poate că ar trebui să o iei mai uşor, spuse Lauren, aproape mămoasă.

Îmi venea să jubilez când Flora o ignoră. Lauren încercase să mă excludă, dar acum ea era cea lăsată pe dinafară. M-am bucurat când plecă să se vadă cu nişte fete din Butts A.

— Aveţi grijă de Flora, ne spuse mie şi lui Sully.

Trebuie să fi ştiut că vom face exact opusul.

— Am auzit, bolborosi Flora după ce plecă Lauren. M-am săturat până peste cap să mă trateze toată lumea ca pe o păpuşă din porţelan. Toată lumea ştie ce-i mai bine pentru mine, dar nimeni nu ascultă.

„Suntem la fel”, am gândit pentru o clipă, sub efectul cocainei. Dar n-am zis-o cu voce tare.

Am făcut toate trei poze împreună cu aparatul meu foto cu film de unică folosinţă. Sully era în mijloc, iar eu în stânga, pentru că braţele mele sunt cele mai lungi, numai bune pentru făcut poze. Am zâmbit, şi ne-am bosumflat, şi ne-am strâmbat cu limba scoasă, iar în ultima fotografie, Sully mă sărută pe obraz.

— Scuze, spuse.

Şi ea era beată. Pentru că niciodată nu-şi cerea scuze.

Mai târziu, când am dus rola de film la developat, uitasem de acele poze tâmpite, şi mi se tăie respiraţia când le-am văzut în forma lor lucioasă de zece pe cincisprezece. Nu mă lăsă inima să le fac bucăţi, dar chiar ar fi trebuit.

•

La Eclectic, i-am dat biletele unui băiat îmbrăcat în Chewbacca, apoi ne-am primit ştampila pe mână şi ne-am amestecat în mulţime, un lanţ din fete care mergeau braţ la braţ. Strânsoarea Florei era fierbinte şi fermă. Sala era plină de sclipici şi lumini, picioarele, şi ţâţele, şi fundurile străluceau, gurile rujate erau larg deschise, băieţii se uitau la noi cu priviri care acopereau mai mult decât costumele noastre. Pe scenă era o trupă, nişte băieţi cu părul făcut ţepi şi zgărzi la gât. Flora voia să danseze, şi asta a făcut, cu Ella, care a reuşit să facă în aşa fel încât „Penny Lane” să sune total nesărat.

— A băut mult prea mult, spuse Ella, câteva minute mai târziu. Ar trebui să o ducem acasă.

— Calmează-te, i-am răspuns. Se distrează şi ea o dată.

— E beată criţă. Am o presimţire rea.

— Nu ne mai strica cheful, se băgă şi Sully în discuţie. Îi place la nebunie.

Florei îi plăcea atenţia, îi plăcea când privirile se îndreptau spre corpul ei. Îmi dădeam seama de asta după felul în care îşi dădea părul pe spate peste umeri, după cum degetele ei îşi croiau ocazional drum spre gură, de parcă ar fi vrut să se asigure că rujul era la locul lui. Sully îşi puse braţul în jurul Florei. Am înghiţit o fărâmă de gelozie. Flora nu era de-a noastră. Doar se prefăcea, purtând costumul nostru pentru o noapte.

Ne-am îndreptat spre salon. Eu şi Sully am tras pe nas restul de cocaină pe care-l mai avea – o să mai ia, aşa cum face ea mereu, fără să-mi ceară vreodată vreun ban. Flora continuă să bea. Eu am continuat să-i umplu paharul, asigurându-mă că nu se golea niciodată. Nu aveam să fiu genul de prietenă care să-i spună că băuse destul. Ci celălalt gen, care nu-i era prietenă deloc.

Brusc, ei erau trei şi noi eram trei. Un pilot, un tăietor de lemne şi X. Nu ştiam cât timp stătuseră să privească, aşteptând grupul perfect de trei fete. Probabil că evaluară fiecare trio, ajungând la concluzia că al nostru deţinea raportul perfect părbuze-fund-ţâţe-picioare. Când X se aplecă spre mine să mă sărute, i-am permis asta, pentru că era mai simplu decât să-l resping, deşi *Kevin* îmi pulsa în cap, precum o a doua inimă.

Flora deveni tensionată, vizibil stânjenită. Pilotul dansa în spatele ei, cu braţele încolăcite în jurul ei precum un colac de salvare. Puteam practic să-i citesc gândurile. „Asta se pune ca înşelat sau ca un gest prietenesc?” Ni s-au intersectat privirile pentru o clipă, înainte să-mi întorc iarăşi atenţia către X, al cărui nume nu-l ştiam. Al cărui nume nu-l voi şti niciodată.

Sully era întinsă pe o canapea, rochia ei de Belle ridicată încât să i se vadă portjartierul care-i ţinea ciorapii de plasă. Nu pleca niciodată undeva fără lenjeria potrivită. Tăietorul de lemne, care era cocoţat lângă ea, era cel mai chipeş dintre cei trei tipi. Tenul lui închis la culoare era neted, însă avea o barbă impresionantă.

Când m-am uitat iar către Flora, ea era întoarsă spre pilot, cu bărbia ridicată. El o săruta, iar mâinile lui erau pe fundul ei. Nu-mi dădeam seama dacă ea îi răspundea la sărut, dar ceva se dezlănţui în mine, o căldură în cutia toracică. Era distrusă. Îi făcuse lui Kevin ceva ce nu mai putea repara.

Mi-am scos telefonul şi am făcut poză. Abia dacă foloseam camera foto a telefonului, având în vedere că pozele ieşeau mereu în ceaţă.

— Ce faci? întrebă X.

L-am sărutat din nou ca să tacă din gură.

Sully îşi puse braţele în jurul taliei mele şi m-am cufundat în strânsoarea ei osoasă.

— Buddy vrea să ştie dacă vrem să plecăm de-aici şi să mergem la el să mai bem ceva.

Ştiam ce înseamnă „să mai bem ceva”. Nu prea voiam să fac sex cu X, dar nici nu voiam să se încheie noaptea. Dacă spuneam că vreau să merg acasă, Flora ar fi plecat cu mine, iar autodistrugerea ei nu ar fi fost completă. Supraveghetoarea Dawn ne ţinuse o prelegere în prima săptămână de şcoală.

— Folosiţi sistemul de parteneriat. Să aveţi mereu un prieten alături.

Flora îşi trecu braţul prin al meu şi zâmbi, ca şi cum ar fi spus că va avea mereu grijă de mine.

Dar eu nu îi întorsesem zâmbetul. Eu nu îi promisesem niciodată nimic.

Băieţii locuiau împreună într-una din casele din lemn de pe William Street, albă cu obloane verzi. Ne ţineam după ei, toate, cu umerii goi şi spinările arcuite. X rămase în urmă să împărţim o ţigară.

— Specializarea ta e engleza? întrebă el, ca şi cum chiar voia să mă cunoască, de parcă limaxul acela de limbă a lui nu fusese în gura mea timp de o oră.

Pentru că nu i-am răspuns imediat, continuă să vorbească despre el. Toţi erau la fel, toţi cei cu care mi-o trăsesem. Chiar şi atunci când întrebau, oricum nu se oboseau să asculte răspunsul.

Înviorarea Florei dispărea. Îmi puteam da seama de asta din felul în care trăgea aer în piept adânc şi sacadat, inhalând de parcă înghiţea apă. Am sărutat-o pe obraz, acel instinct protector făcându-şi apariţia, ca o eroare în sistemul meu. Se cuibări lângă mine, cu capul la baza gâtului meu.

Băieţii locuiau în apartamentul de la primul etaj, iar când am ajuns înăuntru, Sully îl luă de mână pe tăietorul de lemne şi îl trase în bucătărie, unde el o lipi de dulap. Mâinile ei se strecurară pe sub jacheta lui Buddy. El credea că ea voia să se

apropie, dar eu ştiam ce făcea de fapt. Avea să-i pescuiască telefonul, comoara pe care şi-o dorea.

Ne-am împărţit în perechi, de parcă urma să urcăm pe arca lui Noe. Sully şi Buddy se duseră într-un dormitor. X îşi aruncă jobenul şi mă conduse către o canapea din camera comună. Pilotul Florei se aşeză pe canapeaua din cealaltă parte a camerei, trăgând-o în poala lui de parcă ar fi fost o pătură care să-i ţină lui de cald. Îşi trecu picioarele peste ale lui şi îşi încrucişă gleznele. Mă uitam fix la gleznele ei, pentru că şi le tot bâţâia, chiar şi atunci când X începu să mă sărute, iar pilotul Florei începu să o sărute pe ea.

Mi-am ţinut ochii deschişi – ştiam că X abia dacă va observa, oricum. Pilotul Florei îşi trecu mâna pe după ea, mângâindu-i cu degetul mare pielea expusă a spatelui. Îi şopti ceva şi îi dădu părul după ureche. Ea râse. Acel râset era singura dovadă de care aveam nevoie pentru a mă convinge că îi plăcea. Ea era cea care voia să fie ca noi. Ea era cea care răspundea la sărut.

După cum era de aşteptat, mâinile lui X îşi croiră drum în sus pe piciorul meu, pe sub fustă, ajungând la lenjeria intimă. Nu-mi pusesem ceva drăguţ şi nici nu mă răsesem. Sully ar fi dezaprobat asta.

Cineva reduse intensitatea luminii – probabil Sully – şi mi-am închis în sfârşit ochii.

X se urcă pe mine. Îi simţeam penisul pe coapsa mea şi mă gândeam că nu mai e mult până ce o să-şi deschidă fermoarul pantalonilor şi o să vrea să fac ceva. În schimb, se dădu înapoi şi îmi ridică rochia de Cenuşăreasă. Am ţâşnit în sus. Singurul tip care-mi făcuse vreodată sex oral era Matt şi se întâmplase doar o dată, ceea ce a fost jenant pe atunci, dar şi mai şi după, când nu se mai arătă interesat să o facă din nou. Sexul cu băieţii de la Wesleyan fusese superficial. Dădeam din cap când era rândul lor, iar rândul meu nu venea niciodată.

Eram vag conştientă de prezenţa Florei şi a pilotului în partea cealaltă a camerei. Am auzit un fermoar, foşnetul unui material textil, un sunet ca de haine aruncate pe podea, dar aveam ochii închişi, şi chiar dacă i-aş fi deschis, era prea întuneric pentru a putea vedea ceva mai mult decât nişte siluete. Picioarele-mi atârnau peste umerii lui X, iar el mă ţinea de fund. Era nevoie să mimez un orgasm. Era ceva prea nefamiliar ca limba unei

persoane oarecare să intre şi să iasă din mine, gura lui deschizându-se şi închizându-se ca o maşinărie.

Apoi brusc nu mi-a mai păsat, nu am mai auzit nimic altceva, pentru că tipul meu era prea bun la ceea ce făcea, mult mai bun decât fusese Matt. Mi-am permis să mă las pe spate pe canapea, cu picioarele tremurându-mi. Era diferit faţă de alte dăţi, când băieţii nu erau preocupaţi să mă satisfacă. Acum simţeam vag o pulsaţie care creştea în intensitate, furnicături în tot corpul, pierderea completă a controlului. Când mi-am dat drumul, am făcut-o zgomotos şi violent, şi nu-mi păsa.

Mi-am mijit în sfârşit ochii destul de mult încât să-l văd pe pilotul Florei mişcându-se deasupra ei, aşezând-o cu capul pe braţul canapelei. Era cu faţa întoarsă, aşa că nu i-am putut vedea decât părul care i se revărsa pe parchet. Nu scotea nici măcar un sunet. Asta nu însemna nimic, desigur. Nu scosese niciun sunet nici când era în pat cu Kevin, în afară de câteva chicoteli. Fetele ca Flora nu aveau nevoie să ţipe pentru a se face auzite.

Mă aşteptam ca X să se urce pe mine, sau cel puţin să se pună lângă mine şi să-şi scoată penisul din pantaloni, pentru că băieţii nu făceau niciodată nimic fără să aştepte acelaşi lucru în schimb, sau chiar ceva mai mult. Dar se ridică şi mă sărută pe obraz, după care se îndepărtă. După câteva secunde, am auzit apa de la robinet curgând.

— Vrei apă? întrebă.

Am dat din cap afirmativ, deşi era clar că nu mă vedea.

Mi-am încrucişat picioarele, cu tot corpul vibrând, şi i-am aşteptat pe Flora şi pe pilot să termine, ca să ne putem amuza împreună. Dar canapeaua continuă să scârţâie, pilotul scoţând din când în când câte un sunet. Eram sigură că-şi dorea să ne fi sincronizat ca să terminăm în acelaşi timp.

M-am ridicat, orbecăind după locul unde ar fi trebuit să fie o baie. Atunci am auzit-o pe Flora. Părea că plângea sau scâncea. Dar sunetul se opri înainte să-mi dau seama dacă asta auzisem. Am găsit baia – jegoasă, toaleta murdară de căcat – şi m-am aşezat, deşi nu aveam totuşi nevoie.

Până să trag apa la toaletă şi să deschid uşa de la baie, Sully şi Buddy se aşezară pe canapea, de o parte şi de alta a lui X, pe care nu-l puteam privi în ochi cu lumina aprinsă. Flora era pe canapeaua cu două locuri, având un zâmbet liniştit pe chip.

Băieţii aveau să sărbătorească asta mai târziu, în timp ce noi păstram tăcerea. Aveam să fiu numită curvă dacă afla cineva. Dar la fel şi Flora, ceea ce ar fi fost OK, cumva.

La plecare, am primit nişte îmbrăţişări stângace. X chiar zise:

— Ar trebui să mai facem asta cândva.

Nu îmi era străină acea replică. Nici nu s-a obosit să-mi ceară numele, nu mai zic de numărul de telefon.

Sully trăncăni tot drumul până la Butts C, dar Flora era tăcută. Prin campus erau studenţi costumaţi. Un pachet de creioane colorate Crayola alerga pe High Street, ca un vârtej de ţipete. Un băiat costumat în centaur era aproape complet dezbrăcat.

— Flora, te-ai reţinut până acum, spuse Sully, trăgând-o pe Flora de vârfurile părului. Habar n-aveam că eşti aşa nebunatică. Îmi place.

Flora nu răspunse. Sully îmi făcu semn cu ochiul peste capul ei.

Când eu şi Flora am ajuns în cameră, m-am băgat în pat fără să-mi dau jos rochia sau să mă demachiez. Flora făcu la fel, ceea ce era probabil cel mai şocant lucru – în fiecare seară urma o rutină de îngrijire a pielii: demachiant, loţiune tonică, cremă hidratantă. Aproape că adormisem când i-am auzit vocea pe întuneric, delicată şi speriată.

— N-am vrut să fac asta.

M-am prefăcut că dorm.

23.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Cei de care te-ai apropiat în timpul studiilor la Wesleyan cunoşteau cea mai bună versiune a ta – şi uneori chiar şi pe cea mai rea. Cu toţii avem lucruri pe care ne dorim să le fi spus prietenilor noştri pe atunci. Nu-i moment mai bun ca acum!

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Kevin McArthur arată la fel, cel puţin prin parbriz. Nu mă pot abţine să nu mă holbez la faţa lui, nici atunci când Sully iese din maşină şi se îndreaptă spre mine. În timp ce vine spre mine, îmi dau seama că poate a zis că *nu există „noi”* nu din cauza a ceea ce am făcut, ci din cauza a ceea ce făcea ea când eu nu o vedeam.

— Amb, spune ea, cu glasul ferm. Privirea îmi zboară înapoi către Kevin, care ne priveşte. Nu îi pot citi expresia de pe chip. Amb, aşteaptă. Îţi pot explica, OK?

Mă apucă de încheieturile mâinilor. Vreau să coboare şi Kevin din camionetă, să completeze trioul nostru de căcat, să depănăm cele mai întunecate amintiri ale noastre. Dar rămâne acolo.

— Amb, ascultă-mă, OK?

— Nu ştiu ce să spun. Îmi clănţăne dinţii, ca în noaptea cu întâmplarea din Căminul Groazei, deşi e cald afară. De ce e aici? De ce nu mi-ai zis de ieri?

— El m-a căutat, spune ea. În urmă cu câteva săptămâni. A primit şi el o scrisoare. Ar fi trebuit să-ţi spun, dar nu ştiam dacă putem avea încredere în el.

Noi. Suntem din nou *noi*. Privesc neajutorată cum Kevin porneşte camioneta, dorindu-mi să nu-i fi fost aşa de uşor să plece din nou. Dar ieşi pe stradă fără ca măcar să arunce o privire. Mă întreb dacă o să-l mai văd vreodată, şi ce i-aş spune dacă da.

— Cum de a ştiut totuşi unde să te găsească? întreb.

— E o poveste lungă. Îşi lasă mâinile să-i cadă pe lângă corp. O să-ţi spun mai târziu. Trebuie doar să mă crezi când îţi spun că tot ce am făcut a fost pentru noi.

Există un *noi* doar atunci când e convenabil pentru ea.

— Putem? bolborosesc. Putem să avem încredere în el?

Dă din cap afirmativ, cu faţa serioasă. În lumina puternică a soarelui de după-amiază, văd că vârsta şi-a lăsat amprenta, la urma urmei. Se observă în liniile din jurul gurii, în valurile delicate de pe frunte, ridurile dintre sprâncenele acelea pe care le invidiam pe atunci.

— Aşa cred. A spus că n-a ştiut pe cine altcineva să contacteze şi mi-a găsit adresa de e-mail.

— Dar nici măcar nu are sens. Probabil că a primit sute de scrisori de genul acela. Mesaje de ură. Ameninţări cu moartea. De ce ar face ceva fix în legătură cu asta de acum?

— Nu ştiu de ce. Dar clar că nu i-am spus. Nu ştie ce am făcut noi.

— Doar dacă nu cumva ştie şi el e cel care ne-a trimis scrisorile. Are mai multe motive decât oricine altcineva să ne urască. Noi i-am distrus viaţa.

Se joacă cu breteaua maioului. Ştie mai multe decât îmi spune. Vreau să o scutur de informaţii, să o întorc cu capul în jos ca pe o solniţă şi să privesc cum i se revarsă tot ce are înăuntru.

— N-are habar, Amb. Jur, nu ne suspectează.

— Vreau...

Vreau să-l văd, dar nu sunt sigură totuşi. După tot ce s-a întâmplat, m-am îmbolnăvit de dor din cauza pierderii lui, apoi am trecut în modul de autoprotecţie. Am recitit e-mailurile o dată, de două ori, de nenumărate ori. Ne-am văzut pe amândoi cu alţi ochi. Amândoi plini de sine şi disperaţi după un motiv pentru care să vorbim despre noi înşine. Amândoi manipulatori. Chiar şi acum, am o relaţie complicată cu amintirea lui. Uneori el e soarele, iar alteori e un nor de furtună, înăbuşind lumina.

Vreau să ştiu dacă a simţit vreodată ceva. Dacă am fi avut vreo şansă. Dar nu-l pot întreba asta. Nu când abia mă pot întreba pe mine însămi.

— Flora, spun, în schimb. Ai văzut-o? A... a văzut-o şi Kevin?

Sully se încruntă.

— Desigur că am văzut-o. N-ai cum să o ratezi.

— Unde stă Kevin? Nu trebuie să fie văzut în campus.

— Undeva, în Middletown. Cred că a zis ceva de Super 8.

„Cu el vorbeai aseară? Joci propriul tău joc împreună cu el?” Pe atunci, nu mi-am permis niciodată să mă gândesc că Sully ar putea avea aceleaşi sentimente ca mine. Era uşor să te îndrăgosteşti de Kevin. Şi de ea. Dar abia dacă se cunoşteau – au fost în aceeaşi cameră doar de câteva ori, deşi se poate spune acelaşi lucru şi despre mine şi Kevin. Sully fusese sceptică atunci când i-am zis despre e-mailuri, dar brusc înţeleg că ea şi Kevin ar fi putut face acelaşi lucru la fel de bine.

Vântul îi flutură părul. Şi-l aşază la loc, iritată.

— Trebuie să fim puternice, OK? Tu şi cu mine.

„Tu şi cu mine”, de parcă aşa a fost mereu. „Prietenii adevăraţi sunt cei pe care nu-i vezi atât de des pe cât ai vrea, dar când se întâmplă, pare ca-n vremurile bune!” Billie a scris ceva de genul ăsta la una dintre postările ei de pe Instagram, împreună cu o poză cu noi de pe vremea când eram la liceu, cu părul strâns în coc în creştet, nişte mini Gwen Stefani. Sully a fost alături de mine în cele mai nasoale momente, dar cele mai nasoale momente au existat doar din cauza ei.

— Kevin trebuie să fi suspectat ceva. Noi eram singurele care ne apropiaserăm destul de mult încât să-l luăm. A avut mult timp la dispoziţie să-şi dea seama. Probabil că ne-a atras înapoi aici ca să se răzbune.

— Da, dar, Amb... Era la fel de vinovat ca noi. Nu-l absolvi.

E ciudat să spui aşa ceva, dar are dreptate. Eu şi Sully nu am pornit în acea noapte gândindu-ne că se va sfârşi în acel mod. Şi nici Kevin.

Se aude un claxon de pe stradă şi ne face pe amândouă să tresărim.

— Ar trebui să ne întoarcem, spun, panicându-mă când mă gândesc la Adrian.

L-am lăsat acolo, unde oricine poate spune orice. „AW e o curvă care merită chiar să moară.” Versiunea tridimensională a CCA, înconjurându-mi soţul pe Foss Hill.

Ochii lui Sully sunt aţintiţi asupra mea în timp ce trecem pe lângă Nics, acea privire de culoarea spumei mării.

— Nu-l mai iubeşti şi acum, nu?

Face cuvântul *iubeşti* să pară obscen.

Cândva, credeam că iubirea e ca o ceaţă permanentă, care se aşterne peste raţiunea oamenilor. Aşa am justificat ceea ce i-am făcut Florei. M-am agăţat de acea legătură pe care o aveam cu Kevin, revizitând acţiunile noastre, recitind e-mailurile. Era jenant. Dorinţa mea era cuprinsă în fiecare cuvânt. Iar el adora asta, pentru că era la fel de însetat de atenţie ca mine.

— Nu, mă hotărăsc să răspund, pentru că nu am încredere în Sully aşa încât s-o las să afle enormitatea emoţiilor mele.

Nu pot nicidecum să-i explic ce mi-a făcut faptul că l-am văzut pe Kevin, ce sentimente reprimate mi-a eliberat.

— Ne trebuie un plan. Aruncă o privire în spatele nostru, ca şi cum i-ar fi frică să nu ne asculte cineva. N-o să ne putem vedea de vieţile noastre până ce nu ne dăm seama cine-i în spatele întâmplării ăsteia şi ce vrea.

— Poate că sunt mai multe persoane, spun. Multă lume ne ura.

În mintea mea, ea e încă suspectă.

— Păi, ce-ţi ziceam eu mereu pe atunci? spune Sully, glasul ei devenind din nou ca de catifea. Suntem împreună şi suntem şi mai rele.

E ceva ce ne spuneam una celeilalte de câte ori abordam un grup de băieţi. Eu ezitam, ca şi când grămada deasă de trupuri era impenetrabilă.

— Sunt împreună şi sunt răi, spuneam eu, adică, „Hai să alegem pe altcineva”.

Pe cineva fără turmă, puiul de elefant care se chinuia să meargă după îmbulzeala din faţa lui. Sully şoptea, respiraţia mirosindu-i a Stoli şi Burberry Brit:

— Suntem împreună şi suntem şi mai rele.

Aproape că am ajuns înapoi, la Foss Hill, unde festivalul era încă în toi. Se pare că toţi au câte o amintire plăcută care să-i facă să zâmbească. E o minciună gogonată. Toţi au secrete. Mulţi dintre ei s-au ascuns în spatele unui calculator, au scris

ceva groaznic despre altcineva. Iar acum se poartă de parcă e *atât de minunat* că s-au întors la Wesleyan.

Pentru o clipă, mă simt uşurată să-l văd pe Adrian unde l-am lăsat, dar apoi observ că Lauren şi Ella i-au înlocuit pe Justin şi Monty. Ella are mâna pe spatele lui şi se apleacă spre el. Mă îndepărtez de Sully şi mă îndrept fuga spre ei, înainte că Ella să mai poată spune vreun detaliu incriminator despre mine.

— Scuze că am fost plecată aşa de mult timp, spun repede, apucându-l pe Adrian de braţ. Deşi, ţi-am zis mai devreme. Nu mă simt bine astăzi.

— OK.

Nu mă priveşte în ochi şi pot să-mi dau imediat seama că ştie ceva. Ascund panica ce-mi creşte în intensitate. Ar fi trebuit să-i spun prima versiunea noastră a poveştii. Versiunea *mea.* Cu forma ei care se schimbă tot timpul.

Continuă înainte să am şansa de a-mi găsi cuvintele potrivite.

— De ce nu mi-ai zis despre Flora? Pare ceva prea important ca să omiţi.

Îmi ţiuie urechile. Nu l-am ţinut aproape şi acum voi plăti pentru asta.

— Dar ţi-am spus. Sau, cel puţin cred că am făcut-o aseară. Cred că eram amândoi cherchelţi.

E o scuză pe care am mai folosit-o. „Erai prea beat ca să-ţi aminteşti”. De data asta, ştie că e o minciună.

Ridică din sprânceană.

— Nu. Ai zis că nu eraţi chiar prietene, şi că probabil nu o s-o întâlnesc weekendul ăsta. Dar ai făcut să pară că ar fi încă... şi, de fapt, nu este.

Nu vreau să o zică. Să aud asta spusă cu voce tare îmi face pielea de găină. Dar o s-o spună, pentru că asta fac oamenii când e vorba de o tragedie. Vorbesc despre ea, pentru că e prea mare ca să fie stăpânită, iar vorbitul o sparge în bucăţi uşor de digerat.

— Ai fi putut să-mi spui, zise. Am părut ca un idiot când Ella a menţionat ceremonia de comemorare. Ai fi putut să-mi spui că a murit.

Iată cuvântul, cu toată finalitatea ce o reprezintă. Ştiu că e moartă. Ştiu de mult timp. Dar niciodată nu devine mai uşor atunci când aud asta. Cuvintele astea reuşesc întotdeauna să readucă acel sentiment ascuţit de vinovăţie.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta. Simt cum mi se face rău. A fost un moment dificil pentru mine.

Adrian îşi deschide gura, apoi mă cuprinde într-o îmbrăţişare, şi îmi permit să respir din nou. Nu ştie ce sunt şi mă voi asigura că nu va trebui să afle vreodată.

„Nu-mi place să vorbesc despre asta”.

Pentru că atunci ar trebui să recunosc că eu sunt cea care a ucis-o.

24.

ATUNCI

Am distrus-o pe Flora de două ori. O dată de Halloween, în seara când l-a înşelat pe Kevin. Dar ceea ce a ucis-o a venit mai târziu.

În dimineaţa de după Eclectic am întrebat-o dacă e în regulă. Era încă în pat, nu se trezise cu alarma ei obişnuită de la ora şapte.

— De ce nu aş fi?

Nu era vocea ei. Era monotonă, fără vigoare, fără inflexiunile tipice Florei. Nu voia să vorbească despre ce se întâmplase. Nu voia să vorbească despre ceea ce-i făcuse lui Kevin. Nu voia să vorbească, pur şi simplu.

În acea săptămână tot învăţa cu căştile la urechi şi abia dacă mă mai saluta cu ceva mai mult decât un semn din cap. Uşile camerelor de pe etajul nostru erau goale fără post-iturile ei cu încurajări. Începu să plece noaptea, ceea ce mă făcu să devin paranoică, pentru că ar fi putut să vorbească cu Kevin. O dată, am intrat în camera noastră iar ea vorbea la telefon, şi era să-mi sară inima din piept. Dar era doar sora ei la celălalt capăt.

— Te iubesc, Poppy, încheia Flora mereu apelurile cu ea.

Număra zilele rămase până la Ziua Recunoştinţei. Ştiam că vrea să-i vadă pe Poppy şi Kevin. Şi eu număram zilele. El avea să se despartă de ea. E-mailurile lui deveniseră în ultimul timp din ce în ce mai hotărâte. „Stiu ca u ai dreptate, neam distantat si gen ma prefac ca nu e asa pentru ca toată lumea se asteapta ca noi sa ramanem impreună. Doar ai rabdare OK?”

Nu-mi plăcea să mi se spună ce să fac.

„Cum adică să am răbdare? Vreau doar să ştiu ce simţi pentru mine”. Îmi pierdeam controlul şi simţeam că mrejele în care îl prinsesem cândva începeau să dispară.

„Stii ca eu te consider frumoasa Amb. Dar e un dezastru si trebuie sa rezolv cacatul asta inainte sa facem ceva OK?”

Am început să mă întreb dacă *frumoasă* era tot ce avea de oferit. Impactul cuvântului asupra mea scăzuse, iar eu aveam

nevoie de mai mult. Mereu spunea „mai târziu, mai târziu, încerc să găsesc o soluţie, trebuie să găsesc momentul potrivit”.

Apoi mi-am adus aminte de poza pe care i-o făcusem Florei de Halloween. Rochiţa ei scurtă de Frumoasa Adormită adunată la spate, gura ei lipită de cea a pilotului. Băieţii pe care nu aveam să-i întâlnesc niciodată fără costume, trei Buddy care hoinăreau prin campus şi ne cunoşteau pielea de sub haine.

Băieţii nu contau. Ci poza. Aveam s-o folosesc dacă eram nevoită.

În săptămâna de dinaintea Zilei Recunoştinţei, Ella mă prinse din urmă în timp ce treceam prin CPA în drum spre curs.

— Amb, trebuie să vorbim despre Flora.

Părea că îi venea să plângă.

Mi-am dat ochii peste cap pe după ochelarii de soare. Uram faptul că Flora devenise centrul vieţii mele. Flora şi Sully erau precum soarele şi luna, iar eu eram un satelit ascultător ce orbita în jurul lor.

— Ce-i cu Flora?

Am început să merg mai repede ca s-o fac pe Ella să alerge, picioruşele ei boante chinuindu-se să ţină pasul cu mine.

— Sunt sigură că ai observat cât de ciudat se poartă. Iar în dimineaţa asta am văzut-o plângând în baie. Nici nu m-a văzut venind – gen, plângea în hohote deasupra chiuvetei. A spus că are alergii.

— Păi poate chiar are.

— Pe bune, Amb. Venind din gura ei, numele meu părea ca o lovitură de cuţit, o acuzaţie. Nu mai este ea însăşi de la Halloween. Tu locuieşti cu ea. Ceva e total în neregulă.

M-am întors atât de brusc încât aproape că se izbi de mine.

— Nu mai fi aşa dramatică. Probabil e stresată din cauza cursurilor. Cine ştie? Nu trebuie să fie toată lumea fericită tot timpul. Dacă eşti aşa de îngrijorată, vorbeşte tu cu ea.

Nu ştiu dacă a făcut-o vreodată. Ce îmi amintesc însă este ceea ce strigă după mine în timp ce mă retrăgeam în clădirea amfiteatrului.

— Ţi-am spus că a băut prea mult. Nu m-ai ascultat.

După curs, pe o bancă din zona verde protejată de CPA, i-am spus lui Sully despre conversaţie, plângându-mă cât de enervantă era Ella.

— Mda, e o panaramă, spuse Sully. E problema Florei, nu a noastră. Se simte vinovată. Era o fată la Spence care s-a îmbătat criţă la o petrecere şi şi-a tras-o cu doi tipi, deşi toată lumea ştia că avea un iubit la distanţă. Evie a auzit-o că l-a sunat de la petrecere şi i-a mărturisit ce-a făcut, cherchelită complet, iar el a părăsit-o la telefon. Apoi ea a luat o supradoză ca să-l facă să se simtă prost.

Îmi tăie cheful când am auzit numele lui Evie. Nu-mi plăcea când Sully vorbea despre ea.

— Ce curvă, am zis.

Lui Sully îi plăcea întotdeauna când eram vulgară. Am avut grijă să nu reacţionez la partea cu supradoza. Şocul ar fi fost prea previzibil.

— Mda. Oricum, ce se întâmplă cu Kevin? A părăsit-o deja pe Flora?

I-am spus despre cele mai recente e-mailuri. Că încerca *să găsească o soluţie.*

— Trebuie să-l ajuţi tu cu asta. Îşi aprinse încă o ţigară. Altfel o să-l convingă să rămână cu ea. Băieţii sunt nişte idioţi. Le plac lucrurile sigure.

— Ce altceva să fac? El suspectează deja că ea are o relaţie cu un alt tip. Conversaţiile lor la telefon s-au cam terminat.

Sully îşi scutură ţigara cu degetul ei arătător lung.

— Trebuie să mărim miza. Să-l aducem aici. Să i-o tragi până nu mai poate.

Iarăşi acel *noi* al ei, aproape maiestuos, plutind în aerul rece precum fumul. Eram încântată de provocare. Aveam poza şi aveam şi imaginaţia, dar nu ştiam care din ele putea produce mai multe daune.

— Nu ştiu cum să-l aduc aici, am zis.

— Cere-i frumos. Sau, mai bine, spune-i să o facă.

— Am o idee, am adăugat.

Sully îmi dădu ţigara ei.

— Vreau ca lucrurile să revină la normal, spuse, bosumflată. Parcă numai despre ei vorbim tot timpul. Kevin şi Flora. Devine plictisitor.

Am tras un fum.

— Ştiu. Îmi pare rău. Va fi altfel după ce se despart în sfârşit, promit.

Îşi ţuguie buzele într-un zâmbet.

— Bun.

*

„Te înşală”, i-am scris în acea seară, pe când Flora dormea în patul ei de lângă mine, cu masca roz din mătase trasă peste ochi. „S-a întâmplat de Halloween. Am dovada”.

„Arata-mi”.

„Vino personal să vezi. Weekendul ăsta. Nu mai pot să ţin toate secretele astea”. M-am lăsat ghidată de mâna fermă a lui Sully. Am cerut frumos şi l-am lăsat să citească printre rânduri.

A doua zi dimineaţă, îmi scrise înapoi, „vin maine”.

Fără punct, fără semne de punctuaţie, fără final. Eram surprinsă de cât de uşor a fost. Le otrăvisem relaţia din ambele părţi, iar acum era timpul să scot otrava din Kevin. El era gentlemanul pe care-l meritam. Acum era rândul meu să fiu doamna lui din rolul principal.

A doua zi, Flora mă surprinse când îşi dădu jos căştile şi se aşează lângă mine pe pat. Mi-am pus notiţele deoparte – oricum nu mă puteam concentra la nimic în afară de diorama noastră dată peste cap. Notele mele se duceau rapid în jos. Educaţia mea adevărată avea loc în afara sălilor de curs. Viaţa mea era o interpretare metodistă.

— Vine Kevin aici. Diseară, spuse. Dar nici măcar nu m-a sunat să mă anunţe. Mi-a trimis un mesaj foarte ciudat. Presimt că o să se despartă de mine.

— Sunt sigură că n-ai dreptate, am zis, minunându-mă de puterea mea de a face lucrurile să se întâmple.

Dădu din cap, cu ochii jucându-i în lacrimi.

— Ba da. E distant. Adică... nu prea pot să-l învinovăţesc. Mă port ciudat de când... păi, de fapt, speram să pot vorbi cu tine despre ceva. Cred că e ceva ce Kevin ar trebui să ştie.

Nu. *Nu*. Nu puteam să devin confidenta Florei. Era prea târziu pentru aşa ceva. Ştiam că ar fi trebuit să-mi pară rău pentru ea – arăta extenuată, avea cearcăne, cămaşa îi atârna peste umerii ascuţiţi. Dar, în schimb, tot ce simţeam era o satisfacţie perversă.

Spre uşurarea mea, cineva începu să bată la uşă.

— Iar m-ai lăsat pe dinafară, urlă Sully.

— Nu, am zis repede.

Nici nu ştiam dacă Flora mă aude.

I-am dat drumul lui Sully înăuntru, iar ea se aşează turceşte pe podea. Aruncă o privire iritată spre Flora, de parcă Flora era cea care dăduse buzna peste noi.

— Am luat altă sticlă. Ar trebui să începem să bem în curând. Să-nceapă spectacolul.

M-am uitat urât la ea, dar fie nu observă, fie nu-i păsa.

Flora se băgă în discuţie.

— Unde vă duceţi în seara asta, fetelor? Kevin vine în vizită. Poate putem merge şi noi.

Iar făcea asta. Tocmai îmi spusese că o părăsea Kevin, iar acum se prefăcea în faţa lui Sully că totul era normal. Ea era motivul pentru care noi, restul, minţeam. Pentru că făcea să pară că nimbul ei e atât de al naibii de uşor de purtat, deşi capul i se apleca sub greutatea lui.

— Beta. Sully ridică din sprâncene. Da. Adu-l şi pe el. Îmbrăcaţi-vă identic. O să fie o noapte interesantă.

Zâmbetul Florei apăru în mod automat, ca şi cum ar fi fost o marionetă trasă de sfori.

— Încercăm să ajungem.

O clipă trecu între mine şi Sully, în care mi-am dat seama că ceva important urma să se întâmple. Seara asta ar putea marca începutul unui vis sau al unui coşmar.

Petrecerea Dublurilor presupunea ca toată lumea să vină îmbrăcată identic cu altcineva, aşa că eu şi Sully purtam amândouă bluze din plasă şi fuste din piele, iar la gât aveam chokere. Ne-am pregătit în camera ei, întinzându-ne părul una celeilalte cu placa în timp ce dădeam pe gât shoturi de Stoli, iar gura sticlei devenise la fel de roşie ca ale noastre. Pe rând, ne-am lipit urechile de peretele care îi despărţea camera de a mea, aşteptând să auzim ceva, orice, un indiciu că sosise Kevin. Fusesem de acord să îi las Florei camera noastră, ca *să fie singuri.* Dar tot ce am auzit a fost muzica ce bubuia din altă parte, tot holul zguduindu-se din cauza bassului de rahat.

O parte din mine voia să rămân pe lângă Butts C, să văd dacă apărea Kevin, dar Sully mă convinse că era o idee proastă.

— O să fie şi ei la petrecere. Poate că i-a zis să se întâlnească acolo ca să întârzie inevitabilul.

Nu ştiu cum de putea fi atât de sigură. Eu încă mai luam în considerare posibilitatea ca, până la urmă, Kevin să se răzgândească şi să nu mai vină deloc.

Lauren, care se holba la telefonul ei, îşi scoase căştile din urechi brusc şi se uită la noi de parcă eram nebune.

— Sunteţi atât de gălăgioase, fetelor. De ce o spionaţi pe Flora? La ce vă chinuiţi să trageţi cu urechea?

— Poate că pur şi simplu îmi place să ascult cum şi-o trag alţii, spuse Sully. Oricum, unde-i geamăna ta?

— I-am spus Ellei că o să merg cu ea, dar acum e bolnavă şi nu mai vine deloc. Pot să fiu a cincea roată la căruţa voastră?

— Nu asta e ideea, am spus. Nu voiam ca Lauren să se ţină după noi. Lauren, care o făcuse pe Sully nebună, care mă lăsase dinadins pe dinafara weekendului ei în Hamptons. Se presupune că vii cu un geamăn, nu un triplet.

— Cui îi pasă? E doar o altă petrecere cu tematică stupidă.

— Nu vreau să-mi împart prietena sexy, spuse Sully, punându-şi braţele în jurul meu. Dacă vrei să vii, fie. Dar noi avem o misiune de îndeplinit.

Am dat-o la o parte. „Nu spune aşa ceva”. Nu voiam ca Lauren să suspecteze ceva. O şi vedeam fugind la Flora, aşezându-se confortabil sub aripile împănate ale Florei.

Am aruncat o privire spre uşa noastră când am plecat. Voiam să intru, dar Sully mă trase după ea.

La Beta, eu şi Sully mergeam braţ la braţ în timp ce Lauren păşea în urma noastră în pantalonii ei din imitaţie de piele.

Peste tot erau oameni grămadă. Stând lângă un butoi cu băutură, jucând un joc uriaş de ping-pong cu bere, sărutându-se prin colţuri, pipăindu-se în public. Un glob disco împrăştia în cameră o lumină fosforescentă oribilă.

Aveam telefonul mobil în poşetă. În telefon era poza cu Flora şi pilotul. Aveam s-o folosesc ca pe o armă dacă era necesar.

— Nu-i văd, am strigat în timp ce Sully se aplecă spre mine să-mi spună că va aduce ceva de băut.

— Dar pe cine căutaţi? întrebă Lauren.

Am ignorat-o amândouă. Era plăcut să o facem invizibilă.

Cineva mă apucă de fund pe sub fustă, dar când m-am întors, nu era nimeni. M-am învârtit pe la primul etaj. Lauren era agăţată de mine ca lipiciul, însoţitoarea personală pe care nu o cerusem niciodată.

— Ai văzut-o pe Flora?

M-am întors brusc cu faţa la ea.

— Nu, de ce? Sunt cumva bona ei?

Lauren se bosumflă.

— Eşti colega ei de cameră. Şi s-a purtat ciudat mai devreme. Trebuia să ne întâlnim la Olin să învăţăm, dar m-a lăsat baltă. Deloc obişnuit pentru ea.

— Păi, n-am văzut-o. Încearcă să-i trimiţi un mesaj, sau ceva.

Voiam să adaug „Dacă sunteţi aşa apropiate, ar trebui să ştii tu unde e”. Era un lucru pe care l-ar fi spus Sully. Dar eu nu eram Sully.

— I-am trimis. Nu răspunde. Oricum, ce misiune aveţi în seara asta?

Bătu din picior, aşteptând un răspuns.

M-am hotărât să-i ofer ceva – oricum nu o să pună lucrurile cap la cap niciodată.

— E un tip cu care tot vorbesc şi s-ar putea să fie aici. Cred că e îndrăgostit de mine.

Îmi plăcea cum sună.

— Cine?

Îmi plăcea şi urma de invidie din glasul ei.

— Nimeni cunoscut.

Nu îmi mai dădu replică. În schimb, spuse ceva complet aleatoriu.

— E periculoasă, ştii? Sloane. Nu ştii ce-i poate pielea.

Credeam că am auzit greşit din cauza muzicii.

— Ce? am strigat, dar apoi Sully apăru în spatele ei.

Am luat băutura pe care mi-o întinse şi am acceptat cocaina pe care mi-o oferi de pe una din cheile ei. Lauren se îndepărtă, dând din cap.

Gura lui Sully se schimonosi într-un zâmbet. Când mă gândeam la acea noapte – şi o făceam des, deşi mă prefăceam că nu-i aşa –, acel zâmbet îmi atrăgea cel mai mult atenţia, cea mai mare poză din colaj.

— Uite acolo. Ţi-am spus că va fi aici.

Acolo era Flora, dansând în faţa şemineului, cu părul fluturându-i şi blugii atârnându-i pe fundul slăbănog. Era în papuci, aceeaşi pereche cu bulinuţe roz pe care o purta la duşuri. Nici nu încercase să se asorteze cu Kevin, care avea pe cap şapca lui verde de la Dartmouth, chipeş şi complet uimit, cu buzele strânse.

— E beată? am zbierat, întorcându-mă spre Sully.

Dar nu am primit răspuns, pentru că iar avea pe chip acel zâmbet, numai că acum era şi mai mare, făcându-i şănţuleţe până la pometi. M-am întors şi l-am văzut pe Kevin încercând să o scoată pe Flora de pe ringul de dans. Îl împinse, iar ochii ei erau înceţoşaţi de rimelul întins.

— E gata, spuse Sully.

Am întors acele cuvinte pe dos în capul meu, din nou şi din nou. De parcă Flora era o bucată de carne, gătită prea mult.

25.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Încep pregătirile. Dacă te gândeşti să faci mişcare, leagă-ţi şireturile pentru o alergare distractivă prin campus. Nu e un concurs, doar o sesiune de fitness între prieteni. Nu te uita în urmă să vezi cine-i în spatele tău – tot ce contează e linia de sosire!

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Trecem pe lângă Flora în drum spre cămin. Cineva a lipit-o pe peretele clădirii Nics, ochii ei albaştri privind fix în sufletele noastre. Acelaşi poster în mărime naturală care e pe toţi pereţii din campus. „Fundaţia Memorială Flora Banning – Susţineţi Sănătatea Mintală!” Nu mă uit la ea, aşa cum am încercat să nu mă uit la numele ei care apare pe toate e-mailurile, Fundaţia Memorială Flora Banning, chiar sub numele membrilor Comitetului Alumni. Dacă era încă în viaţă, ar fi fost una dintre ei. S-ar fi căsătorit cu un băiat dintr-o familie bună, ar fi purtat bentiţe şi fuste cu pliuri la biserică. Ar fi devenit psiholog pentru copii şi o mamă răbdătoare. Ar fi fost tot ceea ce eu nu sunt. Poate că de asta am urât-o – nu pentru că avea pe cine doream eu, ci pentru că avea *ce* doream eu, calităţile pe care nu le puteam întruchipa niciodată atunci când încercam. Pentru că era de treabă, ceea ce era o putere în sine.

Îmi spun că n-o să-l mai las singur pe Adrian. Voi merge la acea alergare distractivă tâmpită din campus, deşi singura alergare pe care aş face-o ar fi înapoi acasă, în apartamentul nostru şi în căldura Astoriei.

Dar acum, că l-am convins că mă simt rău, nu mă mai lasă să particip la alergare. Insistă să mă întind, susţinând că oricum vrea să alerge cu Justin şi Monty. Şi Jonah, aparent, noul lui prieten, despre care Adrian spune că e „super cool”. Propriile minciuni m-au închis între aceşti patru pereţi.

— O să stau aici şi o să am grijă de Amb, spune Sully, buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet în timp ce se retrage în camera ei. Tu du-te să te distrezi.

Nu îmi place cum practic îl dă afară pe uşă, de parcă mă vrea numai pentru ea. Dar nu mai am ce zice.

— Hei, spune el, atingându-mi obrazul cu degetul. Crezi că... crezi că nu te simţi bine pentru că... ştii tu?

Dau din cap.

— Mă îndoiesc.

După ce pleacă, Sully apare în cadrul uşii interioare.

— Pentru că ce? Crede că eşti gravidă?

Cred că suntem amândouă conştiente de cât de subţiri sunt pereţii.

— Poate. Dar nu sunt.

— Bun. Eu nu vreau să am vreodată copii. Sully se aşază pe pat lângă mine, ceea ce-mi aminteşte de nenumăratele dăţi în care ne pregăteam, împreună, să ieşim în oraş. Unele persoane nu sunt făcute ca să fie mame. Mai ales dacă au fete. Ultimul lucru de care am nevoie e încă o fată ca mine pe lume.

Pe de o parte e Billie, care a susţinut mereu că vrea să aibă copii, dar îi perie în draci părul lui Sawyer, exasperată. „Uneori nu vreau decât să mă întorc la vechea mea viaţă”, spune atunci când bea. Pe de altă parte sunt eu, care vreau o viaţă pe care nici nu am avut-o de la bun început.

— Mama nu s-a descurcat cu mine, continuă Sully. Am scăpat nepedepsită pentru atâtea lucruri. Credea că dacă mă trimite la Spence va fi mai bine. Fără băieţi care să mă distragă în jur. De parcă nu-i puteam găsi în altă parte... printre alte distracţii.

Propriile ei cuvinte. „Mă plictisesc uşor”. Eram o jucărie, numai bună pentru ea s-o arunce de colo colo. Cu toţii eram.

— Oricum. Ce facem în legătură cu Flora? Sully îşi strânge genunchii la piept. Trebuie să aflăm cine trimite scrisorile astea şi ce vrea. Când ne-ai văzut în camionetă, eu şi Kevin discutam să ne întâlnim la Friendly să ne facem un plan.

„Ce facem în legătură cu Flora?” Aceeaşi conversaţie pe care am avut-o şi atunci. Conştientizarea că ceva trebuie făcut.

— Are logică, presupun.

Vreau să-l văd din nou, în ciuda timpului petrecut să uit de cineva pe care nu l-am avut niciodată. Nu la televizor sau în poze de rahat de pe internet sau printr-un parbriz. Vreau să-l întreb acel lucru pe care l-am ţinut în mine aproape paisprezece ani. „Chiar vorbeai serios?”

Sully se ridică şi intră în camera ei.

— Nu ştiam că vorbeşti cu el, strig după ea.

— Calmează-te. Nu fac asta. Apare în pragul uşii în blugi şi sutien, la fel de nonşalantă ca întotdeauna în ceea ce priveşte corpul ei expus. Ţi-am spus, el e cel care m-a căutat.

— Ştiu. Dar tot nu are sens.

„De ce nu m-a căutat pe mine?”

— Doar nu eşti geloasă, spune Sully încet. Se întoarce cu spatele la mine. Vreau să o întreb cum de i-a găsit el adresa de e-mail, dar am sentimentul că o să răstălmăcească întrebarea. Dacă ai de gând să vii, ar trebui să te pregăteşti.

Sfârşim amândouă îmbrăcate într-o combinaţie de blugi negri şi gri deschis, aproape ca şi cum am plănuit asta. Aproape ca nişte versiuni adulte de la Petrecerea Dublurilor. Dacă aş fi crezut în semne, ăsta ar fi fost cel mai rău.

Maşina lui Sully e o Toyota Echo neagră, mai veche şi mai simplă decât ce-mi imaginam eu că ar conduce ea. Obişnuiam să vorbim despre excursii în care am fi putut merge împreună. Cu picioarele pe bordul maşinii, ascultând Slipknot la radio, probabil îndreptându-ne spre ocean.

— Nu ştiu de tine, spune Sully în timp ce iese din Parcarea V, dar faptul că m-am întors aici chiar m-a dat peste cap. Poate e din cauză că nimeni nu pare să se fi schimbat, ci doar să fi îmbătrânit.

— Da. Şi încă ne urăsc toţi. Cel puţin pe mine.

— Sunt nişte idioţi, remarcă Sully.

— Am crezut că şi tu mă urăşti.

Par rănită şi jalnică.

— Niciodată. Ştii asta. Dar era o perioadă ciudată pentru mine. Nu prea puteam să fiu eu însămi.

Dau din cap afirmativ, dar asta nu face ca acel abis al singurătăţii în care m-am adâncit fără ea să dispară. Când eu şi

Sully am început să ne petrecem tot timpul împreună, am încetat să mai am nevoie să mă împrietenesc cu alte fete. Sully le critica aspru, era ca un vultur care se înfrupta din hoituri proaspete. Eu le-am văzut doar defectele şi nesiguranţa şi nu puteam să cred că mi-a păsat vreodată de aprobarea lor.

După Sully, nimeni nu a vrut să mă mai cunoască. Atunci când a apărut CCA la Wesleyan pe LiveJournal în timpul celui de-al treilea an, eram sigură că numele meu va fi acolo. Ştiam că lumea va zice lucruri oribile, şi le-am citit pe fiecare în parte. „Am văzut-o pe AW fugind de la Butts într-o costumaţie deocheată în acea noapte – ea a făcut-o. O ura pe Flora".

Sully avea şi ea topicul ei. Şi ţin minte ce a scris cineva. „Javra asta nu numai că este nebună, dar s-ar putea să fie şi o sociopată capabilă de crimă! Zic şi eu..."

— Ai păstrat legătura cu cineva după absolvire? Nu ştiu de ce întreb, doar că brusc pare important. Mai vorbeşti cu vreuna dintre fete?

— Nu, mi-o trânteşte sec. Sigur că nu.

Mă gândesc la fetele cu care o vedeam prin campus, cele care au fost înaintea mea şi cele care au venit după, piesele mele de sprijin. Renunţa atât de uşor, dădea la o parte pe toată lumea de care se prefăcea că-i pasă şi pe care a rănit-o la Wesleyan. Eram doar o altă persoană lipsită de importanţă.

Pun mâna la gură şi tuşesc.

— Toate sunt la fel. Adoră scandalurile. Ştii că vor veni mai târziu la ceremonie, cu lacrimile lor false cu tot. De parcă le-ar fi păsat vreodată de Flora.

— Nu le-a păsat. Sully râde, se relaxează cel mai bine tot atunci când face lucruri murdare. Dar, ştii, moartea îi face pe toţi să devină cei mai buni prieteni. Ai fost curajoasă să-l aduci pe soţul tău drăguţ aici. Mereu m-am întrebat dacă ai să găseşti pe cineva.

În mod normal, asta ar fi o insultă, faptul că Sully a spus că soţul meu e *drăguţ,* dar nu este vorba despre Adrian. Ci despre mine. Crede că m-am cuminţit şi că sunt împărţită între dorinţa de a-l apăra pe Adrian şi cea de a fi de acord cu ea.

— Ar fi bine să fii cu ochi pe Lauren, continuă. E ceva în neregulă la felul în care te priveşte pe tine. Şi pe Adrian.

— N-am încredere în ea. A fost acolo, la Petrecerea Dublurilor. Ea e cea care le-a spus poliţiştilor că ne-a auzit vorbind despre Flora şi că noi căutam un tip la petrecere.

— Lauren e cea mai nasoală, zice ea. Vrea doar să stârnească scandal. Să nu crezi niciun cuvânt din ce spune. Credea că e aşa un geniu când întorcea oamenii unii împotriva altora. Îşi întoarce capul să se uite la mine. Credeam că poate ea a avut ceva de-a face cu asta, dar e prea proastă ca să-i reuşească.

„Ce să-i reuşească?” Vreau să o întreb asta, dar acum intrăm deja în Friendly şi brusc mă cac pe mine de frică. Am atât de multe întrebări pentru Kevin, pe care nu credeam că voi apuca vreodată să i le pun, dar acum mă simt ca la un examen pentru care nu m-am pregătit. „Ai vorbit serios în legătură cu ce ai zis despre mine? În legătură cu ce ai zis despre ea?” Promisiunile lui mi-au schimbat viaţa, dar nu ştiu dacă au fost vreodată reale.

Stă într-un separeu, cu şapca roşie trasă peste ochi şi vârfurile părului ieşindu-i de sub ea. Poartă un hanorac, dar nu unul de la Dartmouth. Nu a absolvit niciodată acolo. De fapt, e posibil să nu fi absolvit nicăieri. Aşa cum Sully a dispărut din peisaj după facultate, aşa a dispărut şi Kevin.

Eu şi Sully ne aşezăm pe locurile din faţa lui.

— Nu e nevoie de prezentări. Cu siguranţă ţi-o aminteşti pe Ambrosia. Asta-i reuniunea adevărată, a?

Ridică privirea şi uit formula generică de salut care-mi stătea pe vârful limbii. Aceiaşi ochi, aceeaşi gură. Are o umbră de barbă pe obraji şi pe bărbie, pe care nu o observasem prin parbriz. Probabil că trebuie să se radă în fiecare zi. Adrian nu-şi poate lăsa barbă. Kevin arată chipeş şi tragic, cumva, durerea e întipărită în structura feţei lui.

— Bună, Amb. Arăţi minunat.

După tot ce s-a întâmplat, doar „Arăţi minunat”. O degradare de la *frumoasă.* Îi întorc cuvintele. Sunt sigură că le spune tuturor, pentru că e un lucru drăguţ pe care-l spui unei persoane pe care n-ai mai văzut-o de peste un deceniu, chiar dacă nu e adevărat. E lucrul drăguţ pe care-l spui ultimei persoane cu care ţi-ai tras-o chiar înainte ca viaţa ta să se prăbuşească. Iar Kevin ştia mereu să spună lucrurile potrivite.

— Şi tu, reuşesc să-i zic.

Nu mă pot hotărî dacă e adevărat. Dacă a arătat bine vreodată, sau numai atunci când era al Florei, faptul că îi aparţinea ei marcându-l ca persoană demnă.

— OK, cu toţii arătăm minunat. Hai să trecem la subiect, intervine Sully grăbită. Am venit aici pentru că am primit cu toţii nişte scrisori, aşa că acum trebuie să ne dăm seama cine le-a trimis şi ce vrea. Amb a găsit un telefon mobil aseară în baie, cu poza noastră pe ecran. Crede că s-ar putea să fi fost telefonul Florei.

Vocea lui Kevin e răguşită atunci când vorbeşte.

— Îi spuneam lui Sully că am mai primit o scrisoare ca asta înainte. Nu exact la fel, dar destul de asemănătoare. E de la aceeaşi persoană. Aş recunoaşte oriunde acel scris de mână. Cele mai multe dintre celelalte ameninţări pe care le-am primit erau imprimate, ca şi cum se temea să nu merg la poliţie şi să aflu cine e.

— Le-ai păstrat? întreb.

Dă din cap. Normal că nu le-a păstrat. Sunt sigură că n-a păstrat nici e-mailurile mele.

— Credeam că ar putea fi Felty, spun. M-a interogat – ne-a interogat. Suspecta că am avut ceva de-a face cu ce s-a întâmplat.

Kevin spune delicat:

— Dar am avut, nu-i aşa? Adică... tu şi cu mine.

„Tu şi cu mine”. Picioarele mele tremură sub masă. Timpul care a trecut nu m-a făcut mai puţin jalnică, încă mă agăţ de orice formă de atenţie, ca o folie de plastic.

— Felty le-a interogat pe toate fetele de pe etajul nostru, adaugă Sully. Unele dintre ele au minţit complet. Cum ar fi Ella Walden. A făcut să pară că Flora era prietena ei cea mai bună. Şi căţeaua asta de Lauren despre care eu şi Amb tocmai vorbeam pe drum. A fost colega mea de cameră, iar în noaptea aia practic ne-a urmărit peste tot la petrecere, ca un căţeluş rătăcit.

— Nu cred că Flora a menţionat-o vreodată pe Ella, mormăie el. Sau pe Lauren. Doar pe Amb.

„Doar pe Amb”. Iat-o. Vinovăţia, aceeaşi pe care de obicei o ţin departe cu atâta uşurinţă, pentru că de obicei chiar mă pot convinge că nu eram prietene. Detaliile pe care Flora mi le-a împărtăşit despre viaţa ei, familia, ambiţiile, toate au fost

estompate. Nu era inocentă. A făcut ce a făcut. Dar apoi sunt zilele în care îi aud rugăminţile disperate şi aproape că-i simt lacrimile pe piele.

— Sunt surprinsă că nu m-a menţionat pe mine. E clar că mă judeca destul.

Sully este supărată în mod evident, neobişnuită să nu-i apară numele pe vreo listă.

— Nu ştiu cum au aflat unde locuiesc, spun. Nu mai am aceeaşi adresă pe care am avut-o în facultate. Revistele pentru alumni sosesc acasă la părinţii mei, dar scrisoarea a venit la apartamentul meu.

— Oricine ar fi, sunt sigură că e aici weekendul ăsta, adaugă Sully. Dar asta tot înseamnă că sunt o mulţime de posibili suspecţi. Cine ar avea ceva de câştigat aducându-ne aici?

— Nu ştiu, spune Kevin. Îşi freacă fruntea şi îşi dă jos şapca destul timp cât să văd că părul a început să-i albească pe sub ea. Eu am altă teorie. Cred că oricine a trimis scrisorile astea e persoana care a ucis-o pe Flora.

Îngheţ toată. Lângă mine, Sully scoate un râs ascuţit.

— Doar nu crezi asta.

— Ba da. De asta... de asta am venit aici. Nu pentru că m-am simţit ameninţat de scrisoare. Ci pentru că trebuie să ştiu. Îi datorez asta.

Nu voiam să cred că Kevin a iubit-o vreodată cu adevărat pe Flora. Dar asta e mai mult decât iubire. Asta e vinovăţie, acel lucru căruia îi întorc mereu spatele. Dacă Kevin simte datoria să răzbune amintirea Florei, nu se ştie cât de adânc va săpa după adevăr.

— OK, dând la o parte teoria ta interesantă, suntem toţi aici din acelaşi motiv. Sully loveşte o solniţă de masă. Pentru că vrem să aflăm cine ne vizează şi să trecem mai departe.

Noi trei am avut un singur lucru în comun pe atunci. Pe Flora. Iar acum tot ea e singurul lucru care ne leagă.

— Deci când o să-şi facă mişcarea? întreabă Kevin. Şi cum ne dăm seama ce o să se întâmple, ca să-l prindem?

— După-amiază are loc comemorarea, răspunde Sully. Oricine ar fi trimis acele scrisori vrea să fim acolo. Cred că acolo o să se întâmple orice a plănuit.

— Posibil, zice Kevin. Nu ştiu ce a plănuit pentru mine.

O ospătăriţă trece în sfârşit pe la masa noastră, întrebându-ne ce dorim să comandăm.

— Plecăm numaidecât, îi spune Kevin, zâmbetul lui înălţându-se din cenuşă, acel Phoenix alb strălucitor – şi iat-o, acea strânsoare familiară a geloziei, deoarece Kevin putea să facă orice fată să se simtă de parcă ar fi centrul universului său.

Sully aruncă o privire spre telefonul ei.

— Ceremonia începe în câteva ore. Sunt sigură că vom primi în curând un e-mail care să ne reamintească.

— Cred că voi două ar trebui să staţi împreună, adaugă Kevin. Să fiţi cu ochii pe cine e mereu în preajma voastră şi cine pune întrebări. Cine vă urmăreşte.

Sully pufneşte.

— Toată lumea ne urmăreşte. Nu s-a schimbat nimic.

— Vorbesc serios, Sully. Voi fi şi eu prin zonă. Adică, nu pot fi văzut în campus, dar asta nu înseamnă că nu o să investighez şi eu. Nu plec acasă până nu aflu cine a făcut-o.

„Cine a făcut-o”. Cine a trimis scrisorile, sau cine a ucis-o, pentru că nu crede că eu aş fi putut s-o fac.

— Nici eu. Strâng din dinţi. Mergem la ceremonia de comemorare.

— Să nu ai încredere în nimeni, spune Kevin, paranoia citindu-i-se pe chip. Nu ştii de ce e capabilă persoana asta, dacă... dacă a făcut *acel lucru.*

Îl privesc în ochi şi parcă mă imploră să îl cred. Mă temusem că dacă-l voi mai vedea vreodată, va vedea adevărul pe chipul meu. Însă el nu vrea decât să citesc adevărul de pe al lui.

— Voi nu înţelegeţi. Am încercat să-i fac să-şi dea seama. Pe poliţişti şi detectivi. Dar ei s-au mulţumit mereu să creadă că eu am fost. Că eu eram singurul capabil de aşa ceva.

Sully are o expresie încordată pe chip şi bate din picior nerăbdătoare, de parcă ar vrea să plece imediat.

— Vom găsi persoana care a trimis scrisorile. Eu şi Amb... n-o s-o lăsăm să scape nepedepsită.

Înainte ca Sully să mă împingă afară din separeu, întind mâna şi îl ating pe Kevin pe umăr. Nu se mişcă – nu se îndepărtează şi nici nu se apropie. Nu ştiu la ce mă aşteptam, ca o atingere să mă valideze cumva, dar nu sunt decât vârfurile degetelor pe un hanorac.

— Îţi vine să crezi? spune Sully în timp ce trecem prin parcare. Chiar crede că... adică, habar n-aveam că e atât de adâncit în conspiraţii.

— Dar dacă are dreptate? întreb încet. Nu ştim ce s-a întâmplat de fapt.

Nu îi spun că pe cât de îngrozitoare pare teoria lui Kevin, s-ar putea să ne dezvinovăţească. Să *mă* dezvinovăţească.

— Sunt destul de sigură că noi am fost acolo, se răsteşte. Ştim mai bine decât oricine.

Când ajungem în maşină, bruschează butonul de volum cu podul palmei. Presupun că amândouă preferăm să ascultăm radioul în loc să ne luptăm cu amintirile astea.

— Şi acum? întreb când ajungem înapoi în campus.

— Cred că ar trebui să ne despărţim. Sully trânteşte uşa maşinii. Toată lumea e la alergare. E momentul perfect să aruncăm o privire prin jur. O să încerc să intru în camera Ellei şi în cea a lui Lauren, să văd dacă găsesc ceva.

— OK, spun. Mă îndoiesc că şi-au lăsat pur şi simplu uşile descuiate, dar putem încerca. Vin cu tine. Kevin ne-a zis să stăm împreună.

Ridică din sprânceană.

— Chiar ai de gând să-l asculţi? Nu avem prea mult timp înainte de ceremonie. Trebuie să ne despărţim şi să acoperim cât mai mult teren. Ar trebui să-l găseşti pe Felty. Stai cu ochii pe el.

O privesc cum se îndepărtează, cu mâinile îndesate în buzunare, mersul ei familiar tensionat. Pornesc, fără tragere de inimă, în direcţia opusă, fără intenţia de a-l căuta pe Felty. Trec pe lângă oameni care montează corturi pe Andrus pentru unele dintre mesele de reuniune, apoi trec pe lângă Olin şi ies pe High Street, unde Beta stă în spatele unui gard viu impecabil, cu ferestrele strălucind în lumina soarelui. Pe acel acoperiş am stat cu Sully, cu picioarele atârnate şi capetele date pe spate, râsetele noastre împroşcând aerul.

Brusc, nu pot să respir. Trebuie să plec din campus, să ies din acest purgatoriu al amintirilor care izvorăsc toate din aceeaşi sursă: Sloane Sullivan.

Merg până ajung la un Rite Aid, unde mă opresc să îmi iau o sticlă de apă şi o revistă, precum şi încă un obiect pe care mă hotărăsc să-l cumpăr în ultimul moment, un *First Response* pe

care-l îndes în poşetă fără să privesc casierul în ochi. Le-am mai folosit înainte, în băile din cămin, simţind valul de teamă, inima bătându-mi cu putere şi transpirând sub braţ, toate urmate de uşurare, de promisiunea către mine însămi că voi fi mai atentă data viitoare, că-i voi face să folosească prezervativ, deşi luam pastila. Nu cred că sunt însărcinată – sunt sigură că acest sentiment de greaţă din stomac este din cauza stresului de a fi iarăşi aici – dar mă voi simţi mai bine când voi afla sigur.

Lauren aleargă spre mine în timp ce mă îndrept spre Nics, luând-o pe Foss Hill, ceea ce înseamnă că alergarea a luat sfârşit.

— Cum te simţi? ciripeşte ea. Adrian zicea că tragi un pui de somn. Îmi amintesc de vremurile în care trebuia să dorm ca să trec peste o mahmureală.

— Sunt bine.

Nu îi zic mai multe. Mi-aş dori să ştiu ce i-a spus Lauren lui Adrian în timpul alergării. Comentariile ei tăioase, mereu calculate, menite să atingă victimele care nu suspectează nimic.

— Asta e bine. Ştii, îi ziceam Gemmei că e aproape ca pe vremuri. Tu şi Sloane stând împreună.

A insistat mereu să-i spună lui Sully „Sloane”, chiar şi atunci când nimeni altcineva nu-i spunea aşa.

— Nu ştiu, zic. Eu cred că totul e diferit acum.

— Mulţi dintre noi am crezut că Sloane a avut ceva de a face cu ce s-a întâmplat. Ia o înghiţitură dintr-o sticlă de apă roz. Cum a intrat pe sub pielea Florei. Cum a intrat în mintea ei. Ştii, am aflat abia în weekendul absolvirii că Sloane s-a culcat cu iubitul meu din primul an. Ţi-l aminteşti pe Charlie, cu care am început să ies după Ziua Recunoştinţei? Îşi dă la o parte bretonul plin de transpiraţie. V-am spus despre el. La petrecerea de la Psi U.

— Poate că nu ştia.

M-am săturat de Lauren. E genul de femeie care insistă că trebuie să insuflăm încredere altor femei, ca apoi să le disecăm şi să le criticăm.

— Ştia. S-a dat la el intenţionat. Era călare pe el la o petrecere care a avut loc într-una dintre casele de lemn. Clara şi Dora au văzut totul. Cred că s-au dus amândoi într-un dormitor.

— Aşa, şi? El a fost cel care te-a înşelat.

Chiar în timp ce spun asta, îmi aduc aminte de acel moment când aveam şaptesprezece ani şi tocmai fusesem trădată, iar imaginea lui Matt cu Jessica French mi-a rămas pe veci în minte, indiferent de cât de mult am încercat să o fac să dispară. Încă mai simt gustul amar din clipa în care i-am văzut împreună la balul de absolvire – un bal la care îmi spusese întruna că mă va duce.

Dar nu se poate să îmi pară rău pentru Lauren. Îmi amintesc cu uşurinţă ce a scris despre mine pe CCA şi zvonurile pe care ştiu că le-a pornit. Imediat ce ne despărţim, se va duce la celelalte fete să le spună ce căţea sunt. Nimic nu s-a schimbat.

— Ascultă-mă înainte să-i iei apărarea. Ştii că am învăţat amândouă la Spence. Păi, era acolo o fată, Evie, care era prietena cea mai bună a lui Sloane.

— Da, mi-a spus de Evie. Ce mai contează?

Nu vreau să-i mai aud numele. Sunt sigură că Sully a fugit înapoi la ea când eu nu am mai putut să ţin pasul.

Fruntea lui Lauren se încreţeşte.

— Păi, probabil că nu ţi-a spus întreaga poveste. În clasa a douăsprezecea, a avut loc o petrecere, iar Evie era beată criţă. Apoi nişte fete au început să ţipe, şi se pare că Evie era în baie, aplecată peste cadă. Aparent a luat o supradoză de Oxy. A intrat în comă şi era, gen, în moarte cerebrală, iar părinţii ei au scos-o de pe aparate câteva săptămâni mai târziu.

Prima mea reacţie este cea de negare. Deschid gura să mă iau de Lauren. Evie era în viaţă... Sully vorbea despre ea. Mă comparam cu ea.

Dar poate că voiam să mă întrec cu o fantomă.

Lauren aşteaptă să fiu şocată, zâmbind superior. Nu o să-i ofer satisfacţia.

— E foarte trist.

— Mda. Trist. Lauren face o pauză teatrală. Evie nici măcar nu lua droguri, doar iarbă din când în când. Iar în ziua de dinaintea petrecerii, Sloane şi-a tras-o cu iubitul lui Evie. E clar că are antecedente. Multă lumea te-a arătat pe tine cu degetul, în ceea ce s-a întâmplat cu Kevin, dar unii dintre noi credem că a fost de fapt Sloane.

Topicul SS de pe CCA. „Javra asta nu numai că este nebună, dar s-ar putea să fie şi o sociopată capabilă de crimă!”

Credeam că persoana care a scris asta e geloasă. Dar nu m-am gândit niciodată că ar avea dreptate.

— Am încercat să-ţi spun de atunci, zice ea. Dar n-ai vrut niciodată să mă asculţi.

— Ştiam deja. Mă chinui să nu scap nicio urmă de îndoială în glasul meu. Cu toţii am făcut lucruri de care nu suntem mândri.

Vreau să spun mai multe în apărarea lui Sully, dar mintea mea o ia spre un loc întunecat, către ziua în care Sully mi-a povestit despre o fată care a luat o supradoză la o petrecere de la Spence. Cel puţin asta era versiunea ei.

— Nimeni nu e perfect, spune. Dar ea are un tipar. Eu şi fetele am văzut felul în care-l priveşte pe soţul tău. Doar fii atentă, OK?

Aproape că sună a ameninţare, fără întrebarea de la final. Nu-şi face griji pentru mine şi nu şi-a făcut vreodată. Îi place drama, adoră să găsească acea fisură dintre două persoane. I-a convenit când eu şi Sully am încetat să mai fim prietene. Încearcă să facă acelaşi lucru şi acum – să bage râcă între noi.

Nu o să-i permit asta. Sully nu i-a făcut nimic lui Evie. Nu e ca şi cum poate face o fată să ia prea multe droguri. Ştiu mai bine decât oricine cum funcţionează puterea de convingere a lui Sully. Putea să bage cuiva idei în cap, dar depindea de fiecare în parte dacă le urma.

Aşa cum am făcut eu.

— Ne vedem la ceremonie, nu? Apoi vii la cină? Ar trebui să stăm toate împreună. Ca pe vremuri.

Tonul lui Lauren este din nou graţios.

— Poate, răspund.

Numai că, pe vremuri s-ar fi asigurat că ştiu unde mi-e locul: exact în coada mesei.

Are şi tupeul să-mi arunce un sărut când intrăm în Nics, şi atunci mă hotărăsc să deschid discuţia, deşi ştiu prea bine că nu ar trebui.

— De ce te prefaci că mă placi? N-ai mai vorbit cu mine din primul an. Şi m-ai făcut gunoi jalnic. Pe CCA.

Se opreşte în faţa scărilor, dar nu se întoarce.

— N-am scris nimic despre tine acolo. Trebuie să fi fost altcineva. Multe dintre fete erau destul de nervoase pe tine atunci. Şi tu eşti cea care n-a mai vorbit cu mine.

N-a fost aşa. Lauren nu era singura fată care s-a întors împotriva mea, dar era cea care avea priceperea socială de a lua bârfele şi de a le împrăştia ca pe nişte boli.

— Sloane se joacă cu oamenii, Amb. Asta a făcut dintotdeauna. Nu ştie altceva. Când eşti în cercul ei restrâns, atunci te joacă cel mai tare. Nici nu cred că e capabilă să se simtă prost pentru asta. Face o pauză. Poate că ea a pornit zvonurile despre tine şi Kevin. Nu m-aş mira.

Urcă scările tropăind, iar eu mă las pe jos, cu spatele sprijinit de panoul format din căsuţele poştale, amintindu-mi cum eu şi Billie obişnuiam să ne trimitem una celeilalte cele mai deocheate şi mai dezgustătoare cărţi poştale pe care le puteam găsi. Cum bunica îmi trimitea scrisori, întrebându-mă despre facultate. Îi scriam numai minciuni înapoi, spunându-i despre cursurile interesante şi vremea frumoasă şi, desigur, că mi-am făcut nişte prietene, şi că toate fetele sunt de treabă pe aici.

Nu ştiu care-i adevărul. Dacă Sully i-a furat iubitul lui Evie. Dacă a jucat un rol în moartea ei. Şi, dacă da, de ce altceva mai e capabilă?

26.

ATUNCI

Kevin mă văzu. Se prefăcu însă că nu m-a observat, ceea ce duru ca o palmă peste faţă, dar mi-am spus că trebuie să se ocupe de Flora mai întâi. Parcă i-ar fi fost frică să se apropie de mine. Dar cu cât Flora îl respingea mai mult şi cu cât o urmărea mai mult cu privirea, precum un părinte îngrijorat, cu atât se apropia mai mult de mine şi de Sully. Apoi, în sfârşit, apăru în faţa noastră, frământându-şi mâinile şi întrebându-ne ce să facă.

— Nu vrea să vorbească cu mine, zbieră peste muzică. Se îndreptă spre un colţişor, departe de zgomot, iar noi l-am urmat. M-a implorat să vin să o văd, apoi a izbucnit în plâns. Am observat că nasturii cămăşii erau încheiaţi greşit, de parcă se îmbrăcase în grabă. Asta nu e Flora. Şi-a pierdut controlul.

— Am încercat să o ajutăm. Sully îşi puse mâna pe braţul lui Kevin. Face faţă stresului prin metode atât de nesănătoase. I-am spus să meargă la consilierul şcolar, dar nu vrea deloc.

M-aş fi minunat de minciună dacă nu aş fi ştiut că Sully era capabilă de lucruri mai rele. Nu îmi plăcea cum Sully o transforma pe Flora în victimă. Ea trebuia să fie monstrul din povestea asta.

Kevin părea îngrozit, ceea ce era tulburător, şi iar am simţit acea vinovăţie, arzându-mi pieptul ca un acid.

— Nu ştiu ce să fac. Am venit aici pentru că...

Nu mai continuă, nu termină niciodată acea propoziţie. Am terminat-o eu în mintea mea. „Am venit aici pentru că voiam să mă despart de ea faţă în faţă”.

Când se întoarse în sală, probabil ca să o ţină pe Flora sub observaţie, l-am urmat şi noi. Nu aveam alte treburi de făcut. Cel puţin eu. Sully ar fi putut să-şi petreacă timpul căutându-şi un tip cu care să şi-o tragă, un nou Buddy pentru o nouă seară. Dar asta nu mai era de ajuns. Am luat amândouă castelul cu asalt, iar ea conducea cavaleria.

Flora continuă să danseze. Sub lumina rece, pielea ei strălucea şi era de un palid nenatural, iar ea se lovea de toată

lumea. Oamenii se ţineau departe de ea, ca şi cum ar fi putut exploda brusc. Kevin încercă să intervină şi să o tragă de acolo o dată, de două ori, dar în ambele dăţi ea îi dădu peste mână, ca şi cum ar fi fost în flăcări. A treia oară, ţipă şi se îndepărtă de el, făcându-l pe un sportiv masiv în maiou să apară în faţa lui Kevin şi să-l împungă în piept, ca şi cum ar fi zis „Care-i treaba?”

— E un dezastru, am zis.

Păream a fi nişte spectatoare, dar dezastrul ăsta era numai din cauza mea.

— Asta ai vrut, spuse Sully. Doamne, abia aştept să o părăsească odată şi să se termine drama asta idioată.

Nu e vorba chiar despre ceea ce a spus, ci despre felul în care a spus-o. Gen, când drama asta idioată se termină, va caută altceva – sau pe altcineva – care să o distreze.

Flora îşi dădu o şuviţă subţire de păr după ureche. Eram destul de aproape încât să observ că unghiile ei nu erau vopsite, ci erau complet goale, muşcate până ce au ajuns nişte zigzaguri zdrenţuite. Acel detaliu aproape că mă făcu să vreau să retrag tot. Dar nu am făcut-o. Ca să devin eroină, trebuia să dau regina jos de pe tron.

Brusc, Flora îşi croi drum afară din cameră, ţâşnind după colţ precum un animal sălbatic. Eu şi Sully am urmat-o fără o vorbă.

Ajunse într-o baie de la etaj, aplecată deasupra chiuvetei şi scuipând ceva roşu. *Sânge.* Sau votcă de merişoare.

— Flora! am strigat-o. Ce se întâmplă? Eşti în regulă?

Se uită urât la noi, sau poate că doar părea aşa, din cauză că avea ochii mijiţi, umflaţi de plâns, sau de lipsă de odihnă, sau amândouă.

— De ce ai făcut asta, Amb? I-ai spus că mai e un băiat. A menţionat numele Hunter – tu eşti cea care l-a adus pe tipul ăla în camera noastră. Dar nu mă crede. Apoi voi m-aţi scos afară de Halloween – totul e distrus.

— Ştii că nu e adevărat, zise Sully, rece şi calmă, ca un părinte care se ocupă de ieşirea emoţională a copilului. Nu gândeşti limpede.

— Du-te dracului, trânti Flora. Cuvintele acelea păreau complet nefireşti ieşind din gura ei. Se întoarse spre mine întinzându-şi mâinile şi mi-am amintit de prima manichiură pe care mi-o făcuse, cât de delicată şi precisă fusese. Ochii ei erau

stăruitori. Amb, eşti prietena mea cea mai bună. Spune-mi că nu ai făcut asta.

Eram ţintuită pe loc, incapabilă să mă mişc. Eu şi Sully reuşiserăm să dărâmăm o fată, să o reducem la nimic. Pentru Sully era uşor să se gândească la planul nostru în acel fel, ca având un personaj în centru, nu o persoană reală. Flora nu însemna nimic pentru ea, dar eu însemnam ceva pentru Flora, probabil ceva mai mult decât aş fi însemnat vreodată pentru Sully. Panica mă cuprinse atât de brusc şi cu atâta violenţă, încât mă simţeam ameţită.

— E greu să auzi asta, spuse Sully, şi mai calmă, de parcă devenea din ce în ce mai dulce cu cât Flora se enerva mai tare. Dar iubitul tău e pur şi simplu la fel ca orice alt tip. Mereu căutând ceva mai bun. E îndrăgostit de altcineva. Îşi încrucişă braţele la piept, sutienul ei negru fiind vizibil pe sub bluza din plasă. Între timp, tu te-ai plictisit şi ţi-ai tras-o cu un străin. Eu nu te învinovăţesc. Doar asumă-ţi asta.

Flora îşi deschidea şi îşi închidea gura în succesiune rapidă. Mă irita faptul că Sully mersese atât de departe fără să îmi ceară întâi părerea.

— Sully... am dat să zic, dar Flora mă întrerupse înainte să mă hotărăsc dacă mă voi apăra sau voi continua cu minciuna.

— Nu mi-am tras-o cu un străin. Nu am vrut asta... n-am zis niciodată... el doar...

Dar nu o spuse. Nu ştia cum, sau nu îşi permitea să ajungă acolo, pentru că mintea ei o proteja de adevăr. Ştiam exact ce încerca să spună, şi eram sigură că şi Sully ştia, deşi Sully nu fusese în cameră cu noi în cea noapte, capabilă să oprească ce se întâmpla, dar şovăielnică.

— Flora. Sincer. Dacă tot îţi cauţi scuze, ai putea să-i spui lui Kevin ce s-a întâmplat. Vă puteţi vedea fiecare de drumul lui şi îţi putem găsi un alt tip cu care să ţi-o pui în seara asta. Sunt o mulţime de tipi care ţi-ar trage-o cu plăcere. O să te simţi mai bine, ştii. Să fii liberă.

Flora era distrusă. Sully o înţepase deja de atât de multe ori şi îi găurise existenţa perfectă, încât nu mai era o fată, ci mai degrabă o rană gigantică. Era clar că nu mai avea cum să-şi revină. Dar mă surprinse ceea ce spuse după.

— Putem să o rezolvăm, zise. Dacă înţelege ce s-a întâmplat... Atunci mă fixă din nou cu privirea, cu ochii ei înlăcrimaţi,

aşteptând orice fel de aprobare. Amb, te rog, ştii ce s-a întâmplat. Ai putea să-i spui. Tu nu eşti aşa.

Eram prinsă la mijloc, între două perechi de ochi, două fete, fiecare vrând ceva diferit de la mine. Mi se întorcea stomacul pe dos. Nu mă aşteptasem la sentimentul ăsta de vinovăţie, senzaţia asta de ceasul al doisprezecelea, de a fi ruptă în două. Dar era prea târziu să mă întorc. Deja alesesem, iar răul fusese făcut. Dacă îi luam apărarea Florei, Sully m-ar fi îndepărtat. Pentru ea era uşor să scape de oameni, ca de nişte păpuşi cu care terminase să se joace. Nu voiam să fiu una dintre acele păpuşi. Voiam să fiu persoana care le arunca împreună cu ea.

Şi era chiar mai mult de atât. Flora se târa pe jos, fără să mai fie, în sfârşit, candidă. Era o răzbunare, nu împotriva ei neapărat, ci împotriva unui univers care le permite unor fete să aibă totul.

Mi-am înşfăcat telefonul din poşetă şi am găsit poza, cea pe care i-o făcusem Florei când se săruta cu pilotul de Halloween. I-am ţinut-o în faţă, fără să o las să-mi atingă telefonul când îşi întinse mâinile, fiindu-mi teamă să nu-l spargă şi să distrugă dovada.

Culoarea se scurse de pe chipul Florei, de parcă cineva scosese un dop din interiorul ei. Nu se mai lupta. Respiram sacadat. Eram sigură că o să leşin.

— Cum ai putut? aproape şopti. Avea ochii mari ca un personaj Disney, ca mama lui Bambi înainte să fie împuşcată. Am avut încredere în tine.

— Şi eu am avut încredere în tine. Vocea mea era subţire şi ezitantă. Am fost înşelată, deci ştiu cum este. Nu cred că eşti genul de persoană care poate trăi cu o asemenea greutate pe suflet. Ar trebui să-i spui chiar tu.

Lacrimile începură să-i curgă cu rapiditate şi violenţă. Îşi frecă ochii, întinzând ce-i mai rămăsese din machiaj. Murmură ceva, ceva ce mi-aş dori să nu fi auzit vreodată.

— Vreau să mor.

Sully mă apucă de braţ.

— Hai. Ar trebui să plecăm.

Şi aşa am făcut. Am lăsat-o în urmă pe Flora, sau ce mai rămase din ea, aplecată deasupra chiuvetei, fără să se uite la fantoma din oglindă.

Kevin era la parter, stătea lângă ringul de dans. De data asta, ţinea o băutură în mână.

— Ce se întâmplă? Unde e?

Nu-mi dădeam seama dacă era supărat sau chiar îngrijorat. Mimica feţei lui nu-mi spunea nimic – cunoşteam doar versiunea lui scrisă.

— E la etaj, spuse Sully. Se poartă ca o idioată beată. Făcu o pauză, în mod voit, ca şi când se gândea ce ingredient să mai adauge în reţeta ei. Face asta des. Se simte vinovată, apoi varsă peste tot.

Am dat din cap mecanic. Era gata, câştigaserăm. Dar Sully încă îi dădea tare, încă lupta. Era ca o scenă dintr-un film în care cineva e la pământ, inconştient, dar cealaltă persoană continuă să lovească.

— Amb, de ce nu ne aduci ceva de băut? întrebă Sully, atingându-i uşor braţul lui Kevin. Cu toţii avem nevoie.

Brusc, nu mai eram noi împotriva Florei. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost dată afară de la masa adulţilor şi trimisă la cea a copiilor, dar m-am dus conştiincioasă, încercând să arunc o privire în timp ce mă îndreptam spre butoiul cu bere. Sully se aplecă şi îi spuse ceva lui Kevin de făcu să-i cadă faţa. Dădea din cap în semn de compasiune, îngrijorarea de pe chipul ei fiind reală, ca şi cum nu complotaserăm de curând să îi distrugem relaţia.

Mă încerca un gând. „Ăsta-i un joc pentru tine. Totul e un joc pentru tine. Şcoala, băieţii, celelalte fete. Poate chiar şi eu”. Sully pretindea că nu-i pasă de reguli. Dar, de fapt, treaba e că le învăţase prea repede, le prinsese aşa cum unele persoane prind o limbă străină. Ştia deja toate regulile, aşa că îşi concepuse un joc prin care să le încalce.

După câteva minute, Sully mi se alătură în timp ce stăteam la coadă la butoiul cu bere, degetele ei croindu-şi drum pe sub plasa bluzei mele şi bătând darabana pe spatele mele. Teritoriul ei, toată fiinţa mea. Mi-am permis să respir. Ce era mai rău trecuse.

Dar mă luă din nou cu ameţeală când am văzut că scoate ceva din poşetă. Un telefon mobil care nu era al ei. Unul negru, simplu.

— Ne putem distra un pic cu ăsta, spuse.

— Al cui e? Dar imediat ce am întrebat, mi-am dat seama deja. Cum l-ai luat?

— Când te apropii destul de un băiat, poţi să faci cam orice.

Respiraţia ei era cumva dulce, şi nu îmbibată de bere.

— Ce-o să facem?

Sully dădu din umeri, ca şi cum făcea toate astea dintr-un simplu impuls.

— O să facem ceea ce el nu a avut curajul să facă. O să-i despărţim.

27.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Te rugăm să ni te alături pentru o ceremonie de consacrare a copacului în amintirea vieţii Florei Banning, care a plecat dintre noi mult prea devreme. Cei care au cunoscut-o pe Flora ştiu prea bine câte vieţi a marcat în timpul scurt pe care l-a petrecut la Wesleyan. Toată lumea e bine-venită să se alăture prietenilor Florei la adunarea din spatele clădirii Butterfield C, pentru a vorbi despre fata a cărei amintire trăieşte în atât de mulţi dintre noi.

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Spatele îmi este lipicios de la transpiraţie, iar rochiţa de vară în care tocmai m-am schimbat mi se lipeşte de coapse. Pe testul *First Response* apar două linii – două linii care au apărut aproape instantaneu, ca nişte imense degete mijlocii. „Să te ia dracu'. Da, ţi-ai luat pastilele, dar karma aşteaptă de mult timp să te prindă din urmă".

Mi-aş dori să nu fi ştiut că nu există fals-pozitiv, ceva ce am aflat atunci când Billie a făcut primul ei test, prima dată când ea şi Ryan renunţaseră la prezervativ. Cu Toni e altă poveste – i-a fost greu să rămână însărcinată. Ea şi Scott au avut nevoie de şase luni de urmărit ciclul menstrual în mod obsesiv. Am presupus că dacă voi vrea vreodată să am copii, va fi la fel şi pentru mine. Dar iată-mă, ghinionistul 1%.

Nu ştiu ce înseamnă asta, dar ştiu că nu pot avea un copil. Nu pot să-mi privesc abdomenul cum creşte, cum mi se măresc sânii şi apar vinişoare pe ei, cum mi se umflă picioarele de-mi ies din pantofi, şi să mă bucur. Vreau să-i scriu lui Billie şi să-i

spun „Ai avut dreptate”, dar ar fi încântată că mă alătur echipei. O să vrea să-mi dea hainele ei de maternitate, rochii elastice cu mâneci scămoşate, colanţi pe care şi i-a tras pe ea până la piept.

Nu-i pot spune lui Billie. Vă trebuie să-i zic lui Adrian. Va plânge şi se va arunca imediat să-mi sărute burta. Nu mă pot gândi la asta acum. Nu până nu aflu cine-i în spatele scrisorilor şi ce vrea de la mine.

Trag apa ca să dispară urina ofensatoare şi arunc testul, apoi mă spăl pe mâini la chiuvetă. Abia când privesc în sus observ mesajul, literele scrise ordonat cu ruj roşu ceruit.

„Rămâi – îi datorezi asta”.

Îmi las braţele pe lângă corp cu pumnii strânşi, iar noul val de frică mă ţintuieşte pe loc. Nu am auzit pe nimeni intrând în timp ce eram în baie, dar cât timp am stat acolo, holbându-mă la test şi rugându-mă să se schimbe cumva? Sau mă aştepta mesajul ăla în tot acest timp?

Trebuie să-i spun lui Adrian că plecăm şi de data asta trebuie să-i explic de ce. Nu totul, desigur. Dar destul încât să-l fac să urce în maşina noastră închiriată şi să lăsăm Wesleyan în urmă pentru totdeauna.

Ies pe hol şi mă grăbesc înapoi în camera noastră, încercând să mă hotărăsc ce-i voi spune. „E ceva ce nu ştii despre Flora Banning. Nu ştii foarte multe. I-am făcut ceva”. Habar n-am cum să fac să fie mai digerabilă informaţia. Dar când deschid uşa, le aud râsetele în sincron. Adrian şi Sully. Sunt aşezaţi pe patul nostru, cu capetele aplecate deasupra unor obiecte, iar părul lui Adrian e încă ud de la duşul de după alergare.

— Ce faceţi? trag de tivul rochiei.

Sully îşi întoarce gâtul şi îmi face cu ochiul.

— Îi arăt lui Adrian nişte poze vechi cu noi.

Acum se întoarce Adrian.

— Erai sexy. Clar că aş fi vrut să-ţi cer o întâlnire, dar nu aş fi avut curajul.

Sully ţine în mâini un album micuţ, precum cel pe care l-a făcut Toni pentru părinţii mei când s-a născut Layla. Mă aplec deasupra lui Adrian şi analizez daunele.

— Arătaţi ca nişte surori, fetelor, spune Adrian.

E o poză cu mine şi Sully în costumele noastre de prinţese, în care ni se văd mai mult picioarele decât rochiile. Flora nu e în

fotografie, pentru că ea a făcut-o. „Zâmbiţi, fetelor”, spusese, dar uram felul în care mi se încreţea pielea din jurul ochilor când zâmbeam.

Înhaţ albumul şi dau paginile. Flora apare în majoritatea fotografiilor, în costumaţia roz de Frumoasa Adormită şi cu un zâmbet forţat pe chip. Era atât de supărată în seara aia! Nu ar fi trebui să vină cu noi.

— Era foarte drăguţă, zice Adrian delicat.

— De unde ai pozele astea? Închid albumul cu un pocnet.

— Le-am împrumutat, spune Sully. Am tot vrut să le înapoiez. M-am gândit să le aduc la ceremonie. Lauren a menţionat că unele dintre fete o să aducă poze şi chestii ca să-şi împărtăşească amintirile cu ceilalţi.

Mă uit urât la ea.

— Nu. E ceva... Nu pot termina propoziţia de faţă cu Adrian.

„E ceva bolnav. E ceva morbid”. Dar asta e Sully.

Sully îşi înclină capul. Parcă ar şti că trebuie să vorbesc cu Adrian şi se asigură că nu am ocazia. Buzele i se schimonosesc într-un zâmbet. Buzele roşii. Ar fi fost atât de uşor pentru ea să scrie mesajul de pe oglindă.

Are poze de atunci. Ar fi putut să plaseze şi telefonul mobil. Ştia care era soneria Florei pentru Kevin – obişnuia să-şi ducă un deget la tâmplă ori de câte ori o auzea.

— Justin voia să mergem undeva să bem un pahar, dar i-am spus că mergem la ceremonie, zice Adrian. Presupun că mergem. Pare lucrul potrivit. Ella mi-a zis la alergare că o să ne vedem acolo.

„Ce altceva a mai zis Ella la alergare?”

Singurul loc în care vreau să merg este înapoi în Astoria, cu orizontul în care cerul şi pământul se întrepătrund şi cu mâncarea grecească la pachet şi muzica live de căcat de la *happy hour* şi apartamentul nostru, unde niciodată nu e destul spaţiu. Dar cineva face să-mi fie aproape imposibil să ajung acolo.

— Ar trebui totuşi să plecăm ca să nu întârziem. Sully se ridică – ochii lui Adrian rămân aţintiţi asupra corpului ei un pic prea mult – şi îşi pune o geacă din blugi pe ea înainte să se oprească în faţa uşii. Veniţi?

Când deschide uşa, Ella e chiar în spatele ei, cu sprâncenele ridicate de uimire. Ţine în mână o bucăţică de hârtie – un bileţel, gros şi albicios. La fel ca scrisorile pe care le-am primit noi.

— A, bună, spune. Mă gândeam că sunteţi plecaţi. Voiam doar să las asta aici, să vă invit să bem ceva în camera mea înainte de cina din seara asta. Câteva dintre noi o să împărtăşim poveşti din Butts şi o să închinăm un pahar în amintirea Florei.

Sar şi înhaţ bileţelul din mâinile ei. Scrisul nu este pompos sau ordonat – doar pix negru, ca notiţele pe care le-ai lua la un curs. Îi dau bileţelul lui Sully.

— Foarte drăguţ din partea ta, spune Adrian, încheindu-şi fermoarul gecii. Eu mă bag.

Ella zâmbeşte. E cu adevărat drăguţă – dovada că facultatea nu reprezintă momentul de glorie al tuturor. Sau poate că a fost întotdeauna drăguţă şi pur şi simplu nu am observat, pentru că eram mult prea axată pe a mă disocia de ea şi de asemănările noastre suburbane. Acum mă întreb de ce mi-a păsat atât de mult.

— Nu ar trebui să te pregăteşti pentru consacrarea unui copac, sau ceva de genul? întreabă Sully.

Expresia Ellei nu se schimbă, dar îşi mijeşte ochii numai puţin.

— Voiam doar să transmit invitaţiile astea înainte ca lumea să-şi facă alte planuri. A cam fost ceva pe moment, dar când o să mai apucăm să ne găsim cu toţii în acelaşi loc?

„Niciodată”, îmi vine să urlu. „Nu o să se mai întâmple niciodată”.

— E destul de demodat să împarţi invitaţii pe hârtie, spun în schimb.

Răutatea mi se strecoară în voce cu uşurinţă. Nu locul ăsta mă face să mă port din nou ca la optsprezece ani, ci oamenii. Oamenii *ăştia.*

Ella îşi păstrează zâmbetul.

— Flora obişnuia să ne lase post-ituri pe uşi ca să ne invite la serile de film, mai ştii? Ar aprecia ceea ce fac.

„Ceea ce fac”.

— Seri de film. Mişto. Pare că aţi dus nişte vremuri bune, spune Adrian.

— N-a fost totul numai distracţie şi jocuri pe-aici. Ambrosia îţi poate spune, răspunde Ella.

— Nu, nu a fost numai distracţie şi jocuri. Sully îndeasă biletul în buzunarul gecii. Dar unele persoane ştiau măcar cum să joace jocurile.

Porneşte pe hol, iar eu şi Adrian o urmăm. Observ abia când mă uit înapoi spre Ella că şi ea are ruj roşu.

— Unii dintre noi făceau jocurile, aproape că strig.

Sully se răsuceşte spre mine. Pare cu adevărat enervată.

— Cu toţii am făcut-o.

— Despre ce vorbiţi, fetelor? întreabă Adrian.

Este egalitate, fără arme, doar cuvinte. Expresia feţei lui Sully e undeva între sfidare şi enervare. În timp ce mă holbez la ea, simt cum mi se scurge energia. Sully obişnuia să pară atât de complicată, ca un cod care era imposibil de descifrat. Dar nu era. Era simplistă, într-un fel. Le arăta oamenilor ce-şi doresc şi îi privea zbătându-se neajutoraţi pentru o jucărie pe care o putea înhăţa chiar ea din aer. Ne făcea să ne simţim speciali când ajungea în sfârşit în mâinile noastre.

Apoi ne făcea să ne dăm seama că nu merita să îţi doreşti acel lucru.

În acest moment îmi pare rău pentru ea. A-ţi dori ceva înseamnă a accepta posibilitatea de a nu primi acel lucru. Dar a nu-ţi dori nimic e şi mai rău.

— Am zis ceva greşit? întreabă Adrian. Dacă da, îmi cer scuze.

Lui Adrian îi e clar teamă că asta se va transforma într-o ceartă – ştiu cât de mult urăşte certurile în public. Dar Sully se înmoaie şi reuşeşte să zâmbească.

— Sigur că nu. Nimeni nu a zis nimic greşit.

Se uită fix la mine când spune ultimul cuvânt.

*

Trecem pe lângă Exley pe drum spre Butts. Îmi las privirea în jos când văd cine stă chiar în faţă: Felty şi o poliţistă pe care o recunosc vag din noaptea Căminului Groazei. A fost înţelegătoare şi mi-a dat şerveţele cu care mi-am şters lacrimile care nu se mai opreau, cele pe care am lăsat-o pe Sully să creadă că erau o prefăcătorie.

Felty se uită fix. Sully chiar îi face cu mâna şi îi face şi el la rândul lui, o tentativă de salut. „Suntem împreună, şi suntem şi mai rele”. Ochii lui sunt aţintiţi asupra mea în timp ce trecem pe lângă el, urmărindu-mi corpul, localizându-mi ceafa, ca şi cum aş fi o ţintă la poligon.

„Îi datorezi asta”.

Înainte ca aceste cuvinte să apară pe oglindă, Felty le spusese.

Suntem printre ultimii care au ajuns. Toţi ceilalţi sunt adunaţi în jurul unui copac anemic, proaspăt plantat, cu trunchiul maroniu uscat şi o coroană rară. Nu are nicio şansă împotriva unei lumi pline de o aşa cruzime tăioasă, cum nici fata pentru care a fost plantat nu a avut. Stăm în spatele lui Lauren şi Jonah, care au mâinile împreunate. Sully îmi şopteşte la ureche.

— Scria ceva pe oglindă. În baie.

Vorbesc cât de încet pot.

— Ştiu. Am văzut.

— Ce-ai văzut? întreabă Adrian.

— Nimic, răspund cam prea tare.

Lauren şi Jonah se întorc pentru un moment, apoi îşi mută privirile în altă parte. Vizavi de noi, Clara şi Hunter se uită cu atenţie la copac, de parcă ar putea ca în orice clipă să-şi smulgă rădăcinile şi să plece la plimbare. Gemma deja îşi şterge lacrimile. În spate de tot o zăresc pe Hadley, care-i spune ceva lui Heather. Nu le-am răspuns la mesajele din ultimele câteva ore. „Unde eşti? Ce se întâmplă?”

Am permis unui mesaj scris cu ruj să mă aducă aici, unde toate fetele vorbesc despre noi. Şuşotelile lor se înalţă în aer, plutind ca polenul. Îmi dau seama după capetele aplecate, ochii care privesc plini de curiozitate pe sub bretoane. Despre ce să mai vorbească? Despre soţii lor, înfăţişarea lor, carierele ilustre pe care şi le-au început aici. Masteratul în arte al Clarei, şi galeria din SoHo a lui Lily, şi rolurile de pe Broadway ale Dorei, şi cunoştinţele celebre ale Gemmei. Sunt rafinate şi împlinite, dar încă mai au gheare ce trebuie ascuţite. Chiar şi acum, eu sunt stâlpul lor de zgâriat preferat.

Se aude o muzică delicată, ceva clasic, ca aceea pe care o asculta Flora când învăţa, sunetul plutind din căştile ei. Cercul se frânge, lăsând-o pe Ella să intre. Ella şi încă cineva. Păr blond platinat, rochie cadrilată, pantofi Mary Jane, o dungă roşie pe buzele ei.

— Sully. Îi strâng braţul din instinct, pentru că-mi vine să mă prăbuşesc, picioarele mele sunt incapabile să-mi mai susţină corpul şi toate minciunile din el. Sully, ea e.

Pentru că este ea. E Flora.

28.

ATUNCI

Am luat telefonul lui Kevin cu noi pe acoperiş şi ne-am aşezat pe margine, cu picioarele atârnând, în timp ce Sully cotrobăia după istoricul mesajelor lui cu Flora.

— E o mină de aur, anunţă ea.

Nu a fost nevoie decât să derulăm puţin prin mesaje pentru a vedea cum începuse relaţia lor să se destrame. Disperarea ei era cu totul şi cu totul altceva, iar panica ei era palpabilă. „Unde ai fost? Cu cine ai fost? De ce nu m-ai sunat înapoi?” Scuzele lui mereu generice, răbdarea lui scurgându-se în timp ce nesiguranţa ei atingea cote maxime. „Am iesit cu baietii doar Aiden si Martin. Era tarziu, n-am vrut sa te trezesc”.

„Cine sunt Aiden şi Martin? Chiar există?”

Trebuie să fi simţit că-l pierde. Trebuie să-i ţii pe băieţi în palmă cât de delicat se poate, ca şi cum ai fi găsit o broască în pădure, care a înlemnit în faţa ta. Dacă ai strânge-o prea tare în palme, s-ar panica şi s-ar zbate în strânsoare până când fie ar găsi o cale de scăpare, fie s-ar sufoca.

— E trist, spuse Sully. E atât de disperată ca el să fie un anumit tip de băiat.

Mă simţeam de parcă nu mai vorbea doar despre Flora.

Începu să tasteze, apoi îmi dădu telefonul ca să-mi arate. Scrisese: „Hei iubito unde eşti? Eşti bine?”

— Trimite-l, spuse.

L-am trimis.

„În camera mea. Nu sunt bine. Îmi pare rău. Vino, te rog”.

Răspunsul fu aproape imediat, ceea ce mă enervă. Flora fugise de la petrecere ca să-i atragă atenţia. Voia ca el să o urmeze, să o ia în braţe şi să-şi ceară scuze, deşi ea era cea are greşise.

Şi pentru că eram ofticată în numele fetelor de pretutindeni – supărată că Flora juca atât de bine rolul de domniţă la ananghie şi nervoasă că un cavaler alb fusese mereu acolo să o salveze

atunci când ar fi trebuit să se salveze singură –, am înhăţat telefonul şi am scris un răspuns.

„Nu vin. Ştiu ce ai făcut”.

— A, bine zis, spuse Sully, şi am simţit degetele ei ca pe nişte gheare pe umărul meu. Scurt şi frumos, izbucni în râs. Bine, nu e frumos. Dar e perfect.

Ne-am holbat la telefon, aşteptând ca Flora să răspundă, amândouă privind ecranul cu ochii împăienjeniţi. Asta era distracţia noastră, mai plăcută decât petrecerea în sine. Era următorul pas logic în oricare ar fi fost acest joc pe care eu şi Sully îl jucam.

Nici nu ştiam unde e Kevin, dacă încă mai e la parter. Ar fi trebuit să încerc să-l găsesc, să fiu fata normală, fără scandaluri, în comparaţie cu dezastrul pe care-l reprezenta Flora. Dar în acel moment, era mai important să o distrug pe Flora. Pentru că niciodată nu e vorba doar de băiat. E vorba despre fata care stă în calea băiatului. Poate că fusese vorba despre ea în tot acest timp.

Mesajul care apăru pe ecranul telefonului lui Kevin nu era deloc ce mă aşteptam. Mă făcu să-mi ţin respiraţia, ca un balon care se umflase prea mult şi nu-mi mai încăpea în piept.

„Dacă nu vii, s-ar putea să fac ceva rău”.

— Zău aşa, spuse Sully. Ce melodramatică e! Evie era aşa. Mereu mă ameninţa că-şi face rău de câte ori ne certam.

Era un atac la o altă fată pe care trebuia să o întrec. Dacă aş putea să reuşesc ceea ce Sully aşteaptă de la mine, nu ar mai trebui să concurez cu alte fete.

— Flora n-o să facă nimic, am afirmat. În afară de a-şi pune papucii ăia groaznici cu iepuraşi şi de a plânge până adoarme.

Sully pufni.

— Se poartă de parcă n-a făcut nimic greşit. Ea e cea care a avut scula unui străin în ea.

Nu am zis nimic, pentru că nu voiam să mă gândesc la seara aceea. În schimb, am scris un răspuns.

„Să ai grijă de tine. Nu o să mai fiu prin preajmă. Nu ar trebui să mai fim împreună”.

Ne-am holbat amândouă la mesaj.

— E prea oficial, zise Sully. Schimbă ultima parte în „Trebuie să rezolv căcatul ăsta”. E exact replica pe care i-ar băga-o pe gât un tip precum Kevin.

Am făcut ce mi s-a spus. După ce am trimis mesajul, mi-am dat seama că e o replică pe care chiar mi-o spusese Kevin. O privisem ca pe o promisiune, dar poate că era de fapt o scuză în tot acest timp.

— Aici eraţi. Petrecerea asta e naşpa, spuse Lauren, aplecându-se deodată deasupra noastră. Am ascuns telefonul în poalele rochiei. Ce faceţi? Aţi văzut-o pe Flora? Părea atât de supărată. Cred că ar trebui să mergem să vedem ce face. Sunt destul de sigură că a plecat.

— Du-te tu, răspunse Sully. Dacă eşti aşa îngrijorată. Noi ne distrăm.

Se ridică şi mă luă de mână, apoi mă trase după ea şi mă conduse printr-un grup de fumători înapoi, înăuntru. Am ajuns în aceeaşi baie în care o urmaserăm pe Flora şi ne-am închis acolo.

— Dacă el s-a întors deja la Butts? am întrebat, mâinile transpirându-mi pe telefon. Dacă Flora ştie că mesajele sunt de la noi?

— Nu s-a dus înapoi. Te asigur că e la parter şi mai bea ceva. Iar ea e probabil deja în pijamale şi bea ciocolată caldă, ce naiba?

„Vegană”, aproape că am adăugat. „Ciocolată caldă vegană”. Simţeam cum mă cuprinde iarăşi vinovăţia, pentru un moment, atunci când mi-am amintit de „Cea mai bună” şi „Prietenă”. Am aruncat o privire spre telefon.

— Rahat. A răspuns.

„Nu ştiu ce ai auzit despre ce am făcut, dar nu a fost aşa, jur că pot să-ţi explic, doar te rog să vii aici imediat”.

— N-are pic de demnitate, afirmă Sully. Jalnic.

Dezgustul ei fu imboldul de care aveam nevoie.

„Nu vin. Am terminat-o. Ştiam de ceva vreme, dar pur şi simplu nu te mai iubesc”.

M-am simţit bine scriind acele cuvinte şi trimiţându-le. Nici măcar nu am aşteptat aprobarea lui Sully. Jucam un rol şi îmi ieşea de minune.

În timp ce aşteptam răspunsul, Sully se duse la toaletă. M-am rezemat de uşă, întinzându-mi picioarele. Am văzut prima cuvintele.

„Nu vorbeşti serios. Te rog, vino, putem vorbi. Îmi vine să mă sinucid în momentul ăsta”.

Prima mea reacţie: „Am mers prea departe”.

A doua mea reacţie: „Am putea merge şi mai departe”.

Înainte ca Sully să poată spune ceva – înainte să aibă timp să se şteargă, să se ridice de pe toaletă şi să-mi spună ce să fac – deja o făcusem. Nu pentru că eram păpuşa ei. Ci pentru că, sub influenţa votcii şi a drogurilor, am vrut să o fac.

„Atunci fă-o, şi nu mai vorbi despre asta”.

Trase apa la toaletă. Am trimis mesajul. Sully îşi duse o mână peste gură când văzu ecranul. Era amestecul de surprindere şi stupefacţie pe care-l tot aşteptasem. Din ziua în care ne-am cunoscut, am vrut să o şochez pe Sloane Sullivan.

— Nu vorbeşte serios, am spus. E doar melodramatică. E una dintre acele persoane care au nevoie de atenţie.

Sully râse şi îşi trecu un braţ pe după umerii mei.

— Habar n-aveam că eşti capabilă de aşa ceva. E răutate pură.

Răutate pură era cel mai bun compliment pe care-l putea face. Mă îmbătasem de putere.

— Ar trebui să-l caut pe Kevin.

— O clipă, zise, înhăţând din nou telefonul. Înainte să faci asta, lasă-mă să-ţi arăt ceva.

Am aşteptat în timp ce ea umbla pe telefon, gândindu-mă că s-ar putea să scrie ceva chiar mai rău decât ce am scris eu. Dar, după un minut, mi-l dădu înapoi.

— Ţi-am spus că o să ţi-o dovedesc.

Mă holbam la mesaje. Cele pe care Kevin le scrisese altor fete, cele despre care nu o crezusem pe Sully. Erau adevărate.

„Hei Lisa, tocmai mă gandeam la tn”.

„Hei Tammy cum mere eseul”.

„Hei Britt mi-a plăcut costumul tău de Halloween”.

A trebuit doar să deschid fiecare mesaj pentru o clipă, ca să-mi dau seama că nu eram specială. Kevin mă vedea, într-adevăr, dar în acelaşi mod în care vedea şi alte fete. Nu eram unică. Iar în acel moment îmi venea să retrag ceea ce tocmai îi trimisesem Florei. Am tras aer în piept, ameţită. Aveam nevoie să fie din iubire. Aveam nevoie să nu fie în zadar.

Mi-am ridicat privirea către Sully, care rânjea. „Ţi-am zis”. Brusc, ea era cea pe care eram nervoasă, deşi mă avertizase – pur şi simplu refuzasem să o cred.

Tot nu aveam de gând să-i arăt indignarea mea şi nici nu eram pregătită să-mi las basmul să se termine. Am pus telefonul în poşetă.

— Asta nu înseamnă nimic. Iese cu alte fete. Nu înseamnă că se culcă cu ele.

— Nu-i mai căuta scuze, răbufni Sully. Nu merită.

— Tot vreau să vorbesc cu el, i-am spus. Îi pot oferi şansa de a-mi da o explicaţie.

Sully fu tăcută un timp. Apoi dădu din umeri.

— Da, cred că trebuie să-l cauţi. Dă-mi telefonul. O să mă asigur că nu va şti niciodată că l-a pierdut.

I-am dat poşeta mea şi am urmat-o afară din baie, apoi am acceptat braţul întins şi am pornit pe scări. Mi-am limpezit mintea. Voiam doar ceea ce voia orice fată. Să ne-o punem, să fim iubite, să contopim cele două în ceva frumos. L-am găsit pe Kevin cam în acelaşi loc în care îl lăsaserăm, vorbind cu două fete îmbrăcate în rochii din dantelă. Îmi simţeam inima ca un pumn încins în piept.

Dar îşi întoarse privirea de la ele imediat ce ne văzu. *Mă* văzu. Sully îşi trecu un braţ în jurul lui, ceea ce nu era parte din plan, dar ea îşi contura planul pe parcurs, îi şopti ceva în ureche, ceea ce-l făcu să se dea înapoi. O ameninţare, probabil, sau un avertisment, făcut să pară dulce.

M-am apropiat şi m-am unduit pe lângă el. Murmură ceva ce nu am prea înţeles – mi-am dat seama că era beat. Mi-am dus buzele către obrazul lui şi l-am sărutat, sperând ca rujul meu să lase un semn, dovada că totul era real. Îşi deschise gura şi o apropie de urechea mea. Căldura îmi făcu tot corpul să tremure, apoi să îngheţe când am auzit ce spuse.

— Nu poate fi nimic serios acum, OK? E un mare dezastru. Dar tu eşti aşa mişto, înţelegi, nu?

— Crezi că sunt frumoasă, am zis.

Nu văzusem acel cuvânt în niciunul dintre mesajele adresate *Lisei,* lui *Tammy,* lui *Britt.*

— Da, răspunse.

Era un adevăr pe care-l aflasem încă dinainte ca Sully să mi-l întipărească în minte. Faptul de a fi dorită este ceea ce ne diferenţiază pe unii dintre noi faţă de restul. Este al naibii de clar că indiferent de cât de multe face o femeie, tot un nimic rămâne dacă nu este *frumoasa* unui bărbat.

Ar fi trebuit să renunţ la Kevin atunci când am aflat cine este cu adevărat, să-l cataloghez drept un alt nemernic. Dar n-am făcut-o. Aşa că am ignorat orice gânduri mai aveam despre Flora şi mesajele pe care le văzusem. Ceea ce zisese Kevin despre cum totul este *un mare dezastru.* Mi-am pus mâinile pe gâtul lui şi l-am sărutat cu pasiune, pentru că o şocasem pe Sloane Sullivan şi eram capabilă de orice.

Şi pentru că băieţii sunt de fapt o contradicţie uriaşă, sau pentru că în acel moment gândea cu scula, sau poate pentru că se hotărî că totuşi meritam asta, mă sărută şi el.

Din cauza Florei am ajuns în baia de la etaj, aceeaşi din care noi trimiseserăm acel mesaj final. De fapt, nu noi – eu. Nu prea aveam cum să-l duc pe Kevin în camera noastră din Butts C. Răspunsese? Nu m-am gândit mult la asta, pentru că mâinile lui Kevin mă atingeau peste tot, trecând peste sânii mei, ridicându-mi fusta. *Chiar* mă voia.

Îmi imaginasem de multe ori cum ar fi să fac sex cu Kevin. La asta îmi zbura gândul atunci când ar fi trebuit să învăţ, când degetele mele îşi croiau drumul distrase către interiorul blugilor mei. În realitate, sexul cu Kevin fu o scurtă ciocăneală frenetică, la fel ca sexul cu orice alt băiat. Fără preludiu. Abia dacă ne-am sărutat. M-am concentrat pe mâna lui ca o stea de mare caldă pe spatele meu. Îi simţeam respiraţia în ureche în rafale scurte. Asta nu era adoraţie. Nici pe departe.

Abia dacă scoase vreun sunet, deci habar n-aveam dacă îşi dăduse drumul sau nu până ce nu şi-o scoase din mine. Nu folosisem prezervativ şi nici el nu aduse vorba. Luam pastila, dar, pentru un moment scurt, psihotic, aproape că mi-am dorit să nu o fi luat. Nu voiam să-i fie uşor lui Kevin să fugă.

Îşi ridică pantalonii şi deja se spăla şi pe mâini înainte ca eu să am măcar timp să-mi dezlipesc fundul de pe dulap. Mă neliniştea tăcerea lui – din spatele calculatorului îmi spunea de toate, dar faţă în faţă nu avea nimic de spus.

— Deci, am început, încercând să-mi fac glasul mai delicat. Adică, nu prea îmi vine să cred că tocmai am făcut asta. Nu fac lucruri de genul ăsta.

O variantă a scuzei pe care o foloseam de fiecare dată când făceam sex. Acum, când aveam nevoie să creadă Kevin că nu sunt uşuratica libertină care încercasem atât de mult să devin pentru toţi ceilalţi, în sfârşit părea o minciună.

— Ştiu, răspunse Kevin. Se spălă pe faţă şi îşi frecă pielea umedă cu mâinile. Nici eu nu fac asta. Adică, să înşel. Ştii doar. Trebuie să o găsesc şi să mă ocup de treaba asta.

Era şansa mea să-l întreb despre *Lisa, Tammy, Britt.* N-am făcut-o.

— Cred... am început să zic, dar mă întrerupse, ducându-şi degetele la tâmple ca nişte pistoale.

— Chiar îmi placi, Amb. Mult. Dar am nevoie de timp.

Chipul lui era atât de sincer încât nu avea cum să mintă. Oscilam între speranţă şi nervi.

Speranţa părea mai bună.

— Îţi pot oferi timp, am murmurat, aplecându-mă spre el.

Buzele lui îmi atinseră umărul. Nu fu accidental.

— Ne vedem mai târziu, spuse, în sfârşit.

L-am privit îndepărtându-se, neştiind că următoarea dată când aveam să-l văd în persoană va fi printr-un parbriz, aproape paisprezece ani mai târziu.

•

Trebuia să o găsesc pe Sully. Corpul meu încă zvâcnea acum că îl cunoscuse pe Kevin. În timp ce coboram scările, îi întorceam pe dos cuvintele, aşa cum aveam să fac ani de zile. „Am nevoie de timp”. Puteam să-i ofer asta. Am oferit lucruri mai valoroase unor băieţi care însemnau mai puţin pentru mine.

Nu-i voi spune lui Sully că sexul a fost doar sex normal, la beţie. Până atunci, deja mă convinsesem că a fost un fel de experienţă transcendentală.

— Pur şi simplu ne potrivim perfect, aveam să înfloresc.

Trebuia să demonstrez ceva. Trebuia să readuc basmul la viaţă.

Sully mă găsi prima şi-mi răsuci braţul, cu chipul încruntat.

— Deci? Ai primit ce-ai vrut?

— Eram cu Kevin, am zis.

— I-ai tras-o, spuse categoric. N-a fost al naibii de grozav?

Mă deranja faptul că îmi luă cuvintele din gură şi le făcu să pară vulgare. Mă deranja că tot ce am putut să fac a fost să dau din cap afirmativ.

— Bun, atunci, răspunse. Gata. Ne putem întoarce la normal acum. Hai să luăm ceva de băut, OK? Tocmai l-am lăsat pe un idiot cu papion să mi-o frece şi zici că mi-a luat foc lindicul.

— Da.

Am simţit cum mă relaxez. Sully nu era nervoasă. Nu mă acuzase că l-am ales pe Kevin în locul ei. Îi puteam avea pe amândoi.

Era târziu, probabil aproape de miezul nopţii. Mi-am dat seama după felul în care dansau oamenii, încet şi stângaci. Energia de mai devreme se disipase, lăsând în urmă o duhoare de bere vărsată şi mirosuri corporale. Când Sully îmi dădu băutura, îmi stropi pantofii.

— Deci, ţi-a făcut sex oral? întrebă Sully.

Am dat din cap, încercând să pară că nu îmi pasă. Habar nu aveam că se presupunea să-mi facă sex oral, dar felul în care o spuse Sully îmi dădu de înţeles că ar fi trebuit. Interpretasem greşit dinamica puterii, ca atunci când Hunter vru să-i pregătească ei cina, dar pe mine nici nu mă primea în camera lui.

— A, păi, spuse. Data viitoare. I-ai supt-o?

— Nu, nu i-am supt-o.

Vorbele mele erau tăioase. Nu voiam ca ea să vorbească despre asta de parcă ar fi fost doar o altă combinaţie oarecare.

— Ai fost plecată destul de mult timp. E clar că o poate ţine sculată ceva vreme. Sorbi din băutura ei. Chokerul îi dispăruse. Nu mai eram gemene. M-am plictisit.

Nu credeam că am lipsit atât de mult, dar poate că avea dreptate. Nu purtam ceas la mână. Nu era ca şi cum exista vreun ceas pe perete. Poate că sexul durase mult mai mult. Poate că mi s-a părut mediocru doar din cauză că eram beată.

— Îmi pare rău că te-ai plictisit, i-am spus. Aşa se explică sexul îngrozitor cu degetul.

— Unde e acum? întrebă.

— Nu ştiu sigur, sincer. S-a dus să o caute pe Flora. Să se despartă de ea. Mi-a spus că trebuie să rezolve problema. Probabil că la asta s-o fi referit.

Sully mă conduse înapoi pe ringul de dans.

— Sigur. La asta s-o fi referit.

Am încercat să nu bag în seamă starea ei de spirit ciudată şi să mă concentrez asupra faptului că primisem ceea ce mi-am dorit. Eu şi Kevin tăcuserăm sex. Nu voia decât timp de la mine. Sully era sceptică, dar ea era sceptică faţă de orice.

În timp ce dansam, Kevin reveni în mintea mea la proporţii de Făt Frumos. Nu văzusem data de pe mesajele lui către *Lisa,*

Tammy, Britt. Dar probabil că erau de dinainte să mă cunoască. În plus, probabil că nu le trimitea e-mailuri lungi în fiecare seară.

Oamenii începură să plece în grupuri, rămânând numai câţiva în urmă. Cocaina lui Sully era gata. Trebuie să fi tras restul pe nas fără mine, pentru că avea o energie aproape frenetică, iar ochii ei erau mari şi agitaţi. Când îşi puse mâinile pe umerii mei, erau lipicioase de transpiraţie. Voia să danseze în continuare, dar picioarele mele erau amorţite în pantofi.

— Ar trebui să plecăm. Gălăgia se stinsese şi nu mai eram nevoită să strig. Mă dor tare picioarele.

— Bine.

Sully pufni, ca şi cum era supărată pe mine că-i stric distracţia.

Am mers acasă braţ la braţ. Acasă – habar nu aveam când devenise Butts C casa mea, cu gălăgia şi mirosurile lui, cu fixativ, şi Marc Jacobs, şi bere. La anul, eu şi Sully aveam să devenim colege de cameră şi mă voi putea preface că Flora nu există. Flora, care probabil nu va mai vorbi cu mine niciodată, oricum. Poate că aş putea cere să fiu transferată în altă cameră. Aş putea face schimb cu Lauren. Poate că ar fi foarte simplu.

Ceva era diferit în seara asta. Butts C era aprins ca un pom de Crăciun, iar în jurul lui era numai gălăgie. Două maşini de pompieri şi câteva maşini de poliţie erau parcate lângă intrarea din faţă, blocându-ne calea, sirenele luminând ca nişte stroboscoape.

— Super, zise Sully, căscând. Cineva trebuie să fi tras iarăşi căcatul ăla de alarmă de incendiu.

Atunci le-am văzut. Fetele din Butts C. Unele erau în pijamale cu pături trase peste umeri ca nişte pelerine. Unele purtau costumaţiile lor deocheate de dubluri. Gemma şi Sienna în sutiene verzi şi fuste de blugi, cu feţele roşii şi umflate. Supraveghetoarea Dawn în halat de baie, frecându-şi ochii. Părul lui Lauren răvăşit, chipul ei plin de şoc. Lily în pantalonii ei din tricot pluşat, muşcându-şi buza. Clara era cu un tip cu care fusese pe cale să şi-o tragă, evident, numai că el avea braţul în jurul ei, iar ea plângea.

Cele mai multe dintre fete plângeau.

Nu am observat banda de semnalizare până ce nu ne-am împiedicat, practic, de ea.

Nu am văzut deloc targa. Era deja într-una dintre ambulanţe, care era pe drum spre spital, deşi toată lumea trebuie să fi ştiut că nu exista niciun motiv să o ducă acolo.

Un poliţist îşi întinse braţele spre noi când ne văzu stând în spatele benzii, holbându-ne la ceea ce se întâmpla de parcă ar fi fost ceva scos dintr-un film. Ochi de un albastru deschis, păr grizonant.

— Va trebui să staţi acolo, fetelor.

— Ce s-a întâmplat? am lăsat să-mi scape în timp ce Sully spuse, aproape sfidătoare:

— Locuim aici.

Poliţistul se încruntă.

— Nu plecaţi nicăieri. Vom interoga pe toată lumea care locuieşte în această clădire.

— În legătură cu ce ne veţi interoga?

Nu răspunse. Cineva spuse ceva prin dispozitivul pe care-l scoase de la centură, după care plecă. Sully mă apucă de mână şi îmi cuprinse degetele. Degetul ei mare îmi mângâia încheietura mâinii.

— Ella! am strigat când i-am recunoscut spatele, acea frizură tâmpită de Posh Spice. Ella, aici!

Se întoarse, fornăind, cu ochii şi nasul roşii. Chiar era bolnavă. Dar nu... asta era altceva. Plângea, întregul ei chip fiind schimonosit. Am trecut peste banda de semnalizare, trăgând-o pe Sully după mine.

— Ce s-a întâmplat?

M-am uitat în spatele ei, unde capetele tuturor păreau încununate de luminile intermitente, de parcă cerul întunecat avea propriul glob de discotecă. Băieţii, mulţi dintre ei în boxeri şi pantaloni de trening, îşi ofereau braţele. Fetele stăteau pe vine sau rezemate. Toate fetele în afară de Flora, care nu era nicăieri.

— Amb, spuse Ella când am ajuns în faţa ei. Aproape că se aruncă în mine, sprijinindu-şi chipul înlăcrimat pe umărul meu. E moartă. E moartă.

Nu explodă niciun baraj în spatele ochilor mei. Nu am plâns. Era un fel de glumă, o farsă elaborată, un ritual de umilire în care participa tot căminul. Ăştia nu erau poliţişti. Erau actori, probabil băieţi de la Wesleyan, ceea ce explica faptul că arătau

atât de tineri. Nu murise nimeni. Dar nu puteam găsi cuvintele pentru a exprima asta.

Respiraţia Ellei se precipită. Abia o înţelegeam, dar reuşi să scoată un nume.

— Flora. Am văzut-o. Am văzut... ce a făcut.

Se aplecă şi îşi puse capul între genunchi, de parcă-i venea să verse.

Şi mie îmi venea să vomit, şi chiar am făcut-o, vag conştientă de faptul că Sully încă mă ţinea de mână în timp ce votca şi berea îmi ardeau gâtul. Lucrurile pe care le spuseserăm. Lucrurile pe care le făcuserăm. Mesajele pe care le trimiseserăm.

Ultimul mesaj pe care-l trimisesem.

Nu se poate să se fi întâmplat. Degetele mele, telefonul. Nu erau arme ale crimei. Trebuie să fi fost altceva. Kevin, poate. „Trebuie să o găsesc şi să mă ocup de treaba asta”. Unde a plecat după ce m-a lăsat pe mine?

Sully îmi dădu părul la o parte de pe faţă şi mi-l mângâie delicat, şoptindu-mi calmă la ureche:

— O să fii bine. O să mă asigur de asta. Am fost împreună toată noaptea, da? Nu ai plecat de lângă mine.

Era alături de mine. Mă va ţine în siguranţă. Mi-am muşcat interiorul obrajilor şi am dat din cap până am ajuns să cred asta.

29.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Mesteacănul simbolizează adevărul, noile începuturi şi purificarea trecutului. Împărtăşiţi amintirile voastre despre sufletul frumos al Florei şi impactul de durată pe care l-a avut asupra celor care au cunoscut-o. Optimismul Florei era o calitate rară într-o lume care presupune atât de multe încercări, iar Fundaţia Memorială Flora Banning, fondată în cinstea ei, încearcă să continue munca ei onorabilă.

Cu stimă,

Comitetul Alumni

— Nu e Flora, spune Sully. Flora e moartă.

Dar nu pare prea sigură.

Fata se aşază lângă Ella. Nu zâmbeşte. Îmi permit în sfârşit să respir, pentru că, desigur, nu e Flora. Dar arată aproape la fel. Sprâncenele ei sunt puţin diferite, mai închise la culoare şi mai groase, iar gura ei este mai largă. E zveltă, precum Flora, cu aceleaşi membre subţiri şi aceiaşi umeri eleganţi. Mai tânără decât noi, dar mai în vârstă decât era Flora atunci când a murit. Ea e fata pe care o văd peste tot, fantoma Florei care mă urmăreşte peste tot. Sau poate că toate fetele s-au transformat în Flora în mintea mea.

Nu, am mai văzut-o pe fata asta. Am mai *întâlnit-o* pe fata asta. În Butts C, agăţată de Flora, chipul ei inundat de lacrimi. În pozele de pe peretele nostru, fetiţele cu gâtul de lebădă şi părul decolorat de soare. La ştiri, ţinând-o pe mama Florei de mână.

— E sora ei, spun. E Poppy.

— Nu ştiam că are o soră, răspunde Sully.

— Vorbea tot timpul despre ea, îi zic. Trebuie să fi ştiut.

Sully dă din umeri.

— Habar n-aveam.

Nepăsarea ei mă face să mă ruşinez, nu pentru că e răutăcioasă, ci pentru că demonstrează că întotdeauna nelegiuirea mea a fost mai rea. Flora credea că sunt prietena ei cea mai bună.

Poppy scanează mulţimea cu privirea, căutând pe cineva. Poate ne caută pe noi.

— Dacă e ea? aproape că şoptesc.

Nu m-am gândit niciodată că Poppy ar putea fi responsabilă pentru scrisori. Ea nu a fost acolo. Nu avea niciun motiv să suspecteze pe altcineva în afară de Kevin. El era singurul motiv din cauza căruia se certa cu Flora. Chiar s-a pronunţat împotriva lui în dezastrul mediatic care a urmat. Declaraţia ei pentru presă a fost una emoţionantă, total opusă scrisorii pline de mânie a tatălui ei. Nici n-a putut să termine fără ca suspinele să-i întrerupă discursul. „Mi-ai luat sora de lângă mine, iar pentru asta nu te voi ierta niciodată”.

— Nu e ea, spune Sully. Adică, abia pare destul de mare încât să aibă voie să bea.

Are douăzeci şi şapte de ani. Cu patru ani mai tânără decât noi. Sully nu ştie asta, dar eu da.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit, zice Poppy.

Vocea ei e aproape identică cu a Florei. Subţire şi eterică, probabil susceptibilă la izbucniri de chicoteli. Flora îmi spusese că Poppy voia să înveţe şi ea la Wesleyan. „I-am spus că poate veni să ne viziteze, să stea cu noi câteva nopţi. I-ar plăcea aici”.

Flora îi spusese surorii ei despre mine, fata care dormea la câţiva metri de ea. Dar a înţeles greşit.

— Surorii mele i-ar fi plăcut să fie aici, la reuniune. Şi este, cu sufletul. Mi-a luat mult timp să mă împac cu ceea ce i s-a întâmplat şi mereu am ştiut că vreau să fac ceva pentru a-i onora amintirea. După ce mi-am terminat studiile de licenţă aici, la Wesleyan, am iniţiat această fundaţie ca să strâng bani pentru a atrage atenţia asupra sănătăţii mintale, astfel încât fetele precum Flora să nu mai sufere singure. Este misiunea mea în viaţă să mă asigur că femeile se simt mai susţinute. Suntem împreună în asta.

Poppy fu atât de sigură pe ea în timpul investigaţiei. „Flora ar fi lăsat un bilet”.

— Flora a fost mai mult decât o soră pentru mine. A fost prietena mea cea mai bună. Ar fi făcut orice pentru mine. Acum e rândul meu să fac ceva pentru ea.

— Vezi? şuier către Sully. E rândul *ei.* E o ameninţare.

— Nicio şansă să ştie că am fost noi, murmură Sully, de parcă ar încerca să se convingă singură.

— Flora iubea natura, continuă Poppy, vocea ei frângându-se. Visul ei a fost să aibă o casă cu grădină şi mulţi pomi. Avea atât de multă iubire de oferit, nu doar tuturor oamenilor, dar şi tuturor fiinţelor şi obiectelor. Avea grijă de pământ. Avea grijă de oameni. Mi-aş dori să fi putut avea grijă de ea şi eu. Dar acesta este următorul cel mai bun lucru pe care l-am putut face. Şi-ar fi dorit asta.

„Ce şi-ar fi dorit?” mă gândesc. Adrian îmi aruncă o privire şocată şi mă întreb dacă nu cumva am zis asta cu voce tare.

— Vă încurajez, foşti prieteni şi colegi ai ei, să împărtăşiţi cu noi amintirile voastre despre Flora. Pentru a păstra vie moştenirea ei. Dacă aveţi posibilitatea, vă rog să luaţi în considerare şi o donaţie către fundaţia memorială în cinstea ei. Dar, mai ales, ascultaţi-vă unii pe ceilalţi. Se şterge sub ochi cu vârful degetului. Vă mulţumesc că aţi venit. Privind în jur, văd exact cât de iubită a fost sora mea.

Oamenii aplaudă uşor. Ella o îmbrăţişează pe Poppy, apoi se întoarce spre mulţime, îşi ridică colţurile gurii într-un zâmbet şi îşi drege glasul.

— Flora a fost cu adevărat drăguţă cu mine când am ajuns aici. M-a făcut să mă simt ca şi cum chiar aş putea fi pur şi simplu eu însămi. Nici nu pot să exprim cât de mult a însemnat asta pentru mine.

Mă holbez la iarba de sub pantofii noştri. Aş fi putut să fiu mai drăguţă cu Ella, dar cumva a fost mai uşor să nu fiu.

Ella continuă.

— Unele persoane pot să pară că sunt complet în regulă, dar nu sunt, de fapt. Din acest motiv este important să vă consultaţi cu prietenii voştri. Vreau să vă ofer tuturor această oportunitate. Ella îşi îndreaptă privirea direct spre mine. De aceea suntem aici. Pentru a împărtăşi şi pentru a jeli împreună. Sunt sigură că mulţi dintre voi aveţi ceva de spus despre Flora Banning.

Gemma păşeşte în centrul cercului şi începe să ne povestească despre cum Flora a fost alături de ea atunci când tatăl ei fusese diagnosticat cu cancer. Se aud fornăieli prin mulţime, dar Sully pufneşte frustrată.

— Hai nu zău! Tatăl ei n-a avut niciodată cancer. E doar prea jenată să spună că Flora a mers cu ea să-şi facă un control atunci când a crezut că a luat gonoree. Gem mi-a zis că Flora era o mare mironosiţă.

Ar fi fost uşor să dau din cap aprobator, dacă nu aş fi ştiut că tatăl Gemmei a murit când eram noi în anul trei. Mă foiesc stânjenită, dorindu-mi să fi fost încurajată de versiunea lui Sully a adevărului.

Lily ne povesteşte despre cum Flora îi aducea dulciuri de la Weshop atunci când era stresată în mod deosebit în legătură cu vreun eseu. Clara ne spune cum Flora a ajutat-o să pună capăt unei relaţii toxice cu iubitul ei din liceu.

— Sfânta Flora, ce naiba? răbufneşte Sully. E ridicol.

Dar mă întreb dacă nu cumva fetele chiar au iubit-o pe Flora. Au fost atrase fix de acea căldură care lor le lipsea. I-au permis să le fie propriul lor soare, sub care au putut înflori fără să aibă concurenţă, opusul florii-soarelui pe care le creştea mama mea. De asta au format un fel de falangă în jurul amintirii ei după ce a murit.

Eu şi Sully uram faptul că o astfel de fată există. Eram prea cinice pentru a crede în bunătatea ei. Poate că Flora chiar era atât de drăguţă. Poate că m-am înhăitat cu persoana greşită şi o fată a murit din cauza asta. Mi se face greaţă, brusc şi acut.

— Trebuie să plec.

Mă întorc, ignorând întrebarea plină de îngrijorare a lui Adrian, „Unde te duci?”, şi mâna întinsă a lui Sully. Ies din cerc dând din coate şi o iau la fugă odată ce ajung pe High Street. Trebuie să plec din campus, indiferent cât de rău pare. Indiferent de ce cred toţi. Fug de zgomot, de întinderile de alumni şi absolvenţi de peste tot. Nimeni nu îmi poate sta în cale.

În afară de ultima persoană pe care vreau să o văd în acest moment. Ultima persoană pe care vreau să o văd vreodată. Felty, ivindu-se cu mâinile pe şolduri, ca şi cum m-ar fi aşteptat. Chiar cred că m-a aşteptat. Mult timp.

— Te-ai dus, spune. Ai reuşit să-ţi împărtăşeşti o amintire preferată? Sunt sigur că ai multe dintre care să alegi.

— Ceea ce s-a întâmplat a fost o tragedie. Îmi ţin capul sus. O să fac o donaţie către fundaţia memorială.

Menţine contactul vizual.

— Crezi că am fost dur cu tine. Şi am fost.

Nu m-am gândit niciodată că Felty şi-ar cere scuze. Nu credeam că e capabil să spună „îmi pare rău”. Dar la asta pare că duce această conversaţie, ca o introducere. Mă priveşte fix.

— N-am fost destul de dur.

— N-am făcut nimic.

Dă din cap şi pare mai mult o smucire.

— Ai făcut toate astea şi nici măcar nu ai obţinut ce ai vrut, nu-i aşa? N-ai pus mâna pe băiat. Sau pe carieră. Presupun că ar trebui să mă bucur, dar nu e destul.

— Nu aveţi voie să-mi vorbiţi aşa. Mi se frânge glasul. O să vă reclam pentru hărţuire.

Acum râde, nu tare şi răsunător, ci încet, ceea ce e şi mai tulburător.

— Cui? Şi ce-o să le spui? Dacă vrei să ne reamintim trecutul, chiar te rog. Sunt mai mult decât pregătit să intru în acel joc. Dosarul tău nu a dispărut niciodată din mintea mea.

„Dosarul tău nu a dispărut niciodată din mintea mea”. Poate că aveam dreptate când am crezut că Felty e vinovat. Mi-l imaginez acum, aplecat peste acea bucăţică de carton. Cazul nostru era personal pentru el. Nu şi-a putut salva sora, dar putea să îndrepte lucrurile prin Flora Banning.

— Dumneavoastră aţi vrut să ne aduceţi aici în weekendul ăsta. Aşteptaţi să se întâmple ceva.

Îşi agaţă degetele mari de curea.

— Sunt multe lucruri care vreau să se întâmple. Dar nu a trebuit să fac nimic ca să vă aduc aici în weekendul ăsta. Ştiam că veţi fi aici. Nu aţi fi rezistat să nu vă întoarceţi, ca să vedeţi rezultatul.

Îmi tremură maxilarul şi îmi amintesc acea noapte, cum nu îmi puteam opri dinţii din clănţănit. Mă întorc şi dau să plec.

— Ambrosia, strigă după mine. Greşeşti. Nu există „noi”. Ci doar tu.

Acum o iau la fugă, sandalele mele cu talpă ortopedică troncănind pe trotuar. Eu şi Sully am trecut de atât de multe ori

peste povestea noastră, cu sârguinţă, aşa cum învăţam odată pe dinafară monologurile pentru curs. „Trebuie să avem aceeaşi poveste”. Astea au fost cuvintele ei. Am stat faţă în faţă şi am repetat aceleaşi replici, uitându-ne una în ochii celeilalte.

Eu nu m-am întors împotriva ei.

Dar poate că ea s-a întors împotriva mea.

„Nu există *noi*”. Ea a spus asta, iar Felty ştie cumva.

Merg încet prin Andrus şi la deal, pe Foss Hill, dar nu mă opresc la Nics să văd ce ar putea să mă aştepte acolo. Mă îndrept direct spre parcarea V şi intru în maşina noastră închiriată, după care caut indicaţii către Super 8. Către singura persoană care îmi poate oferi adevărul despre acea noapte.

Deşi eu nu voi putea face vreodată acelaşi lucru pentru el.

30.

ATUNCI

Kevin a fost cel care a găsit-o, dar nimănui nu-i părea rău pentru el. Deja era vina lui.

— E posibil să-i fi tăiat chiar el venele, spuse Ella când eram în camera de zi din Butts A, îngrămădite toate pe canapele, cu braţele băieţilor în jurul nostru. M-am rezemat de Sully, iar mâinile noastre erau împreunate. Sper să putrezească în iad.

Gemma se şterse pe faţă.

— Credeam că au o relaţie perfectă. Ştie cineva ce s-a întâmplat?

— Amb, trebuie să ştii ceva, zise Lily. S-au despărţit?

— Nu ştiu nimic.

Glasul meu era tăios. Deja mă săturasem să tot fiu întrebată.

— Deci s-au certat? Lauren îmi înmânã butelcuţa cu votcă, cea care circula printre noi, fără să mă privească. Şi de asta ea...

Când ni se intersectară privirile, a ei era plină de furie. Furie, şi încă ceva. Suspiciune. Poate că eram doar paranoică, dar fusese şi ea acolo. Ne văzuse pe mine şi pe Sully. Ştia că încercam să dăm de un băiat despre care credeam că e îndrăgostit de mine.

Ella se alătură conversaţiei.

— Din ce alt motiv *ar fi făcut asta*? A lăsat-o să plece de la petrecere beată şi singură. Trebuie să fi ştiut şi el că era foarte supărată. Dacă ar fi fost cu ea, nu ar fi...

Îşi închise ochii strâns. Făcea asta la câteva minute, de parcă-şi amintea ceva atât de crunt încât nu putea privi. Ella nu fusese la petrecere pentru că era bolnavă. Dormea atunci când o trezi ţipătul lui Kevin. Fugi pe hol din instinct. Se opri în pragul uşii deschise, probabil gândindu-se că avea să-şi cimenteze poziţia în graţiile Florei.

— Sânge, ne răspunse atunci când am întrebat-o ce văzuse. Atât de mult sânge! Gen, cum să aibă cineva de mărimea ei

atâta sânge? Iar ea era... avea ochii deschişi. Dar nici măcar nu mai arăta umană. Eram sigură că era un fel de farsă.

Eu şi Sully nu fusesem încă interogate de poliţie – dacă mai aveau vreodată de gând să facă asta –, dar Sully era cu un pas înainte. Mă dusese în baie şi folosise o grămadă de hârtie igienică umedă pentru a-mi şterge machiajul întins.

— Nu ştim ce s-a întâmplat, zise. Dar nu-l menţiona pe Kevin. Sau Dartmouth. Sau telefonul. Nu-ţi face griji, l-am şters de fustă înainte să-l pun înapoi în geaca lui.

Mintea mea era prea răvăşită pentru a înţelege. Ne-a şters amprentele de pe telefon, dar mesajele noastre erau încă acolo. Nu se proteja pe ea însăşi. Ci *pe mine.* Eu eram cea care trimisese acele mesaje. Eu eram cea îi spusese Florei „Atunci fă-o, şi nu mai vorbi despre asta”. Probabil Kevin nici n-a ştiut că îi dispăruse telefonul.

— N-am şters mesajele, am spus. Trebuie să...

— E prea târziu.

Îmi aşează părul cu mâna. Am înţeles mesajul. Kevin avea să plătească pentru asta, nu noi.

Am aşteptat ca poliţia să dea buzna în camera de zi şi să mă aresteze, să-mi prindă mâinile la spate cu o pereche de cătuşe reci. Dar asta nu se întâmplă. Dimineaţă, după ce dormiserăm grămadă în Butts A, poliţia vru să vorbească cu toţi cei care o văzuseră pe Flora la petrecere.

— De ce pun atât de multe întrebări? Nu s-a sinucis? i-am şoptit lui Sully.

Imaginea cu încheieturile Florei, înconjurate de sânge, îmi provocă ameţeli.

— Nu ştiu. Aşa a spus Ella. Presupun că încearcă să afle de ce a făcut-o.

Părea altfel. Mi-am dat seama că lui Sully îi era teamă, ceea ce mă îngrozea.

— O să spun ceva, am zis. Cum să nu spun nimic? Am fost implicate în asta...

— Să nu spui nicio vorbă, la naiba! Ţine minte, am fost împreună toată noaptea. Trebuie să avem aceeaşi poveste. Spune doar că ai văzut-o şi că părea foarte beată. Mă strânse tare de încheietura mâinii. E un mare căcat, OK? Dar tu n-ai făcut nimic. Nu tu ai pus lama în mâna ei. Tu doar glumeai.

Am observat, foarte clar, că nu mai era *noi.* Acum era *tu.*

Eu eram.

Mai târziu, când am primit mai multe detalii, aveam să aflăm că nu fusese, de fapt, o lamă.

— Nu-i pot face asta lui Kevin.

Dar o parte din mine era scârbită de el. Dacă s-ar fi despărţit pur şi simplu de Flora, ca o persoană decentă, asta nu s-ar fi întâmplat. Era mai uşor să dau vina pe Kevin decât să mă uit la mine şi să văd monstrul în care mă transformase obsesia mea.

O parte şi mai groaznică din mine – cea mai hidoasă parte, despre care nici Sully nu trebuia să ştie – era furioasă pe Flora pentru că se sinucisese. Îmi distrusese orice şansă cu Kevin. Nu se va ierta niciodată, şi nici pe mine, pentru ceea ce am făcut în timp ce ea sângera.

— Ba poţi, spuse Sully. E doar un tip. Mai sunt şi alţii. El a trimis acele mesaje, nu tu. I-am văzut împreună. Părea că se certau. Îşi miji ochii. Ţine minte că tu nu eşti singura fată cu care s-a jucat. Nu îi datorezi niciun rahat.

Poate că avea dreptate, dar nu aveam nevoie să mi se amintească din nou că nu eram specială.

— Dacă aduce Kevin vorba de mine? S-ar putea să ştie deja că noi i-am luat telefonul.

Încă foloseam noi, dar Sully fusese cea care a luat telefonul. Dacă nu şi-ar fi băgat mâna în geaca lui să-l fure, nu aş fi trimis niciodată acele mesaje. Iar Flora ar fi fost în viaţă.

— N-o să aducă vorba de tine. Hai, Amb. L-ar face să dea foarte rău. N-o să spună niciun tip poliţiei despre o fată cu care şi-a tras-o la o petrecere în timp ce iubita lui îşi tăia venele.

Am tresărit. Când Sully se transforma într-o armă, nu-mi dădeam niciodată seama în care anume.

Eram sigură că aveam să-l revedem pe Kevin la secţia de poliţie. Aşa era în filme, trecerea prin hol, o privire aruncată pe furiş care semnifica mai mult decât nişte vorbe. Dar nu l-am văzut pentru că, după cum am aflat mai târziu, nici măcar nu era acolo. Era liber din nou, pentru că nu existau destule dovezi care să indice că era implicat în sinuciderea iubitei lui. Chiar şi după ce poliţiştii îi luară telefonul şi găsiră mesajele. Chiar şi după ce nu îl crezură când spuse că nu le trimisese el.

Eu şi Sully fuserăm despărţite la secţie, dar nu conta. Repetaserăm povestea de dinainte. Mama se asigurase să facă ştiut faptul că ea consideră că studiul teatrului şi al actoriei nu

vor duce niciodată la o alegere practică în ceea ce priveşte cariera. Dar asta mă conduse către acel moment, în acea cameră din secţia de poliţie din Middletown, în faţa unui poliţist cu ochi albaştri pătrunzători şi ecuson pe care scria FELTY. L-am recunoscut de la scena crimei.

— Aţi locuit cu domnişoara Banning... Flora, spuse.

Direct la subiect.

Am dat din cap afirmativ. Flora va fi mereu domnişoara Banning, niciodată doamna Altcineva. Niciodată doamna McArthur.

— Şi eraţi prietene.

— Da. Într-un fel. Adică, da, cred că eram prietene.

— Aţi observat vreo schimbare în comportamentul Florei care să ducă la evenimentul de ieri? Ceva care să vă dea de înţeles că era în depresie?

Mi-am amintit de Halloween. Slash şi pilotul. Părul care se revărsa pe parchet. „N-am vrut să fac asta”. Flora, stând la distanţă de toată lumea. Încercând să-mi spună ceva ce ştiam deja.

— Nu. Chiar nimic. Deşi... am făcut o pauză, deviind de la scenariul lui Sully, dar cu un motiv bun. Avea un articol despre depresie pe peretele camerei noastre. M-am gândit că o fi fost din cauză că studia psihologia.

— Ştiaţi că nu mai fusese la cursuri de peste o săptămână înainte să moară?

Dau din cap. Flora, grămadă în patul ei, ochii ei mereu înlăcrimaţi.

— Nu urmam acelaşi cursuri. Nu aveam cum să ştiu.

— Ştiaţi că avea probleme cu iubitul?

— Nu. Nu prea vorbeam despre chestiile astea.

— Dar i-aţi cunoscut iubitul. Corect?

Îşi împreună mâinile pe masă. Purta verighetă. Unghiile lui erau într-o condiţie mai bună decât ale mele.

— A venit să o viziteze o dată. L-am cunoscut. Dar nu am petrecut timp împreună.

Spuneam prea multe.

— Kevin McArthur. Numele lui fusese redus la o simplă răsuflare obosită. Nu aţi observat nimic la comportamentul lui care să vă dea de înţeles că e violent? Sau agresiv faţă de Flora?

Am ridicat din umeri.

— Nu. Dar chiar nu-l cunoşteam. Ştiu doar că s-au cunoscut la liceu şi că el studia la Dartmouth. Cred.

Felty îşi miji ochii la mine, ca şi cum încerca să decidă dacă spun adevărul sau nu. Poate că deja ştia că eu şi Sully fuseserăm la Dartmouth. Poate că ştia tot. Se învârtea camera cu mine din cauza mahmurelii.

— Dartmouth. Corect. Şi a venit ieri la Wesleyan să o vadă pe Flora.

— Da. Cred.

— Nu v-aţi dus la petrecere cu Flora, spuse Felty.

Nu era o întrebare.

— Nu. M-am dus cu Sully. Florei nu prea îi plăceau petrecerile.

— Sloane Sullivan. Numele ei real îmi părea străin, ca atunci când un adult îţi spunea tot numele când făceai rele. Şi i-aţi văzut pe Flora şi Kevin acolo împreună.

— Da. Părea că se ciondăneau în legătură cu ceva. Nu am vrut să ne amestecăm în treaba altora, aşa că nu am dat prea multă importanţă. Multe cupluri se ceartă la beţie.

— Se certau sau doar se ciondăneau?

Îmi zgândăream cuticulele unghiilor pe sub masă.

— Se ciondăneau. Nimic, gen, fizic. Am făcut o pauză, apoi am adăugat ceva ce ar linişti-o pe Sully. Din ce am văzut noi.

— Şi nu aţi vorbit cu niciunul din ei toată noaptea.

Am dat din cap negativ, nevrând să dau un răspuns, pentru că aveam sentimentul că Felty abia aştepta să spun ceva greşit. Poate că deja eram suspectă.

— Cineva de la petrecere spune că dumneavoastră şi Sloane aţi vorbit cu Kevin. Că aţi intrat cu el într-o baie şi aţi încuiat uşa. Cineva a văzut o fată a cărei descriere vi se potriveşte fugind de la căminul Butterfields mai târziu în acea noapte.

Desigur că ne văzuse cineva. Probabil că erau sute de oameni la acea petrecere, iar discreţia nu era prioritatea mea. Nişte fete băteau la uşă în timp ce eram în acea baie cu Kevin. Un cor de „mai repede!”, priviri aţintite asupra mea în timp ce mă clătinam pe scări să ajung înapoi la parter, ţinând cu putere balustrada şi având lenjeria intimă umedă.

Eu şi Sully nu vorbiserăm despre asta. Nu aveam un răspuns pregătit.

— E imposibil, am răspuns. Adică, sigur că am vorbit cu băieţi. Era o petrecere.

— Deci nu aţi intrat în baie cu Kevin şi nu aţi încuiat uşa?

— Nu. Dau din cap cu vehemenţă. Singura persoană cu care am fost în baie e Sully. Sloane. Şi nu am încuiat uşa.

Mi-am dat seama că Felty nu mă crede. Nu făcusem duş de ieri. Poate că Felty simţea mirosul de băiat pe mine. Dar de ce i-ar păsa lui Felty cu cine am făcut eu sex? Sau Kevin? Oamenii înşală şi trişează în fiecare zi. Trişează cu dietele, la teste, îşi înşală iubitele şi iubiţii. Nu se pedepsesc cu închisoarea.

Eram pregătită să trec în ofensivă, să pornesc într-o tiradă la următoarea lui întrebare. Dar, spre surprinderea mea, îşi împreună mâinile acelea fine şi îmi mulţumi pentru timpul acordat.

— Încă o chestie, înainte să plecaţi, spuse când m-am ridicat în picioare, clătinându-mă. Istoricul căutărilor de pe laptopul Florei a dezvăluit faptul că a căutat recent despre cum să-ţi dai seama dacă ai fost violată.

M-am holbat la picioarele mele. Purtam ghetele Ugg ale lui Sully şi erau prea mari. La asta îmi stătea mintea în loc de cuvântul pe care Felty tocmai îl scuipase. *Violată.* Nu s-a întâmplat aşa. M-am gândit destul de mult la asta încât am ajuns să o şi cred.

Mi-am ridicat privirea către Felty.

— Nu ştiu nimic despre asta. Am locuit împreună, dar, sincer, nu am fost niciodată cu adevărat prietene.

•

După Ziua Recunoştinţei am avut voie să ne ducem înapoi, în Butts C. Preşedintele Burns ne trimise un e-mail lung despre semnele care indică nevoia de ajutor şi se asigură că ştim cu toţii unde putem merge pentru sprijin.

Unele dintre fete cerură să fie transferate în altă parte, dar nu mai erau camere libere în campus. Doar una pentru mine – o cameră de o persoană în Butts A, care era disponibilă doar pentru că un alt student renunţase recent. Am mărşăluit cu ezitare spre noua cameră, cu lucrurile mele împachetate în cutii de carton pe care le obţinusem de la cantină. Mi-am aruncat multe dintre haine, sigură că puteam mirosi sângele Florei pe ele. Îmi spuneau că sunt *norocoasă.* Celelalte fete spuneau că nu pot să doarmă, nu pot să înveţe, nu se pot concentra într-un cămin bântuit. Cineva îl numi Căminul Groazei şi aşa îi rămase numele.

Nimeni nu ştia ce avea să se întâmple cu camera noastră a cărei uşă rămase încuiată. Podeaua ar trebui schimbată, pereţii văruiţi, la fel şi tavanul, probabil cu mai multe straturi. Poate că doar de atât era nevoie să se şteargă urmele unei fete care trăise şi murise acolo.

Începură să apară informaţiile, aruncate ca frunzele în vânt. Citeam ştirile pe internet. Flora şi Kevin, iubiţi din liceu, relaţia destrămându-se din cauza presiunii impuse de distanţa dintre ei. Mama Florei mută de uimire şi tatăl ei furios. Prietenii din liceu ai Florei dezvăluind că primiseră veşti de la ea din ce în ce mai rar. Sora mai mică a Florei, care spuse că Flora păruse tristă ultima dată când vorbiseră la telefon. Povestea unei fete care îşi ascundea adevărul devastator în spatele unui zâmbet.

Kevin fu catalogat drept un nemernic. Kevin era ucigaşul. Nu se mai întoarse niciodată la Dartmouth. Presa l-ar fi urmărit. Ameninţările cu moartea începură să apară în secţiunea de comentarii a articolelor postate online. „Mori, ticălosule! Sinucide-te. Dacă nu o faci tu, o voi face eu pentru tine. Lumea ar fi un loc mai bun”. Propriul nostru CCA, la doi ani după moartea Florei, fu cel mai îngrozitor loc dintre toate. Topicul Florei era cu totul altceva, acaparat de trimiteri către Kevin. „Ar trebui să-l facem cu toţii pe KM să plătească pentru ce a făcut”.

Era beat în acea noapte. Multe persoane credeau că venise la Wesleyan să se despartă de Flora, iar Petrecerea Dublurilor era locul perfect pentru o despărţire, alcoolul atenuând durerea. Numai că lucrurile luară o turnură neplăcută. Se certară, o dispută publică, pe care brusc toată lumea o făcea să pară mult mai rea decât fusese de fapt. Kevin deveni agresiv faţă de Flora pe ringul de dans, determinându-i pe câţiva tipi să-i spună să se îndepărteze. Flora fugi, evident supărată. Kevin nu îi răspunse rugăminţilor, trimiţându-i, în schimb, mesaje din ce în ce mai îngrozitoare, inclusiv unul în care îi spuse explicit să se sinucidă.

Tot ce făcu ea fu să asculte. Ea doar îi ascultă sfatul. Flora era o persoană care le făcea oamenilor pe plac.

Flora nu o făcu folosindu-se de o lamă sau de un cuţit. Aparent, fu un ciob dintr-o cană spartă, celelalte bucăţi din ea fiind găsite mai târziu lângă scurgerea unuia dintre duşurile din cămin. Evenimentele mi se derulară în minte ca un film de groază. Flora, târşâindu-şi picioarele spre baie, îmbrăcată în halatul ei de baie pufos, cu ochii roşii şi obrajii prăfuiţi de

machiajul care-i mai rămase. Pornind duşul, trântind de pământ cana pe care o ascunsese în buzunarul halatului ei. Căutând cel mai mare ciob, cel mai ascuţit, care să facă daunele cele mai mari, şi lăsându-le pe celelalte în urmă.

Clara o văzuse îndreptându-se spre baie. Îşi intersectară privirile pe hol, spuse Clara. Nu observă că Flora era supărată, deoarece Clara era cu un tip. În timp ce trecură una pe lângă cealaltă, îşi duse degetul la buze şi chicoti, iar Flora o imită. „Micul nostru secret”.

Clara văzu cioburile mai târziu, când se duse să facă un duş. Se pare că tipul cu care era avea de gând să-i facă sex oral doar dacă era proaspăt spălată, aşa că se curăţă cu un prosopel şi se grăbi înapoi în camera ei cu un prosop înfăşurat în jurul taliei. Nu se întrebă de ce e o cană spartă în duş. Probabil un accident. Probabil fusese cineva care se pregătea de petrecere şi îşi luase nişte votcă. Cu toţii făcuserăm asta.

Ce m-a surprins cel mai mult era faptul că Flora lăsase în urmă un asemenea dezastru. Era de o curăţenie impecabilă, singura dintre noi toate care adusese vreodată un sac de gunoi în camera de zi şi adunase pungile de chipsuri, şi farfuriile de carton, şi paharele Solo lipicioase.

Dar se aşează pe patul ei cu ciobul de cană strâns între degete. Citi mesajul lui Kevin – al meu, de fapt – încă o dată, pentru a se asigura că există cu adevărat, că e real, că el e chiar atât de nemilos, băiatul pe care-l iubise timp de patru ani. Că lumea se întorsese împotriva ei.

Mai întâi, se tăie la mâna stângă. Începu cu încheietura, unde vene micuţe albastre se iveau ca nişte râuleţe sub ceaţa pielii ei. Tăişul ciobului străpunse pielea, lăsând în urmă o rană ca o gaură. Ar fi putut să se oprească acolo, să apese cu o bucată de hârtie igienică pe punctul însângerat. Pielea s-ar fi refăcut şi nimeni nu ar fi ştiut. Ar fi fost secretul ei întunecat, cel pe care ea l-ar fi protejat.

Dar nu se opri.

Cele mai multe persoane care îşi taie venele nu mor, totuşi. Am căutat pe internet după aceea, mistuită de violenţa a ceea ce făcuse Flora. Mulţi nu reuşesc să găsească ambele artere. Mulţi nu au precizie, convingerea necesară de a tăia atât de adânc. Mulţi sunt găsiţi la timp şi se trezesc într-un salon de spital cu bandaje în jurul încheieturilor şi o asistentă cu o

expresie severă pe chip ivindu-se amenințător deasupra lor. Mulți își dau seama că au pentru ce trăi.

Trebuie să fi făcut zgomot, pentru că trebuie să fi durut. Dar dacă strigase, nimeni nu era prin preajmă să audă. Toată lumea fie dormea, fie era la vreo petrecere. Supraveghetoarea Dawn, mereu nocturnă, scria un eseu cu Kurt Cobain zbierându-i în urechi, iar Clara și-o trăgea pe fundalul muzicii heavy metal. Poate Clara auzise ceva – un scâncet, începutul unui țipăt –, dar muzica era dată tare, iar orgasmele au acel mod de a înăbuși tot ce nu vrei să auzi. Nu știam asta din experiență?

Și Ella. Ella dormea dusă, era practic în comă din cauza ceaiului Theraflu pe care-l folosise ca să ia două pastile de Tylenol Cold & Sinus.

După spusele poliției, Florei îi luase aproximativ cinci minute să piardă sânge, ca sângele să-i înroșească plapuma roz și să țâșnească pe pereți și pe tavan ca un fel de graffiti dement. Pe internet am citit că de obicei durează ore întregi, deoarece corpul uman este făcut pentru a nu voi să moară. Corpul Florei abia dacă luptase. Murise cândva între unsprezece și unsprezece și jumătate, iar undeva, în acele treizeci de minute, exista momentul pe care Kevin și-l petrecuse în baie cu mine.

Dacă nu l-aș fi urmărit până acolo. Dacă aș fi ținut totul închis. Gura. Picioarele. Inima.

Dacă nu. Dacă nu. Dacă nu. S-ar fi dus după ea și poate că ar fi găsit-o la timp.

Avea brațele întinse de o parte și de alta a corpului când o găsi, în sfârșit, pe mijlocul cuverturii ei, cu ochii sticloși fixați spre tavan. Poate că părea ca și cum făcea un înger în zăpadă, înainte ca el să observe tot sângele.

Ella spuse că-l auzise țipând și că asta o trezise, o făcuse să sară din pat și să fugă pe hol. Acel strigăt îi distruse viața, pentru că o văzu și ea pe fata moartă în lumina aprinsă. Kevin o aprinsese deja. Flora se tăiase pe întuneric, sub strălucirea steluțelor lipite pe tavan. Probabil că se gândea la persoana care urma să o găsească. Prin acel ultim act mărinimos, voia să reducă din șoc.

Trebuie să fi știut că o va găsi Kevin. O parte din ea încă îl mai iubea. Poate că de asta a tăiat atât de adânc, să fie sigură că ultimele fărâme ale acelei iubiri se vor scurge din ea.

Jurnaliştii numiră evenimentul Suicidul de la Wesleyan. Pentru noi era Căminul Groazei. Flora încetă să mai fie o fată şi începu să fie o poveste moralizatoare imediat ce presa îi văzu chipul drăguţ.

— Fiica mea nu a vrut să moară, spuse mama Florei într-un interviu, cu glasul tremurând. Striga practic după ajutor. Iar mesajul lui a ucis-o.

Părinţii Florei cerură o investigaţie. Chipul tatălui ei era marmorat ca o friptură, furios într-un fel în care Flora nu fusese niciodată. Îşi doreau să-l vadă pe Kevin după gratii pentru ceea ce scrise. Ce am scris eu.

Kevin negă să fi trimis vreodată acele mesaje. Aparent, nu le văzuse până la un moment nespecificat de *după,* cândva după ce îşi scoase telefonul să sune la 112. Reacţia lui la ceea ce trebuie să fi văzut mă bântui. Poate că a fost un moment în care a crezut că el chiar trimisese mesajele.

— Cineva trebuie să-mi fi furat telefonul, spuse presei. Nu am fost eu.

„Nu am fost eu”. Patru cuvinte făcute faimoase de către bărbaţi.

Am trăit cu un nod în gât, aşteptându-i să vină după mine. Nici măcar nu ştiam cine sunt *ei.* Poliţia, probabil, dând buzna în clasă, spunându-ne tuturor să ridicăm mâinile. Reporterii, poate, fluturându-şi ecusoanele şi microfoanele ca pe nişte arme mortale. „Ea e!” vor striga, urmărindu-mă prin CPA, acuzaţiile ieşind din gurile lor ca nişte tăişuri.

Dar, până la urmă, fură celelalte fete cele care veniră după mine, nu poliţia. Felty nu greşea. Cineva chiar ne văzuse pe mine şi Kevin la petrecere, închizând uşa de la baie, şi toată lumea află destul de rapid. Trebuie să fi fost Lauren, pentru că zvonul se tot răspândea cu cât era repetat mai mult. Complotasem să-l fur pe Kevin. Îl căutasem la petrecere. Fusesem într-o misiune. În restul timpului pe care-l mai aveam de petrecut la Wesleyan, o mare parte dintre studenţi avea să mă cunoască drept tipa care şi-o trase cu Kevin McArthur în timp ce iubita lui îşi tăia venele.

Iar un alt grup mai mic avea o teorie şi mai periculoasă. Că eu o făcusem. Fusesem văzută cum alergam prin curtea căminului Butts C, cu părul fluturându-mi în întuneric.

Urma să aibă loc o investigaţie care avea să ridice o întrebare la care nimeni nu se gândise că va trebui să răspundă vreodată: poţi ucide o fată fără să o ucizi de fapt?

Era judecata publică a lui Kevin. Dar era, în aceeaşi măsură, şi a mea.

31.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Cina în Roşu şi Negru a Promoţiei 2007 este evenimentul care încheie un weekend cu adevărat edificator. Te rugăm să ni te alături în Aripa de Vest a Usdan pentru trei feluri de mâncare, băuturi, muzică live şi altele. Nu vei vrea să ratezi această cină. Vom vorbi despre ea încă zece ani de acum încolo.

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Mă gândesc să nu merg la Super 8. Ar fi uşor să o iau pe I-91 şi să tot conduc până în Astoria, unde îmi pot face griji pentru consecinţe mai târziu. Dar dacă nu fac asta acum, s-ar putea să nu mai am altă ocazie să vorbesc cu Kevin. S-ar putea să nu mai am altă ocazie să-l întreb de ce e aşa de sigur că cineva a ucis-o pe Flora.

Recepţionera, o fată cu o coadă de cal care-i flutură, îmi spune că nu se află niciun Kevin McArthur aici. Mă întreb preţ de o clipă dacă nu cumva Kevin i-a spus că e frumoasă.

Ştiu că e aici Kevin. Dar poate că nu e aici ca el însuşi. Dacă ar vrea să-şi ascundă identitatea, în cine s-ar transforma?

Îmi aştern o expresie spăsită pe chip.

— Îmi cer scuze. Am vrut să spun John Donne.

— OK, să verific. Scrie ceva la calculator şi îmi zâmbeşte cu dinţii ei albi. Domnul Donne este în camera 121. Să aveţi o zi bună!

De parcă ar exista ceva bun la ziua de azi.

Mi se taie elanul când ajung la uşa lui. Bat uşor, aproape sperând ca el să nu fie înăuntru, pentru că habar nu am ce să-i

zic. În sfârşit, uşa se deschide încet, iar el aruncă o privire ezitantă.

— Amb?

— Bună, spun. M-am gândit că poate încă îţi mai place John Donne.

— Ce cauţi aici?

Îşi mijeşte ochii la mine, de parcă aş fi o străină. Presupun că sunt.

— Scuze că vin aşa. Dar simt că... cred că trebuie să vorbim.

— OK, răspunde monoton. S-a întâmplat ceva? Aţi aflat ceva?

Poartă un tricou alb şi nu mai are şapca pe cap de data asta. Fără hanorac, îmi dau seama că a fost la sală, s-a menţinut în formă, luptând împotrivă copilului aceluia gras autoproclamat care exista cândva în pielea lui.

— Sora Florei e aici. În campus. Nu ştiu dacă are ceva de-a face cu asta sau nu, dar e aici. Am văzut-o la ceremonie.

Kevin scoate o răsuflare.

— Rahat. Poppy nu m-a plăcut niciodată. Dar era o copilă. Nu mi-o imaginez făcând una ca asta. Aruncă o privire pe hol. Ar trebui să intri.

Când îmi deschide uşa, atunci observ. Înclinarea aceea leneşă a capului, urma subtilă de zâmbet. E acolo, undeva, băiatul care m-a făcut să mă simt unică. Îl urmez înăuntru şi ne aşezăm amândoi pe patul său. Perdelele sunt trase, lumina slabă încadrează fereastra.

Încep să vorbesc.

— Ai zis ceva mai devreme. Cum că persoana care a trimis scrisorile e aceeaşi persoană care a ucis-o pe Flora. Chiar crezi că a fost ucisă?

Îşi înfige degetele în plapumă.

— Tu n-ai văzut ce am văzut eu. Cineva a ucis-o. A fost ceva gândit – cineva mi-a folosit telefonul, apoi a urmărit-o înapoi până la cămin. Flora nu s-ar fi sinucis. Ea nu era... ea nu ar fi făcut *aşa ceva.* Şi ar fi lăsat un bilet.

— Ai spus asta poliţiei?

Simt cum o căldură îmi cuprinde gâtlejul.

— Crezi că au vrut să mă asculte? Propriile ei amprente erau pe cană. Nimeni nu a fost văzut intrând în clădire. Nu erau urme de luptă. Am încercat să le spun că poate nu a vrut să se zbată,

pentru că era atât de supărată. Sau poate că a intrat o persoană pe care ea o cunoştea.

— Dar cine să facă aşa ceva şi să însceneze un suicid?

— Cineva care ştia că eu aş ieşi vinovat. Se ridică şi îşi ia portofelul de pe noptieră, apoi scoate o bucată de hârtie mototolită care fusese împăturită de câteva ori. Le-am dat asta poliţiştilor. Scuze. E şi numele tău acolo.

Numele meu. Îmi dau seama, când iau hârtia, că nu am văzut niciodată cum arată scrisul de mână al lui Kevin. E mare şi pătrăţos, literele îngrămădite unele în celelalte. E o listă – eu şi Sully, şi câteva fete de la Butts, plus Hunter, despre care Kevin credea că e cel cu care Flora îl înşela.

— Ce e asta? întreb.

Hârtia e moale şi învechită, precum cartea de vizită a lui Felty. Povara personală a lui Kevin, greutatea pe care a dus-o în spate din cauza mea.

— Persoane pe care ea le cunoştea. Persoane pe care le-am văzut în noaptea aia. Persoane care ar fi vrut să o rănească.

— Eu nu am vrut să o rănesc. Era... era prietena mea cea mai bună.

— Dar ai apărut la Dartmouth şi mi-ai zis că mă înşală. Apoi am venit să o văd, pentru că Flora m-a implorat, iar tu şi cu mine... nu aveam de gând să mi-o trag cu tine. Dar m-am întrebat apoi dacă nu cumva tu ai plănuit asta. Modul în care am ajuns amândoi în acea baie. Aveai o privire, ca şi cum ai fi câştigat ceva.

Simt cum mă cuprinde un val de teroare.

— Nu am plănuit nimic, Kevin. Jur. Habar nu aveam că urma să se întâmple ceva. În acea noapte, pur şi simplu ne-am lăsat duşi de val.

Îmi râcâi cuticulele deja rupte.

— Tu ai scris mesajele astea?

Mă priveşte fix.

— Sigur că nu. Inima îmi bate cu putere, iar panica îmi provoacă ameţeală. În plus, tu crezi că cineva a ucis-o. Cum aş fi putut să fac eu asta? Eram cu tine.

Îşi trece mâna prin păr.

— Ştiu. Doar că tot încerc să înţeleg ce s-a întâmplat şi nu reuşesc.

— Era beată şi tristă. De ce ai mai stat cu ea? Mă răstesc, pentru că amintirea este o conflagraţie emoţională, chiar şi acum. De ce nu te-ai despărţit pur şi simplu de ea, ca să puteţi merge amândoi mai departe?

— Nu înţelegi, spune. Era complicat. Taţii noştri jucau golf împreună. Mama mea şi mama ei vitregă erau, gen, cele mai bune prietene. Practic ne plănuiau nunta.

Pun hârtia jos şi îmi încrucişez braţele la piept.

— Deci m-ai amăgit. Şi ai amăgit-o şi pe ea.

— N-a fost aşa. Sună rău. Dar ascultă-mă. Flora a fost mereu alături de mine. Singurul lucru constant pe care-l aveam. Ştiam că era mereu acolo. Deci, da, nu mai eram îndrăgostit de ea, dar nici nu aşteptam cu nerăbdare să-i frâng inima. Trebuia să o fac cum trebuie.

— N-ai făcut asta.

Glasul meu era rece ca gheaţa.

— Nu. Îşi freacă bărbia. N-am făcut-o. Am stricat totul.

Se duce către birou, pe care se află o sticlă de Jack Daniel’s lângă o cafetieră.

— Vrei ceva de băut? Am nevoie de o băutură.

Toarnă din sticlă într-un pahar subţire din hârtie. Când dă pe gât primul pahar şi apoi îşi toarnă altul, îmi dau seama că bea mult şi des.

— Le scriai e-mailuri şi altor fete?

Ştiu că deviem foarte mult de la subiect, dar sunt disperată să aflu în sfârşit.

Nu mă priveşte.

— Nu. Doar ţie.

— Dar mesaje pe telefon?

Răspunde mai greoi.

— Nu.

Îmi adun toţi nervii, încercând să-i modelez în replica potrivită. Începe să vorbească din nou. Îşi dă seama că ştiu că minte.

— Credeam că mă învinovăţeşti ca toţi ceilalţi. Adică, n-am mai auzit nimic de la tine de atunci.

Mă înmoi împotriva voinţei mele.

— Ţi-am trimis un e-mail, dar nu mi-ai răspuns.

Ia o gură din băutura lui.

— Am închis acel cont. Ce-ai scris? În e-mail?

— Te-am întrebat ce faci.

Ţin minte perfect ce am scris. Era un mesaj scris la semibeţie şi cu neglijenţă. „Hei, îmi pare atât de rău că ţi se întâmplă toate astea, sunt aici dacă vrei să vorbeşti, încă îmi pasă foarte mult de tine şi aşa va rămâne”.

— Care crezi că era răspunsul? Râde, un sunet bolnav şi nefiresc. Voiai să devii actriţă. Credeam că poate jucai un rol cu mine în tot acel timp.

— Nu am făcut asta. Şi nu sunt actriţă. Tu ai devenit scriitor?

Dă pe gât restul băuturii.

— Lucrez pentru tatăl meu. N-am făcut nimic din ce am zis că o să fac.

Mă întorc la trecut, pentru că, dacă vorbim despre eşecurile noastre, nu ajungem nicăieri.

— Aveai de gând să te desparţi de Flora? Mi-ai spus că ai nevoie de timp. Apoi...

Expiră puternic.

— Apoi a trebuit să o găsesc în acel hal. A fost... nici nu pot să descriu. Şi nici n-o s-o fac, pentru că nu mai poţi scăpa de acea imagine. Aveam de gând să-i spun că s-a terminat.

— Ca să poţi fi cu mine.

Urăsc cum sună asta, ca şi cum aş avea optsprezece ani şi aş avea nevoie disperată de validare. Sully m-ar răstigni pentru faptul că vreau să-l cred, dar trebuie să ştiu că totul a meritat măcar puţin.

— Da.

E mai mult un mormăit decât un cuvânt. Mă întreb dacă făcea la fel când vorbea la telefon cu Flora, evitându-i întrebările din ce în ce mai iscoditoare. Mi-aş dori să-l cred – nu, mi-aş dori să-mi fi ascultat instinctul în ziua în care eu şi Kevin ne-am întâlnit. Mi-aş dori să-i fi bucăţit adresa de e-mail şi să fi intrat în lumea mea atunci când Flora tot trăncănea despre *conexiunea* lor. Dar e prea târziu pentru asta.

— Te-ai întors la cămin în noaptea aia, dar nu ai văzut pe nimeni prin jur? Gen, nu era nimeni pe holuri sau ceva?

— Nu. Se auzea nişte muzică sau ceva, dar n-am văzut pe nimeni. Se apropie de mine. Uite, când Sully m-a sunat să-mi spună că a primit o scrisoare...

Îmi ţiuie urechile la auzul numelui ei. Dar nu din cauză că a numit-o *Sully,* pentru că toată lumea face asta. Ci pentru că *ea l-a sunat.*

— Mi-a spus că i-ai trimis un e-mail în legătură cu asta, spun. Expresia goală de pe chipul lui spune multe. Cum a făcut rost de numărul tău?

Liniştea e îngrozitoare – e acelaşi zgomot alb care a urmat după Matt şi Jessica French. Ştiu că ceva oribil se întâmplă, dar nu îmi pot da seama pe deplin.

— Cred că a făcut rost de el cumva, mormăie Kevin.

Sully şi Kevin. Adevărul evident, care a fost fix în faţa mea în tot acest timp. Nu l-am mai găsit după moartea Florei, dar ea ar fi putut. A fost întotdeauna mai creativă, mai descurcăreaţă. Când eu nu am mai fost distractivă, a avut nevoie de cineva nou cu care să se joace. Simt că-mi arde capul de nervi, dar aproape că sunt mai furioasă pe mine însămi, decât pe Sully. Ar fi trebuit să ştiu.

Cuvintele ei îmi năvălesc în minte, cele din seara Petrecerii Dublurilor. „I-ai tras-o. N-a fost al naibii de grozav?”

— Tu şi Sully, spun, simţind un gust amar. Te-ai culcat cu ea.

— A. Tuşeşte. Acum foarte mult timp. Mă gândeam că ştii, dar apoi mi-a zis că habar n-ai şi voia să rămână aşa.

„Habar n-are”. Sully vorbea cu Kevin seara trecută. Aproape că mi-e teamă să întreb ceea ce urmează.

— Eşti cu ea?

Se aşază lângă mine, aproape ezitând.

— Nu. Dumnezeule, nu. A fost o greşeală.

Nu pot nega că îmi face plăcere să o aud pe Sully descrisă drept greşeala cuiva. Era o greşeală uşor de făcut.

— Dar vorbeşti cu ea.

— Până să mă sune să-mi spună de scrisoare, nu mai vorbisem cu ea de un car de ani.

— Când ai fost cu ea? „Trebuie să ştiu”. Când a început totul?

Oftează.

— Pur şi simplu, era acolo. În noaptea în care ai apărut tu la Alpha Chi, a venit în camera mea, şi... păi...

În noaptea aia. Mă trezisem pe o canapea mucegăită, Sully fusese acolo, apoi dispăruse. O absenţă pe care nu s-a obosit să o explice niciodată, nici măcar atunci când am întrebat-o.

— Deci încă te aştepţi să cred că nu au mai fost şi alte fete, spun monoton.

— Am regretat, spune. Mi-aş dori să-i fi spus să plece, dar egoul meu era, gen, un monstru înfometat. Primea orice de la oricine. Iar după Flora... păi, toţi ceilalţi voiau să-l vadă flămânzind.

— Ce s-a întâmplat după Flora?

Iată acea *nevoie* pe care mereu încerc să o ţin departe, preschimbându-mi glasul.

— M-a găsit în Fairfield şi mi-a spus că ea mă crede că nu am trimis acele mesaje. Trebuie să înţelegi, eram aşa dat peste cap, şi nimeni nu mai voia să se uite la mine. Apoi s-a plictisit, presupun, şi a plecat. Nu credeam c-o să mai aud de la ea vreodată. Şi nici n-am mai auzit, până ce m-a sunat să-mi spună de scrisoare.

— Deci ai fost iubitul ei.

Nu ştiu ce e mai imposibil de digerat. Faptul că Sully a fost cu Kevin, sau faptul că ea a fost cu vreo persoană.

— Nu. Părul îi cade peste faţă. Chiar nu ştiam nimic despre ea. Iar uneori...

Glasul i se stinge.

— Uneori ce?

— Uneori părea că pur şi simplu nu vrea să mă scape din ochi.

„Ştiu sentimentul”, aş putea răspunde, dar îmi înghit cuvintele în timp ce degetele lui se plimbă pe braţul meu. Nu-l opresc. Pentru că Sully nu e aici, şi nici Flora nu e aici, dar eu sunt.

— Te-ai gândit vreodată că ea a făcut-o? întreb, simţind cum îmi arde pielea de furie.

Vreau să-mi spună că da. Vreau ca cineva să o facă să răspundă pentru ceva. Iar când cuvintele îmi ies din gură, îmi dau seama că exact pentru întrebarea asta am venit aici.

— Da, răspunde. La început am suspectat pe toată lumea. Dar nu cred că îi pasă destul de mult de cineva încât să facă aşa ceva.

Clipesc rapid, mintea mea agăţându-se de un gând spontan.

Poate că i-a păsat destul de mult de *mine.*

Dar nu am timp să procesez informaţia, întrucât Kevin îşi duce o mână pe gâtul meu şi cealaltă pe obraz. Îmi sărută urechea,

apoi umărul. Gura lui e fierbinte pe gâtul meu în timp ce mă împinge în plapumă.

Aş putea face asta. E şansa mea să-mi iau revanşa faţă de Sully, fata care a reuşit să ia ceea ce-mi doream în timp ce mă convingea că mi-a oferit totul. Aş putea să mă culc cu el. „Să-nceapă jocul, Sully. Nu eşti specială”.

Dar eu sunt cea care îmi pun mâinile pe pieptul lui şi îl împing de pe mine. Pentru că nu mai vreau asta. Nu îl cunosc pe acest bărbat cu gust de whisky şi disperare. Nu am nevoie să-l cunosc. Poate că lucrurile sunt altfel acum, pentru că Flora nu e aici să concurez cu ea. Pentru că delicateţea ei magnetică era ceea ce mi-am dorit eu în tot acest timp, nu pe iubitul ei.

— Nu pot face asta. Sunt măritată.

Adrian, singura constantă din viaţa mea, care a jurat să mă iubească întotdeauna. Merită mai mult.

Kevin dă din cap. E dezamăgit. Faptul că eu sunt cea care l-a dezamăgit îmi oferă un sentiment plăcut.

— Sper că eşti cu cineva care te tratează cum trebuie. Chiar am vorbit serios atunci. Meriţi pe cineva grozav.

Glasul meu se frânge.

— Sunt.

Kevin îşi îndreaptă cutele cămăşii.

— Şi Flora merita mai mult. I-am distrus viaţa. De asta m-am hotărât de fapt să vin aici. Adică, da, vreau să-mi refac reputaţia, dar cel mai mult vreau ca persoana care a făcut asta să primească ceea ce merită.

Mă holbez la bucata de hârtie liniată de lângă mine, imaginându-mi-l pe Kevin cufundat în gânduri, încercând să rezolve misterul. Nu îl pot ajuta să pună lucrurile cap la cap fără să mă implic şi pe mine. Eu am trimis mesajele. Eu şi Kevin am mers în baie. Apoi el a dispărut, şi cât de mult am stat eu şi Sully la petrecere după?

Destul de mult încât să poată cineva să termine ceea ce am început eu.

— Dacă… ezit. Dacă au lucrat mai multe persoane împreună?

Kevin se încruntă.

— M-am gândit la asta. Dar nu a fost văzut nimeni intrând în clădire. Şi cam toată lumea era la petrecerea aia.

„Nu a fost văzut nimeni intrând în clădire”.

Dar cineva a fost văzut fugind din clădire. Zvonurile, mesajele de pe CCA. „Am văzut-o pe AW fugind de la Butts într-o costumaţie deocheată în acea noapte – ea a făcut-o”.

Erau două versiuni ale mele în noaptea Petrecerii Dublurilor.

„Are un tipar”, zisese Lauren. Sully putea pune presiune pe oricine pentru a-l convinge să facă orice. Ea mi-a pus telefonul în mână, chicotind în timp ce scriam. Ea s-a asigurat că telefonul ajunge înapoi la Kevin şi l-a şters ca să ne dispară amprentele de pe el. Totul părea făcut din impuls.

Acum mi-o imaginez pe Sully aplecându-se deasupra prietenei ei cele mai bune, Evie, convingând-o că ar fi distractiv să încerce Oxy. Mi-o imaginez pe Sully, cu braţul în jurul Florei, spunându-i despre ceea ce a făcut Kevin la petrecere, împingând-o către un gest extrem pentru a-şi lua revanşa.

„Sully”, îmi vine să strig. „Sully, ce-ai făcut?”

Deja îi aud răspunsul. „Nimic din ceea ce nu ar fi făcut ea oricum”.

Telefonul de pe noptiera lui Kevin sună, făcându-mă să tresar. Răspunde.

— Alo? Şi mai nerăbdător acum. Alo, e cineva acolo? Pune telefonul înapoi la locul lui. Cred că a greşit numărul. E, gen, a patra oară pe ziua de azi.

„Nu există *noi*”. Îmi servisem scopul pentru Sully. Am fost cu Kevin în acea noapte, înăuntrul meu fiind o ascunzătoare. Sully s-a asigurat că era ultima dată când aveam să fim împreună. Dar nu-i pot spune nimic.

— Nici nu ştiu ce să mai cred.

Îmi pare cel mai sincer lucru pe care l-am recunoscut de multă vreme.

— Da. E un dezastru. Şi totul, din cauză că n-am avut curajul să mă despart de iubita mea. Pentru că voiam să fac sex, iar ea nu, aşa că am găsit asta în altă parte.

— Dar tu şi Flora...

„Tu şi Flora. V-am auzit, în patul ei”.

— Flora credea că vom aştepta până ne vom căsători.

Îşi ciupeşte pielea dintre ochi.

Aştept ca informaţia să se interiorizeze, împreună cu ceea ce semnifică, dar asta nu se întâmplă. Am stat întinsă în pat, ascultându-i pe Flora şi Kevin, auzind cearşafurile cum foşnesc. Am făcut o presupunere legată de ceea ce făceau, pentru că

asta făcea toată lumea. Flora nu mi-a spus niciodată că aşteptau. Îmi amintesc petrecerea de Halloween, pilotul cu mâinile pe corpul Florei, iar eu prefăcându-mă că nu observ ce se întâmplă.

— Trebuie să plec. Mă ridic, scârbită de mine însămi. Cred că amândoi va trebui să trăim cu asta.

Atât a mai rămas de spus. Flora a murit, iar noi trăim în continuare, înmărmuriţi de durerea pe care o împărtăşim.

— Nu pleca. Mă apucă de mână. Rămâi. Te rog. Eşti în siguranţă aici.

Îi memorez chipul şi îl văd aşa cum este, aşa cum l-am văzut prima dată la Dartmouth: un băiat de aur care şi-a pierdut strălucirea şi căruia i-au rămas cuvintele frumoase. Aş putea să-l iau de lângă Sully, dar nu i-ar păsa. Nimeni nu înseamnă chiar atât de mult pentru ea, oricum. Poate cu excepţia mea.

— Ai grijă de tine.

Îmi iau poşeta, iar mâinile îmi tremură.

— Stai. Nu rezolvăm misterul? Ce-o să faci acum?

— Nu ştiu sigur. Vreau doar să trec peste toate astea. Mă opresc când ajung la uşă. Ultima mea întrebare iese la iveală. Ai scris o poveste despre o fată pe nume Clarissa. Cine era, de fapt?

— Tu, răspunde fără ezitare. Am vrut să-ţi trimit povestea, dar era prea mult. Nu ştiu de ce i-am trimis-o Florei. Poate că am vrut să-şi dea seama că nu e despre ea. Dar era atât de fericită şi nu m-a lăsat inima să-i stric bucuria.

— Îmi pare rău că nu am apucat să o citesc.

Deşi nu îl cred, îmi pare rău că a existat. Clarissa a hrănit acea invidie pe care o simţeam deja faţă de Flora şi a transformat-o într-o fiară, o sclavă a instinctului.

— Şi mie. Zâmbeşte cu tristeţe când închide uşa. Ai grijă, OK?

Îi scriu lui Billie când mă întorc în maşina închiriată şi mă dau din nou cu ruj peste urma lăsată de sărutul lui Kevin. Simt nevoia să fiu ancorată de ceva normal, să mi se amintească de lumea care există în afară. „S-ar putea să fi făcut ceva foarte rău”.

Răspunsul ei vine imediat. „Ţi-am spus că o să apară!! Ce s-a întâmplat?”

Billie, o romantică incurabilă, chiar şi după ce s-a ridicat în picioare la nunta noastră şi a spus că a ştiut de prima dată când

l-a cunoscut pe Adrian că vom rămâne împreună. Nu-mi dau seama dacă faptul că fetele pot să facă asta unele pentru altele e ceva dezgustător sau impresionant. Că putem atinge acel nivel al decepţiei în numele solidarităţii femeilor.

32.

ATUNCI

Nu era clar dacă investigarea lui Kevin avea să devină un adevărat proces. Însă judecata lui personală avea loc în fiecare zi. Wesleyan izbucni în proteste. Fetele din Butts C – cele pe care le invidiasem odată pentru frumuseţea lor, pentru faptul că erau grozave fără niciun efort – erau acum veşnic activiste, punând pauză rebeliunilor programate regulat împotriva autorităţilor din campus, pentru a se alătura cauzei Florei. Se adunau toate, numai păr şi dinţi. Desenatul cu creta pe jos fusese interzis cu un an în urmă, dar lumii nu-i mai păsa. Călcam peste mesajele lor peste tot pe unde mergeam. „Dreptate pentru Flora. Cuţitele şi pistoalele nu sunt singurele arme. Cuvintele pot ucide”.

Paranoia îmi atârna de gât, făcând să-mi fie greu să mă ridic din pat. Chiuleam de la cursuri, ascunzându-mă în noua mea cameră. Nu voiam să mai merg la petreceri. Voiam doar să supravieţuiesc până la finalul anului.

Când îmi părăseam totuşi camera, eram luată pe sus de fete care se aşteptau să conduc o mişcare împotriva unui lucru despre care habar nu aveau că eu îl cauzasem. Brusc, eram la mare căutare, fix când îmi doream să fiu invizibilă. Le-am evitat cât am putut de mult, dar, într-o zi, Lauren mă prinse în timp ce-mi spălam rufele.

— N-ai fost la niciun protest. Îşi încrucişă braţele la piept. Nu vrei ca nemernicul ăla să plătească pentru ce-a făcut?

— Normal că da, m-am răstit. Dar nu văd ce putem rezolva cu nişte mâzgăleli cu creta pe asfalt. Asta ţine de oamenii legii, nu de noi.

— Poţi totuşi să arăţi solidaritate, spuse Lauren. Nu crezi că-i datorezi asta?

Toată lumea părea să creadă că îi datoram ceva Florei, ceea ce mă călca pe nervi cel mai mult. Fusese o domniţă la ananghie când era în viaţă, iar moartea n-a oprit-o din a juca acelaşi rol.

— Doar dacă nu cumva ai alt motiv pentru care nu vrei să vii, spuse Lauren, întorcându-se să plece înainte să apuc să-i văd faţa şi să-mi dau seama ce ştie.

Zvonul despre Kevin nu era decât praf în vânt la acel moment, dar era pe cale să prindă formă.

Începusem să mă holbez la cana mea cu „Prietena”, alternând între a o îndesa sub mormanul de haine murdare care se aduna pe podea şi a o pune la vedere, pentru a-mi reaminti ce se întâmplă atunci când vreau ceva ce nu ar trebui să am. În sfârşit, am lăsat cana în urmă atunci când m-am mutat din Butts după primul an, dar am păstrat poza lui Kevin, cea pe care o furasem de pe peretele Florei, ascunsă în cartea lui John Donne, locul ei final de odihnă.

Abia dormeam noaptea, sigură de faptul că poliţia nu era mulţumită de răspunsurile mele şi avea să vină după mine din nou. Mă duceam la Molon cu Sully, dar mai mult plimbam mâncarea prin farfurie. Dinţii îmi clănţăneau tot timpul, iar gândurile mele zburau de la cele obişnuite la cele pesimiste.

— Trebuie să te relaxezi, îmi tot spunea Sully. S-a terminat. Ne putem întoarce la normal.

Nu avea dreptate.

În ziua în care poliţia mă găsi pe bune, în timp ce mă întorceam de la Olin la Butts A, ar fi trebuit să mă aştept să apară. Ar fi trebuit să ştiu ce să zic.

— Ambrosia Wellington, zise poliţistul.

Era acelaşi care mă interogase şi înainte. Felty, cu ochii albaştri şi un zâmbet plăcut. Îmi tremurau picioarele. Aveam nevoie ca Sully să mă antreneze pentru asta, să-mi zică ce să spun şi cum să o spun.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Speram că aveţi câteva minute libere.

Am ajuns la o masă de lângă fereastră din Summerfields. Mi-am luat o cafea neagră, deşi uram senzaţia aceea acidă pe care mi-o lăsa în stomac. Poliţistul Felty avea vreun obicei de a merge prin campusuri să scoată fete la o cafea, sau făcea asta doar ca să mă liniştească, de parcă faptul că eram în propriul habitat m-ar fi făcut să deschid gura şi să debitez ceea ce voia el să audă?

— Mulţumesc pentru timpul acordat, spuse Felty.

Avea ceva cu timpul, îmi dădeam seama. Probabil că era frustrant de punctual, genul de om pe care l-ar călca pe nervi dacă ar trebui să-şi aştepte nevasta două minute să se pregătească.

— Pentru nimic, am răspuns. Cafeaua îmi ardea gingiile. Despre ce doriţi să vorbim? V-am spus tot ce-mi amintesc din acea noapte.

Mi-a scăzut glasul când am spus ultimele două cuvinte, de parcă le sufocam cu o pernă.

— Ştiu. Îşi scoase pliculeţul din ceaiul lui de mentă şi îl trânti pe masă. Dar sper să poţi umple golurile. Şirul evenimentelor pur şi simplu nu are sens.

Mi se ridică umerii din instinct.

— Kevin a fost cu Flora la începutul acelei seri. Aţi spus că i-ai văzut în jur de ora nouă şi jumătate. Alţi martori i-au văzut certându-se pe ringul de dans – o dispută care ar fi putut deveni fizică dacă nu ar fi intervenit cineva din jur.

Am dat din cap afirmativ. Îmi trecu prin minte că poate nu ar trebui să vorbesc deloc, că ar trebui să cer ca un avocat să fie prezent. Dar numai persoanele vinovate au nevoie de avocaţi. Eu eram doar un martor şi atât trebuia să rămân.

— Tu şi Sloane aţi vorbit cu Flora după dispută. Atunci i-aţi spus Florei că i-ar fi mai bine fără Kevin.

— Era doar o discuţie între fete.

Nu ţineam minte să-i fi spus asta. Cum de ştia? Brusc, povestea mea, povestea *noastră,* era ca un peşte alunecos, care se zbătea, imposibil de ţinut.

— Corect. Discuţie între fete. Vocea lui devenise aspră. Ştia ceva. *Ştia.* Ce nu înţeleg este ceea ce a urmat.

— Am dansat. Şi am continuat să bem. E cam neclar.

— Şi nu ai fost niciodată singură în vreo baie cu Kevin McArthur.

Am dat din cap. Fusese o idee proastă să beau cafeaua. Mă agita, ca şi când creierul meu s-ar fi putut disloca dacă dădeam din cap prea tare.

— V-am spus deja că nu. Din fericire, vocea mea era clară, aproape arţăgoasă, precum Sully. De ce aţi venit aici, doar ca să trecem iar în revistă totul?

— Ai părăsit petrecerea la un moment dat ca să te întorci la cămin?

— Nu.

Chiar şi atunci când spuneam adevărul, tot părea o minciună.

Zâmbi, probabil în încercarea de a părea relaxat.

— Kevin McArthur e tare nepăsător în mesajele lui. Inteligent copil, învaţă la Dartmouth. Dar istoricul mesajelor trimise de pe telefonul lui te-ar face să crezi că habar nu are cum să scrie corect gramatical.

Îşi înclină puţin capul, de parcă s-ar fi încrezut în mine. *Copiii din ziua de azi.*

E-mailurile lui Kevin, presărate cu u, abrevierile indolente pe care am ajuns să le iau ca pe nişte cuvinte de alint. Dar mesajele pe care noi i le trimiseserăm Florei – adică eu le trimisesem – erau formulate perfect, iar acum am înţeles, cuprinsă de un val îngrozitor de panică, faptul că o să ne ia naiba din cauza asta.

— N-am de unde să ştiu, i-am trântit-o. Nu l-am cunoscut. Nu ne-am scris niciodată mesaje. Abia dacă-mi folosesc telefonul.

Poza pe care o am în el, cu Flora şi pilotul, de la Halloween. M-am rugat să nu-mi ceară să i-l arăt. Dacă făcea asta, aveam să cer un avocat.

— Ce nu înţeleg, continuă el, este cum a reuşit Kevin în acea seară, după ce recunoscuse că a băut foarte mult, să îşi scrie perfect frazele.

Tăcerea dintre noi putea la fel de bine să fie un zid de cărămidă, ceva gros şi impermeabil.

— Lumea se poartă diferit la beţie, am spus.

— Petreceţi mult timp cu Sloane.

— Suntem prietenele cele mai bune. Deci, da.

Mi-am pus mâinile pe cana mea goală şi m-am gândit la cana cu „Prietena” şi la perechea ei făcută bucăţi.

— Şi aveţi obiceiul să călătoriţi împreună către Dartmouth?

Am încercat să-mi ascund şocul, dar mi-am dat seama după expresia de pe chipul lui că lăsasem masca să-mi cadă. Cum de ştia despre Dartmouth? Mi-am dat seama atunci că, undeva, s-ar putea ca Sully să fi băut şi ea o cafea în timp ce era interogată de un poliţist precum Felty. Ea nu ar lăsa să-i scape nimic. Ar izola totul.

— Dartmouth, am repetat, cuvântul părând greoi pe limba mea. Nu obişnuiesc să merg acolo. Dar am fost o dată, da. Lui

Sully îi plăcea de un băiat care învăţa acolo. Am fost la o petrecere şi am venit acasă a doua zi.

Acel weekend părea să fi avut loc în urmă cu atât de mult timp încât aproape că mă puteam convinge că noile detalii aveau sens.

— Înţeleg, spuse Felty. Nu se atinsese de ceaiul lui de mentă. Probabil că îl comandase doar ca să pară dezarmant, precum un bunic. Şi îţi aminteşti să-l fi văzut pe Kevin McArthur la această petrecere?

Parcă eram într-un joc video, un fel de realitate virtuală. O mişcare greşită şi fie cădeai de pe o stâncă, fie ajungeai într-o groapă cu foc. Mi-am ales cuvintele cu grijă, ca să evit minele de teren.

— E un campus mare, domnule poliţist. Sunt sigură că în acea noapte au avut loc mai multe petreceri.

Îşi mişti ochii, dar nu-mi dădeam seama dacă se zărea suspiciune sau milă în ei.

— Sora mea avea cincisprezece ani când am găsit-o. Eu aveam doisprezece. Era atârnată în garaj.

— Îmi pare rău, am răspuns.

Deci era ceva personal pentru el.

— A reuşit să ascundă bine faptul că era batjocorită. Fetele de la şcoală i-au făcut viaţa un calvar. Părinţii noştri habar n-aveau. Eram prea mic ca să cunosc semnele. Fetele astea sunt undeva în lume acum, îşi trăiesc vieţile, iar sora mea, nu.

— E groaznic.

Mi le-am imaginat pe acele fete, acum femei, care poate chiar îşi creşteau propriile fiice, nişte monstruleţi perfecţi.

— Este, spuse. Mă gândesc la ea în fiecare zi. Ai vreo soră, domnişoară Wellington?

Dau din cap afirmativ.

— Da. Dar chiar ar trebui să plec. Am o grămadă de învăţat.

Măcar asta era adevărat. Nu puteam ţine pasul. Nu eram Sully, sau alte fete, care lucrau din greu şi petreceau şi mai şi. Puteam fi uşor subminată.

Felty îşi trânti cartea de vizită pe masa dintre noi.

— Dacă îţi vine în minte ceva care ar putea ajuta în acest caz, am încredere că mă vei anunţa. Scoase un stilou din buzunarul cămăşii şi mâzgăli ceva pe spate. Acesta este numărul meu personal.

Am luat cartea de vizită, gândindu-mă să o arunc imediat ce ajungeam în camera de cămin. Dar rămase cu mine pentru totdeauna, purtată din portofel în portofel, până ce deveni şifonată şi moale. Păstrează-ţi prietenii aproape, iar duşmanii, şi mai aproape.

Mai târziu, când am găsit-o pe Sully singură în camera ei, i-am povestit totul, aşteptându-mă să-mi spună propria poveste de groază despre cum fusese interogată. Se holbă la mine, cu ochii cât cepele.

— Nu m-a căutat nimeni.

— Mă întreb de ce mi-au pus mie întrebări şi ţie, nu, am zis. Adică, ştia că am fost amândouă la Dartmouth în noaptea aia. Hei, măcar aşa pot să-ţi spun şi ţie ce i-am zis lui. Aşa că, atunci când te vor interoga, putem să avem aceeaşi poveste.

Ascultă în timp ce am trecut prin toată discuţia pe care am avut-o cu Felty, dar îmi dădeam seama că era cu mintea în altă parte. La cuticulele zdrenţuite şi la vârfurile uscate ale părului. Fu un moment în care am continuat să vorbesc, dar gândeam „Nu îi pasă de nimic din toate astea”.

Până să termin de povestit, deja îşi prinsese părul într-un coc dezordonat, şuviţele încadrându-i chipul. Mă aşteptam la o îmbrăţişare, să-mi zică „Totul va fi bine”, în schimb, îmi spuse ceva ce chiar nu voiam să aud.

— Eşti paranoică, Amb. Nu vine nimeni să te aresteze. Nu au cum să demonstreze că tu ai avut telefonul lui Kevin. Ei doar încearcă să te intimideze, ca să vorbeşti. Tot ce trebuie să faci este să-ţi ţii gura.

Am dat din cap afirmativ, dar stomacul mi se strânse ca un cearşaf înnodat. Tot ce am auzit era „tu”. „Tu, tu, tu. Nu *noi.* Nu „pe noi”. Deşi ea era cea de la care pornise totul. Dacă nu lua ea telefonul, nu aş fi trimis niciodată acele mesaje. Nu mi-aş fi tras-o cu Kevin niciodată, iar Flora ar fi fost în viaţă.

— Hai să ieşim, spuse. Să găsim o petrecere pe undeva.

Deja se plânsese că toată lumea devenise plictisitoare, toţi aflaţi în goana tenace după examenele finale, fixaţi în mod permanent în Olin, discipoli ai cafeinei şi ai Adderallului şi ai bomboanelor de la Weshop.

— Nu pot, i-am răspuns. Am o grămadă de făcut.

— Păi ia o pauză. Ştiu ce putem face. Se ridică şi înşfăcă ceva din dezastrul de pe biroul ei. Un telefon mobil argintiu. L-am luat

de la un tip care a stat lângă mine în Olin. Cred că-l cheamă Todd şi sunt destul de sigură că şi-a tras-o cu Lily o dată. Vrei să ne jucăm cu el?

M-am holbat la rânjetul ei şi la telefonul mic şi inofensiv din mâna ei.

— Glumeşti, nu?

Îşi strânse degetele în jurul telefonului.

— De ce aş glumi? Ar fi comic să încercăm să-l cuplăm cu Lily din nou, sau ceva.

Expresia ei era aproape inocentă. Nu ar fi *comic.* Mă întrebam câte vieţi afectaserăm în căutarea noastră de divertisment.

— Nu. Dau din cap. Nu vreau să mai fac asta.

Îşi strânse buzele.

— Ştii ce, începi să devii destul de plictisitoare. Ca toţi ceilalţi.

— Îmi pare rău. Promit că-mi voi reveni în curând.

— Ai mai promis asta şi înainte.

Voiam să argumentez că *înainte* era un alt teren de joc, unul în care Flora era în viaţă şi eram noi împotriva ei. Nu mai ştiam ce era normalul. Îmi era teamă că eu şi Sully ne înţelegeam doar atunci când aveam un inamic comun de dezarmat şi că nu puteam supravieţui fără prezenţa unuia.

Câteva zile mai târziu, Kevin dădu o declaraţie presei. Era înapoi, la casa părinţilor lui din Fairfield. Poate că părinţii lui îl urau, asta dacă e posibil să-ţi urăşti propriul copil. Sau poate că-l credeau atunci când spunea că nu a trimis el mesajele, deşi nu avea nicio explicaţie pentru modul în care au apărut în telefonul lui.

— Vreau să-mi cer scuze faţă de familia Florei, spuse, uitându-se fix în cameră. Am rănit atât de mulţi oameni în moduri pe care nu le voi înţelege niciodată pe deplin. Îmi pare rău că am fost implicat în ceea ce i s-a întâmplat Florei. Încerc să aflu cum au fost trimise acele mesaje de pe telefonul meu şi pledez nevinovat.

Nu puteam simţi, prin ecranul unui televizor, dacă era sfidător sau spăşit. Privirile ni se întâlniră, de parcă eram singura care-l privea. Putea la fel de bine să le spună poliţiştilor că fusese cu mine şi că avusesem cea mai bună oportunitate să-i fur telefonul şi să i-l returnez fără să observe. Nu am dormit zile întregi.

Sully reuşi să mă târască după ea la o petrecere înainte de vacanţa de iarnă, unde am făcut sex la beţie cu un tip pe nume Jeremy din echipa de lacrosse. Simţeam că sexul era necesar, nu pentru a-mi menţine farmecul, ci prietenia cu Sully. Ea se cuplă cu prietenul lui, iar când am rămas doar noi două şi ne întorceam la Butts, îşi puse capul pe umărul meu, cum făcuse şi Flora în noaptea de Halloween.

Nu mai fusesem niciodată atât de recunoscătoare că mă întorc în Pennington.

În timpul vacanţei de iarnă, mama vru să vorbim. Mă tot încolţea cu o cană de ceai, întrebându-mă ce mai fac.

— Sunt bine, îi tot repetam. Nu eu am găsit-o.

Însă uneori, da. Imaginea din mintea mea era atât de panoramică, încât părea că trebuie să fi fost acolo. Un coşmar, de tipul celor din care te trezeşti înfăşurat într-un cocon de aşternuturi îmbibate de transpiraţie. Simţeam cum picioarele mă purtau de la Butts C, precum fata fantomatică din zvonurile care porniseră recent. O vedeam pe Flora pe pat. Capul dat pe spate, holbându-se la tavan. Încheieturile sfâşiate, linii roşii pe mijloc. Cuvertură roşie. Pereţi roşii. Tavan roşu. O fată care nu fusese niciodată nervoasă când era în viaţă, era furioasă în moarte.

— Nu pari bine, spuse mama, cu braţul ei cald pe umerii mei. Abia dacă mai primim veşti de la tine. Şi pari distrasă, scumpo. N-ai zâmbit deloc când am aprins pomul şi tu iubeşti Crăciunul de obicei.

— Sunt doar ocupată. Promit că atunci când începe şcoala voi suna mai des.

Am îmbrăţişat-o strâns, întrebându-mă dacă m-ar mai iubi dacă ar afla adevărul.

Billie voia să ne îmbătăm şi să facem o petrecere în pijamale, cum făceam la liceu. Dar nu era la fel. Fantoma Florei se tot mărea odată cu potopul de întrebări ale lui Billie.

— Cum era, de fapt? Ştiai că era în depresie? Iubitul ei era un mare nemernic?

Am evitat cu grijă, spunând că nu vreau să vorbesc despre asta.

— OK, răspunse. De acord. E cam morbid. Hei, poţi măcar să-mi spui ce s-a întâmplat cu tipul ăla al tău? Erai aşa de atrasă de el, apoi nimic. S-a transformat într-un nemernic?

— Ceva de genul, îi spun. M-am înşelat în privinţa lui.

Luă o gură de *Mike's Hard Lemonade.*

— Îmi pare rău. E nasol. Ştii, mi s-a părut întotdeauna ciudat că nu mi-ai zis niciodată numele lui.

N-am ezitat.

— Ţi l-am spus. Îl cheamă Buddy.

•

Când m-am întors la Wesleyan pentru semestrul din primăvară, am ţinut să sun acasă o dată pe săptămână. Am înţeles că ăsta era noul meu rol, să-i menţin pe ceilalţi fericiţi. Poate că din cauza asta majoritatea fetelor pe care le cunoşteam erau triste. Noi puneam fericirea tuturor înaintea propriei noastre fericiri.

Am sărit dinadins peste audiţiile de primăvară ale Departamentului de Teatru. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu în centrul atenţiei. În plus, eram epuizată din cauza rolurilor pe care le jucam în fiecare zi pentru o audienţă care era pe cale să devină mai largă şi mai puţin înţelegătoare.

Aş fi putut să fac faţă suferinţei dacă Sully ar fi fost şi ea acolo. Noi două eram un întreg, eram două baterii care se reîncărcau una pe cealaltă. Dar Sully cea care mă atrăsese în orbita ei strălucitoare nu se mai întoarse niciodată la Wesleyan. Fata care reveni în locul ei era o persoană cu totul şi cu totul diferită.

33.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Sperăm că ţi s-a făcut foame, pentru că cina specială din această seară a necesitat foarte multe pregătiri. Rămâi prin preajmă după ce se strâng farfuriile, pentru că s-ar putea să mai fie ceva surprize pregătite.

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Adrian nu se enervează foarte des. E una dintre calităţile care m-au atras la el – temperamentul liniştit, cu fitilul lung cât un furtun de grădină. Dar acum e furios. Vrea să ştie unde am fost, de ce am fost plecată atât de mult, de ce el e deja îmbrăcat în costumul lui, iar eu stau aici şi transpir în rochiţa de vară.

— Deci dispari timp de aproape două ore şi nu răspunzi la telefon. Ce naiba ar trebui să cred? Îi întreb pe toţi dacă au văzut-o pe soţia mea şi se uită cu toţii ciudat la mine, de parcă le-ar părea rău pentru mine.

Cuvântul *soţie* ţâşneşte ca o rachetă din gura lui. Înseamnă ceva complet diferit faţă de ce-a însemnat în jurămintele noastre de nuntă.

— Îmi pare rău, repet. Nu mi-am dat seama că am fost plecată atât de mult timp. Nu m-am gândit că o să fie atât de greu... să-i aud pe ceilalţi vorbind despre ea. Trebuia să plec de acolo. Îmi amintea de un loc întunecat.

— Credeam că nu aţi fost prietene, spune.

— Am locuit cu o fată care s-a sinucis. E complicat. Sunt sigură că poţi înţelege.

Expiră uşor.

— Înţeleg că voiai să fii singură, dar nu vezi de ce aş fi extrem de îngrijorat pentru tine?

— Ştiu. Îi strâng degetele şi arunc o privire spre uşa interioară, care e închisă, întrebându-mă dacă Sully e în cealaltă cameră. Îmi pare rău. E ciudat pentru mine să fiu iar aici.

Adrian mă dă la o parte şi se aşază pe patul nostru. Pantalonii lui de costum se ridică, dezvăluind o pereche de şosete cu dungi mov şi galben, care sunt destul de sigură că au găuri în tălpi.

— Da. Trebuie să fie ciudat. Dar de ce n-ai menţionat-o pe Flora nici măcar o dată în tot acest timp de când ne cunoaştem? Sau pe Sully? Ai făcut să pară că Hads şi Heather au fost singurele tale prietene adevărate de aici, dar e destul de evident că nu. Eu ţi-am spus despre Chad la... a câta? A treia întâlnire?

Chad a fost prietenul cel mai bun al lui Adrian în liceu. În clasa a douăsprezecea i-a fost greu să se descurce cu aplicaţiile pentru facultate şi presiunea din partea părinţilor să devină un superstar al fotbalului. Chad a început să bea foarte mult şi, într-o seară când el şi Adrian erau la o petrecere, el a spus la revedere şi a condus spre casă. Chad a murit pe loc când maşina lui a intrat într-un stâlp. Nimeni nu ştie dacă a fost un accident sau sinucidere, dar Adrian a fost ros de vinovăţie. Mi-a spus că a fost cea mai neagră perioadă a vieţii lui.

— M-am simţit ca un monstru, spuse. Era prima dată când l-am văzut plângând. Aş fi putut să previn asta. Chad bea bere şi conducea, gen, la toate petrecerile. Nu m-am gândit deloc că s-ar putea întâmpla ceva diferit în acea noapte.

I-am ţinut capul în poală şi i-am spus că nu era un monstru, ci doar un adolescent obişnuit. Ar fi fost momentul potrivit să-i spun despre colega mea de cameră care murise din cauza mea. Dar nu era niciodată un moment potrivit pentru genul acela de adevăr.

Aştept ca Adrian să se calmeze, dar nu o face.

— Le-am întrebat pe fetele din Butterfields despre tine şi Flora. Păreau să creadă că ceva se întâmplase între voi două. Ella a spus că a văzut-o pe Flora plângând în baie în ziua de dinainte să moară şi a menţionat ceva criptic despre Halloween.

Ella mi-a spus acelaşi lucru cândva, şi nu am ascultat-o. Secretul Florei, împăturit ca un origami. Pilotul din noaptea de

Halloween. El a fost primul pentru ea, când aştepta ca primul să fie Kevin. Şi nici nu intenţionase asta.

— Nu ştiu ce-a vrut Ella să zică prin asta. Eu şi Sully am scos-o pe Flora în oraş o dată, pentru că era supărată în legătură cu iubitul ei. Dar nu s-a întâmplat nimic ciudat. Era Halloween. Cu toţii ne-am cam îmbătat.

— Aha. Adrian îşi sprijină bărbia în mâini. Da, iubitul. E adevărat că ai avut o relaţie cu el?

Panica pe care o simt în piept mă strânge ca un balon. Am fost o proastă dacă am crezut că trecutul nu mă va găsi doar pe mine, ci şi pe Adrian, în weekendul ăsta.

— Sigur că nu. Tipic pentru Ella să reamintească de nu ştiu ce zvonuri tâmpite. Nici nu îl cunoşteam pe iubitul Florei. L-am întâlnit o singură dată.

Nu mai spune nimic, dar începe să pună informaţiile cap la cap, ca şi mine, numai că el construieşte un puzzle total diferit. El lucrează la „Cine e soţia mea”, iar eu lucrez la „Ce i s-a întâmplat Florei Banning”. Dacă Adrian îşi va rezolva vreodată puzzle-ul, mă va părăsi. Cum ar putea să nu o facă?

— Ar trebui să te pregăteşti pentru cină, spune în sfârşit. Toată lumea e deja acolo. Am ratat chestia aia cu băutură a Ellei. M-am gândit că ar fi greşit să merg fără tine.

Rochia mea e întinsă pe spatele scaunului de birou. Nu ştiu cine a aşezat-o acolo, ca pe un trup, cu tot cu pantofii cu toc de pe jos. Trebuie să fi fost Sully. Ei îi plăcea să îmi controleze îmbrăcămintea.

— Cina asta o să fie plictisitoare, zic. O grămadă de discursuri idioate şi mâncare proastă. Am putea sări peste ea. Mereu spui că ţi-ai dori să fim mai spontani.

Când arunc o privire în spatele meu, Adrian e atent la telefonul lui, nici măcar nu mă bagă în seamă. Sau poate că m-a auzit, dar se preface că nu. Poate că s-a săturat de scuzele mele.

Îmi dau jos rochiţa de vară şi mă strecor în rochia mea neagră Missoni. Poşeta asortată pe care am adus-o are mărgele, am împrumutat-o de la Billie. O deschid să îmi pun telefonul şi rujul în ea, şi atunci mâna mea atinge bucata de hârtie, un sul mic. Îl desfac. O promisiune scrisă în cerneală roşie. „În seara asta vei afla totul”.

•

Aripa de vest e decorată în roşu şi negru, împodobită ca un cardinal mândru. Mese de banchet cu feţe de masă ce ajung până la podea, pernuţe roşii legate de scaune argintii, cu fundiţe umflate la spate. O formaţie cântă jazz în surdină. Parcă e o nuntă, fără cuplul fericit. Mă topesc în marea de cocuri şi Spanx, bărbaţi cu cămăşi albe pe ei, în timp ce părul meu e lins şi subsuorile mele sunt transpirate.

— Uite-o pe Heather, spun, observându-i cârlionţii negri jucăuşi prin mulţime.

Dar când mă apropii, văd că nu mai sunt locuri libere la masa ei.

— Scuze, spune Hadley, cufundându-se într-un scaun cu un sacou pe spătar. Ţi-am trimis mesaj şi te-am întrebat dacă vii. Credeam că poate aţi renunţat.

— Am încercat să vă păstrăm locuri. Heather dă din umeri spăsită. Dar nu am putut să mai aşteptam. Sunt limitate.

— E OK. Ne întâlnim după.

Numai că nu pot să le ignor schimbul de priviri, limbajul tacit dintre Hads şi Heather. Sunt supărate că le-am lăsat baltă, că nu am mai făcut poza în faţa vechii noastre case. Încerc să zâmbesc, dar sunt sigură că îmi iese numai o grimasă.

— Uite-o pe Ella. Adrian indică spre centrul sălii. Se pare că e loc la masa ei.

Desigur. Ella se ridică şi ne face semn cu mâna, decolteul ei ivindu-se din rochia neagră sclipitoare. Sunt toate acolo, strălucind sub luminile petrecerii. Buzele roşii-sângerii ale Clarei; Gemma şi rochia ei neagră cu paiete, cu picioarele lungi întinse; părul lui Lily într-un coc strâns ca de balerină; rubinele de pe umerii Siennei. Sunt frumoase şi îngrozitoare, rapace şi inabordabile, aşa cum erau şi pe atunci.

Eu completez adevărata reuniune, cea de la Butts C. Singura fată care lipseşte e Sully.

— Arăţi minunat, spune Ella când ajungem la masă. A, nu puteţi sta acolo. Sunt locurile lui Lauren şi Jonah. Dar puteţi sta pe celelalte scaune. Chiar lângă mine. Tu bei vin alb, nu?

Beam vin alb, până acum. Testul *First Response* e aruncat în coşul de gunoi de la baie. E greu de crezut că s-a întâmplat azi, dar multe se pot schimba în câteva ore. Dar presupun că ar fi trebuit să ştiu asta deja.

— Nu prea am chef, spun. Am o durere de cap îngrozitoare.

Îmi toarnă un pahar oricum.

Adrian soarbe deja din paharul lui. O să bea prea mult. O să înceapă să vorbească cu toată lumea, să danseze pe muzica formaţiei şi să-i atragă pe toţi în jurul lui, precum un magnet. Mă cuprinde un val de căldură. Îmi place că e distractiv, că e previzibil. Kevin n-a fost aşa niciodată. Kevin e posibil să fi plecat deja. E posibil ca Sully să fie cu el, cu mâna scoasă pe geamul camionetei lui, râsetele lor răsunând în noapte.

Mă holbez la paharul meu plin cu vin. Ella aruncă şi ea o privire către pahar, apoi înapoi către mine. *Ştie.*

— Trebuie să te întreb ceva, spun.

— Despre ce anume?

Spune asta cu glasul mai ridicat decât e nevoie.

— Despre noaptea în care a murit Flora. Ce îţi aminteşti de dinainte să se fi întâmplat?

— Glumeşti, nu? Îşi dă părul după urechi. De ce vrei brusc să vorbeşti despre ea acum? Ar fi trebuit să mă întrebi atunci. Când chiar aş fi avut nevoie de o prietenă.

— Am fost prietena ta.

— Aşa am crezut la început. Dar nu ţi-a păsat de mine. Îţi voi acorda prezumţia de nevinovăţie weekendul ăsta, dar nu voi încerca să te fac să te simţi mai bine în legătură cu nimic.

Se întoarce şi ia un pahar. Acum mă întreb dacă nu cumva Ella a fost adevărata actriţă în tot acest timp.

Primul fel deja soseşte, un fel de turn din roşii. Lauren şi Jonah ni se alătură şi se aşază pe scaune, flancaţi de câţiva dintre soţii celorlalte fete, toţi cu băutura în mână.

— Iată cine s-a hotărât să apară, spune Lauren, după care sughiţă.

Mă chinui să găsesc o scuză bună care să explice întârzierea mea, în afară de faptul că am încercat să scot adevărul de la Kevin McArthur. Dar se holbează toţi în spatele meu, la altcineva.

Poartă o rochie lungă până în podea, cu bustul cu mărgele, cel mai palid roz, aproape ca o rochie de nuntă. Desigur că Sully nu a respectat codul vestimentar, nu şi-a pus cea mai *bună ţinută în roşu şi negru.* Nu poartă sutien, dar nici nu are nevoie – pe-atunci, îşi detesta sânii mici şi-şi dădea peste sfârcuri, iar eu i-am spus că e norocoasă pentru că n-o să i se lase. Zâmbeşte, face cu mâna, de parcă e regina încăperii, de parcă păşeşte pe

propriul covor roşu. Poate chiar aşa e, pentru că nimeni altcineva nu se oferă să revendice tronul.

Se aşază pe locul liber de lângă Adrian, de parcă ar şti că e păstrat pentru ea. Sully are câte un loc la orice masă. Brusc, nu o vreau atât de aproape de ce e al meu, aşa că, desigur, se apropie şi mai mult şi îl sărută pe obraz, de parcă ar fi soţul ei.

— Scuze că am întârziat, spune. Mi-a luat o veşnicie să mă pregătesc.

Nu cred că se referă la pregătirea pentru cină. Rochia mea care zăcea pe spătarul scaunului, pregătită pentru mine; sulul acela din poşeta mea. Se uită fix la mine, ca şi cum ar trebui să am un răspuns, de parcă aş fi făcut vreodată altceva în afară de a fi de acord cu ea. Ea ne-a ales costumele pentru Petrecerea Dublurilor. „O să purtăm astea”, spusese. Nimic nu era vreodată o întrebare.

Acum mi-o imaginez întorcându-se la Butts, ştergându-i lacrimile Florei. Spunându-i despre ceea ce făceam eu şi Kevin. Aruncându-şi privirea spre cana cu „Cea mai bună”. „Iată cum poţi să-i distrugi viaţa de tot, asta dacă eşti în stare”.

Îmi sună telefonul. E un mesaj de la Billie, ce se întinde pe ecran. Adrian îl vede înainte să apuc să înhaţ telefonul.

„Ceva veşti?? Încă eşti cu el?”

Îşi muşcă buza de jos. Când am început să ne întâlnim, Adrian a fost foarte deschis în legătură cu trecutul lui.

— Am fost înşelat, spuse. Şi tot am urmărit-o peste tot ca un căţeluş. Iert destul de uşor, dar înşelatul nu e negociabil.

M-am cuibărit lângă el, i-am oferit garanţiile de care avea nevoie. Corpul meu în jurul lui, săruturile mele pe umerii lui goi. „Nu ţi-aş face niciodată asta”. Chiar vorbeam serios pe atunci.

— Billie voia să ştie dacă te distrezi, îi explic, gura mea încercând să rostească acele cuvinte greoaie. I-am spus despre ceremonia de consacrare. Cum a trebuit să fug şi că m-am simţit prost să te las acolo.

Adrian mai ia o gură de vin.

— Ai fi putut să-mi trimiţi un mesaj dacă te simţeai atât de prost. Sau să-mi răspunzi la ale mele.

Ciugulesc din salată. Caşcavalul e gumat şi fără gust. Nici nu m-am sinchisit să arunc o privire pe meniu ca să văd ce fel urmează. Mă îndoiesc că voi putea să mănânc.

Adrian îi reumple paharul lui Sully, care, la fel ca al lui, e deja gol. Ea îşi pune mâna pe braţul lui, apăsat. Încă nu mi-a vorbit. Jucăm un fel de joc. Ştie că ştiu ceva, dar nu ştie cât.

— Deci, care-i programul pentru restul serii? întreb. Am uitat ce scria în ultimul e-mail pentru alumni.

— E petrecerea din campus de la Andrus, răspunde Lauren, de parcă trebuia să ştiu asta deja. Dar despre ce e-mail vorbeşti? Ne-au dat pliante cu programul când ne-am înregistrat, dar nu am primit niciun e-mail.

Mă uit spre Sully şi clipesc, îi văd buzele roşii strânse ca un boboc de trandafir înainte să le preschimbe într-un zâmbet. A primit şi ea acele e-mailuri – le-a numit *enervante,* dar sunt mai mult decât atât. Ameninţătoare, o adevărată hartă.

Îmi deschid repede e-mailul de pe telefon, ignorând felul în care Adrian se uită peste umărul meu. Ultimul e încă acolo, citit, dar nu şters. Îl deschid şi caut indicii, dar nu găsesc nimic. Până când privirea mi se opreşte asupra adresei. E un cont de Gmail.

E-mailurile nu au venit nicidecum de la Wesleyan.

— Eşti bine? întreabă Adrian. Pare mai mult iritat decât îngrijorat. Tremuri.

— O să avem nevoie de mai mult vin, spune Sully.

Glasul ei e ca de fetişcană şi sună artificial. Mă holbez la aranjamentul mesei, la panglica roşie care taie mijlocul, la candelabrul negru. Cineva s-a străduit foarte mult să organizeze petrecerea asta. Văd un meniu vizavi de Lauren şi îl iau, ca să mă pot uita la orice altceva în afară de feţele celorlalţi.

Un zgomot îmi părăseşte gâtlejul, scurt şi strangulat, ca o pradă prinsă în capcană. Scrisul. E acelaşi cu cel din scrisori. Cerneala roşie, literele înclinate. Acelaşi scris care mi-a transmis că *trebuie să vorbim* îmi spune acum că următorul fel din meniu este medalionul de vită.

Mă întind în spatele lui Adrian şi îi dau meniul lui Sully. Riduri mărunte apar pe fruntea ei în timp ce îşi dă seama despre ce e vorba. Se preface doar, sau chiar este la fel de surprinsă ca mine?

Îşi împinge farfuria cu mâncarea neatinsă.

— De parcă Wesleyan ar cheltui bani ca cineva să facă meniurile de mână. Adică, îmi amintesc că mâncarea pe care o serveau la Molon abia dacă era ceva mai bună decât mâncarea pentru câini.

Fetele râd politicos, probabil gândindu-se la propriile lor relaţii cu mâncarea de la Molon. Lui Sully îi plăcea să pretindă că poate mânca orice-şi doreşte, dar, de fapt, lua orice însă numai ciugulea, incapabilă sau reticentă să săvârşească fapta. Când lumea comenta asupra umerilor ei osoşi şi ascuţiţi sau coastele vizibile, le punea pe seama metabolismului rapid, pentru că a fi slabă prin muncă nu provoca la fel de multă gelozie ca faptul de a fi slabă fără să munceşti pentru asta.

O privesc pe Ella. Îşi taie roşiile exact în patru şi nu oferă niciun fel de reacţie.

— Mă întreb cum poate cineva să scrie atât de ordonat. Sully se preface că inspectează meniul. Abia dacă mai pot să-mi scriu numele.

Nimeni nu prinde momeala, în afară de Adrian, care începe să vorbească despre cum a încercat să-şi scrie romanul de mână, dar nu a putut să-şi descifreze propriile mâzgăleli.

— Aş fi putut scrie primul capitol din următorul clasic american şi nimeni nu ar fi ştiut vreodată.

Adrian continuă să vorbească, iar fetele râd, poate cu el, dar probabil de el, iar soţii lor rămân în mare parte tăcuţi, unii dintre ei, cu ochii în telefoane. Privirea lui Jonah se intersectează cu a mea pentru un moment şi sigur îşi aminteşte cum arăt dezbrăcată, doar dacă nu cumva imaginea mea se amestecă cu cele ale celorlalte fete de la Wesleyan.

Un deget rece se strecoară pe sub rochia mea. Nu am văzut-o pe Sully ridicându-se, dar acum stă în spatele meu şi îmi spune ceva la ureche.

— Trebuie să vii cu mine.

Mă ridic ascultătoare, fără să-mi permit să arunc o privire către Adrian. Ne îndreptăm spre hol, care, din fericire, e gol, ocupat doar de câteva baloane roşii şi negre înghesuite în tavan. Sully se întoarce către mine.

— Ai fost la Kevin.

Nu recunosc nimic şi nici nu întreb de unde ştie. Am întrebări mult mai importante la care am nevoie de răspunsuri.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat? În timp ce eu şi Kevin eram împreună în noaptea în care a murit Flora. Unde ai dispărut? Ai văzut acea postare de pe CCA despre o fată blondă care a fugit din Butts C?

Îşi trece un deget peste sprâncene, dar întrezăresc şocul pe care încearcă să-l ascundă.

— Nici nu-mi amintesc. Eram cu un tip.

Încerc să abordez subiectul dintr-un alt unghi.

— Ce s-a întâmplat când am fost la Dartmouth? M-am trezit, iar tu nu erai acolo.

Îşi înclină capul.

— De ce mai întrebi? Ştii deja.

Simt un gust metalic în gură.

— De ce?

— Obişnuiam să fim noi. Apoi ai devenit aşa obsedată de Kevin şi Flora. Ştiam că nu e atât de minunat. Nu merita să strici totul pentru el.

Mă afund într-un fotoliu din piele, lăsându-l să mă cuprindă într-o îmbrăţişare rece.

— Nu eram obsedată.

Îşi desface mâinile.

— Pe bune. Practic m-ai implorat să merg la Dartmouth cu tine. M-a sărutat, ne-am tras-o. Era doar un băiat excitat dintr-o frăţie.

Continui, înainte să reuşească să scape.

— Lauren mi-a spus despre Evie. Vorbeai despre ea de parcă ar fi fost în viaţă. Ai avut ceva de a face cu moartea ei?

În timp ce spun asta, nici nu ştiu despre care *ea* vorbesc, Evie, Flora, sau amândouă.

Îşi ridică brusc privirea, dar nu îmi răspunde.

— Spune-mi adevărul. Mă îndepărtez de ea. Spune-mi dacă ai convins-o pe Flora să-şi facă rău.

— Sigur că nu. Dar tu ai făcut-o. Adică, bravo. Mesajele tale au fost cu adevărat oribile.

Încerc din nou, pentru că ştiu că se reţine.

— Te-ai întors la Butts şi i-ai spus să se sinucidă în timp ce eu eram cu Kevin?

— Amb, spune, punându-şi mâinile pe genunchii mei şi aplecându-se deasupra mea. Nu poţi face pe cineva să facă ceva ce nu avea de gând deja. Dacă poţi, atunci tu eşti cea care a ucis-o pe Flora.

— Sloane, practic strig.

Poate că e numele ei cel care îi atrage atenţia.

Se cufundă în fotoliul de lângă mine.

— Ai văzut mesajele de pe telefonul lui Kevin. Le scria multor fete. Nu erai specială pentru el. Dar pentru mine, da. Îşi pocneşte degetele. Ce-ţi pasă cum s-a întâmplat? O urai pe Flora.

— Nu o uram, spun. Eu doar...

— Ba da, răspunde Sully. Măcar eu recunosc asta. *Eu* o uram. Era slabă. Fetele ca Flora nu pot face faţă dacă nu sunt dorite de cineva.

E o remarcă faţă de Flora, dar şi faţă de mine. Flora era dorită de cineva. Toată lumea râvnea la Sully. Propriile mele comparaţii mă mâncau de vie.

Îmi fixez privirea pe chipul lui Sully, pe ochii ei mari şi părul lung, fata pe care am adorat-o. Nu a fost niciodată vorba despre Kevin, pentru niciuna dintre noi. Ci despre fata în care noi nu ne-am putut transforma. Gelozia lui Sully a condus-o către acelaşi loc în care m-a condus pe mine propria gelozie. Poate a dus-o chiar mai departe.

La asta se rezumă totul. Trei fete, fiecare având ceva ce o alta îşi dorea. Eu eram şarpele care a înghiţit-o pe Flora, iar Sully şi-a căscat gura să mă înghită pe mine. Poate că totul s-ar fi sfârşit foarte diferit dacă am fi vorbit, dar noi nu trăiam într-o lume în care invidia noastră avea voie să aibă glas.

— Ai auzit ce crede Kevin, spun. Că cineva a ucis-o, de fapt.

— Poate că el a făcut-o. Bate darabana cu degetele. El e cel care a găsit-o. S-a dus să o caute după ce a fost cu tine. A văzut mesajele alea de pe telefonul lui şi a vrut ca ea să dispară din peisaj, apoi a trecut la fapte.

— N-a făcut-o el.

După cât de dedicat a fost Kevin, sunt sigură de asta.

Se joacă cu o şuviţă de păr între degete.

— Atunci trebuie să accepte că Flora s-a sinucis.

— Dar dacă nu a făcut-o?

— Voia să moară. A spus-o chiar ea. De ce eşti surprinsă că a dus-o până la capăt?

Gura i se schimonoseşte într-un zâmbet, şi *ştiu.* Ştiu că Flora ar fi dus-o până la capăt doar dacă cineva s-ar fi jucat cu mintea ei, şi numai Sully ar fi putut face asta.

Îşi încrucişează picioarele, iar pielea ei palidă e vizibilă prin deschizătura rochiei.

— Ţi-a păsat mai mult de Flora decât ţi-a păsat vreodată de mine.

— Ştii că nu-i adevărat. Aş fi făcut orice ca să am atenţia ta.

E jalnic să recunosc asta, chiar şi după tot acest timp. Mai ales după tot acest timp.

Râde delicat.

— Ai avut-o întotdeauna. Ai fost *cea mai bună.*

Am ajuns la un impas, iar adevărul îngroaşă aerul dintre noi. Poate că am spus tot ce era de spus. Poate că a trebuit să treacă ani între atunci şi acum ca să văd că Sully îmi seamănă mai mult decât am crezut. Numai că mi-am lăsat sentimentele să mânjească totul, iar lipsa ei de sentimente i-a permis să-şi păstreze mâinile curate.

Dar încă ne mai uneşte o ameninţare. Fantoma a ceea ce-am făcut, asigurându-se că suntem lipite una de cealaltă în permanenţă.

— Cineva vrea să ne rănească, spun. M-am întors ca să aflu cine.

Sully îşi pune o mână rece pe braţul meu şi se apropie şi mai mult.

— Atât? întreabă, vocea ei delicată suflându-mi pe gât. Chiar pentru asta te-ai întors?

Dau din cap, dar nu mai sunt sigură deloc.

— Hai să plecăm de aici. Tonul ei este insistent. Putem fugi. Nimeni nu o să poată să ne găsească.

— Nu pot, răspund repede.

Nu-l pot părăsi pe Adrian. Nu vreau să merg nicăieri cu Sully. Ar fi doar o chestiune de timp până s-ar plictisi de mine şi m-ar lăsa baltă.

Dar, numai pentru o clipă, înainte să-mi sustrag braţul din strânsoarea insistentă a lui Sully, iau în considerare şi asta.

34.

ATUNCI

Obsesia presei faţă de Flora Banning era sufocantă. Toată lumea adoră o fată drăguţă moartă. Wesleyan, locul în care lumea protesta mereu pentru ceva, deveni o mulţime furioasă care-l vâna pe Kevin, chipuri ascunse în spatele pancartelor pe care scria DREPTATE PENTRU FLORA. Fetele din Butts C ţinură un priveghi în faţa vechii noastre camere, flori şi ursuleţi de pluş, şi candele veşnic neaprinse.

Justificarea: Kevin era vinovat. Nu o făcuse fizic, dar manipulase emoţional o fată, îndemnând-o să facă ceva ce nu-i stătea deloc în fire. Fără acele mesaje pe care le trimisese, Flora ar fi fost încă în viaţă.

Dar familia lui Kevin angajă un avocat al apărării care avea o altă argumentare. Jon Diamond avea un zâmbet încrezut, şi o bărbie proeminentă, şi un păr care probabil că-i lăsa pete de grăsime pe pernă. Jon Diamond, ale cărui servicii aparent costau o avere, argumentă că Flora era instabilă mental şi că, în mod evident, suferise de o depresie nediagnosticată. Răstălmăci ceea ce spuseseră părinţii ei, sora şi prietenii, cât şi mărturiile anonime ale „colegilor” care nu voiau să fie numiţi. Flora a fost o tânără bolnavă în interior, după spusele lui Jon Diamond, iar bolile invizibile sunt printre cele mai mortale.

— Gândiţi-vă puţin, spuse presei după audierea lui Kevin. Gândiţi-vă la toate acele momente când aţi spus un lucru greşit iubitei, sau iubitului, sau soţului, sau soţiei. Toate acele momente în care poate nu gândeaţi limpede pentru că eraţi chiar voi înşişi supăraţi. Sunteţi responsabili dacă acea persoană îşi face rău? Cei mai mulţi dintre voi veţi spune că nu, vina e a lor, pentru că nu poţi face pe cineva să facă ceva ce nu avea de gând deja.

Pe internet începură să apară grupuri de susţinători ai lui Kevin, mai mult fete care credeau că merită ceva mai bun. Credeau că era vina Florei. Uneori eram de acord cu ele. Flora nu simţise niciodată că are nevoie de protecţie. Universul

trecuse cu limba peste ea, cu atât de multă grijă, să nu-i muşte carnea delicată.

Noi n-am avut grijă. A fost elastică atunci când ne-am înfipt dinţii în ea.

Am fost obsedată de fiecare noutate din presă, fiecare comentariu răutăcios de sub articole. Ştiam că paranoia mea care lua proporţii devenise plictisitoare pentru Sully, dar nu mă puteam opri din obsesia mea pentru Flora. Pentru partea pe care o jucasem.

— Cineva o să afle, repetam, ignorând cum îşi dădea ochii peste cap. Încă n-au terminat cu noi.

Nu mă înşelam. Pentru că, în final, i-au percheziţionat calculatorul lui Kevin şi au găsit e-mailurile noastre, iar Felty reuşi să demonstreze că îl minţisem în legătură cu Dartmouth.

— Domnişoară Wellington, spuse când m-am trezit din nou la Secţia de Poliţie din Middletown. Sau ţi se spune Amb? Aşa îţi spunea Kevin, nu? În conversaţiile de pe e-mail.

Era să leşin – nu-mi aminteam când am mâncat ultima dată. Unele persoane, cele care nu dăduseră importanţă zvonurilor care se tot răspândeau, s-ar putea să fi presupus că eram încercată de durerea provocată de suicidul colegei mele de cameră. De fapt, teama mea ocupa prea mult spaţiu. Teama că voi ajunge exact unde eram în acea zi, cu Felty în faţa mea, arogant în uniforma aceea a lui.

— Se pare că dumneata şi Kevin aţi avut o relaţie prietenoasă. O adevărată poveste de dragoste, pentru vremurile noastre. Asta credeaţi? Aveaţi aşa, o *conexiune.*

Eram incapabilă de a mai vorbi. N-aveam cum să devin vreodată actriţă dacă nu reuşeam să scot măcar o replică simplă.

— Se pare că amândoi aţi vrut acelaşi lucru: să o scoateţi pe Flora din peisaj. Cât de departe aţi mers ca să faceţi asta?

Am chiţăit şase cuvinte, o înşiruire pe care o auzisem în filme, la televizor, întâmplându-se unor oameni ireali.

— Vreau să vorbesc cu un avocat.

În final, n-am avut nevoie de avocat. E-mailurile nu dovedeau nimic. Erau încercarea lui Felty de a mă distruge. Acele e-mailuri doar demonstrau că Kevin McArthur era un nemernic care îşi minţise iubita, iar eu eram căţeaua care a acceptat totul. Căsuţa lui poştală şi istoricul mesajelor erau o adevărată comoară

pentru procurori, care i-au mânjit imaginea în presă, prezentându-l drept un infidel în serie, căruia nu îi păsase de bunăstarea Florei.

Ultimele cuvinte ale lui Felty către mine îmi rămaseră permanent întipărite în minte. „Adevărul găseşte întotdeauna o cale de a ieşi la iveală”.

Ceea ce însemna că trebuia să fug repede.

După ce Felty mă lăsă să plec, cu ezitare, am bătut la uşa lui Sully. Aveam nevoie de ea. Aveam nevoie ca totul să revină la normal. Am ajuns la o petrecere din Westlo, unde o doză de cocaină şi un pahar de băutură m-au aruncat într-o vrie frenetică. Demonii mei nu dispăruseră. Erau încă ataşaţi de mine, agăţaţi de mine cu codiţele lor ascuţite. Cei doi tipi cu care Sully voia să ne-o tragem găsiră o scuză ca să dispară atunci când am vomitat într-un pahar de plastic.

— A fost cel mai înfricoşător moment din viaţa mea, am bolborosit în timp ce ne întorceam către Butts, luând-o pe Sully de braţ, pe care şi-l retrase imediat. Habar n-ai ce era în capul meu. Felty nu se dă bătut. *Ştie.* Ţi-am spus despre sora lui?

— Mi-ai spus, zise.

Avea părul ascuns sub un fes împletit larg şi nu-i puteam citi expresia feţei.

— Kevin nu era atât de beat, am spus. O să pună lucrurile cap la cap. Tu ce ai face? Adică, trebuie să ştie că suntem singurele care ar fi putut să-i ia telefonul. Nu e ca şi cum ar crede că el i-a trimis mesajele.

— De unde ştii? Sully îşi îndesă mâinile în buzunarele gecii – nici măcar nu era a ei, ci o furase de la vreun tip – şi nu se uită la mine. O conştiinţă încărcată te poate face să crezi tot felul de lucruri. Când nu vrei să suporţi ceea ce ai făcut, creierul tău te poate convinge că eşti altcineva.

Nu mai vorbeam despre Kevin. Era distanţa dintre noi, lăţimea unui fir de păr multiplicată în centimetri.

— Dacă el ne protejează?

Nu mai spusesem asta cu voce tare până acum.

Sully trage o gură de aer, înghiţind o parte din cerul de ora două a dimineţii.

— Nu există „noi”.

A spus-o atât de încet încât nu eram sigură că o auzisem.

— Ce?

Se opri şi îşi încrucişă braţele.

— Nu există „noi”, Amb. Tu ai fost cea care a trimis acele mesaje. Da, eu am luat telefonul. Dar numai ca o glumă. Tu eşti cea care a făcut restul.

„Tu eşti”. Iată, hăul care se căsca între noi. Reducea daunele. Eu eram dauna ei.

Nu aveam nicio argumentare, pentru că ceea ce spusese era adevărat. Eu am fost cea care tastase acele mesaje şi apăsasem pe butonul de trimitere. Ea nu-mi şoptise la ureche, spunându-mi ce să scriu, iar adevărul ăsta era ca un bloc de gheaţă care nu se va topi niciodată, înţepenit undeva, între gâtlejul şi stomacul meu. Trebuia să cred că altcineva era influenţa proastă, pentru a putea trăi cu gândul ăsta.

Dar eu am fost vinovata în tot acest timp.

35.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Nu uita să scrii ceva în registrul de oaspeţi de la cină. Scrie o glumă de-a voastră, o anecdotă preferată, o amintire cu încărcătură sentimentală. Suntem siguri că ai învăţat în timpul anilor de la Wesleyan că într-adevăr cuvintele sunt cea mai importantă monedă.

Măcar cei mai mulţi dintre voi aţi învăţat.

Cu stimă,

Comitetul Alumni

Când ne întoarcem în sala de bal, cu Sully în urma mea pentru prima dată, zeci de priviri suspicioase sunt aţintite asupra noastră – toate aparţinând fetelor de la masă, folosind în mod evident absenţa noastră pentru a-şi alimenta conversaţia din timpul cinei. Adrian abia dacă se uită în sus. De data asta nu mă întreabă unde am fost. După ce mă aşez, îmi mut unul dintre medalioanele de vită prin farfurie înainte să-l aşez pe farfuria lui Adrian, un gest pe care de obicei îl consideră drăguţ.

— Nu, mulţumesc, spune.

Încă e nervos. Drumul spre casă va fi tensionat şi probabil voi auzi un „Trebuie să vorbim”, numai că nu o vom face niciodată. Îmi voi cere scuze pentru că l-am lăsat singur aproape toată după-amiaza, dar nu îi voi spune niciodată motivul real, iar în câteva zile va reveni la normal, şi eu, la fel.

Maestrul de ceremonii al serii – Braden Elliot, care a locuit cu alţi doi tipi într-una din casele din lemn de lângă cea pe care am împărţit-o cu Hadley şi Heather – ţine un discurs în timp ce desertul este servit, ceva din ciocolată tăiată neglijent în

pătrate. Un gând morbid îmi flutură prin minte ca un banner: „Asta-i ultima mea masă”. Oricine ar fi trimis acele scrisori nu ne va lăsa să scăpăm aşa uşor.

Braden strigă numele câştigătorilor unei ceremonii despre care nici nu ştiam că are loc, o revenire la premiile pe care le-am acordat la absolvire – aparent, ideea este să vedem care dintre predicţiile pe care le-am votat atunci se potrivesc cu presupunerile noastre de acum şi dacă s-au adeverit sau nu. Cel mai probabil să apară într-un reality show. Cel mai probabil să câştige un Oscar. Ar trebui să-mi strige mie numele pentru ăsta. Într-o altă lume, una în care nu eram colega de cameră a Florei, unde nu i-am cunoscut pe Kevin sau pe Sully, poate aş fi fost eu. Cel mai probabil să fie arestat la un miting de protest. Cel mai probabil să fie găsit gol puşcă în Olin. Toată lumea râde apreciativ, în timp ce eu vreau să dispar.

— Cel mai probabil să scape nepedepsit pentru crimă, spune Braden acum, urmat de un râset afectat. Uau, asta-i morbid. Ambrosia Wellington?

Îmi aud numele strigat şi ritmul sângelui care-mi pulsează în urechi. Toate privirile din cameră sunt îndreptate către mine, ca nişte seturi de pumnale. Nimeni nu mai râde de data asta, nimeni nu aplaudă.

— Ar trebui să te duci să-ţi iei premiul, zice Ella.

Probabil că ea a votat pentru mine. Adrian şi-a îndreptat atenţia către farfurie şi are maxilarul încleştat. Oricât aş vrea să o iau la fugă, mă ridic şi merg spre scenă, sugându-mi burta, dându-mi ochii peste cap cum au făcut câţiva dintre ceilalţi câştigători. Numai că, atunci când ajung în faţă, Braden nu îmi înmânează niciun trofeu ieftin din plastic şi nu dă mâna cu mine, aşa cum a făcut cu toţi ceilalţi. Deschide cutia în care au fost puse voturile, câteva bucăţele de hârtie, cu chipul încruntat de confuzie.

— E ciudat, dar se pare că această categorie nu a existat cu adevărat, spune, departe de microfon. Există o cutie şi toate voturile astea, dar nicio menţiune a categoriei, niciun trofeu. Îmi pare tare rău. Nu înţeleg.

Mă uit la el cu gura căscată, incapabilă de a nu lua în seamă asta.

— Hai să ne prefacem, spune cu un zâmbet spăsit.

Îi accept strângerea de mână când şi-o întinde spre mine, dar în loc să mă întorc imediat la locul meu, deschid cutia şi scot o mână de voturi.

Pe toate este scris numele meu. Zeci de „Ambrosia Wellington”, scris într-o caligrafie ordonată. Unul dintre ele mi se lipeşte de palma transpirată şi flutură spre podea când mă întorc la masă. Nu mă uit la Sully sau la Adrian, la Hads sau la Heather, la fetele din Butts C. Pe scenă, Braden îşi drege glasul şi trece la următoarea categorie. Cel mai probabil să inventeze următorul Facebook.

„Nu am scăpat nepedepsită pentru crimă!” îmi vine să urlu. Nu am ucis pe nimeni. Am făcut ceva de neiertat, dar nu am mers atât de departe. Nu am curajul să fac aşa ceva. Nici măcar nu aveam la mine cheia camerei, iar Flora ar fi încuiat uşa...

Nu aveam cheia camerei la mine pentru că era la Sully.

Avea ceva pe bluză – îmi sare în ochi din amintirile din acea noapte. Ceva pe plasă, o dungă închisă la culoare, aproape neagră. Iar chokerul ei lipsea. Îmi imaginez scena aşa cum am făcut-o şi azi, mai devreme – apare Sully, face pe drăguţa, îi oferă Florei o ciocolată caldă.

Sully, luând cana cu „Cea mai bună” şi trântind-o de podeaua băii.

„Hai, fă-o. Vrei asta”.

Dar Flora nu a vrut.

Ce mi-a zis Sully în seara asta? „Nu poţi face pe cineva să facă ceva ce nu avea de gând deja”.

Nu a convins-o pe Flora să-şi taie venele.

A făcut-o chiar ea.

Nu înţeleg cum de Sully nu a ajuns să fie plină de sânge. Trebuie să fi fost foarte atentă. Trebuie să fi ştiut exact ce face. Cât de adânc să taie. Cum să facă să pară că ciobul a fost ţinut în fiecare mână. Cum să oprească o fată din a ţipa.

Conştientizarea, certitudinea absolută, mă seacă. Kevin avea dreptate. Cineva chiar a ucis-o pe Flora.

— Ea a fost, spun încet.

Când mă uit în sus, Sully şi Adrian nu mai sunt acolo.

36.

ATUNCI

Ancheta lui Kevin McArthur n-a ajuns niciodată în instanţă. Nu existau dovezi suficiente pentru a continua cazul sau pentru a defini măsura în care fusese implicat. Prea mulţi factori făcură ca suicidul Florei să fie pur şi simplu propria ei înfăptuire. Exista un aşa-zis istoric al depresiei sale, mesajele trimise de pe telefonul ei indicând un crescendo al paranoiei, căutarea ei de pe internet despre cum să-ţi dai seama dacă ai fost violată – un viol despre care nu ştia nimeni, dacă se întâmplase cu adevărat. Kevin dispăru odată cu estomparea freneziei presei. Fetele din Butts C îi trimiseră e-mailuri răutăcioase avocatului său şi scrisori către posturile de ştiri în încercarea de a menţine cazul deschis, dar nicio rugăminte de-a lor nu schimbă ceva.

Se sfârşise şi puteam să respir din nou. Numai că atmosfera era diferită unde locuiam acum. Wesleyan devenise ostil, nu doar oamenii, ci şi campusul în sine, ca un animal care voia să mă arunce de pe spatele lui. Uneori, când mă întorceam la Butts de la CPA, auzeam muzică din capelă, clopote care nu scoteau clinchetele muzicii bisericeşti, ci se transformau în melodii pe care Flora obişnuia să le asculte în camera noastră. Am aflat mai târziu că studenţii aveau voie să cânte la clopotele capelei, dar nu am aflat niciodată cine alegea cântecele. Sau dacă existau numai în mintea mea.

Evitasem să ajung în iad, dar restul primului an fu purgatoriul meu personal. Primisem ceea ce mi-am dorit dintotdeauna – atenţie. Dar era tipul greşit. În cel mai bun caz, fetele erau cordiale, zâmbeau politicos când mă aşezam lângă ele la cursuri sau mă aşezam pe marginea unei mese din Molon. În cel mai rău caz, erau de-a dreptul brutale.

Am văzut-o pe Sully prin campus şi chiar la cursuri, ocazional – Wesleyan făcea să fie greu să mă ascund, iar uneori mă simţeam ca şi cum campusul încerca să ne aducă împreună, ca nişte piese de şah pe o tablă. Nu m-am apropiat şi nici nu mi-am permis să aflu dacă privea. Singurul lucru mai rău decât a fi sub

privirea constantă a lui Sully era să fii alungat de sub ea. Era mereu flancată de fete ca ea, dar inferioare. Pui de Sully, înlocuitoarele mele. Nu ducea lipsă de oameni care să-i venereze altarul aurit. Aceleaşi zvonuri care deveniră jugul meu, pentru ea erau nişte bijuterii strălucitoare în jurul gâtului.

Tot nu am putut să trec mai departe, aşa că revizionam pe laptopul meu acelaşi clip cu mama Florei părăsind instanţa după audienţă, ferindu-şi faţa de camere cu o mână acoperită de mâneca paltonului, sora Florei, Poppy, mergând în urma ei, cu câţiva centimetri mai înaltă decât fusese anul trecut. Nu mai era o fetiţă. Chipul lui Poppy deja înlemnise într-o grimasă. Supărată pe lume. Poppy avea motiv să fie supărată. Sora ei fusese luată de lângă ea.

Iar băiatul care i-o luase era liber. În ochii legii, Flora era tulburată, o tânără bolnavă mintal, care nu reuşi să suporte presiunea de a fi plecată la universitate, iar după o ceartă cu iubitul ei, făcu alegerea tragică de a-şi lua viaţa. Asta fusese, o alegere.

Am ignorat un e-mail de la Poppy care sosise cu două săptămâni înainte de sfârşitul primului an. O rugăminte să vorbim despre sora ei şi Kevin. Nu am fost în stare să răspund şi să mint, aşa că l-am şters în schimb, dar nu am uitat niciodată ce scria. „I s-a întâmplat ceva Florei înainte de acea noapte? A făcut Kevin ceva? Te rog, trebuie să ştiu, iar tu o cunoşteai mai bine decât oricine de la şcoală. A spus că avea încredere în tine”.

N-am mai dormit zile întregi, şi am picat examenele finale. „Avea încredere în tine”.

Aceea a fost ultima greşeală pe care o făcuse vreodată.

37.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

N-ai încheiat niciodată o noapte mai devreme pe atunci – de ce să începi acum? Îndreaptă-te spre Andrus ca să dansezi sub stele la petrecerea noastră anuală din campus. Am auzit că ringul de dans va fi criminal şi ne aşteptăm să vedem pe (aproape) toată lumea acolo!

Cu stimă,

Comitetul Alumni

— Unde sunt? o întreb pe Ella. Unde au plecat?

Îşi duce paharul cu vin la gură, savurând în mod evident stresul meu.

— De unde să ştiu eu? Sloane zicea ceva că nu se simte bine. Adrian a spus că o să aibă grijă să ajungă înapoi, în camera voastră. A băut, gen, cinci pahare de vin şi nu a mâncat nimic. Ca pe atunci. Normal că se simte rău.

Sacoul lui Adrian lipseşte. Dacă şi l-a luat, înseamnă că nu are de gând să se întoarcă.

— Trebuie să plec.

— Ar trebui să rămâi. Vorbeşte pe un ton scăzut. Îmi pare rău dacă am fost dură mai devreme. Nu am vrut să intru în weekendul ăsta cu ranchiună.

— Tu ai făcut asta. Ridic votul boţit în mâna mea. Tu mi-ai scris numele.

— N-am făcut nimic, răspunde Ella, râzând. Te-am votat pentru ăla cu Reality Show-ul. Având în vedere că scandalul pare să te urmeze oriunde te duci.

— Tu ai trimis asta?

Îmi desfac poşeta, cotrobăi după bileţel, dar nu e acolo. E în geanta care e la Nics. Nu am nicio dovadă. Iar acum observ că mai lipseşte ceva. Telefonul meu.

— Ce să trimit?

Ridică o sprânceană.

— Scrisorile. Ştii despre ce vorbesc. Ai stat acasă şi erai bolnavă în acea noapte...

„Ţi-ai dat seama”. Ştiu că sună nebuneşte.

— Nu ţi-am trimis nicio scrisoare. Tonul ei ridicat provoacă un chicot din partea lui Lauren. Singura persoană căreia îi scriu prin poştă e bunica. Are nouăzeci şi patru de ani. Serios, ce-i cu tine?

— Sunt bine, răspund.

„Sully a ucis-o pe Flora, iar acum e cu soţul meu”.

— Am avut un sentiment că weekendul ăsta se va sfârşi cu vreun scandal, spune. Tu şi Sloane în aceeaşi cameră. A cui idee a fost, oricum?

Mă ridic, apoi mă aşez înapoi cuprinsă de ameţeală. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, când a apărut la uşa noastră. „Ştie unde să ne găsească”.

— Cum ai ştiut că stăm în aceeaşi cameră?

Ella dă din umeri.

— Nu ştiu. Cineva trebuie să fi menţionat asta. Ah! Poppy. Voia să vă întâlnească, fetelor, apoi aţi dat bir cu fugiţii de la ceremonie.

Îmi duc mâna la gură. Palma îmi e mânjită cu roşu.

Poppy Banning, cel mai apropiat lucru de Flora pe care l-a lăsat lumea. Voia să ne întâlnească. „Poppy vrea să vină în vizită”, îmi zise Flora, când sorbeam amândouă din cănile noastre. „I-am spus totul despre tine”.

— Ce? întreabă Ella, enervată de *scandalul* meu.

Dar nu îi răspund – nu pot –, aşa că mă ridic şi îmi croiesc drum printre mese. Trebuie să îl găsesc pe Adrian şi să plecăm de aici. Flora nu a putut să se întoarcă pentru a ne bântui, având în vedere că fantomele nu există. Dar surorile, da.

Dau nas în nas cu Flora în hol. Pentru prima dată, citesc scrisul mic de pe posterul ei. Dacă i-aş fi dat atenţie în urmă cu două zile, aş fi fost acasă până acum. Pentru că scrisul mic este caligrafic – scrisul de mână ordonat al lui Poppy. Fundaţia Memorială Flora Banning. Înfiinţată de Peniţa Frumoasă a lui Poppy.

Mândria Florei, când făceam schimb de detalii despre surorile noastre. „E super creativă”. O vedeam pe Poppy ca pe o copilă uscăţivă ale cărei desene acopereau o matahală de frigider din oţel inoxidabil. Nu aşa. Scrisorile. Rujul. Sulul. Cutia de votare, plină cu numele meu. De cât timp aştepta să lovească? Flora a murit în urmă cu aproape paisprezece ani. Poppy are cel puţin una dintre calităţile ei. Răbdarea.

Scaunele zgârie podeaua, iar lumea trece pe lângă mine. Cina a luat sfârşit şi toată lumea se va îndrepta spre Andrus pentru petrecerea din campus. Poate că ar trebui să-i urmez şi să mă pierd în mulţime, unde voi fi în siguranţă. Dar nu sunt nicăieri în siguranţă. Iar Adrian nu e în siguranţă atât timp cât e cu Sully. Nici nu sunt sigură ce e mai rău: faptul că ştiu de ce este capabilă Sully, sau că nu ştiu acelaşi lucru despre Poppy.

Îmi dau jos tocurile şi încep să alerg în sus, pe Wyllys, pe lângă corturile albe ridicate pe Andrus, pe lângă râsete şi muzică. Alerg până ce ajung la intrarea în Nics, unde observ norul de fum. Figura învăluită de umbră către care conduce.

— Pare că încerci să găseşti pe cineva, spune Felty.

Scutur uşa, apoi îmi amintesc că îmi lipseşte cartela de acces. „Nu îmi e teamă de Felty”. E doar un bărbat cu o teorie pe care nu a putut nimeni să o demonstreze. Aproape că-mi vine să-i spun despre Sully, despre adevărul întunecat pe care l-am dezvăluit în sfârşit în seara asta. Dar nu are niciun motiv să mă creadă şi nu aş face decât să mă implic şi pe mine.

— Nu m-am dat bătut, spune din spatele meu. Într-o zi voi scoate o mărturisire de la una dintre voi.

— Amb. Îmi întorc imediat capul şi văd o siluetă fugind prin iarbă, cu poalele rochiei lungi ridicate. Sully se opreşte brusc lângă mine, cu părul ciufulit şi faţa albă. Cred că cineva tocmai mă urmărea. Hai să intrăm.

— Unde e Adrian?

Sunt atât încântată că nu e cu ea, cât şi temătoare pentru unde ar putea fi. Când braţul ei se atinge de al meu, mă dau înapoi.

— Habar n-am. Nu l-am văzut. Dar cred că i s-a întâmplat ceva lui Kevin.

— Nu… spun, teama bubuindu-mi în urechi.

Nu l-a văzut încă pe Felty, privind cu ură din întuneric. Nu pot să scot restul cuvintelor. „Nu mai spune altceva”.

— Îl tot sun. Nu răspunde şi nu cred că ar fi plecat pur şi simplu.

Felty înaintează. Probabil că Sully îi vede pantofii, dar nu şi corpul ataşat de ei. Priveşte în sus şi îmi dau seama că-i vine să se prăbuşească, aşa cum propriile mele membre dau să se dezmembreze. „Acum e acum”, realizez – un şoc static. „Momentul judecăţii”.

Sully nu încearcă să găsească o scuză. În schimb, se îndreaptă, îşi pune mâna pe braţul lui Felty.

— Suntem ameninţate. Am primit nişte bileţele – eu şi Amb. Şi s-au tot întâmplat lucruri.

Felty îşi drege glasul şi îşi retrage braţul. Ne-a prins aşa cum a vrut, încolţite şi speriate.

— Unde e Kevin McArthur?

Sully îşi mijeşte ochii, clar dându-şi seama că Felty e imun la farmecul ei.

— N-aţi auzit ce am spus? Eu şi Amb suntem ameninţate. Kevin lipseşte. Cu toţii am primit bileţelele astea.

Felty răsuceşte o ţigară neaprinsă între degete.

— Dacă nu lipseşte de mai mult de douăzeci şi patru de ore, nu poate fi considerat persoană dispărută. Iar un bileţel nu pare a fi chiar o armă a crimei. Deşi presupun că oamenii pot deveni inventivi folosind cuvinte.

Se uită fix la mine.

— Spune adevărul, zic. Cineva vrea să ne rănească.

E ridicol că spun *ne.* N-ar trebui să-mi pese de ce i se întâmplă lui Sully. E o ucigaşă. Dar nu pot scăpa de gândul că sunt la fel de rea. Că am suspectat ceea ce a făcut în tot acest timp şi am absorbit acele cunoştinţe în propria-mi piele. Că am ales să trăiesc cu asta, pentru că ceea ce a făcut Sully însemna că îi pasă cuiva destul de mult de mine încât să elimine persoana pe care am văzut-o drept inamic.

— Sunteţi pregătite să îmi spuneţi ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte? întreabă Felty. Dacă sunteţi gata să-mi spuneţi, merg chiar eu să văd ce face Kevin. Vă iau cu mine. Cum sună asta?

Sully îşi încordează maxilarul.

— V-am spus deja tot ce ştim.

Suntem *noi* din nou, acum, că are nevoie de ajutorul meu.

Expresia lui Felty e undeva între amuzat şi enervat.

— Dacă mă lăsaţi să vă protejez, fetelor, ne putem aşeza să avem o conversaţie şi să vorbim despre ce s-a întâmplat.

— Nu. Sully ar putea fi mai periculoasă decât Felty, dar nu e la fel de periculoasă pentru mine. Dacă ar fi vrut să mă rănească, ar fi făcut-o până acum. Sully, hai să mergem. Unde e cartela ta de acces?

Îmi dă poşeta ei, fără nicio vorbă, şi caut în ea, apuc cartela şi o scanez la uşă. Felty ne priveşte intrând înăuntru.

— La revedere, fetelor, zice.

Aproape că sună a ameninţare.

38.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Dacă încă mai eşti prin zonă la miezul nopţii, vor avea loc focuri de artificii festive. Nu rata ceea ce va fi cu siguranţă splendidul deznodământ al unui weekend de neuitat!

Va fi spectacolul pe care îl aşteptăm cu toţii – cel pe care îl meritătm.

Cu stimă,

Comitetul Alumni

— E Poppy, spun repede când ajungem înăuntru, iar uşile ne separă de Felty. Păstrez un ton scăzut al vocii, sigură că ne pândeşte de afară. Ea a scris bileţelele. Sunt sigură de asta.

Sully îşi cască ochii şi îşi duce o mână tremurândă spre obraz. N-am văzut-o speriată de multe ori, dar cred că mai terorizată de atât n-ar putea fi.

— Poppy. Ea... cum să fi aflat?

— Nu ştiu. A pierdut persoana care însemna cel mai mult pentru ea, deci trebuie să fi găsit o cale.

Caut o reacţie pe chipul lui Sully – confesiunea pe care nu o va face niciodată cu voce tare.

În schimb, se întoarce şi o ia la goană pe hol către camera noastră.

— Poate că Poppy este cea care m-a urmărit afară. Oricum, n-o să rămân prin preajmă ca să aflu ce vrea.

Alerg după ea, cu pantofii atârnaţi de degete.

— Ştiu ce ai făcut, zbier. Şi Poppy ştie. Ea a scris acele bileţele ca să ne aducă aici, iar acum nu o să ne lase să plecăm.

Sully se opreşte. Are umerii ridicaţi până la urechi.

— Trebuie să fie pe drum încoace. Ştie unde suntem. Eu plec. Dacă eşti deşteaptă, o să faci la fel.

— Nu poţi să pleci pur şi simplu. Trebuie să vorbim cu ea.

Sully se răsuceşte pe călcâie, ştergându-şi rimelul unsuros de sub ochi.

— Da. Sunt sigură că vrea cu adevărat să asculte ce avem de spus.

Îmi întind mâna, deşi nu sunt sigură dacă vreau să mă întind după ea sau să o împing.

— Trebuie să o înfruntăm, altfel o să ne găsească iar. N-o să se oprească.

Poate că doar o provoc să-şi repete replica ei celebră. „Nu există *noi*”. Se întoarce şi continuă să meargă.

— Tu faci ce vrei, dar eu mă duc acasă.

Mă holbez la spatele ei, la mărgelele de pe spinarea ei, la umerii ei ca nişte aripi ascuţite. Când ajunge la uşa camerei noastre, gesticulează nerăbdătoare să-i dau cartela de acces. Dar nu contează, pentru că uşa e întredeschisă.

Mă opresc brusc şi strâng şi mai tare pantofii pe care-i ţin în mână.

— E cineva aici.

— Dă-o-ncolo de treabă!

Sully împinge uşa.

Nu ştiu la ce mă aşteptam. Poppy zăcând în aşteptare, ghemuită în întuneric. Dar e Adrian, aşezat pe scaunul de birou, aplecat peste el, cu geanta de călătorie la picioarele sale. Poalele pantalonilor i s-au ridicat destul încât să i se vadă şosetele alea ridicole pe care i le-am dat anul trecut de ziua lui. Acum îmi e teamă că nu o să mai sărbătorim nicio zi de naştere împreună.

— Adrian.

Chiar şi numele lui sună plin de vinovăţie ieşind din gura mea.

— Aşteptai pe altcineva?

E supărat, dar nu vrea să facă scandal în faţa lui Sully, pentru că el nu e aşa. Singura lumină a reflectoarelor sub care voia să fie era cea pe care eu nu i-am oferit-o. Atenţia mea exclusivă.

Sully îşi dă jos tocurile şi se încalţă cu ghetele până la glezne.

— Trebuie să plec.

Se retrage în camera ei, unde o privesc cum îşi îndeasă hainele în valiză.

— Chiar pleci.

Priveşte în sus.

— Hai cu mine. Vorbesc serios.

Mă apucă de încheieturi, destul de tare încât să mă doară, dar mă dau înapoi de parcă aş fi fost înţepată. Clipeşte, aproape copilăreşte, manifestând o vulnerabilitate pe care încă nu cred că o are în arsenalul ei.

Zâmbetul ei trist mă face să cred că o parte din ea ar putea fi capabilă de a simţi ceva totuşi, însă nu o parte destul de mare. Ne luăm rămas-bun fără cuvinte, în mod dezamăgitor. Presupun că deja am avut prea multe suişuri şi coborâşuri împreună. Nu mă uit după ea când se îndepărtează. Am privit-o din spate de prea multe ori.

— Îmi pare rău, îi spun lui Adrian după ce pleacă ea. Nu ştiam unde ai plecat şi am vrut să-ţi scriu, dar nu-mi găsesc telefonul.

— E chiar aici. Adrian îl ţine în mână, cu husa roz-aurie în palma lui. Cred că e vremea să-mi explici exact ce dracu' se întâmplă.

Mă sprijin de uşă. În mod normal, când eu şi Adrian ne certăm, eu sunt cea care umple golul dintre noi. Îmi pun braţul în jurul umerilor lui, mâinile în părul său. Dar îmi dau seama că nu vrea să fie atins în acest moment.

— Tot weekendul ăsta a fost un dezastru. Nu eram pregătită să mă întorc aici.

— Te-aş întreba de ce pleacă Sully aşa grăbită, dar ştiu că m-ai minţi. Deci cine-i celălalt tip? întreabă Adrian. Ştiu că ai fost cu el weekendul ăsta.

— Nu există un alt tip. Îţi spun adevărul. Nu s-a întâmplat nimic.

— Billie zice altceva. Îmi aruncă telefonul pe pat şi îşi încrucişează gleznele. Presupun că a băut câteva pahare de vin. Am scos multe de la ea.

Mă îndrept spre pat şi iau telefonul, deşi ar trebui să lupt pentru acea minciună, să încerc să zic ceva ce-l va face pe Adrian să renunţe la misiunea lui, oricare ar fi ea. Dar trebuie să ştiu ce a descoperit deja.

Citesc mesajul pe care i l-a trimis lui Billie în numele meu. „Mă simt aşa naşpa pentru asta. Cum rămâne cu Adrian?"

Văzându-i numele în telefonul meu şi ştiind că el e cel care l-a scris, este ceea ce mă face să-mi vină să plâng. Adrian, loial şi

de încredere, niciodată fățarnic. L-am transformat într-o altă persoană.

Răspunsul lui Billie este unul tipic pentru Billie post-Riesling, smiorcăit şi incisiv în acelaşi timp. Mi-o imaginez scriindu-l, cu obrajii roz şi picioarele în papuci de casă sprijinite în poala lui Ryan în timp ce el se uită la hochei sau fotbal. „Poate că nu el este adevărata ta iubire. Rezolvă lucrurile cu tipul tău din facultate. Altfel îţi vei petrece încă 10 ani regretând nu?”

Adrian nu i-a răspuns. Billie a mai trimis un mesaj. „Mi-ai spus că îl căutai în fiecare tip cu care te-ai întâlnit vreodată...”

Am zis eu asta? L-am idealizat, aşa cum, privind în urmă, o vacanţă obişnuită poate deveni cea mai bună perioadă din viaţa ta.

Billie, din nou, după zece minute: „Vreau detalii!”

Îmi pun telefonul cu faţa în jos pe pernă. Adrian se holbează la podea. Nu vrea să mă mai vadă. Nu vrea, sau nu mai poate.

— Pot să-ţi explic, spun. Era un tip pe care am crezut că-l iubesc. Dar asta a fost în urmă cu mult timp. A fost aici în weekendul ăsta şi da, l-am văzut. Dar nu s-a întâmplat nimic, jur.

Tăcerea este cea mai tulburătoare. Adrian are mereu ceva de spus, o glumă care să detensioneze atmosfera, dar mă lasă să vorbesc, să mă chinui să-mi iau apărarea.

— El era... nu era pentru mine. Trebuie să înţelegi, îmi este foarte greu să fiu aici...

Adrian se ridică atât de brusc încât scaunul se răstoarnă în spatele lui, cu picioarele în sus, ca un gândac furios căzut pe spate.

— Eşti a naibii de mincinoasă. Dar aşa ai fost întotdeauna, nu? Am aflat mai multe despre tine într-o singură zi decât am aflat de când ne-am cunoscut. Mi-a trebuit weekendul ăsta ca să-mi dau seama că m-ai minţit în tot acest timp.

Deschid gura, dar el continuă.

— Ştii ce părere am despre înşelat, nu? Şi jurămintele noastre de nuntă? Să nu ne trădăm vreodată unul pe celălalt? A fost totul o mare minciună, la naiba!

— Nu-i adevărat. Am vorbit serios atunci. Nu s-a întâmplat nimic. Aveam nevoie să-l văd pentru a fi împăcată. Şi am făcut-o.

Îmi scarpin cuticulele, iar degetul mare începe să-mi sângereze.

— Te referi la Kevin. Adrian îi trânteşte numele cu ură. Iubitul Florei, pe care, aparent, l-ai întâlnit doar o dată. Ştiu că el era tipul din poza ta de acasă. Să spunem că în weekendul ăsta am aflat o grămadă de lucruri pe care nu le-am ştiut niciodată despre propria soţie.

Se foieşte de colo colo, făcând camera să pară şi mai mică.

— Când i-am găsit poza, ai avut tupeul să-mi spui că e mort. Ceva nu se lega, dar nu am avut îndoieli. Pentru că ar trebui să pot avea încredere în soţia mea, la dracu'! Ştii, Google mi-a spus multe despre Kevin McArthur în seara asta.

— Sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine. Mă aşez pe pat, afundându-mă în el. Dar totul e în trecut. Ştii cine sunt acum. Sunt acea persoană care crezi tu că sunt. Trebuie să crezi asta.

Îşi duce mâinile în păr, cârlionţii lui strângându-se într-un desiş dezordonat.

— Nu trebuie să cred nimic din ce spui, Amb.

Îmi amintesc de prima noastră dimineaţă de Crăciun în apartamentul nostru, când el s-a trezit devreme să pună cadouri sub brăduţul fals pe care îl aşezaserăm lângă televizor. Nu ninsese în acel an, şi ştia că sunt dezamăgită, aşa că atunci când am ieşit din dormitor cu ochii înceţoşaţi şi mi-am pus picioarele în ceva uscat şi alb, eram confuză. Adrian era în bucătăria noastră, cea pe care o urăsc, pentru că nu e loc destul, zâmbind în timp ce pregătea pâine prăjită. Eram cu adevărat fericiţi.

Mai târziu, am făcut scandal pentru dezastru, uram cum fulgii mi se lipiseră de tălpile goale, uram că îi tot găseam pe canapea după luni bune. „Uneori mă simt de parcă nu mă apreciezi", mi-a spus Adrian o dată, numai că nu îmi amintesc când. Poate că a spus asta des.

— Eu plec, spune. Chiar nu mai pot face asta. Ştii, după ce ne-am cunoscut, le-am scris prietenilor mei şi le-am spus că am găsit-o pe fata cu care mă voi însura. Toţi mi-au spus că eram doar sub influenţa partidelor bune de sex. Habar nu am de cine m-am îndrăgostit, dar clar nu de tine.

— Eu sunt. Putem pleca împreună.

Simt cum îmi apare o presiune în tâmple şi îmi ard ochii. Nu îmi amintesc ultima dată când am simţit atât de multe. Sully m-a făcut insensibilă, apatia ei fiind un drog puternic.

— Nu. Plec singur. Acum înţeleg de ce ai vrut să pleci de aici de atât de multe ori în weekendul ăsta. Voiai să mă iei de aici înainte să aflu prea multe.

Nici nu pot să-i spun că greşeşte.

— N-o să fii niciodată fericită, spune. Cel puţin nu cu mine. Uneori cred că îţi place să te simţi mizerabil. Aşa că du-te la Kevin. Găseşte ceea ce căutai.

Îmi ţin respiraţia, ştiind că ceea ce voi spune acum ne va defini restul vieţii. Trebuie să îl fac să înţeleagă că suntem doar noi. Că putem fi altfel acum.

— Sunt însărcinată, spun încet. Am aflat astăzi. Aşteptam momentul potrivit să-ţi spun. Vrea atât de mult să avem copii. Asta îl va face să se răzgândească. Poate că o să-l facă să se răzgândească. O să avem un copil.

Este prima oară când spun cuvintele cu voce tare. Nu avem loc în apartamentul nostru pentru un copil, dar ne putem muta în suburbie, în afara New York-ului, chiar înapoi, în echilibratul Pennington, despre care Toni spune că este locul perfect pentru a-ţi face o familie. Vom cumpăra un pătuţ, iar Adrian îl va asambla şi apoi îşi va pune mâna pe burta mea rotundă, va simţi cum loveşte copilul. Nu vom mai vorbi niciodată despre weekendul ăsta.

Se întoarce cu spatele şi se apleacă, întinzându-se după poşeta mea care e căzută lângă birou, ca şi cum cineva i-a tras un pumn în stomac. Scoate mâna ţinând în ea anticoncepţionalele mele, cele pe care le port din poşetă în poşetă.

— Sigur, spune. Eşti însărcinată. Aşa cum te-ai oprit din a lua astea acum şase luni. Şi i-ai scris lui Billie, „Fără copii pentru mine”. Eşti aşa a naibii de mincinoasă. Nici nu mă pot uita la tine.

Folia cu pastile zornăie pe podea.

— Nu, nu înţelegi. Am făcut un test mai devreme. Am avut un sentiment...

— Sunt sigur, spune. Crezi că sunt aşa prost, doar pentru că nu am absolvit facultatea. Dar tu eşti cea care i-a furat iubitul colegei de cameră. Tipul care i-a spus să se sinucidă. Iar acum

te prefaci că eşti însărcinată deoarece crezi că un copil o să mă facă să rămân. Nu vreau să am un copil cu tine, Amb. Nu vreau să am nimic cu tine.

Rămân cu gura căscată. Totul se duce de râpă. Adrian, povestea noastră de iubire, viaţa cu el pe care am luat-o de bună. Îmi amintesc când a cumpărat un pachet de teste de sarcină, atât de încrezător că vom vedea două liniuţe roz. Mă mângâia pe spate când ieşeau negative şi îmi spunea că va veni şi vremea noastră. Acum a venit, dar el nu vrea asta.

Îşi aruncă geanta de voiaj peste umăr. Gura lui e inexpresivă, sprâncenele lăsate. Fără gropiţe, fără încreţituri în jurul ochilor. Nu l-am lăsat să mă cunoască pe mine, cea reală, fata care niciodată nu voia cantitatea potrivită.

— Te iubesc, îi spun din spate. Chiar te iubesc.

Asta îl face să se oprească în uşă, dar nu e destul încât să se întoarcă.

— Nu ştii ce este iubirea. Nu cred că ai ştiut vreodată.

Lasă uşa întredeschisă, deşi are toate motivele să o trântească de nervi. Ar trebui să fug după el şi să lupt pentru el, pentru noi. Dar merită sinceritate, iar dacă aş sta de vorbă cu el şi i-aş zice totul, m-ar părăsi.

Poate că e mai bine să plece crezând că l-am înşelat şi că sunt o mincinoasă, decât o ucigaşă.

Poate că îi e mai bine fără mine.

Acum stau pe podea, cu rochia ridicată în jurul coapselor. Mă las pe spate şi mă holbez la tavan. Asta trebuie să fi fost ultima privelişte a Florei, un bej plictisitor, înainte ca ochii ei să înceteze să mai vadă. Sau poate că Sully a stat deasupra ei, privind cum i se scurge viaţa, iar ultimul lucru pe care l-a văzut a fost acel rânjet atotştiutor. Sper că nu.

Se aude o bătaie uşoară la uşă. Îmi şterg faţa. *Adrian.* S-a întors şi vrea să ne rezolvăm problemele. Vom face terapie de cuplu. Billie şi Ryan au făcut-o în urmă cu câţiva ani, când, mi-a spus ea, „se urau unul pe celălalt pe bune”. Putem trece peste asta.

— Am dat-o în bară, spun. Hai să vorbim despre asta.

Uşa se deschide încet şi văd întâi pantofii. Nici nu sunt pantofi... sunt papuci de casă, cu iepuraşi. Ochii lor sunt îndreptaţi spre perete, holbându-se la cameră. Papucii Florei, picioarele ei veşnic târşâite. Iepuraşi roz, bălăngănindu-se pe

patul ei în timp ce se uita la filme pe laptop, în timp ce vorbea la telefon cu Kevin, în timp ce-i scria e-mailuri lungi surorii ei.

Sora ei, care mereu i-a răspuns. Care, cu glasul tremurând, a spus presei că persoana care a rănit-o pe Flora va plăti pentru asta, în final. Lumea a presupus că se referă la Kevin.

— Cel puţin, eşti în sfârşit în stare să recunoşti asta, zice cu glasul ei dulce şi chipul atât de asemănător cu al Florei, numai că mult mai dur.

Acum este în final.

39.

ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu
De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com
Subiect: Reuniunea Promoţiei 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Te-ai distrat la activităţile plănuite de noi şi poate ai făcut şi câteva ocolişuri spontane? Sperăm că întoarcerea aici te-a învăţat câte ceva despre tine însăţi. Poate că ai plătit pentru o greşeală la care nu puteai să nu te mai gândeşti.

Sau poate că eşti pe cale să o faci.

Cu stimă,

Comitetul Alumni

— Ambrosia Francesca Wellington. Iată-te. Închide încet uşa după ea. Apoi o încuie cu un clic ce-mi face pielea ca un elastic strâns.

— Poppy. Îmi dau şuviţele pleoştite de păr după urechi, chinuindu-mă să înăbuş un nou val de teroare. Am vrut să vorbesc cu tine la ceremonie, dar lucrurile au devenit foarte ciudate astăzi. M-am certat foarte tare cu soţul meu.

Nu ştiu de ce îi spun asta. Nu a venit să asculte ce am eu de spus.

— Mare păcat. Buzele ei roşii se schimonosesc într-un zâmbet dulce. E drăguţ, soţul tău adică. Şi foarte cumsecade. Am vorbit cu el în după-amiaza asta, ţi-a spus? I-am zis că am auzit atât de multe despre tine. Dar tu nu ai menţionat-o nici măcar o dată pe sora mea. Cred că v-ar fi stricat luna de miere să aduci vorba despre fata pe care ai ucis-o.

Se aşază pe pat, picior peste picior.

— Nu am ucis-o eu.

Unghiile mi se afundă în palme.

Îşi înclină capul într-un unghi aproape anormal.

— Am venit aici ca să aflăm asta, nu-i aşa? Misterul despre cine a ucis-o pe Flora Banning. Pentru că sora mea nu s-a sinucis.

Îmi duc picioarele sub mine. Încerc să calculez cât de repede aş putea ieşi pe uşă.

— N-aş face asta în locul tău, spune. N-ai ajunge prea departe. În plus, cred că soţul tău cel drăguţ ţi-a luat maşina. Adrian o să fie atât de abătut în legătură cu asta. O să-i fie greu să mai aibă încredere în cineva vreodată, nu?

„În legătură cu asta". În legătură cu ce?

— Încă te mai gândeşti la asta.

Se ridică, dându-şi jos jacheta şi punându-şi poşeta lângă ea, pe pat. Poartă una dintre rochiile Florei, sau ceva exact ca ceea ce obişnuia Flora să poarte. Înflorat şi drăgălaş, cu un guler tip Peter Pan. Eu m-am ascuns când familia a venit să-i ia lucrurile.

— Pot să-ţi explic...

— Nu. Mă întrerupe. Flora mi-a spus că a făcut ceva de neiertat. Băiatul cu care a făcut sex de Halloween. Era dezgustată de ea însăşi. Mi-a spus că nu ar fi făcut niciodată aşa ceva dacă nu era beată. Am întrebat-o dacă a zis vreodată da. Nu mi-a răspuns, dar asta însemna că nu.

— N-am văzut ce s-a întâmplat.

Chiar nu are cum să ştie că am văzut.

Poppy îşi drege glasul.

— Poate. Dar mi-a spus că erai acolo. Ştiai că e beată şi ai lăsat-o să se ducă cu un tip pe care nici nu îl cunoştea. Ştiai că are iubit. Era îngrozită să-i spună lui Kevin ce s-a întâmplat. Flora a crezut mereu că totul era din vina ei. Presupun că tu nu ai habar de aşa ceva. Nimic nu se întâmplă vreodată din vina ta.

— Eram beată şi eu. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat.

— Cât de convenabil! Poppy îşi dă ochii peste cap. I-am zis să facă reclamaţie, desigur. Apoi s-a răstit la mine şi mi-a spus că nu e treaba mea. Mi-a spus că nu a folosit prezervativ. Tipul care a violat-o, adică.

Nu mi-am permis niciodată să mă gândesc la acel cuvânt. *Viol.* Să simt ceea ce însemna cu adevărat, pentru că atunci ar fi trebuit să recunosc că aş fi putut preveni asta.

Deschid gura, dar Poppy intervine.

— I-am spus să facă un test. M-a făcut să-i promit că nu voi spune nimănui niciodată. Deja aveam nişte relaţii de familie de

căcat. Trebuia să fim perfecte ca să nu se năruie totul. Aşa că mi-am ţinut gura. N-ar fi trebuit. Îşi atinge buzele. Mă urăsc în fiecare zi pentru asta.

— Nu mi-a spus niciodată lucrurile astea. Aş fi ajutat-o.

N-am învăţat niciodată nici măcar cum să mă ajut pe mine însămi.

Poppy râde.

— I-am spus să vorbească cu tine. M-am gândit că dacă ai fi fost o persoană decentă şi o prietenă adevărată, ai fi mers cu ea la o clinică sau ceva. Dar ai fi lăsat-o baltă, nu-i aşa?

— Nu eram perfectă. Degetele mi se apropie de poşetă. Am avut problemele mele. Ar fi trebuit să fiu o prietenă mai bună. Îmi pare rău pentru asta.

Dă din cap. Şuviţele subţiri îi flutură peste tot.

— Nu-ţi pare rău pentru absolut nimic, ce naiba? Doar pentru faptul că nu ai rămas cu Kevin. Chiar crezi că nu ştiu despre asta?

— Eu nu...

— Nu am avut niciodată încredere în Kevin. El era singurul despre care ne certam eu şi Flora. Credea că e un tip aşa de bun. Avea un fel de a face fetele să se simtă speciale. Pun pariu că şi pe tine te-a făcut să te simţi specială. Probabil că aveai povestea asta de dragoste în minte, nu?

Telefonul meu e pe pat, dar nu pot să ajung la el. Poppy ar observa. Nu a ajuns atât de departe şi nu a făcut toate astea fără să observe totul.

— Nu eram îndrăgostită de Kevin. Nu eram îndrăgostită de nimeni. Iubitul meu din liceu m-a înşelat şi am luat-o puţin razna când am ajuns aici. M-am cuplat cu o grămadă de băieţi. Eram rătăcită.

Dacă m-a auzit, nu lasă să se vadă.

— Uite care-i treaba. De dinainte să încep măcar studiile la Wesleyan, eu ştiam de CCA. Sunt multe informaţii acolo. Mulţi spun că au văzut-o pe AW intrând în baie cu KM. Unii spun că au văzut-o pe AW fugind din Butts. Sunt aici ca să-mi dau seama care dintre fete erai tu.

— Nu am fost eu. Eram cu un alt tip în noaptea aia.

Se ridică.

— Răspuns greşit. Pentru că dacă nu erai cu el – dacă pun cap la cap corect detaliile din acea noapte – înseamnă că tu erai fata care fugea. Cea care a ucis-o pe sora mea.

— Flora s-a sinucis. Poliţia ar fi aflat dacă nu era aşa. Era beată şi tristă. E oribil. Dar nu am făcut-o eu.

Puteam sfârşi totul acum şi să-i spun că a fost Sully. Poate că m-ar crede. Dar apoi m-ar întreba de unde ştiu, şi atunci ar trebui să-mi recunosc propriul rol.

— La început eram sigură că tu şi Sloane aţi făcut-o împreună, spune Poppy. Şi de asta aţi încetat să mai vorbiţi. Pentru că nu puteaţi face faţă vinovăţiei. Dar m-am răzgândit. Una dintre voi a fost păcălită şi lăsată pe dinafară de cealaltă. Aşa că uite care-i teoria mea. Tu i-ai furat telefonul lui Kevin şi ai trimis mesajele. Sloane a făcut treaba murdară.

— Kevin a trimis mesajele, îi răspund.

— Te rog, spune Poppy. Hai să fim serioase. Nu erau stilul lui Kevin. Erau prea perfecte. Şi prea răutăcioase. Da, era un nemernic care înşela şi i-a frânt inima surorii mele. Dar nu era capabil de *aşa ceva.*

Rămân fixată pe *era.* Kevin *era.*

— Sora mea s-a înşelat în privinţa ta, continuă Poppy. Nu eşti o actriţă aşa bună. Ironic, pentru că toată viaţa ta este o minciună. Soţul tău vrea copii, iar tu încerci să-l faci să creadă că şi tu vrei. Flora voia copii.

Poppy îşi muşcă unghia unuia dintre degetele mari. Unghiile ei sunt bleu cu floarea-soarelui pe ele.

— Chiar vreau. Copilul o va înmuia. Nu mă va răni dacă ştie. De fapt, sunt însărcinată. Am aflat azi.

Poppy se lasă pe vine. Expresia ei se destinde şi îşi întinde mâna, de parcă ar vrea să mă atingă. Apoi se dă înapoi, strângându-şi pumnii şi expirând puternic. Când vorbeşte, vocea ei e delicată.

— Şi Flora era.

Simt ceva în gâtlej. Greaţă. Sau un strigăt. Îmi muşc încheieturile degetelor ca să scap de el. Ceea ce îmi spune... nu e adevărat. Flora nu era. Nu avea cum.

— Sunt singura căreia i-a spus. M-a pus să jur că nu le voi spune niciodată părinţilor noştri. Mama a născut-o pe Flora la nouăsprezece ani. Ne-a ţinut atâta morală ca să nu devenim mame adolescente. Poate că din cauza asta Flora ţinea atât de

mult să-şi păstreze virginitatea. Mi-am ţinut promisiunea şi nu am zis un cuvânt, dar părinţii noştri au aflat oricum în timpul autopsiei. Se uită urât la chipul meu înmărmurit din cauza şocului. Au păstrat tăcerea. Deja trecuserăm prin destule.

— Habar nu aveam, şoptesc, practic.

Poppy îşi închide ochii, de parcă amintirea ar fi prea dureroasă pentru ea.

— Poate că nici ea nu ar fi ştiut. Dar când i-am spus să facă un test? S-a dus să cumpere un test de sarcină, în schimb. M-a sunat după ce l-a făcut. Nu se putea opri din plâns.

Îmi amintesc de câte ori m-am întors în cameră şi am găsit-o pe Flora dormind în amiaza mare, cu faţa la perete şi masca de somn trasă peste ochi. Lacrimile ei din baie, pe care Ella le-a văzut. Testul de sarcină, fierbinte în mâinile ei transpirate. „De fapt, speram să pot vorbi cu tine despre ceva”.

— I-am zis că trebuie să facă avort. A fost violată – n-a făcut nimic greşit. I-am spus să vorbească cu tine despre asta. Noua ei prietenă cea mai bună ar putea să-i bage minţile în cap. A spus că va vorbi cu tine – era bucuroasă că te avea pe tine.

— Aş fi ajutat-o...

— Sunt sigură că lumea a crezut că e doar o altă poveste moralizatoare. Nu te încrede în tipul nepotrivit, îşi examinează unghiile. Flora a învăţat-o cum să şi le vopsească cu acea precizie. Kevin era tipul nepotrivit. Iar acum a plătit pentru rolul lui în treaba asta. Dar ceea ce a ucis-o pe sora mea a fost încrederea ei în fetele nepotrivite.

Mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă aş ţipa. Dacă m-ar auzi cineva sau dacă i-ar păsa cuiva.

— Ce i-ai făcut lui Kevin?

— Nu-ţi face griji, spune Poppy. Aud cum îi tremură glasul. Nu vei fi prin preajmă ca să afli, oricum.

Se aude un declic la uşă, şi ne întoarcem amândouă să o vedem pe Sully cum năvăleşte în cameră. Ar fi trebuit să ţip. Ar putea să fi fost diferit.

•

Sully îşi acoperă gura când o vede pe Poppy.

— Tu, spune, undeva între speriată şi sfidătoare. Tu ai făcut-o, nu-i aşa?

Poppy se ridică în picioare şi îşi strânge pumnii, dar nu înainte să observ că îi tremură.

— Bun venit la adevărata petrecere, Sloane. Cred că nu ar fi trebuit să mă aştept să vii la timp.

E aici. S-a întors. S-a întors pentru mine.

— Tu l-ai ucis, spune Sully, rar şi calculat.

— Poţi să demonstrezi asta? A băut atât de mult. Şi toate pastilele alea de pe noptiera lui. Sunt sigură că voi două l-aţi făcut să sufere mult mai mult.

— Kevin e mort? mă chinui să întreb.

Sully dă din cap aprobator. Nu e atât de supărată pe cât e de calculată. Plănuieşte un mod de a ieşi din încurcătura asta, ca să nu avem aceeaşi soartă ca el.

Acum înţeleg că Sully nu se întorcea acasă. Se îndrepta spre hotel, iar când a văzut ce i-o fi făcut Poppy lui Kevin, ar fi putut să-şi vadă de drum. Dar nu avea de gând să mă lase în urmă. Loialitatea pe care o simt apare brusc şi în forţă. Vreau să o protejez şi eu, indiferent de ce i-a făcut Florei.

Când mă uit din nou la Poppy văd că nu mai are pumnii strânşi şi nu îi mai tremură mâinile. Scoate un cuţit din poşetă, lung şi cu mâner alb, exact ca acele cuţite de bucătărie Wüsthof pentru care eu şi Adrian ne-am înscris la Williams Sonoma şi nu le-am folosit niciodată cu adevărat. Încep să tremur toată când îmi dau seama exact cum vrea să încheie seara asta.

Sully păşeşte către mijlocul camerei.

— N-o să scapi nepedepsită.

Lama cuţitului ţâşneşte în sus şi în jos când Poppy îşi mişcă mâna.

— Trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai arătat unde stătea. Plimbarea ta cu maşina de aseară – ce a fost, o partidă de sex?

Sully se apropie de ea încet.

— Ce dracu’ vrei?

— Tu ce crezi? Vreau adevărul. Îndreaptă cuţitul către mine. Tu eşti cea care ştie să folosească cuvintele. Acum cuţitul este îndreptat spre Sully. Tu eşti cea cu violenţa. Dar cine a ucis-o pe sora mea a omis un lucru foarte important. Flora ar fi lăsat un bilet. Aşa am ştiut că nu a făcut-o ea.

Se pare că Poppy şi Kevin au aceeaşi părere despre un lucru. *Aveau* aceeaşi părere despre un lucru.

Îmi clănţăne dinţii. Acel cuţit – recunosc mânerul, pot să vizualizez locul din care lipseşte, din suportul de cuţite din lemn din bucătăria mea. Poppy a fost în clădirea noastră, în

apartamentul nostru. M-a studiat, aşa cum eu obişnuiam să studiez fetele şmechere, ca o ştiinţă. Sully m-a numit cândva paranoică, dar am avut dreptate în tot acest timp. Ştiam că cineva mă urmăreşte. Validarea ar fi o uşurare dacă teroarea din spatele ei nu mi-ar fi amorţit întregul corp.

Toate acele momente în care m-am convins că văd o fantomă. Toate acele momente în care am văzut o fată blondă întorcându-şi privirea dinspre mine. Sentimentul că sunt urmărită. Totul e din cauză că eram urmărită cu adevărat.

— Ce ai de gând să ne faci?

— Eu nu o să fac nimic. Bate dintr-un picior încălţat în iepuraş. Eu am terminat. Acum voi două puteţi să vă întoarceţi una împotriva celeilalte. Singurul lucru despre care amândouă credeţi că nu l-aţi făcut vreodată în toţi aceşti ani.

Eu şi Sully rămânem nemişcate. Acum e momentul în care se presupune că devenim două animale într-o cuşcă şi sărim una la gâtul celeilalte. Dar nu sunt pregătită să lovesc prima.

— Eşti nebună, zice Sully. Niciuna n-a avut ceva de-a face cu ce s-a întâmplat. Pleacă. Dacă pleci, ne vom preface că nu s-a întâmplat nimic. Nu vom spune nimănui.

— Sigur că nu. Poppy îşi trece vârful cuţitului peste umeri. Vă pricepeţi să păstraţi secrete, nu? Păi, nu destul de bine.

Telefonul îmi sună de pe pat. Poppy se întinde după el, scanând ecranul cu privirea.

— A, Billie vrea să ştie ce se mai întâmplă cu tipul cu care l-ai înşelat pe soţul tău. Nu te superi, nu? Lasă cuţitul jos cât tastează un mesaj. „Altcineva mi l-a luat, Billie. Nu ştii întreaga poveste. Sunt pe cale să fac ceva foarte rău”. Îmi face cu ochiul. Hopa! L-am trimis. Voiam să te rog să verifici ortografia şi gramatica mai întâi. Eşti mereu aşa de minuţioasă în legătură cu asta.

Telefonul meu e în mâinile ei. Cuţitul nu e. Încerc să îi captez atenţia lui Sully, să-i spun să înşface cuţitul. Dar Sully nu se uită la mine.

— Eu i-am luat telefonul lui Kevin. Glasul lui Sully se aude ca un tunet din gâtlejul ei. Eu l-am luat. Flora era atât de supărată în seara aia. I-am spus să se uite în telefonul lui după dovezi că îşi făcea de cap. Nu voia să o facă, aşa că am făcut-o eu. Nu m-a crezut când i-am arătat numele celorlalte fete.

— Sully... o implor, dar mă ignoră.

— Te rog, dezvoltă.

Poppy îmi strânge telefonul în mână. Oriunde ar fi Billie, o implor să sune la poliţie, să-i trimită aici. Trebuie să fie acasă, poate deschizând a doua sticlă de vin, uitându-se la Netflix şi cu monitorul pentru bebeluşi lângă ea, derulând prin Instagram. Trebuie să-mi vadă mesajele. *Trebuie.*

— Apoi Amb a luat telefonul şi a fugit cu el.

— Nu, spun.

Nu. Nu se întâmplă aşa ceva.

— Eram destul de beată, dar am văzut-o când a fugit pe scări, aşa că am urmărit-o. Nu am văzut-o nicăieri. Apoi, în final, n-am mai căutat-o. Cred că m-am gândit, ce avea totuşi să facă cu telefonul lui Kevin? Probabil să îşi bage nasul prin el, poate să-şi adauge numărul în agendă.

— Nu asta s-a întâmplat. Ea e cea care a luat telefonul. Şi m-a învăţat ce să spun.

— Deci tu erai marioneta ei. Poppy se uită de la mine la Sully, de la Sully la mine. Păi, nu pot spune că vreuna dintre voi îmi inspiră prea multă încredere în momentul ăsta. Dar continuaţi.

Sully continuă.

— Când am văzut-o din nou, mi-a pus telefonul în mână. Am întrebat-o ce a făcut cu el, şi mi-a răspuns că nimic. Aşa că l-am pus înapoi în buzunarul gecii lui Kevin. M-am gândit că dacă tot i l-am luat eu, să i-l pun şi înapoi. Apoi a început să se tot dea la Kevin. I-am spus „Ăsta e iubitul colegei tale de cameră”. Apoi am întrebat-o unde e Flora. Mi-a spus că nu-i pasă.

Privirea lui Poppy se opreşte asupra mea, greoaie şi sufocantă. Nu pot să respir. Se presupune că ar trebui să mă apăr, să mă gândesc la o minciună mai bună decât a lui Sully. Dar încă mă poate întrece la orice.

— Au plecat undeva împreună. Apoi m-am văzut cu nişte prieteni şi am dat pe gât câteva pahare, am pierdut noţiunea timpului. M-am prostit cu un tip. Când s-a întors Amb, mi-a spus că şi-a tras-o cu Kevin. N-am spus nimic. Eram atât de beată. Voiam doar să mă întorc la cămin. Şi când am ajuns acolo, atunci am văzut girofarurile.

— Interesant, spune Poppy. Telefonul meu cârâie, dar nu se uită la el, doar îl freacă de rochia ei. Amb, e corectă povestirea asta? Tu ai trimis mesajele, apoi ţi-ai tras-o cu iubitul surorii mele la petrecere?

Viaţa mea ar putea depinde de capacitatea mea de a minţi, dar nu mă pot gândi la o minciună care să se potrivească, una destul de lunecoasă încât să umple golurile din povestea lui Sully.

— Da, spun, răguşită. Dar a fost ideea ei să trimit mesajele. Am urmat-o. Şi da, eu eram fata care a intrat în baie cu Kevin. Dar nu am ucis-o.

Poppy îmi scapă telefonul şi aplaudă atât de tare, încât aproape că tresar.

— În sfârşit, puţină sinceritate, la naiba! Trebuie să te simţi mai bine acum. Fără povara asta. Bravo ţie.

Cuţitul este pe jumătate ascuns de fusta ei lungă. Îşi fixează privirea asupra lui Sully.

— Asta înseamnă că tu erai în altă parte.

— Da, răspunde Sully. Eram cu tipul ăla. Nici nu mai ştiu cum îl chema.

— Ce mi se pare mie interesant, spune Poppy, este că nu s-au găsit alte amprente pe telefonul lui Kevin în afară de ale lui, deşi tocmai aţi recunoscut amândouă că l-aţi folosit. Aşa că oricine ar fi pus telefonul înapoi... se uită fix la Sully... şi-a luat măsuri de precauţie şi l-a şters. Nu ai crede că mulţi fac asta, nu? Doar dacă nu cumva ştiau că ceva mult mai rău decât nişte mesaje urma să se întâmple.

Aştept ca Sully să facă ce ştie ea mai bine. Să folosească vorbele pentru a ieşi din încurcătura asta.

— Amb a trimis mesajele, spune, aproape în şoaptă. Amb i-a spus surorii tale să se sinucidă.

— Ştiu. Poppy ridică cuţitul. A făcut asta. Dar tu eşti cea care a ucis-o, de fapt.

Ajunge în partea cealaltă a camerei atât de repede încât nu apuc să reacţionez. Sully nu scoate niciun sunet când o pătrunde cuţitul, dar eu da, de dinainte să apuce să-i străpungă pielea. Chipul lui Sully se destinde, ochii i se împăienjenesc. Apoi începe să curgă sângele. I se prelinge peste mărgelele de pe rochie, într-un labirint şerpuitor. Se holbează la urma roşie. Roşu de Wesleyan.

— Dacă vreţi părerea mea, amândouă sunteţi nişte actriţe îngrozitoare, spune Poppy încet. N-aţi fi reuşit oricum.

Cuţitul tremură în mâna ei. Acum vine spre mine, să-mi provoace aceeaşi rană. Dar Poppy şterge mânerul de rochie şi îmi dă mie cuţitul, în schimb. Îl iau.

Apoi ţipă.

E cel mai zgomotos sunet pe care l-am auzit vreodată, genul de sunet pe care îl voi auzi pentru tot restul vieţii mele. Mă holbez la cuţit în timp ce Sully cade în genunchi. Mă târăsc spre ea, dând drumul cuţitului pentru a-mi pune mâinile peste pata roşie de pe rochia ei.

— Putem opri sângerarea, mormăi, sau cel puţin asta încerc să spun, dar nu îmi iese decât o bâlbâială incoerentă.

Pielea lui Sully pare aproape gri. Când îşi deschide gura, nu iese niciun sunet. Apoi se apleacă spre mine.

— A meritat-o. Sully râde, un gâlgâit dezgustător. Suntem la fel, ştii.

Eu şi cu ea, sau ea şi Flora?

— Nu suntem, şoptesc.

În sfârşit îi ţin piept, iar ea nu mă poate auzi. O lacrimă de-a mea cade pe obrazul ei.

Ridic cuţitul şi mă împleticesc spre Poppy pe picioarele tremurânde, dar ştiu că nu voi fi în stare să-l folosesc. Ceea ce am zis este adevărat: Sully şi cu mine nu am fost niciodată la fel.

Poppy nu mai este singură. Încă mai ţipă, faţa îi este de un roşu aprins, iar doi tipi îmbrăcaţi la costum s-au năpustit în cameră şi acum se holbează cu gura căscată la masacrul nostru, scoţându-şi telefoanele ca să sune poliţia. Poppy se agaţă de unul dintre ei, folosindu-i corpul drept scut.

Împotriva mea. Împotriva fetei care are în mână cuţitul plin de sânge. Încerc să-i dau drumul, dar rămâne lipit de mâna mea.

— Ea a fost, boceşte Poppy. Ea a făcut-o.

Aştept ca Sully să urle adevărul. „Poppy e o căţea nebună. M-a înjunghiat”. Dar Sully nu va mai spune nimic niciodată.

40.

UN AN MAI TÂRZIU

Arată nelalocul lui în bucătăria noului meu apartament din Chelsea. E sfios, stă în picioare cu paharul de vin roşu în mână şi poartă un tricou gri moale. Cel puţin aşa pare, moale. Încă nu am aflat. Scurg pastele în chiuvetă. Unul dintre tăiţeii linguini se strânge ca un şarpe lângă scurgere. Îi dau drumul, să-i curm suferinţa.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să ne întâlnim, spune. Doar... e un dezastru. Mi-am concentrat toată energia către scris. Aproape că am o primă versiune a romanului gata, dar nu e nici pe de parte aşa cum mi-am imaginat eu că va fi.

— Niciodată nu este. Am părul desfăcut, peste umeri, cum îl purta sora mea. Nicio activitate creativă nu iese vreodată chiar aşa cum te aştepţi.

Se îndreaptă spre unul dintre scaunele de bar de lângă insula de bucătărie, se aşază pe el, îşi pune mâinile întinse pe granit. Degetul inelar de la mâna stângă e gol acum.

— Nu vreau să mă descarc la tine, spune. Nu de asta am vrut să ne vedem. Pentru asta plătesc un psihiatru. Râde, aşa că râd şi eu, din amabilitate. Am crezut că n-o să-mi fie deloc dor de ea. Dar îmi este. Îmi e dor de cea care era înainte să aflu cine era de fapt, dacă asta are sens.

Las strecurătoarea în chiuvetă. Pastele sunt îmbibate – le-am fiert prea mult. Nu contează. Ocolesc insula şi îmi pun mâna pe spatele lui. Nu se încordează sub atingerea mea, dar nici nu se relaxează.

— Înţeleg perfect. Ai trecut printr-o traumă majoră.

— Şi tu la fel. Îşi ciupeşte pielea dintre ochi. Ar fi putut... adică, ar fi făcut-o, poate.

— Poate. Se simte o urmă de răceală în glasul meu. Va trebui să scap de asta. Dar nu mă poate răni acum.

Nu va trebui să aflăm ce ar fi făcut, pentru că Ambrosia Wellington – s-a întors la numele ei de domnişoară – îşi ispăşeşte sentinţa la închisoare pe viaţă pentru o crimă de

gradul întâi şi pentru tentativă de omor. Nu ştiu sigur cum numesc cei de la Wesleyan acest masacru, având în vedere că deja există un Cămin al Groazei. Habar nu aveam că inima putredă a lui Sloane Sullivan poate pompa atât de mult sânge.

— Sunt surprins că ai acceptat totuşi să mă vezi, spune Adrian. Aproape că m-am convins să nu te întreb. Doar că, e-mailurile noastre au cam fost linia mea de plutire. A fost atât de uşor să vorbesc cu tine.

Îmi ţin mâna pe spatele lui, pe pielea fierbinte de sub tricou.

— Am fugit mult timp de propriii demoni. Ştiu cum e.

Una din mâinile lui îşi croieşte drum către a mea şi mi-o strânge. Strâng şi eu. Doamne, e un tip bun. Se apleacă spre mine... mă va săruta. Numai că telefonul lui ne întrerupe.

— Scuze. Un moment. E mama. Cred că e vorba de Jane.

Jane. Ea este singura complicaţie din toată treaba asta. După cum se pare, Ambrosia nu minţea când mi-a spus că e însărcinată şi, deşi sunt sigură că Adrian nu se aştepta să fie tatăl, chiar este. Acum e un tată singur şi îşi creşte copilul pe cont propriu.

După tot ce s-a întâmplat, Adrian mi-a spus că Amb a vrut ca numele copilului să fie Jane. Cel mai banal, cel mai simplu nume. Poate că este singurul lucru drăguţ pe care l-a făcut vreodată, să nu-i ofere fiicei ei o monstruozitate multisilabică precum cea pe care a primit-o ea.

Sora mea ar fi fost o mamă bună. Când eram mici, le dădea păpuşilor ei să mănânce biscuiţi Goldfish, le întorcea şi le făcea să râgâie, le legăna cu dragoste. Nu sunt sigură dacă vreau să fiu mamă, dar aş putea învăţa. O voi proteja pe această fetiţă, inocenta Jane. Flora ar fi vrut ca lucrurile să fie astfel.

Am auzit că abia dacă a fost cineva la înmormântarea lui Sloane Sullivan. Doar câţiva foşti colegi, câţiva membri ai familiei, o mână de oameni rămaşi din trupa de teatru comunitar din care îi era prea ruşine să le spună oamenilor că făcuse parte. Îşi făcuse o mulţime de inamici de-a lungul anilor. Devotamentul şi teama nu sunt unul şi acelaşi lucru.

Îl ascult pe Adrian la telefon. Îi cântă un cântec de leagăn lui Jane. Trebuie să aibă vreo trei luni deja. Amb era vizibil însărcinată când i s-a dat sentinţa, îşi atingea burta, prefăcându-se că-i pasă. Le-a spus juraţilor că eu sunt mincinoasa, că eu am ucis-o pe Sloane Sullivan. A fost uşor pentru mine să-mi explic

prezenţa. Fosta colegă de cameră a surorii mele m-a invitat acolo ca să stăm de vorbă. De ce aş suspecta altceva, în afară de depănarea unor amintiri?

Doar noi trei eram în acea cameră de cămin, dar existau alţi martori în acel weekend. Oameni care au văzut-o purtându-se ciudat şi imprevizibil. Fetele de la Butterfields, care credeau că faptul că s-a întors acolo îi dăunase la cap. Recepţionera de la Super 8, care a văzut-o plecând în grabă. Săracul Kevin. Moartea lui a fost considerată suicid, pentru că n-au putut demonstra altceva. Iar dacă asta nu e dreptate, atunci nu ştiu ce este.

Mulţi oameni credeau că Amb a înnebunit de gelozie când a aflat că fosta ei prietenă cea mai bună se culcase cu băiatul de care încă mai era obsedată. Aşa că a luat măsuri.

Felty a depus cea mai bună mărturie. A spus că el nu închisese niciodată cu adevărat cazul morţii Florei Banning. A spus că mereu crezuse că Ambrosia Wellington a avut ceva de-a face cu asta.

Nimeni nu o credea pe Amb, nici măcar bărbatul cu care s-a măritat. Cuţitul era al ei... venise dintr-un suport de lemn din bucătărioara ei drăguţă. Poate că ştiuse de dinainte de Sully şi Kevin şi plecase la reuniune cu un plan.

Amb a adus în discuţie scrisorile mele, dar chestia e că nimeni nu a găsit vreo scrisoare printre lucrurile ei, de genul celor pe care le descria ea, nici printre lucrurile lui Sloane sau ale lui Kevin. Judecătorul a spus-o cel mai bine. „Încerci să alcătuieşti o fantezie care să-ţi mai reducă sentimentul de vinovăţie”.

Iar e-mailurile... nu puteau fi urmărite. Nu e aşa de greu, dacă îţi cumperi un laptop separat şi trimiţi mesajele folosind conexiuni Wi-fi publice. Puteau veni de la oricine.

Adrian se aşază pe canapeaua mea, cântându-i încă lui Jane la telefon. Amb nu a ştiut că îl avea pe unul dintre tipii decenţi. Flora era mereu recunoscătoare, sigură că toată lumea din viaţa ei era acolo cu un motiv. Kevin. Amb. „Toate fetele sunt de treabă pe aici”, exagera când vorbeam la telefon. „Mai ales colega mea de cameră”.

Nu sunt sigură că Florei i-ar plăcea ce am făcut. Totuşi, o mică parte din ea, aceeaşi părticică ce există în fiecare dintre noi, cei care am fost vreodată nedreptăţiţi, s-ar aprinde, justificată în sfârşit. În mare parte, îmi place să cred că am făcut-o mândră.

Am înfiinţat fundaţia memorială în numele ei şi donez 10% din fiecare vânzare de la Peniţa Frumoasă a lui Poppy către organizaţiile de caritate care ajută adolescentele aflate în dificultate. Eu lupt pentru binele omenirii, chiar dacă unele dintre metodele mele sunt mai neortodoxe.

Părinţii mei au fost surprinşi de faptul că încă mai voiam să merg la Wesleyan. Desigur, Ambrosia şi Sloane absolviseră deja până să încep eu. M-am apropiat de colega mea de cameră, Molly, o prietenie pe care am crezut-o reală până când am aflat că mă folosea ca să o ajut la lecţii în timp ce ea răspândea zvonuri pe la spatele meu. Timpul petrecut la Wesleyan m-a făcut să cercetez cu adevărat ce i s-a întâmplat surorii mele. Pentru că fetele nu erau deloc de treabă.

Mai era şi CCA, o adevărată comoară plină de teorii pe care toată lumea le putea citi. Am aflat atât de multe despre AW şi SS. Au lăsat o dâră în urma lor.

Aşa că am devenit membră a Comitetului Alumni după ce am absolvit. Mi-am deschis Peniţa Frumoasă a lui Poppy – am cel mai drăguţ magazin Etsy. Tot ce a trebuit să fac a fost să aştept şi să le atrag înapoi. Nu a durat mult. Amândouă sunt narcisiste. Poate că, în ciuda tuturor lucrurilor, aveau nevoie să se măsoare una pe alta.

— Scuze pentru asta. Adrian îşi pune telefonul în buzunar şi se ridică. E destul de ataşată de tati. E una dintre primele dăţi când ies din casă fără ea.

Îi împing paharul cu vin pe dulap.

— Să nu-ţi pară rău. E o scumpă. Şi e norocoasă că te are.

Şi pe mine. Dacă eu şi Adrian vom deveni mai apropiaţi, mă va avea pe mine, ca să o ajut să-şi construiască armura de care va avea nevoie. La naiba, mă voi asigura că o şi poartă.

Ia o gură din băutura lui.

— Cred că s-a calmat pentru un timp. Încă se mai obişnuieşte cu pătuţul ei din casa părinţilor mei. Sunt doar recunoscător că s-au mutat aici ca să fie mai aproape de mine.

Citesc printre rânduri. A lăsat-o acasă la părinţii lui, probabil că le-a spus că nu ştie când va veni să o ia, şi nu vrea să-i întrerupă somnul îngeraşului, aşa că poate ar trebui să vină dimineaţă? Zâmbesc. Nu port sutien.

El nu făcea parte din planul meu. Planul meu era să le fac să se întoarcă una împotriva celeilalte pe cele două fete

responsabile de moartea surorii mele. Sloane a făcut-o fizic, aşa că am lăsat-o să scape uşor – prin moarte. Amb a distrus-o pe sora mea în moduri mult mai brutale. Pentru asta primeşte o sentinţă mai dură.

Îşi păstrează viaţa, dar va trebui să o trăiască din spatele gratiilor. Are ocazia să vadă cum familia şi prietenii o uită încetul cu încetul. Are ocazia să-l vadă pe Adrian mergând mai departe. Are ocazia să mă urmărească pe mine, amintirea permanentă a surorii mele şi a vieţii pe care ea a luat-o.

Vinul îi face buzele roşii lui Adrian, dar nu îl voi săruta încă. Îl voi hrăni mai întâi. Sosul pentru paste care fierbe pe aragaz vine dintr-un borcan, dar el nu trebuie să ştie asta. Sunt multe lucruri pe care el nu trebuie să le ştie.

— Mă bucur că eşti aici, îi spun.

Îl voi ajuta să-şi termine romanul. Îl voi ajuta să-l publice. O voi face pe fosta lui soţie să vadă cât de bine i-a fost. Cât de toantă a fost să creadă că lumea îi datora ceva mai mult.

— Şi eu. Se aşază pe un scaun de bar. Adică, totul este ciudat pentru mine. Dar poate nu într-un mod rău.

Eu şi Flora eram diferite. Ea credea că lucrurile bune se întâmplă oamenilor buni. Ştiu că fetele sunt scutite de logica asta. Doar cu binele nu ajungem nicăieri.

Mă aplec peste dulap. Privirea lui Adrian fuge către decolteul meu.

Nu, lucrurile bune nu li se întâmplă celor ce aşteaptă, şi nici fetelor ca Ambrosia sau Sloane, care iau fără să le fie frică de consecinţe, într-o cursă nesfârşită pentru a se şoca una pe cealaltă. Aş fi putut să las ceea ce i-au făcut Florei să-mi distrugă viaţa. Dar, în schimb, mi-am descoperit propria versiune de solidaritate între femei. Nu trebuie să fie nemiloasă, să se hrănească din bucăţile pe care le smulge din propria fiinţă. Poate fi mai delicată, mai iertătoare. Pentru că există fete ca mine, care luptă pentru a face ca societatea în care suntem îngrădite să fie un loc mai primitor pentru noi toate.

Undeva, Jane moţăie, hrănită cu lapte şi în pace.

— Ar trebui să închinăm un pahar pentru ceva, spune Adrian, ridicându-şi paharul cu vin. Pentru noi începuturi. Pare potrivit.

Îmi ridic paharul şi îl ciocnesc delicat de al lui. Crede că ceva s-a încheiat, un lucru după care putem închide uşa. Nu greşeşte. Dar se înşală în privinţa mea. Eu nu văd începuturi, ci doar

oportunităţi. Flora nu e aici, aşa că trebuie să fac destul bine cât pentru amândouă. E foarte mult de lucrat la lumea asta.

Într-un fel, abia am început.

virtual-project.eu

violin